Empire of Royals

his EMPRESS

AN ACCIDENTAL PREGNANCY MAFIA ROMANCE

Emilia Rossi

EMILIA ROSSI

Telif hakkı © 2026 Emilia Rossi'ye aittir.

Her hakkı saklıdır.

Kapak Tasarımı: Emilia Rossi

Metin Düzenleme: Rachel May, Golden May Editing

Düzeltme: Chelsea Adams, Starlight Editorial

İç Mekan Karakter Çizimleri: Isabella McMurry, Teo Art, Incendio Sketches, Jun Hug

Bölüm Başlıkları: Adobe Stock aracılığıyla lisanslanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekâ sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Nörodiverjans tanısı geç konulan tüm bireylere—
Yarattığınız kaos sizi asla daha az değerli yapmadı.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz

1. Siena
2. Siena
3. Dimitri
4. Siena
5. Dimitri
6. Dimitri
7. Siena
8. Siena
9. Dimitri
10. Siena
11. Dimitri
12. Siena
13. Siena
14. Siena
15. Siena
16. Dimitri
17. Siena
18. Dimitri
19. Siena
20. Dimitri
21. Siena
22. Dimitri
23. Dimitri
24. Siena
25. Dimitri
26. Siena
27. Dimitri
28. Siena
29. Siena
30. Dimitri
31. Siena

32. Dimitri
33. Dimitri
34. Dimitri
35. Siena
36. Dimitri
37. Siena
38. Dimitri
39. Siena
40. Dimitri
41. Dimitri
42. Siena
43. Siena
44. Dimitri
45. Siena
46. Siena
47. Dimitri
48. Dimitri
49. Siena
50. Dimitri
51. Dimitri
52. Siena
53. Siena
54. Siena
55. Siena
56. Siena
57. Siena
58. Dimitri
59. Siena
60. Dimitri
61. Siena
62. Dimitri
63. Dimitri
64. Siena
65. Dimitri
66. Dimitri
67. Siena

68. Dimitri
69. Siena
70. Dimitri
71. Siena
72. Dimitri
73. Siena
74. Dimitri
75. Siena
Epilog
Epilog

SIRADA NE VAR?
Emilia Rossi'nin diğer eserleri
Teşekkürler
Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

İÇERİK NOTLARI

Bu kitap, açık cinsel sahneler de dahil olmak üzere yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır. Ana çift arasındaki tüm fiziksel yakınlık tamamen rızaya dayalıdır. Diğer hassas içerikler arasında şiddet, kanlı sahneler, evcil hayvana zarar verilmesi (kısa süreli, söz veriyorum), geçmişteki işkence, çocuk istismarı, aile içi şiddet, cinsel ticaret ve ebeveynlerin öldürülmesi tasvirleri yer almaktadır.

Bu kitap hamilelik, kürtaj da dahil olmak üzere üreme seçeneklerinin tartışılması ve tıbbi randevuların, doğumun ve doğum sürecinin ayrıntılı tasvirlerini içermektedir. Bu içerikle ilgili herhangi bir endişeniz varsa, daha ayrıntılı bilgi için emiliaemerson.com/content-warnings adresini ziyaret edebilirsiniz, ancak bunun mutlu sonla biten bir aşk romanı olduğunu unutmayın!

KRALİYETLER İMPARATORLUĞU DİZİSİ ÖZETİ

Bu kitap, Kraliyet Ailesi serisinin üçüncüsü olup, bağımsız olarak okunabilir. Ancak, okumaya başlamadan önce bilmeniz gereken birkaç şey olabilir (ve *His Tesoro* ve/veya *His Juliet'i* okuyanlar için kısa bir özet). Bunlar önceki iki kitap için çok küçük spoiler'lar olsa da, daha sonra okumayı tercih ederseniz, okuma zevkinizi etkilememelidir.

His Tesoro'da Sofiya Ivanova, Chicago'daki Rus Bratva'sının Pakhan'ı Rustik Ivanov ve Ukraynalı bir kadın olan Alena Ivanova'nın kızıdır. Kardeşleri Mila (küçük kız kardeşi) ve Dimitri (büyük üvey erkek

kardeşi)'dir. Sofiya, New York'taki İtalyan Mafyası'nın Don'u Matteo Rossi ile zorla evlendirilir. Sofiya, Matteo ile birlikte yaşamaya başlar ve Matteo'nun küçük kız kardeşi Sienna Rossi, Matteo'nun ikinci adamı Romeo De Luca, koruması Angelo ve hizmet köpeği Noodle ile arkadaş olur. Sofiya ayrıca İrlanda Mafyası'nda bir suikastçı olan Leona Byrne ve Boston'daki İrlanda Mafyası'nın başı Ronan Finnegan ile tanışır. *His Tesoro'nun* sonunda Sofiya'nın erkek kardeşi Dimitri, Chicago'da yeni Pakhan olur ve Sofiya'nın Clementine adında bir kızı olur.

His Juliet'te , Juliet Smith New York'ta küçük bir kitapçıda çalışmaktadır. Bir gece, gizemli bir adam olan Romeo De Luca içeri girer ve onu rehin alır. Merak etmeyin, bu bir Mafya aşk romanı, yani sevimli. Sonunda Romeo ve Juliet bir araya gelir ve Juliet, Sofiya ve Sienna ile arkadaş olur. Matteo, Dimitri'nin Rus Bratva'sı ve Ronan'ın İrlanda Mafyası ile ittifak kurar. Kitabın sonunda, bir bilgisayar korsanı olan Sienna, Arnavut Mafyası'nda yetenekli bir kadın bilgisayar korsanıyla bağlantı kurar ve ondan bir şeyler öğrenmek ister.

SLAV DİLLERİ ÜZERİNE BİR NOT

Ukraynaca ve Rusça gibi Slav dilleri takma adları çok sever. Kişinin yasal adı genellikle resmi durumlarda kullanılırken, takma adlar/küçültme adları samimiyeti, neşeyi ve yakınlığı belirtmek için kullanılır. Bazı küçültme adları İngilizce konuşanlar için daha sezgisel olsa da (Svetlana, Sveta olur), bazıları o kadar açık olmayabilir (Aleksei, Lyosha olur gibi). Bu dilleri doğru bir şekilde tasvir etmeye çalışırken, İngilizce okuyucular için de anlaşılırlığı korumaya gayret ettim.

ÖNSÖZ

SİENNA

16 YEARS AGO

En sevdiğim filmi İZLİYORDUK ki ilk silah sesi duyuldu.

Abim ayağa fırladı, gözleri benimkilerle aynı şekilde kocaman açılmıştı. Duvardaki saat, sanki hasta bir geri sayım gibi saniyeleri sayıyordu.

Bir.

İki.

Üç.

Havayı yırtan bir çığlık duyuldu, ses on bir yaşındaki zihnimin hayal edebileceğinden çok daha korkunçtu.

Anne. Baba.

Matteo öne doğru sendeledi, vücudu tehlikeye doğru koşmaya hazır haldeydi, ama ben panikleyip elini sıkıca tuttum.

Dört.

Beş.

Altı.

Yıllar sonra ancak kardeşimin o anda verdiği kararı anladım. Eğer orada olmasaydım, en azından birini kurtarabilirdi. Ama elini tuttum, dokunuşumla sessizce beni yalnız bırakmaması için yalvardım. Ve bırakmadı.

Yedi.

Sekiz.

Dokuz.

Her saniye, hem inanılmaz derecede hızlı hem de inanılmaz derecede yavaş geçiyordu.

On.

On bir.

On iki.

Beni evin arkasındaki gizli kapıya doğru çekti. Babamın beni saatlerce tek başıma koşturduğu tünellerdi bunlar; karanlıktan korkmama rağmen, kendi başıma nasıl çıkacağımı öğrenene kadar.

On üç.

On dört.

On beş.

Karanlığa karıştıktan çok sonra bile ikinci silah sesinin yankısı kulaklarımda çınlıyordu.

ZAR ZOR HAYATTA KALDIK . Hain amcam, anne babamı öldüren kurşunlardan sorumlu olan kişi, babamın imparatorluğunu ele geçirdi; Matteo ve ben ise iki yıl süren bir cehenneme sürüklendik. Annemi, babamı, evimizi… ve kardeşimi kaybettim. Çünkü Matteo hayatta olsa da, asla eskisi gibi olmadı. Hayatıma getirdiği şefkat ve neşe, o kurşunlarla yok oldu. Onların ardından, İtalyan Mafyası'nın Don'u, New York'taki Beş Aile'nin başı Matteo Rossi yükseldi. Amcam o akşam geldiğinde hiçbir şeyden şüphelenmediği için duyduğu keskin suçluluk duygusunu taşırken, ben gerçeği biliyordum: Anne babamızın öldürülmesi benim hatamdı. O iki silah sesi arasındaki saniyeler beni rahatsız etti. Eğer Matteo'yu durdurmasaydım, onları kurtarabilir miydi?

Sonraki yıllar soğuk ve yalnız geçti; Matteo, amcamızdan imparatorluğunu geri almak için mücadele etti. Ben de kendi kendime yetmeyi, asla yük olmamayı öğrendim.

Artık asla zayıf halka olmayacağıma kararlıydım.

1

SİENNA

ZENGİN ADAMLAR gerçekten de en sıkıcı hayatları yaşıyorlardı. Claude Dupont'u iki haftadır takip ediyordum ve onun sıkıcılığına şahit olmaktan zekâ puanlarımın düştüğünden oldukça emindim.

"Ah evet, *neyse ki* yine kulübe gittin. Dumanlı bir odada takım elbiseli adamlarla gündüzden içki içmeden gün tamamlanmazdı." Gözlerimi devirdim.

Claude le Boring, diye seslenmeye başlamıştım, kırklı yaşlarındaydı ama altmışlarına daha yakın görünüyordu. Babasından büyük bir servet miras almıştı ve günlerini Paris'in seçkin kulüplerinde başarılı bir iş adamı gibi davranarak ve rastgele şeylere, çoğu nadir ve çalıntı olan şeylere, aşırı miktarda para harcayarak geçiriyordu. Son satın aldığı şeylerden biri, karaborsadan aldığı, o kadar ağır olan eski bir Japon bronz heykeliydi ki, koridorundaki fayansları çatlatmıştı.

Bilgisayar koltuğuma yaslanıp homurdanarak Paris çatılarına baktım. Gri ve yağmurlu bir gündü ama yine de orada olmayı çok istiyordum. Claude Paris'i hak etmiyordu. Bu şehirde tek bir gün bile özgür kalabilseydim, onu büyülü kılardım. Kaldırımda topuklu ayakkabılarımın sesi, eteğimin bacaklarımın etrafında dönmesi. Bir kafede insanları izlemek, önümdeki küçük yuvarlak masada espresso ve pasta. Lüksemburg Bahçesi'ndeki minyatür teknelerle oynamak, ardından Orangerie Müzesi'nde Monet'nin Nilüferlerini görmek. Mum ışığında güzel bir yemek yedikten sonra, gece Eyfel Kulesi'nin ışıltısını görmek için Seine Nehri boyunca yürümek.

Bunun yerine, dar bir altıncı kattaki asansörsüz dairede Claude'un kulüpten ayrılışını izliyordum. Şehrin güvenlik kameralarından evine doğru yaptığı yolculuğu takip ettim ve yer altı otoparkına girdiğinde apartmanının güvenlik kamerası kayıtlarına geçtim. Şimdi Claude'un arabasını park etmeye çalışırkenki halini mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Kaç kere denese de, yine de park yeri çizgilerinin üzerine park ediyordu. İkinci bir park yerine izinsiz girdiği için onu sürekli şikayet eden gizemli kişiye çok kızgındı. Otopark şirketinin formunu on altıncı kez doldururken sırıttım ve Claude'a yine pahalı bir ceza kestim.

Biraz bunalmış olsam da, mevcut durumumdan şikayet etmek için gerçekten bir nedenim yoktu. Bir bilgisayar korsanı olarak, karmaşık bulmacaları çözmekten zevk alıyordum ve bunu yeni bir şehirde yapmak heyecan verici bir meydan okumaydı. Paris'in güvenlik kamerası sistemine erişmek kolay olmuştu, ancak Claude'un yüksek kaliteli elektronik kasasına sızacak bir araç geliştirmenin yolunu bulmak bu işin gerçek zorluğuydu. Arta beni bu yüzden Paris'e getirmişti.

"Bak, çirkin evine daha fazla çirkin mobilya sipariş ediyor," diye mırıldandım ekranımda Claude'un gerçek zamanlı bilgisayar gezintisini izlerken. Sekiz bin euro gibi düşük bir fiyata sepete eklediği beyaz, uzun tüylü kanepeye burun kıvırdım.

Arta'nın homurtusu Bluetooth kulaklığımdan duyuldu. "Porno izlediği zamankinden daha iyi."

“Bana hatırlatma,” diye inledim. Gözlerim, sadece onun arama geçmişinden bile kalıcı olarak yara almıştı sanırım. “En azından yakında ondan kurtulacağım. Bu gece için her şey hazır mı?”

"Evet, bizim tarafımızda."

Arta ile son üç aydır birlikte çalışıyordum; kardeşimin güvenlik sistemini alt eden Arnavut hacker olduğunu öğrendiğimden beri. Dünyanın en iyi hackerlarından biriydim ama o daha iyiydi; İtalyan Mafyası'nı tek başına alt etmek etkileyici bir başarıydı. İtalyan-Arnavut ittifakımızın bir parçası olarak bana akıl hocalığı yapmayı kabul etmişti. New York'ta seks tacirlerini avlayarak işe başlamıştık. En önemli yeteneklerimden biri insanları bulmaktı ve Arta'nın akıl hocalığıyla, kaçırılıp işkence gören yaklaşık yüz kızın kurtarılmasını sağlamıştık; bunların çoğu Arnavut, Sırp ve Ukraynalıydı.

Arta kolay kolay övgü vermezdi, ancak birlikte birkaç ay çalıştıktan sonra Paris'teki "final sınavıma" hazır olduğumu söyledi.

Kardeşimi New York'tan ayrılmama izin vermesi için ikna etmek bir kabustu. Muhtemelen dünyada neredeyse sınırsız paraya ve özel jete sahip olup da memleketinden hiç ayrılmamış tek kız bendim. Matteo beni güvende tutmak için çok şey feda etmişti, ama ben yirmi yedi yaşındaydım ve onun baskısı altında yaşamaya devam edemezdim. Neyse ki, karısı ve arkadaşım Sofiya onu gitmeme izin vermesi için ikna etmişti.

“Benim tarafımda da her şey hazır,” dedim. “Alarm sisteminin tam kontrolü bende ve dekoder de hazır.” Umarım öyledir. Kahretsin, en çok bu kısımdan endişeleniyordum çünkü eğer işe yaramazsa, tüm sorumluluk bana ait olacaktı.

Dünyanın en gelişmiş kasalarından birine, güç analizi kullanarak sızacak bir şifre çözücü programlamayı çözmem iki haftamı aldı. Bu kasada şu anda çalınmış bir elmas kolye bulunuyordu.

Tamamı kadınlardan oluşan Arnavut Sendikası'nın yeni lideri Elira, annesinden çalınan bu kolyeyi bulmak için yıllarca uğraştı. Maddi ve manevi değerinin ötesinde, kolye Arnavut kadınlarının gücünün bir sembolüydü. Arta, Elira'nın kolyeyi arama çabalarına katılmıştı ve azmi meyvesini vermişti çünkü kolye sonunda yeniden ortaya çıkmıştı. Birkaç hafta önce Arta, yeraltı kanalları aracılığıyla bir karaborsa satıcısının kolyeyi Claude Dupont'a satmak için Paris'e geleceği haberini almıştı. Her şeyi harekete geçirmiş, ekibimizi toplamış ve iki gece önce Claude satın alma işlemini tamamlamıştı.

Kolyeyle geçirdiği zamandan keyif aldığını umuyordum, çünkü ona sadece kırk sekiz saat yetecekti.

Vücudumda sinirler vızıldıyordu ama bu sadece kendimi daha canlı hissetmeme neden oluyordu.

Öğleden sonrasının geri kalanı, Bay Le Boring'i yakından takip ederken soygun planımızın her adımını gözden geçirmemle hızla geçti. Çok geçmeden Arta ve hacker olarak eğittiği genç kadın Zara, daracık apartman dairesindeki karargahımıza katıldılar. Oturma odasının büyük bir bölümünü devasa masam ve üç büyük bilgisayar monitörü kaplıyordu. İlkinde, Claude'un siyah takım elbisesiyle göğsü kabarmış bir şekilde bir restorana girdiği canlı güvenlik kamerası görüntüleri gösteriliyordu. Zara'ya restoran kameralarına geçmesi için işaret verdim ve hepimiz, Claude'un milyonlarca dolarlık bir sözleşme için kendisini değerlendiren üst düzey bir emlak finansörü olan Artemis ile oturmasını izledik.

Ya da en azından Claude böyle düşünüyordu.

Gerçekte Artemis, Arnavut Sendikası'nda oyunculuğa tutkuyla bağlı bir kadındı. Bu geceki görevi, Elira'nın ekibi Claude'un dairesine girerken onu restoranda tutmaktı.

“Güvenlik kamerası kayıtlarını şimdi değiştiriyorum,” dedim. Claude’un güvenlik sisteminin tam kontrolünü ele geçirmek o kadar kolay olmuştu ki neredeyse hayal kırıklığı yaratmıştı. Her şeyin sorunsuz olduğundan emin olmak için sahte görüntüleri izledim. İzleyen herkes, dairesinin girişinin önünden geçen, sadece kısa bir öpücük için duran ve sonra yollarına devam eden, kolları birbirine kenetlenmiş mutlu bir çift görecekti. Kalbim özlemle yanıyordu ve gözlerimi devirmekten kendimi zor tuttum. Romantizme o kadar açtım ki, bilgisayar tarafından oluşturulmuş bir çifte bile kıskançlık duyuyordum.

Acınası.

Üçüncü monitörümde Claude'un binasının gerçek güvenlik kamerası görüntüleri vardı. Elira ve yardımcısı Kaltrina kadraja girdiğinde kalp atışlarım hızlandı. Arta'nın programladığı anahtar kartı tarattılar ve lobiye girdiler.

Kapıcıya el sallamak.

Asansöre binmek.

Düğmelerdeki istenmeyen parmak izlerini temizlemek için silme işlemi.

Koridorda yürürken birden Claude'un kapısına geldim.

Zara, alarm sisteminin devre dışı bırakıldığını doğruladı ve Elira ile Kaltrina kapıyı açtı. Claude, özellikle sürekli kaba davrandığı ve asla bahşiş vermediği için, o şık, dumanlı kulübün vestiyer görevlilerine güvenmemeyi gerçekten öğrenmeliydi. Elira'nın ceket cebinden anahtarı alıp, kopyalayıp, o fark etmeden geri vermesi gülünç derecede kolay olmuştu. Sonrasında, aptal zengin erkeklerin ona asla meydan okumadığından yakınmıştı.

Claude'un dairesindeki kameralara bakan herkes, ofisi hariç (ofisinde kamera yoktu) odalarının boş olduğunu gösteren tekrar eden görüntülerimi görecekti. Daha doğrusu, Zara bu haftanın başlarında içeri girip kasayı mükemmel bir şekilde gösteren bir kamera takana kadar orada kamera yoktu.

Kasayı açmak çok zorlu bir iş olduğu için, başlangıçta satış işlemini engellemeyi düşünmüştük, ancak Claude'un kolyeyi kimden satın aldığı bilinmiyordu. Gizemli satıcının öfkesini göze almaktansa Claude'dan çalmanın daha kolay olacağına karar vermiştik. Yeni kameramız sayesinde,

iki gün önce onun kolyeyi kasaya atarken yüzünde alaycı bir gülümseme olduğunu izlemiştim.

Artık harekete geçme zamanıydı. Elira ve Kaltrina dairenin içine girdiler.

Elira, "Tüm odalar boş mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım.

Terli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Ya şifre çözücü çalışmazsa? Benim uzmanlık alanım insan, sır ve para avlamaktı. Şifre çözücü, konfor alanımın dışındaydı; bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Son birkaç yıldır rahatıma düşkündüm; uyurken bile yapabileceğim işleri kabul ediyordum. Arta ile çalışmak, yeteneklerimi bir üst seviyeye taşımam için ihtiyacım olan itici güç olmuştu.

Zara beni dürttü. "İşe yarayacak."

Ona zoraki bir gülümseme gönderdim ve nefesimi tutarak bakışlarımı ekrana çevirdim. Elira şifre çözücüyü kasaya yerleştirdi. Işık önce yeşil, sonra sarı yanıp sönerek şifre çözme işleminin başladığını gösterdi. Her şey planlandığı gibi giderse, kasanın açılması on yedi dakika sürecekti.

Genellikle perde arkasında kalmayı tercih ederdim. Koltukta, yastıklar, battaniyeler ve en sevdiğim atıştırmalıklarla çevrili bir şekilde çalışabilmek işimin gerçek bir avantajıydı. Ama o sert Arnavut kadınlarla vakit geçirmek beni sahada olmaya özlem duymaya itti. Claude'un dosya dolabının kilidini açan ve bilgisayarını karıştıran kişi olmak istiyordum. Daha da çekici olanı ise, insan ticareti mağduru kızları kurtarmak ve onlara zarar veren erkekleri öldürmekti. Arnavut ekibinin evlerine ve depolarına sızdığı bulanık güvenlik kamerası görüntülerinde birçok erkeğin öldüğünü görmüştüm ve bu, sahip olduğumu bilmediğim bir kan susuzluğunu ortaya çıkarmıştı. Sofiya ile atış derslerimi daha ciddiye almaya başlamıştım ve oldukça iyi olmuştum. Elbette onunla kıyaslanamazdı, ama kardeşimin adamlarından bazılarını bir çatışmada yenmiştim.

Henüz yirmi yaşını bile doldurmamış, yeni asker olmuş olabilirlerdi ama yine de... Onları ezmiştim.

Bunun bir önemi yoktu zaten. Matteo beni asla sahaya göndermezdi. Güvenliğim içindi bu—tüm Mafya kadınları gibi, otomatik olarak kaçırılma hedefi olurdum—ama içimden bir ses bana güvenmediğini, beni yetenekli görmediğini söylüyordu.

“Sienna.” Zara ekrana işaret etti ve ben küfrettim.

Kod çözücü kırmızı renkte yanıp söndü. Vücudum adrenalinle gerilse de, hatayı tespit etmek için çıktıyı tararken zihnim keskinleşti.

“Kahretsin. Kasa standart konfigürasyona sahip değil,” dedim. Zara bir soru sordu ama pek de dikkatimi çekmedi. Beynim, mantıklı bir çözüm bulana kadar her olası çözümü tek tek inceledi. İçimden geçen heyecan tanıdıktı; eskiden katıldığım hackathon'larda hissettiklerimi yansıtıyordu. Bugün riskler çok daha yüksek olsa da –bu gerçek hayattı, bir yarışma değil– özellikle de kod çözücü tekrar sarı yanıp çalışmaya başladığında, kalbimi hızlandıran bu heyecandan dolayı dudaklarımın gülümsemesine engel olamadım.

Derin bir nefes aldım ve sandalyeme geri yaslandım.

Zara'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Bu çok etkileyiciydi."

Arta'ya şöyle bir baktım ve kasa açılırken o da başını hafifçe eğdi.

Göğsüm gururla ısındı. Başarmıştık.

2

SİENNA

Kolyenin büyük elmas ucuna parmağımı dokundururken BAŞIM HAFİFÇE DÖNDÜ . Gördüğüm en olağanüstü parçalardan biriydi ve şimdi ait olduğu yere geri dönmüştü. Onu, imparatorluğunu yozlaşmış adamlardan geri almak için yıllarca savaşmış ve fedakarlık yapmış kadın Elira'ya uzattım ve o da belindeki küçük kumaş çantaya koydu.

Şampanyasını kaldırırken, "Bunu mümkün kılan Arta ve Siena'ya teşekkürler," dedi.

Ortamı dolduran hafif bardak şıkırtısı yanaklarıma kızardı. Bilgisayar korsanlığım yüzünden tanınmaya alışık değildim ve bu bana Paris'in nemli gece havasında uçup gidebileceğim hissini verdi.

Elira, Kaltrina, Arta, Zara, Artemis ve ben, apartmanımızın özel çatı bahçesinde zaferimizi kutluyorduk. Arta'nın hazırladığı içecekten bir yudum daha aldım. Bana uzatırken dudaklarında neredeyse bir gülümseme belirmişti, bu da bana piyangoyu kazanmış gibi hissettirmişti. Onun onayını almak, *gerçek* bir fark yaratmak her şey demekti, özellikle de Matteo'nun Aile için hacker olmak istediğimi ilk öğrendiğinde verdiği kötü tepkiden sonra.

Zara, "O yamayı nasıl bulduğunu bana göstermen gerek," dedi. "Sen düzeltene kadar ben sorunu daha yeni tespit etmiştim."

“Elbette.” Daha dik oturdum, onun hayranlığına gururla karşılık verdim. Mütevazı ya da alçakgönüllü bir insan değildim, muhtemelen böylesine güçlü bir ailede büyümemin bir sonucuydu bu, ama aldığım hayranlık genellikle görünüşümle ilgiliydi ve iltifatların samimi mi yoksa güce yakınlaşma arzusundan mı kaynaklandığını anlamak zordu.

"Bunların hepsini nasıl öğrendin?" diye sordu Artemis. Claude ile akşam yemeğinin ayrıntılarını o kadar uzun süre anlattı ki hepimiz gülmekten gözlerimizden yaş geldi.

"Aslında her şey CozyScape oyunuyla başladı," dedim.

Arta bardağına doğru homurdandı. Bu hikayeyi daha önce de duymuştu ama bu, tekrar anlatmama engel olmayacaktı.

"Ne? Hani kasaba kurduğunuz oyun mu?" diye sordu Zara.

Sırıttım. "Evet. Üniversitedeydim ve ne okumak istediğimden emin değildim, ama o oyunu çok sevmiştim. Oyuncuların kodlama temellerini bildikleri için kasabaları için açtıkları gizli eşyaları sergiledikleri bir çevrimiçi forum vardı, ben de hemen bir giriş bilgisayar bilimleri dersine kaydoldum."

Zara alaycı bir şekilde, "Şaka yapıyorsun herhalde," dedi.

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? O ek paketi gerçekten çok istiyordum. Dönemin sonuna doğru sanal ailem özel yapım mobilyalara sahip oldu, çiftlikleri eski tip domates yetiştirecek şekilde geliştirildi ve ben de üç derse daha kaydoldum."

Kodlama beynimle tam olarak *uyumluydu* . Beni sürekli meşgul edecek kadar problem çözme unsuru vardı, aynı zamanda da beni hayal kırıklığına uğratmayacak kadar kolaydı. İkinci yılımda, adı havalı geldiği için Etik Hacking'e Giriş dersine kaydoldum ve hemen ilgimi çekti. Hacking ve siber güvenlik üzerine mevcut tüm dersleri aldım, arkadaşım Leona'nın *sızma testleriyle* ilgili birçok şakasına katlandım ve son sınıfta dünyanın en rekabetçi hackathonlarından birini kazandım. Leona ile bir gece yerel eczaneden aldığımız sakızların etkisi altındayken şaka olarak uydurduğumuz Kirpi adıyla anonim olarak katılmıştım—ama kazanınca bu isim kaldı.

Herkes siber güvenlik camiasında Kirpi'nin kimliğini çözmeye çalışırken, Sienna Rossi sessizce NYU'dan işletme diploması ve bilgisayar bilimi veya siber güvenlik derslerinin yer almadığı bir transkript ile mezun oldu. Üniversitenin kayıt sistemine sızıp ders geçmişimi silmek, benim için adeta kişisel bir final sınavı gibiydi. Kendi adıma söyleyebilirim ki, sınavı mükemmel bir şekilde geçtim.

Zara, bir yudum içki alırken, "CozyScape sayesinde dünyanın en iyi hackerlarından biri olduğuna gerçekten inanamıyorum," dedi. "Hala oynuyor musun?"

“Kesinlikle. Dünyanın en iyi oyuncularından biriyim.” Tam olarak ikinciyim. Bir numaralı oyuncu C0zyBrODeezNuts'ı yenmek hayatımın amacıydı. O benim baş düşmanımdı ve gerekirse son nefesime kadar onu ezmeye kararlıydım.

Elira, "Yaptığınız işlerin çoğu aileniz için mi?" diye sordu.

Uzaklara, Eyfel Kulesi'nin ışıldamaya başladığı yere doğru baktım. Son birkaç gündür sayısız kez görmüştüm ama hiç bıkmamıştım.

“Hayır. Serbest çalışma kariyerime odaklandım.” İçeceğimin geri kalanını bir dikişte içtim, alkol midemi ısıttı.

Gerçek eğitimimi Matteo'dan gizli tutmuştum. Mezun olduktan sonra her şeyi ona açıkladım—gerçekte ne okuduğumu, hackathon'u, her şeyi—ve Aile için bir hacker olmak istediğimi söyledim. Benimle gurur duyacağını ve ne kadar faydalı olabileceğim konusunda heyecanlanacağını düşünmüştüm, ama aklını kaçırmıştı. O gece ilk kez bana bağırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu. *"Tüm bunları neden yaptım, bu şehri neden ele geçirdim, seni bundan koruyamıyorsam?"*

Birkaç gün sonra özür dilemişti ama Aile için asla çalışmayacağım konusunda kararlı kalmıştı.

Her şey yolundaydı. *Gayet iyiydi* .

Öğrenmeye devam ettim, para kazanmak için karanlık web'de işler aldım ve ekstra bir dopamin dozuna ihtiyaç duyduğumda ücretsiz yan görevlere gittim. Hacker topluluğundaki herkes benim ünümü biliyordu, ama hayatımdaki hiç kimsenin yaptıklarımın boyutunu bilmemesi yine de canımı yakıyordu. En azından bu görev uğruna beni kendilerinden biri olarak gören bu harika kadınlarla çevrili olmak, hayal edebileceğimden çok daha fazla onaylayıcıydı.

Arta boğazından bir ses çıkardı. Matteo'nun beni koruma çabaları hakkındaki düşüncelerini defalarca açıkça dile getirmişti. "Yarın eve geri dönüyor musun?"

İçimden bir ah çektim. "Sanırım mecburum." Paris'e kadar gelip sadece tek bir dairenin içini görmek ne büyük bir israf, ama görev tamamlanmıştı ve diğer kadınlar yarın Arnavutluk'a geri döneceklerdi.

Elira kolçaklarını kol dayanağına yaslayarak sandalyesine yaslandı. "Kalabilirsin."

Gözlerim birden onun gözlerine kilitlendi. Matteo, Elira'nın tüm süre boyunca onun koruması altında olacağıma dair verdiği söz üzerine gelmeme izin vermişti.

Omuz silkti, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sen yetişkin bir kadınsın, Sienna."

Kaşımı kaldırdım. "Kardeşimi kızdırmak umurunda bile değil, değil mi?"

Kardeşime herkesin itaat etmediğini hatırlamak tuhaftı. Her zaman Mafya adamlarıyla çevriliydim. Romeo gibi bazılarını arkadaş olarak bile görüyordum, ama onların her şeyden önce kardeşime sadık oldukları gerçeğinden asla kaçamıyordum. Üniversiteden en iyi arkadaşım Leona bile, İrlanda Mafyası'ndaki konumu nedeniyle New York'a girmek için Matteo'nun iznini almak zorunda kalmıştı.

Elira homurdandı. "Hayatınla ne yapacağın senin seçimin. Ayrıca, burada bulunduğumuz süre boyunca şehirde herhangi bir sorun belirtisi görmedik."

Belki de alkolün etkisiydi, belki de huzurlu bir geceydi, ya da yıllarca süren dikkatli planlamalar sonucunda özgürlüklerini kazanmış kadınlarla çevrili olmaktı, ama dünya olasılıklarla dolu gibiydi.

Vedalaşıp yollarımızı ayırdığımızda, ben çoktan hafta sonunun sonuna kadar otel odası rezervasyonu yaptırmış ve Sofiya'ya dönüş uçuşumun Pazartesi olduğunu bildirmek için mesaj atmıştım.

Komodinin üzerindeki küçük lambayı söndürüp yatağa girerken gülümsedim. Paris'i keşfetmek için tek bir günüm olmasını hayal etmiştim ve şimdi kendime korumalar veya gözetim olmadan üç gün ayırmıştım. Üç gün boyunca sadece Siena olabilir, alışveriş yapabilir ve şehrin lezzetlerini tadabilirdim.

3

DIMITRI

BU ADAM YERYÜZÜNDE YAŞAMIŞ EN SIKICI İNSAN OLMALIYDI . Sadece o aptal suratına bakmak bile beni esnetti.

Maxim'e döndüm. "Hâlâ konuşuyor mu?"

Burun kıvırdı. "Evet, bence öyle."

Sözünün kesilmesiyle Claude Dupont'un yüzü kızardı. "Bunu ciddiye almıyorsunuz," diye kekeledi. "Kolyeyi *çalmadığınızı* nereden bileceğim? Teslim etmiş, paranızı almış ve sonra tekrar satmak için çalmış olabilirsiniz!"

Adamın gözleri parladı ve göğsü kabardı, sanki kendi zekasına hayran kalmış gibiydi.

Maxim sandalyesinde gerindi. "Onu öldürsek mi?"

Claude geriye doğru sendeledi. "Bu bir şaka mı? Seni polise şikayet edebilirim!"

Sergey'in kısık kahkahası arkamdan yankılandı. Claude'a ya da herhangi birine karşı kendimi korumak için bir korumaya ihtiyacım yoktu, ama Sergey çok iriydi ve yüzündeki yaralar onu korkutucu bir herif yapıyordu.

Claude ile dalga geçmek, onun kötü gizlenmiş korkusunu görmek bana sapkın bir zevk veriyordu. Bu sabah aramıştı, hafta başında ona sattığımız elmas kolyenin çalındığı için aklını kaybetmiş bir haldeydi. Maxim bana söylediğinde gülmüştüm çünkü kahretsin, bu Claude'un hak ettiği şeydi. Bu sabah benimle görüşmekte ısrar etmişti, muhtemelen şu anda pişmanlık duyuyordu. Paris'teyken her zaman kaldığım La Couronne Noire'deki çatı katı süitimin oturma odasındaydık. Şehre ilk kez on yıl önce gelmiştim ve neredeyse her yıl mücevher ticareti ve karaborsa mücevher satışları ve

alımları için geri dönüyordum. Dünyayı gezmiştim ama Paris her zaman bana aitmiş gibi hissettirmişti. Bu şehirde nadiren yaşadığım bir huzur içindeydim ve Claude Dupont huzurumu bozuyordu.

"Polisi ara," dedim telefonumu ona uzatarak. "Kara borsadan yaptığın bu alışverişi nasıl açıklayacağını merakla bekliyorum."

Alnından ter damlaları süzülüyordu. Ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. Geri çekildi.

"Bir dakika düşün Declan. Tanıdığım insanlar var. İtibarını zedeleyebilirim," dedi isteksizce, elinin tersiyle terini silerken.

Dudaklarımdan soğuk bir kahkaha döküldü. Bu adam gerçek adımı veya kimliğimi bilecek kadar önemli değildi. Önemsizdi, radarımda neredeyse hiç görünmüyordu. "Görünüşe göre *benim* itibarımı unutan sizsiniz. Ben sizin paranızın kırıntısına göz diken omurgasız dalkavuklarınızdan biri değilim. Tüm servetiniz benim için cep harçlığı."

Bir adım daha ileri attım. Sırtı duvara çarptı ve gözleri sağa sola kayarken acınası bir inilti çıkardı. Ama kaçış yoktu.

“Değerli bir şeyini kaybetmek istemiyorsan, onu daha iyi korumalısın.” Elimle omzuna sertçe vurdum. “Hayatın da dahil.” İrkilerek geri çekildi ve dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. “Kaç buradan, küçük çocuk.”

Yanımdan geçerken boğazından anlaşılmaz bir ses çıktı. Kapıya vardığında tökezleyip neredeyse düşüyordu, ama kapı koluna tutunarak kendini toparladı ve bir daha arkasına bakmadan kaçtı.

“Eh, bu biraz eğlenceliydi,” dedi Maxim. “Neredeyse evine girip bütün eşyalarını çalmayı düşünüyorum. Güya son teknoloji güvenlik sistemi ve yeni, şık bir kasası varmış. Kolyeyi çalan kişi gerçekten ustaymış.”

“Ve satışın gerçekleştiğini açıkça biliyordu.” Tesadüflere inanmazdım. Hırsız nasıl bilebilirdi? En olası senaryo, Claude'un bir şeyi ağzından kaçırması ve kolyenin ona yakın biri tarafından çalınmasıydı. Ama yine de aklımın bir köşesinde, hırsızın satışın ayrıntılarını öğrenmek için şifreli mesajlarımızı ele geçirmiş olabileceği endişesi vardı. Bu düşünce beni tedirgin ediyordu.

“Claude’u, çevrimiçi aktiviteleri de dahil olmak üzere, herkesin gözetiminde istiyorum.” Aslında bana sorun çıkaramazdı, ama sürprizle karşılaşmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

“Aleksei’ye haber vereceğim.” Sergey, hackerımıza mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Yerden tavana uzanan pencereler şehre bakıyordu. Güneş ufukta yükselmişti ve şehir adeta parıldıyordu. Paris'te yaz yapış yapış ve bunaltıcıydı, ama ben bu sıcağı memnuniyetle karşılıyordum.

“Kahretsin, kahveye ihtiyacım var.” Saçlarımın uzunluğuna hala alışamadığım için elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Bir sonraki toplantımıza kadar vaktimiz var.”

En sevdiğim kafeye vardığımızda ceketimi ÇIKARDIM VE sandalyemin arkasına astım. Maxim sıcakta dışarıda oturmaktan şikayet etti ama ben yıllarca etrafımı saran duvarların arasında yaşadıktan sonra havayı, insanların telaşını, her şeyin *canlılığını* özlemiştim.

Dün gece kabuslar tüm şiddetiyle geri döndü, uykum boyunca beni kovalayıp rahatsız edici ve çarpık bir hal aldı, sonunda pes edip yataktan kalktım. Espresso'mu bir çırpıda içtim ve garsona yenisini getirmesi için işaret ettim.

İkincisi geldiğinde, acı tadının keyfini çıkardım, bunun zihnimi zinde tutmama, kontrolü elimde tutmama yardımcı olacağını umdum.

Maxim, çeşitli nadir mücevher tüccarlarıyla yapacağımız yaklaşan toplantılar için stratejiler hakkında konuşurken, gözüme beyaz bir şey çarptı. Karşı caddede, başka bir kafenin önünde oturan güzel bir kadın vardı. Rüzgar koyu saçlarıyla oynuyor, beyaz eteği etrafında uçuşuyor, yırtmacı uzun, bronzlaşmış bacağını ortaya çıkarıyordu. Telefonunda bir şeyler yazıyordu, ancak garson kahve ve pasta getirmek için geldiğinde durdu. Ona gülümsediğinde göğsümde garip bir his oluştu.

Bakışlarımı Maxim'e çevirdim ve o kadını aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Paris'te geçireceğim birkaç günüm daha vardı, sonra şehrime ve hâlâ bana aitmiş gibi hissetmediğim hayata geri dönmek zorundaydım.

4

SİENNA

Kapuçinomu yudumlarken ve Leona'nın mesajıma cevabını beklerken yanaklarım ISINDI .

SİENA

Bu gece bekaretimi kaybetmeyi düşünüyorum. Ne düşünüyorsun?

Ensemde bir karıncalanma hissettim, etrafıma gizlice bakarak telefon ekranımı kimsenin görmediğinden emin olmaya çalıştım. Yetişkin bir kadındım ve seks konusunda kendi seçimlerimi yapabilirdim, ama yine de başımın belaya gireceğini hissediyordum. Mafyada bekaret hâlâ çok değerliydi ve kendime bunun ataerkil bir yapı olduğunu kaç kez söylesem de, bir ömür boyu süren programlamayı değiştirmek zordu. Son birkaç nesilde işler daha iyiye gitmişti. Babam, çiftlerin düğün çarşaflarını ertesi sabah sergileme geleneğine son vermişti ve Matteo, cinsel ilişkiye girdikleri ortaya çıkan kız çocuklarının cezalandırılmasını veya zorla evlendirilmesini yasaklamıştı, ancak ailedeki tüm kadınlar için evliliğe kadar beklemek hâlâ beklentiydi.

Üniversite partilerinde birkaç aceleci öpüşme seansından öte bir şey yaşamamış olmamın bahanesi buydu, ama gerçek sebepler üniversiteli erkeklerin beni hiç ilgilendirmemesi ve bir mafya üyesiyle birlikte olmayı reddetmemdi.

Bu durum, ne yazık ki, sosyal çevremdeki tüm seçenekleri ortadan kaldırdı.

Mafya üyeleri her zaman aileye bağlı olacaklardı; öncelikleri, patronlarına ve eşlerine olan bağlılıkları arasında bölünmüştü. Kocamın sağ salim dönüp dönmeyeceğini merak ederek evde yalnız beklemek istemiyordum. Ve kesinlikle, bir yüzük beni evliliğimize hapsettiği anda dışarı çıkıp başkalarıyla yatmasına tahammül edemezdim.

Belki de aşka dair bencilce, çocukça bir bakış açısıydı ama birinin hayatının merkezinde olmak istiyordum. Öncelikli kişi, en önemli kişi olmak istiyordum.

LEONA

Aman Tanrım, dua ettiğim gün geldi!!

SİENA

Ne zamandan beri dua ediyorsunuz?

LEONA

Çaresiz zamanlar ve benzeri şeyler.

Cevabım elbette ki "Yap şunu!"

Ve aman Tanrım, birini bulmak için bu kulübe gitmelisin. Benim favorim ve sadece yakışıklı erkekleri alıyorlar. Seni listeye eklemesi için kapı görevlisiyle iletişime geçeceğim.

Leona mesaj kutusuna bir işaret bıraktı. Kulübün adı haritada yoktu ama beni New York şehrinin çeşitli yerlerindeki gizli kulüplere götürmüştü, bu yüzden sıradan binalara ve bodrum katlarına girmeye alışkındım. Alışkın olmadığım şey ise tek başıma gitmekti.

SİENA

Peki ne yapacağım? Sadece gidip birini bulup "Merhaba, bekaretimle ilgilenir misiniz?" mi diyeceğim?

LEONA

Dürüst olalım, bu işe yarardı. Ama hayır. Göğüslerinizi sergileyen, çok seksi bir kıyafet alın, bir içki alın, hedefinizi bulun ve göz kırpın.

SİENA

Göz kırpmak mı? Yani sadece onlara bakıp çokça göz kırpmak mı? Harika tavsiyen bu mu?

LEONA

Her zaman yedek yöntem olarak kendi fikriniz vardır.

SİENA

Çok komik

LEONA

Yanınızda prezervatif getirin!

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu, yıllar boyunca özenle oluşturduğum havalı kız imajım tamamen mahvolmuştu. Omuzlarımı silktim ve kapuçinomdan bir yudum aldım. Evde genellikle güne enerji içeceğiyle başlardım, ama Paris'te bunun ölümle cezalandırılacağından oldukça emindim, bu yüzden kahveme bolca şeker ekleyerek bir uzlaşmaya varmıştım.

Sıcak, güneşli bir gündü ve otelin yakınındaki, insanları izlemek için sınırsız fırsat sunan muhteşem bir kafenin dışında oturuyordum. Yanımdaki masada küçük bir kız defterini boyuyordu, annesi ise kitap okuyor ve arada bir kızının çalışmasını övmek için başını kaldırıyordu. Bu tatlılık kalbimi acıttı. Küçük bir havlama dikkatimi büyük pembe bir fiyonk takmış kabarık beyaz bir köpeğe çekti. Yavru köpek, kaldırımdan düşmüş bir kruvasan parçasını kaparak yanından geçti, sahibi ise -telefonda yüksek sesle Fransızca konuşan bir adam- hiçbir şeyden habersiz yoluna devam etti.

Sırıttım ve caddenin karşı tarafındaki kafeye göz attım. Benimkinden daha küçüktü, önünde yaklaşık yarı sayıda masa vardı, ama güzel krem rengi tente pembe çiçeklerle kaplıydı. Bu bana Juliet, Sofiya ve benim birkaç ay önce çatıdaki çiçek bahçemize diktiğimiz gülleri hatırlattı. Sofiya bana her gün Clementine ve Noodle'ın ilk çiçeklerimizi suladığı fotoğraflar gönderiyordu ve bu kalbimi buruyordu. Hayatımın kafesine geri dönmeye hazır değildim ama yeğenimi, köpek yeğenimi ve arkadaşlarımı çok özlemiştim.

Belki de yarın sabah kahvaltımı çiçek kafesinde yapmalıyım. Eğer Paris'te yaşasaydım, her sabah yeni bir kafede vakit geçirir, şehrin tüm pastalarını ve kahvelerini tadarak en iyisini bulana kadar denerdim.

Karşı kaldırımdaki garsonun küçük, yuvarlak bir masada oturan sarışın bir adama espresso getirmesiyle ani bir hareket dikkatimi çekti. Ceketi sandalyesinin arkasında asılıydı ve sanki mekanın sahibiymiş gibi, ayak bileğini dizine dayamış rahat bir şekilde oturuyordu. Gömleğinin kollarını sıyırmış, kalın ön kolları görünüyordu. Çenesi güçlü ve keskin hatlıydı, başparmağı alt dudağının üzerinde gezinirken ifadesi ciddiydi.

Ona o kadar hayran kalmıştım ki, gözleri bana değdiğinde çok yavaş tepki verdim. Vücudumdan elektrik akımı geçti. Nefesim kesildi ve midem kasıldı. Kalbim gümbür gümbür atarken bakışlarımı kaçırdım. Bu yoğun tepkimi anlamıyordum. O sadece bir adamdı. Bir yabancı. Ama onda bir şey vardı…

Pastamı didikledim, ta ki tekrar başımı kaldırmaya cesaret edene kadar. Karşısındaki adamla derin bir sohbete dalmıştı. İkinci adam, koyu saçları, çenesindeki kirli sakalı ve neredeyse yakışıklı görünmesini sağlayan keskin elmacık kemikleriyle dikkat çekiciydi. Ama bakışlarımı ilk adamdan alamıyordum; sarı saçlarının alnına dökülme şekline, çenesinin kasılmasına, kocaman ellerinde espresso fincanının ne kadar küçük göründüğüne takılıp kalmıştım. Dilim dudaklarımın üzerinden geçti.

Eğer tüm Parisli erkekler böyle olsaydı, kesinlikle prezervatiflere ihtiyacım olurdu.

5

DIMITRI

Kulüp müziğinin YÜKSEK SESLİ GÜRÜLTÜSÜ ve yanıp sönen ışıklar bana kahrolası bir baş ağrısı veriyordu. Votkamdan bir yudum daha aldığım anda, kolumdaki tüyler diken diken oldu. Başımı çevirmeden bile, gözlerinin yine üzerimde olduğunu biliyordum.

Midem huzursuzluktan alt üst oldu.

“Max.”

Gürültünün arasında duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum, birileri dinliyor olabileceği ihtimaline karşı İrlanda aksanıyla konuşmaya özen gösterdim. Odadaki bir grup kadına bakıyordu ama bakışlarını kaçırdı ve bana doğru eğilirken kaşını kaldırdı.

“Barda duran kadın.” Bu sözleri dişlerimi sıkarak söyledim. Kulüp, cuma günü olmasına rağmen kalabalıktı; zengin sosyetikler ve iş adamları, sanki eski bir çiftleşme ritüeliymiş gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Burada olmak istemiyordum. Maxim beni şantaj yapmıştı; eğer onunla kulübe gidersem, Avrupa'daki nadir mücevher tedarikçimizle pazartesi günü yapacağım toplantıyı halledeceğine söz vermişti. Neden umursadığını sorduğumda –çünkü içeri girdikten birkaç dakika sonra beni bir sürü kadın için terk edecekti– bana, "Kalçamdaki o kocaman sopayı çıkarmak için tek yol seks yapmaktır" demişti.

Onu neden henüz öldürmediğimden emin değildim.

"O seksi esmer güzel mi?" diye sordu.

Gözlerindeki ilgiyi görünce göğsümde öfke alevlendi. "Onu bu sabah karşıdaki kafede gördüm. Beni izliyordu ve şimdi burada." Tesadüf diye bir şey olmadığına dair sarsılmaz inancım beni defalarca hayatta tutmuştu.

“Morozovlarla birlikte olabilir,” diye devam ettim sesimi alçaltarak, müşterilerimizi çalmaya çalışan bir grup Rus mücevher kaçakçısının adını anarak. “Ya da daha karanlık bir şey. Bir casus mu? Bir suikastçı mı?” Babamın tetikçisi olarak geçirdiğim on yıl boyunca dünyanın dört bir yanında düşmanlarımın sayısı hiç de az değildi.

Maxim homurdandı. "Bir suikastçı mı? Bence seni yalnız yakalamak istiyor, ama öldürmek için değil."

Çenem kasıldı. Maxim, çekici gülümsemesi ve iltifat dolu sözleriyle kadınların sürekli onunla flört etmesine alışmıştı, ama kadınlar içgüdüsel olarak benden uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı. Ben burada, diğer tüm erkekler gibi sade siyah bir takım elbise giymiş halde otururken bile, kadınlar yaydığım tehlikeyi hissedip benden uzak duruyorlardı.

Hayır. Bu kadında bir gariplik vardı.

"Niyetini anlamak için uzun süre beklemenize gerek kalmayacak."

Maxim'in bakışlarını takip ederek bana doğru gelen kadını gördüm. Dizlerinin üstünde biten, dekolteli kırmızı elbisesi, zeytin rengi tenine çok yakışıyordu. Herkes ona bakmak için başını çevirmişti; dolgun kıvrımları, kıvrak kalçaları ve göğüslerine değen uzun, koyu saçları vardı; ama tüm dikkati bendeydi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ve parmaklarım belimdeki tabancanın soğuk metalini kavradı. Bu kulüp, çeşitli organize suç örgütlerinin üyeleri, karaborsa satıcıları ve sıkıcı hayatlarına heyecan katmak isteyen ultra zenginler arasında popülerdi, ancak duvarların içinde katı bir şiddetsizlik politikası vardı. Bu kadın bir tehdit oluşturursa, bu kuralı çiğnemekten hiç çekinmezdim.

Önümdeki sandalyeye oturdu. Yakından bakınca daha da çarpıcıydı. Saçları koyu kahverengi gözlerini çerçeveliyordu ve loş odada gözleri adeta parıldıyordu. Muhtemelen bir casustu. Güzelliği, herkesin dikkatini çekmeye çalışan parlak bir işaret fişeği gibiydi. Suikastçıların ortama uyum sağlaması gerekirdi, ama her erkek bu sirenle en karanlık sırlarını paylaşmak için can atardı.

Masaya doğru eğildi ve göğüsleri dekolteli elbisesinin altından belirginleşti. "Merhaba."

Maxim, abartılı İrlanda aksanıyla, "Merhaba güzelim," dedi. "Böyle güzel bir arkadaşlığı hak etmek için ne yaptık biz?"

Gülümsemesi büyüleyiciydi. "Orada otururken ne kadar güzel göründüğün için olmalı."

Boğazımdan kısık bir hırıltı yükseldi. "Ne istiyorsun?"

Gözleri tekrar bana döndüğünde omuzlarım gevşedi.

“Önce bir içki, sonra bir dans.” Gözlerimi kararlı bir güvenle süzdü ve göğsümde tuhaf bir sarsıntı hissettim. Maxim dışında en son ne zaman biri bana böyle bakmıştı?

Penisim seğirdi.

“Onu benim yerime seçmen beni mahvetti.” Maxim kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu, ama bu tamamen bir gösteriydi. Bu heriften adeta keyif ve eğlence yayılıyordu.

Kadının ağzı tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım iyileşirsin." Bana döndü. "Peki, bana bir içecek getirecek misin? Yoksa kendim mi almalıyım?" Alt dudağı abartılı bir şekilde büzülmüştü. Bu, gözlerimi devirmek, onu tokatlamak ve istediği her şeyi aynı anda vermek istememe neden oldu.

Garsona parmağımı kaldırarak işaret verdim. "Bana ve hanımefendiye birer votka."

Gözleri eğlenceyle parıldadı. "Bir Negroni lütfen."

Garson gitti ve aramızda sessizlik oluştu. Saçlarının uçlarıyla oynuyordu, bu hareket endişesini ele veriyordu. Belki de sandığım kadar saf değildi. Yine de, kaçıp gitmesi gerekirken hâlâ buradaydı, benimle oynuyordu.

"Adın ne?" diye sordu.

Homurdandım ve bu onun gülümsemesini daha da genişletti.

Maxim, "Bu Declan," dedi.

Gözlerimi kıstım ama o pişmanlık duymadı.

Başını yana eğdi. "İrlandalıyım. Paris'te ne işin var?"

"İş gezisi."

Garson içeceklerimizi getirdi ve kadın dikkati dağılmışken Maxim sertçe dirseğiyle yanıma vurdu. "Eğer flörtün buysa, yıllardır cinsel ilişkiye girmemiş olmana şaşmamalı."

"Defol git."

Gülerek elini kadına uzattı. "Bu işte size bol şans, hanımefendi." Elinin tersini öptükten sonra yavaşça uzaklaştı.

İçeceğinden bir yudum aldı, dili bardağın kenarından sızan bir damla alkolü yakalamak için dışarı fırladı. Sandalyemde kıpırdandım, pantolonum dayanılmaz derecede daralmıştı.

"Adın ne?" Ses tonumu sıkılmış, yüz ifademi ilgisiz tutarak sordum, ama yine de sorum karşısında yüzü aydınlandı.

"Ben Emma."

Amerikalı gibi konuşuyordu. Kesinlikle buralı değildi. "Paris'te ne yapıyorsunuz?"

“Sadece tatil yapıyorum. Macera arıyorum.”

Bir yudum daha aldı, bunu yaparken gözlerini yüzümden ayırmadı. Bu yoğunluk, içimde uzun zamandır uy dormant olan bir şeyi harekete geçirdi. İlgi. *Arzu* .

Zihnimde farklı senaryolar hızla canlandı. Dünyanın en ölümcül dövüşçüleri bile bana rakip olamazdı ve ben de cinsel arzularımın esiri değildim ki ona sırlarımı ifşa edeyim… Ve son sevişmemin üzerinden *on yıllar* geçmemiş olsa da, uzun bir süre olmuştu.

Votkamı bir dikişte içtim. Gözleri dudaklarımda oyalandı.

“Peki ne tür bir macera istiyorsunuz?”

"Dansla başlayan türden." Emma elini uzattı.

Hayatımı olabildiğince az insan temasıyla geçirdim. Dokunmak tehlikeliydi. Annem öldükten sonra, bana şefkat gösterecek kimse kalmamıştı. Daha gençken ve geleceğe hala inanırken birkaç kız arkadaşım olmuştu. Ama yıllar geçtikçe ve çektiğim acı yoğunlaştıkça, kimsenin ellerinin üzerimde olmasına tahammül edemez hale geldim. Ara sıra kadınlarla birlikte oluyordum, bedenlerimizin mümkün olduğunca az temas etmesine dikkat ederek. Ama bu mu? Uzattığı elini alıp kalabalık dans pistine adım atmak mı? Bu, zayıflığımı ortaya çıkarabilecek bir kabus fikriydi.

Ama onun alaycı gülümsemesi ve kalkık kaşı tam bir meydan okumaydı. Geri adım atamazdım ve bilinmeyen bir nedenden dolayı da atmak istemiyordum.

Elini tutmadan önce kendimi hazırladım, ama avucuma değen yumuşak teni bende tiksinti uyandırmadı. İkimiz de ayağa kalktığımızda, ondan ne kadar uzun olduğumu fark ettim. O zar zor omzuma kadar geliyordu ve eli benim elimde çok küçüktü.

Dans pistine doğru ilerlerken kalabalık deniz gibi ikiye ayrıldı. Kaslarım gergindi, yüzüm ifadesizdi; bedenimin onun dokunuşunu reddedeceği anı bekliyordum ama o an hiç gelmedi.

Emma gülümseyerek beni dans pistinin ortasına çekti. Müziğin ritmi vücudumda titreşiyor, kalbimin atışıyla aynı tempoda ilerliyordu.

Birbirimize baktık. Parmaklarım kasıldı. Ona *gerçekten* dokunmak nasıl bir şey olurdu acaba?

Kollarını boynuma doladı ve yutkundum. İçgüdüsel olarak ellerim beline gitti. İçimde bir enerji birikti, sanki *açlık* gibi bir şeydi. Parmak uçlarım kalçalarının yumuşak kıvrımlarına saplandı ve bedenini kendime iyice yapıştırdım. Aramızda boşluk yoktu, sadece bedenlerimizin karışmış sıcaklığı vardı. Müzik yüzünden konuşamıyorduk ama kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar ona kapılmıştım.

Belki de Emma gerçekten bir siren'di, ama kulübün yanıp sönen ışıkları saçlarının etrafında bir hale oluşturup daha önce gizli kalmış altın sarısı saç tellerine yansıdıkça, onun su altı okyanus hapishanesine çekilmekle ilgilenecek bir şey bulamadım.

Başını geriye doğru eğdi, dişlerini büzülmüş kırmızı dudaklarına geçirdi. Ona doğru yaklaştım, burnum yüzünün yan tarafına değdi. Yumuşak iniltisi içimi ısıttı ve ona daha sıkı sarıldım. Dudaklarımız birbirine çok yakındı, nefeslerimizi paylaşırken neredeyse birbirine değiyordu. Etrafımızdaki herkes yavaş yavaş kayboldu.

Dakikalar önce rahatsız edici olan ritmik müzik, derin ve şehvetli bir şeye dönüştü. Kalçalarımız birlikte sallandı ve sertleşmiş penisim onun sıcak küçük vajinasına sürtündü. Dudakları nefes nefese aralandı.

Artık kendimi tutamadım. Parmaklarımı saçlarına doladım ve çekiştirdim, onu istediğim yerde tutarken dudaklarımı onunkilere bastırdım. İlk başta yumuşak, neredeyse çekingendi, ama hızla daha cesurlaştı—eli boynumun arkasını kavradı, dişleri alt dudağımı ısırdı. Dili şehvetle benimkinin üzerinde gezindi. Sarhoş ediciydi.

Öpüşmemizi bir küfürle kestim, güvenilmez yılanlarla dolu bir odada, birkaç anlığına bile olsa, gardımı indirdiğimin farkına varınca nefes nefese kaldım. Tehlike belirtileri için odayı tararken Emma'nın belini daha sıkı kavradım, ama içimdeki alarm zilleri sustu.

Otele geri dönüp uyuyakalmak için yeterince votka içmeliydim. Ama şaşırtıcı bir şekilde istediğim şeyin bu olmadığını fark ettim.

Artık daha fazla *şey isteyebileceğimi* bilmiyordum.

Emma'nın gözleri kocaman açılmıştı, ben de elini tuttum, onu dans pistinden çekip arka koridora doğru yönlendirdim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu nefes nefese.

Özel VIP bölümüne giden kapının kilidini açmak için şifreyi girdim ve hedefimize, yani özel banyoya ulaşana kadar durmadım. Kapıyı iterek açtım

ve ışığı yaktım. Yumuşak bir ışık koyu mavi duvarları ve mermer fayansları aydınlattı. Emma etrafına bakındı, her şeyi dikkatlice izledi ama ben gözlerimi ondan ayırmadım.

Onu anlamaya çalışıyorum.

Onun dokunuşunun bende neden daha fazlasını isteme duygusunu uyandırdığını anlamak için.

Ona doğru bir adım attım. Otomatik olarak küçük bir adım geri attı. Bir adım daha ileri attım, ama bu sefer yerinden kıpırdamadı. Bu küçük meydan okuma gösterisi içimde bir heyecan uyandırdı. Yüzünü okşadım, baş parmağımla pembe yanağını okşadım.

"Akıllı olsaydım, seni buraya kadar takip etmezdim." Sözleri tenime fısıldanmış gibiydi.

"Korkuyor musun?" Yanağımı onun yanağına sürtmek için yeterince eğildim. Boynunda bir çizgi boyunca yaladım.

"Hayır," diye fısıldadı. "Belki de olmalıyım."

Göğsümden kısık bir kahkaha yankılandı. Sonra ellerim beline uzandı, onu banyo tezgahına kaldırdım ve bacaklarının arasına girdim. Tamamen açık bir şekilde bana yönelmişti, her nefes alışverişinde göğüsleri elbisesine baskı yapıyordu.

" *Kesinlikle* öyle olmalısın, canım."

Gözleri ateşle parladı ve bacakları kasılarak beni vücuduna iyice yapıştırdı, kaderini mühürledi.

Boynunun arkasını kavradım ve onu sertçe öptüm. Dudaklarından dökülen inilti beni daha da tahrik etti, cinsel isteğimi artırdı. Dilimi ağzının ıslak sıcaklığına sokarken penisim sızladı, tatlılığını içime çekerken başım döndü.

Sıcaklık ve hislerin karmaşası içindeydik. Parmakları ceketimin içinde kıvrılırken *"Declan"* diye fısıldadı ve içimde onun dudaklarından gerçek adımı duyma arzusu yükseldi.

Ellerim eteğinin altına girdi, yumuşak uyluklarını yoğurdu ve yavaşça yukarı doğru ilerledi. Vajinasını avuçladığımda nefesi kesildi, keskin nefesi tenimde gezindi ve aciliyet duygumu daha da artırdı. Elimin topuğunu ıslak külotuna daha sert bastırdım.

“Ah, bu çok kötü hissettiriyor—” Sözleri, vücudumu şimşek gibi saran bir çığlıkla kesildi.

Omzundaki çıplak bir deri parçasını emdim, ağzım onun her yerini tatmak için sulanıyordu. "Bak sana. Ne kadar da muhtaçsın."

Bütün alaylarıma rağmen, asıl çaresiz olan *bendim* .

Baş parmağımı dantelli kumaşın altına kaydırdım ve ıslak sıcaklığıyla inledim. Dizlerimin üzerine çöküp onu tatmak, dilimle onu becerirken güzel dudaklarından çığlıkları koparıp aynaya karşı hıçkırarak ağlamasını sağlamak istiyordum. Bir kadına karşı hiç bu kadar açgözlü hissetmemiştim, ama Emma'ya sahip olmak, onu tüketmek, *tadını çıkarmak* istiyordum.

Boynunun ve köprücük kemiğinin yumuşak tenine sert öpücükler ve ısırıklar kondurdum. Çok güzel kokuyordu; vanilya ve deniz tuzu gibi. Göğüslerinin arasına bir çizgi yaladım ama yetmedi. Tezgahı ne kadar sıkı tuttuğumdan parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Sonunda dayanamadım ve yere çökmeye karşı koyamadım.

Daha önce hiç kimsenin önünde diz çökmemiştim… en azından istediğim için değil. Bu savunmasızlık tehlikeliydi, ama parmakları saçlarımın arasından geçerken zevkten titredim.

Ona durmasını, ellerini tezgahın üzerinde tutmasını ya da daha iyisi, kemerimi kullanarak ellerini arkasına bağlamasını söylemeliydim. İncecik kontrol bağım kopmak üzereydi, ama yüzümü iç çamaşırının kasık kısmına bastırıp derin bir nefes aldığımda, umursamayı kendimde bulamadım.

Çığlık atarak gerildi, elleri kızarmış yanaklarına gitti. Ben de hırlayarak bileğini yakaladım ve onu tekrar saçlarıma doğru çektim.

"Utanacak bir şeyin yok," dedim sesim, sanki çakıl taşı gibiydi. "Kendini bırak. Bu gece vücudun benim. Hiçbir karar vermek zorunda değilsin. Sadece dediğimi yap."

Dudakları aralandı ve cevap vermesi biraz zaman aldı. "Bu kadar mı? Sadece dediğini mi yapacaksın?"

"Evet."

Göğsü sessiz bir kahkahayla titredi ve bacakları gevşedi, bana doğru daha da açıldı. "Tamam, Declan. Benimle istediğini yap."

Yüzümde alışılmadık bir ifadeyle sırıttım. "Ne kadar da terbiyelisin. Tam amını yiyecekken bu kadar kibar olman ne kadar da güzel."

Yüzü kızardı ama parmaklarını saçlarımın arasında tutmaya devam etti, nazikçe saç derimde gezdirdi. Dokunuşuna yaslandım, kokusunu içime çekerken burnumu tekrar külotunun üzerinde gezdirdim. Sırılsıklamdı, ıslaklığı iç bacaklarını ıslatıyordu. Tahrik olmuş halini teninden yaladım ama yetmedi. Onun içinde boğulmak istedim.

Ağzım sulanarak iç çamaşırını kenara çektiğim anda, odada garip bir homurtu duyuldu. Başımı kaldırıp baktığımda dudağını ısırdığını gördüm.

"Üzgünüm, bunu dikkate almayın lütfen."

Ses tekrar geldi ve bunun onun midesinden geldiğini anladım.

Burun kıvırdım. "Aç mısın?"

İnleyerek yüzünü elleriyle kapattı. "Akşam yemeği için çok şık bir restorana gittim ve berbattı. Porsiyonlar çok küçüktü ve yemekler çok iğrençti."

Ayakta durdum, o parmaklarının arasından bana bakarken içimde garip bir kahkaha dürtüsü sıkışıp kalmıştı. "Miden en iyi işimi yarıda kesti."

Yüzünü açtı, elleri kollarımı kavradı ve sıkıca tuttu. Kolları o kadar küçüktü ki, pazularımı zar zor kavrayabiliyordu. Kaslarımı gerdim ve dudakları hafifçe kıvrıldı, sanki ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi.

"Gitme," dedi. "Lütfen."

Elimi saçlarının arasına doladım ve çekerek başını geriye doğru zorladım. "Yalvarışlarını dinle." Boynundaki bir deri parçasını emdim ve bacakları beni tekrar sardı, kalçalarının arasına çekti ve eteğini daha da yukarı itti. "Çaresizce ağlamalarından dolayı gecenin sonunda boğazın ağrıyacak."

Külotunun kenarından tutup bacaklarından aşağı doğru çektiğimde sızlandı. Islak kumaş parçasını ayak bileklerine kadar çekmeme yardımcı olmak için ağırlığını tezgâhın üzerine kaydırdı. Tangasını serbest bıraktım ve derin bir nefes alarak yüzüme bastırdım.

"Çok tatlı," diye inledim.

Övgülerim karşısında kıvrandı ve ben de başımı yana eğdim. Kulüpteyken cesur ve kendinden emindi. Şimdi ise kızarmış yanakları ve iri gözleri onu neredeyse utangaç gösteriyordu.

Kalçalarını avuçlayıp çıplak vajinasını kasıklarıma bastırırken onu dikkatle izledim. Keskin nefes alışı saf bir tahrik belirtisiydi ve yüzündeki tüm gerginlik izlerini sildi. Sürtünme sağlamak için kalçalarını bana sürttü.

"Bahse girerim, böyle de boşalabilirsin, o tatlı amını banyoda pantolonuma sürterek."

Dudaklarını benimkine bastırdı. "Daha fazla," diye hırslı bir şekilde söyledi, parmakları saçlarımın arasında dolaşıyordu.

“İşte bu kadar. Açgözlü siren,” diye mırıldandım öpüşmelerin arasında. Dolgun göğüslerini avuçladım, bir elimle sıkıp yoğururken, diğer elim de kalçasındaydı, o da bana doğru kıvrılıyordu. Penisimin sertliği demir

gibiydi, zevk sıvısı akıyordu ve içine girmek için zorlanıyordu, ama bu aramızda mesafe yaratmak anlamına gelirdi. Sadece bana sürtünerek dağılmasını izlemek şu anda dünyamdaki en önemli şeydi.

Çıkardığı küçük sesler bana yaklaştığını gösteriyordu.

"İşte bu kadar. Çok hızlı yanıt veriyorlar."

Boğazının arkasından hayal kırıklığıyla dolu bir ses çıkardı. "İhtiyacım var..."

Kulağını hafifçe ısırdım. "Neye ihtiyacın var?"

“Daha fazlası. Bana dokun. *Lütfen* .”

Bir dahaki gelişinde onu biraz uğraştıracaktım ama ona o kadar kapılmıştım ki onu bekletmeye vaktim yoktu. Başparmağım klitorisine sertçe bastırdı. Ne kadar kaygan ve sıcak olduğuna lanet ettim.

“İşte bu kadar. Şimdi de dağılıp gittiğini göreyim.”

Parmak uçları kollarımı kavradı ve gözleri kapandı, ama ben çenesini sıkıca kavradım, orgazmı onu sararken bana bakmaya zorladım. Dolgun dudakları tiz bir çığlıkla aralandı ve ben bu sesi erimiş bir öpücükle çaldım. Çığlıkları sadece bana aitti.

Klitorisini okşadım, zevkini uzattım, ta ki gerginlik bedeninden akana ve göğsüme yığılana kadar.

Penisim hâlâ acı verici derecede sertti ama nedense onu becermek için acele etmiyordum. Daha önce hiçbir kadını bu kadar zevkle yaşamak istememiştim ama Emma'da farklı bir şey vardı. Onun tüm çığlıklarını toplamak, saatlerce böyle çaresizce bana yapışmasını istiyordum.

“Vay canına, bu…” Yüzü hâlâ göğsüme gömülüydü ve ağzımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

"Umarım bundan daha fazla dayanıklılığın vardır," diye takıldım, parmaklarım saçlarına dolanıp başını geriye doğru çekerken. "Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Gülümsedi ve konuşmaya başladı, tam o sırada midesinin yüksek sesli gurultusuyla sözümüz kesildi.

Yavaşça başımı salladım ve bir adım geri çekildim. Çenesi aşağı doğru eğildi.

"Özür dilerim, elimde değil," dedi burnunu kırıştırarak.

Sırıttım ve parmağımı çenesinin altına geçirip başını yukarı kaldırdım. "Hadi gel." İtiraz etmesine fırsat vermeden onu tezgahtan kaldırdım, kalçasını sertçe sıktım ve kapıya doğru ittim.

“Nelerdir—”

Kulübün ana salonuna tekrar girdiğimizde yüksek sesli müzik sözlerini yuttu. Onu etrafımdaki meraklı gözlerden ve ellerden korumak için yanıma çektim. Onu bir kafese kilitleme isteği beni garip bir şekilde sardı. Emma'da beni en derinlere çeken bir şey vardı.

Sokağa çıktığımızda nemli gece havası bizi sardı. Işıklar her şeye, önümdeki büyüleyici kadına da sıcak bir parıltı veriyordu. Teni altın gibiydi, loş ışıkta ışıldıyordu.

"Ne yapıyoruz biz?" Dudakları boğazıma değdi.

Ayakkabılarına baktım—siyah, sivri topuklu. Gideceğimiz yer çok uzak değildi, ama düzensiz kaldırım taşlı sokaklarda kendini incitme düşüncesi kabul edilemezdi. Sergey'e arabayı getirmesini emredebilirdim, ama bu da Emma'dan ve adamlarımdan çok fazla soru gelmesine yol açardı.

Anonimlik son derece önemliydi.

Kararımı verdim, onu kollarıma aldım. Nefesi kesilirken bir kolunu boynuma doladı, diğer koluyla da eteğini tuttu.

"İç çamaşırı giymiyorum," diye tısladı.

Gülümseyerek, onu gelin gibi kucağımda taşıyarak sokaktan aşağı indirirken elbisesinin her yerini örttüğünden emin oldum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"En iyi işimi yapacaksam, dikkatinizin dağılmasına izin vermeyeceğim," dedim.

"Bunun için taşınmam mı gerekiyor?"

"Berbat ayakkabılar," diye mırıldandım.

Göğsüme dokundu. "Bunlar Louboutin ayakkabılar."

Sözlerine cevap vererek onu ciddiye almadım.

Omuz silkti ama kollarımda nasıl yumuşadığını gizleyemedi, göğsüme kıvrıldı, dudakları boynumun çıplak tenine değdi. İnledim. Bu küçük siren tam bana göreydi.

Beynimin cinsel organımla birlikte düşünmeyen kısmı, ne kadar kolay kandırıldığımı ve ne kadar az umursadığımı göstererek yüksek sesle alarm verdi.

"Kaçırıldığım konusunda endişelenmeli miyim?"

"Neyse ki sizi kaçıran kişi en çok sizin karnınızın doymasını önemsiyor."

"Hım, bana ne yedirmeyi düşünüyorsunuz?"

Sözleri imalarla doluydu ve ben de elimle kalçasını sıkarken homurdandım. "Ne kadar da arsız." Onu nazikçe kaldırıma indirdim ama

vücuduma yapışık tutmaya devam ettim. "Buradayız."

Hedefimizi görünce yüzünde geniş bir gülümseme belirdi; Paris'e ilk geldiğim on yıl önce keşfettiğim, duvarın dibinde küçük bir pizzacıydı. O zamanlar param yoktu. Dünyayı özel jetle gezmiş, lüks takım elbiseler ve saatler takmış, müşterilerimi lüks otellerde ve iş odalarında ağırlamıştım, ama bunların hepsi gerçeği gizleyen bir maskeydi; lağımda yaşayan bir fare gibiydim. Bir gece karnım açlıktan patlarken Bella Vita'ya rastlamıştım. Yanımda sadece bir dilim pizza alacak kadar param vardı. Bana koca bir pizza vermişlerdi ve gece geç saatlere kadar sohbet etmiştik. Şehre her geldiğimde oraya geri döndüm.

“Bu harika görünüyor.” Emma gülümsedi ve göğsümdeki sıkıntı—burayı kendine yakışmayan bir yer olarak göreceğinden duyduğum endişe—kayboldu.

Kapıyı açtım ve içeri girmeden önce elimi tuttu. İçeri girerken parmaklarım onun parmaklarını sıkıca kavradı. Havada mozzarella ve domates kokusu vardı. Duvarlarda kırmızı plastik sandalyeli ve çizik ahşap masalı yıpranmış kabinler sıralanmıştı. Birinde gri saçlı iki kadın oturuyordu, aralarında bir pizza ve bir şişe şarap vardı, ama kabin bunun dışında boştu.

Emma, omzunun üzerinden bana bakarak sırıttı. "Her bir yemeğin bir kaşık dolusu garip, jöle benzeri bir maddeden oluştuğu on altı çeşit yemekten sonra tam da buna ihtiyacım vardı."

Zengin insanlar en tuhaf şeyleri yiyorlardı.

“Declan!” Martina sallanan mutfak kapısından çıktı. Saçları—artık tamamen griydi—topuz yapılmıştı. Kiraz kırmızısı önlüğüne ellerini sildikten sonra beni kucakladı. Dokunuşuyla rahatlamaya çalıştım ve o da benim için kucaklaşmayı kısa tuttu.

"Yanınızda getirdiğiniz bu güzel kim?"

Kahretsin. Bunu büyük bir olaya dönüştürecekti, tıpkı...

“Tony! Vieni qui! Declan bize bir kız getirdi.”

Aşk uğruna…

Emma güldü ve bu ses göğsümde tuhaf bir his uyandırdı. Göğüs kemiğimi ovdum.

Tony mutfaktan çıktı. "Eee? Bu bağırış çağırış da ne?" Emma'yı görünce kaşlarını çatması yerini büyüleyici bir gülümsemeye bıraktı. "Bu güzel hanımefendi kim?" Ellerini kollarının üstüne koydu ve yanaklarından

öptü. "Ben Antonio Bianchi. Paris'in en güzel hanımlarının yemek yediği restoranımıza hoş geldiniz."

“Ah,” dedi Emma, kaşlarını çatarak. “Öyleyse gitmeli miyim?”

Kısa bir sessizlikten sonra kıkırdadı ve Martina ile Tony de gülmeye başladı.

“Hayır, hayır. Şehrin en güzeli sensin,” dedi. “Şimdi şu…” Bana umursamaz bir şekilde elini salladı ve *“bah”* dedi.

“Ah, çok kötü oldu Declan. Sanırım pizzamı bitirdikten sonra seninle görüşürüz,” dedi Emma göz kırparak.

Kaşlarımı çattım ama onu yanıma çekerken yüzümde hiçbir sertlik yoktu.

"Onu seviyorum," dedi Martina. "Ben Tina Bianchi'yim."

“İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Ben Emma Sinclair ve eğer yemeğiniz kokusu kadar lezzetliyse, hayatımın en güzel yemeklerinden birini yiyeceğimi biliyorum.”

Tony göğsünü kabarttı ve onu "en iyi masaları" diye ilan ettiği yere götürmek için kolunu uzattı. Bize menü vermek yerine, masamızın yanında durup İtalyanca olarak bize ne pişirecekleri konusunda tartıştılar. Emma, bu karmaşayı sakin bir şekilde karşılayarak memnun görünüyordu. Martina ve Tony, bize hangi yemekleri getirecekleri konusunda tartışmaya devam etmek için mutfağa geri döndüklerinde, başımı yana eğdim.

"İtalyanca konuşuyorsunuz."

"Hım?" diye sordu, masada kıpırdanırken.

Yıllar içinde epey İtalyanca öğrenmiştim, ama kız kardeşimin New York'taki İtalyan bir mafya babasıyla evlendirildiğini öğrendiğim an, İtalyancayı akıcı bir şekilde konuşmaya kendimi adamıştım.

Tony iki kadeh şarap ve bir sepet ekmek bıraktı ama keskin bakışlarım yüzünden ayrılmadı. Şarabı sevmezdim ama onu rahatlatmak için bir yudum aldım. "Ne dediklerini anladın."

Gülümseyerek, “Çok dikkatlisin. Büyükannem İtalyalıydı. Onunla daha iyi iletişim kurabilmek için okulda dersler aldım.” dedi. Bir içki içtikten sonra devam etti: “O artık yok ve ben de neredeyse hiç pratik yapmıyorum, bu yüzden benden bir şey söylememi istemeyin, ama söylediklerinin bir kısmını anlayabiliyorum.”

Açıklaması son derece mantıklıydı. Normaldi. Peki neden sözleri dilimde yalan gibi bir tat bıraktı?

Tony mutfakta bir şeyler bağırmaya başladı ve Emma başını salladı, dudaklarında hâlâ sıcak bir gülümseme vardı. "Hep böyle mi davranırlar?"

“Genellikle daha kötüdürler. Senin için en iyi hallerini sergiliyorlar.” Ekmeği ona doğru ittim ve o da bir parça aldı.

"Ne zamandır buraya geliyorsunuz?" diye sordu.

Omuz silktim. "On yıl sanırım. Her Paris'e geldiğimde."

“Bunu çok sevdim. İtalyancayı böyle mi öğrendiniz? Başka diller biliyor musunuz?”

İçimde bir şüphe sızladı. Neden bu kadar çok soru soruyordu?

“Fransızcada fena değilim. İş toplantıları için sık sık buraya geliyorum.” Gerçekte, diller ve aksanlar konusunda özel bir yeteneğim vardı. Sekiz dili akıcı bir şekilde konuşabiliyor ve dört dilde de temel düzeyde sohbet edebiliyordum.

Emma, gözleri parıldayarak, "Umarım buraya tekrar gelme şansım olur," dedi. "Paris'i ilk kez ziyaret ediyorum ve şu ana kadar oldukça büyülü geçti."

Masaya doğru eğildim ve o da benim hareketlerimi taklit etti. "Senin için ev neresi?"

Parmak ucunu elimin üzerinde gezdirdi. "Toronto. Kanada'ya hiç gittiniz mi?"

Başımı salladım. "Çoğunlukla Dublin ve Paris arasında seyahat ediyorum."

“İrlanda'ya her zaman gitmek istemişimdir. Çok güzel görünüyor.”

Tony ve Martina tabaklarla dolu iki tepsiyle yanımıza geldiler ve masada yer açmak için ikimiz de koltuklarımıza geri oturduk.

"Hanımefendi, size hayatınızın en iyi İtalyan yemeklerini sunmaktan onur duyuyorum. Taze pazar domatesleri ve prosciuttoya sarılmış kavunlu bruschetta ile başlayıp, Tina'nın cacio e pepe'si ve benim meşhur Pizza Margherita'mla devam edeceğiz."

"Öyleyse seninki meşhurmuş, benimki ise sadece cacio e pepe mi?" Martina dudaklarını büzerek kocasına baktı.

“Hayır, hayır, aşkım. Makarnanız zaten o kadar meşhur ki tanıtıma ihtiyacı yok.”

Tina, kocasının sözlerini önemsemeden elini sallayarak alaycı bir şekilde karşılık verdi, ama memnun olduğu da belliydi.

Emma, gözleri kocaman açılmış bir şekilde tüm yiyecekleri incelerken, "Hepsi muhteşem görünüyor," dedi.

“Afiyet olsun!” Tony, tuhaf çift mutfağa doğru yönelmeden önce elini omzuma koydu.

“Aman, çatal bıçak takımına ihtiyacımız var. Ben alayım.” Ayağa kalktı ve odanın karşısındaki bir sehpaya doğru gitti. Gözlerim kalçalarına kilitlenmişti. Onu çatı katımdaki daireme götürüp, soyup, kalça yanaklarına dişlerimi geçirmek istiyordum ama bu konuda akıllı davranmalıydım. Telefonumu çıkardım ve Aleksei'ye Toronto'lu Emma Sinclair'e bakmasını söyleyen hızlı bir mesaj gönderdim.

Anlattığı hikayenin doğruluğunu teyit etmek oldukça kolay olurdu.

Geri döndüğünde, çatal bıçak takımını ve peçeteleri masaya koydu ve tabağını doldururken bana gülümseyerek baktı.

"Bu harika görünüyor." Hiç tereddüt etmeden yemeye başladı ve özellikle beğendiği bir şeyden bir lokma aldığında hafifçe mırıldanıyordu.

Büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Belki de bir suikastçıydı. Başka nasıl yabancı bir şehirde, tanımadığı bir adamla oturup, gece geç saatteki yemeğini yerken bu kadar rahat olabilirdi ki? Dünyanın en tehlikeli katillerinden bazılarında gördüğüm bir şekilde, tamamen özgüvensizdi.

Kadın, jambon ve kavundan kocaman bir lokma alırken yerinde kıpırdandı. "Bu çok lezzetli!" diye bağırdı restoranın diğer ucuna, Martina ve Tony'ye başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi.

Bana döndü ve kaşlarını çattı. "Neden yemek yemiyorsun?"

Başımı salladım ve tabağımı doldurdum, sanki çok fazla gece aç kalmış birinin titizliğiyle yemeye başladım.

Üç yaşlı çift restorana girdi, yüksek sesle selam verip müziğin açılmasını istediler. Tony, köşedeki eski radyoyu açmadan önce hızlı bir İtalyanca ile karşılık verdi. Yüksek sesli, cızırtılı bir şarkı hoparlörlerden yankılandı ve yeni gelen müşteriler alkışladı.

Emma, ellerini karnına koyarak homurdanarak arkasına yaslanırken, "Buraya neden sürekli geldiğini anlıyorum," dedi. Gözleri parıldayarak odaya baktı. "Tony haklıymış. Bu, Paris'te yediğim en iyi yemekti."

"Bir sonraki seyahat noktanız için İtalya'yı önerebilir miyim?" dedim kuru bir tonda.

Düşünceli bir şekilde dudağına dokundu, sonra bana göz kırptı. "Hmm, haklı olabilirsin."

Çalmaya başlayan bir sonraki şarkının "Bella Ciao" olduğunu hemen anladım. Emma da belli ki biliyordu çünkü o da şarkıya eşlik etmeye

başladı. Tony ve Tina dans etmeye başlayınca restorana daha fazla insan doluştu ve alkışlarla karşıladılar.

Emma elimi tuttu. "Benimle dans et."

"Tekrar?"

"Evet, yine. Yoksa çok mu uykunuz geldi? Yaşlandıkça daha kolay yorulduğunuzu duydum."

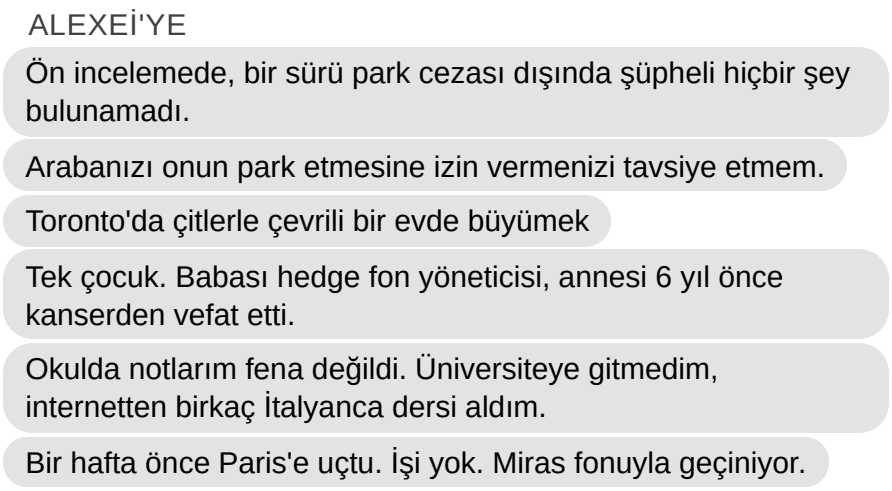
Ah, şu velet! Otuz beş yaşında, açıkçası huzurevlerine bakmayı düşünmüyordum.

Ayağa kalktım ve onu masadan kaldırdım. Göğsüme doğru sendeledi ve gülmeye başladı.

Elim kalçasına değdi. "Bunun bedelini sonradan ödeyeceksin."

Beni restoranın gürültülü müşterilerinin oluşturduğu çemberin içine sürüklerken hiç de kaygısız görünmüyordu. Bizi hızla ortaya ittiler ve Emma beni bir çemberde döndürdüğünde yüksek sesle alkışladılar. Her dönüşünde saçları uçuşarak, yanakları pembeleşerek etrafımda dans etti. Sonunda başka bir çift ortaya geçti ve biz çemberin kenarına doğru ilerledik. Emma beni dürttü ve *teşekkür* etti. Alkışlarken ve şarkı söylerken mutluluk saçıyordu.

Telefonum titredi ve hemen cebimden çıkardım.

Mesajların ardı ardına gelenlerini okudukça göğsümdeki gerginlik azaldı; her biri Emma'nın yalan söylemediğinin kanıtıydı. Acaba özgüveni sadece kolay ve korunaklı bir hayat yaşamasından mı kaynaklanıyordu?

Şarkı bittiğinde, küçük grup tezahürat yaptı ve Tony'ye emirlerini bağırmaya başladı. Martina, Emma'ya sarıldı ve iki kadın ayrılmadan önce omzunun üzerinden bana göz kırptı.

Emma yanıma geri döndüğünde, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Homurdandım. "Evet. Sadece iş ile ilgili bazı güncellemeler."

Burnunu buruşturdu. "Bu kadar geç saatte çalışmak mı? Iyy."

Başımı salladım ama telefonumu cebime geri koyarken endişelerim azaldı. Onu yine de mesafeli tutacaktım, hiçbir şeyin ağzımdan kaçmasına izin vermemeye dikkat edecektim ama bu sadece bir geceydi. Kesinlikle unutulmaz bir gece olmasını sağlayacaktım.

6

DIMITRI

Taksi şoförüne Emma'nın kaldığı otelin adını VERDİM . Benim kaldığım otel daha güvenliydi ama onun kaldığı yere gitmek, gece bittikten sonra kolayca ayrılabileceğim anlamına geliyordu.

Yanıma yaslandı, başını omzuma koydu. "Şehir geceleri çok güzel." Geçen ışıklar koyu gözlerinde yansıyordu. Çenesinin çizgisini okşadım, aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu öptüm. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım—sadece istediğim için birini öpmemiştim—ama Emma bana *bunu yapma isteği* uyandırdı.

“Bak.” Beni dürttü ve ben de pencereden dışarı baktım. Eyfel Kulesi ışıklandırılmış ve parıldıyordu.

Paris'e ilk geldiğimde, ilk anlaşmamı kapattıktan sonra gece geç saatlerde sokaklarda dolaşıyordum. Rahatlamanın verdiği yorgunlukla bitkin düşmüş, kemiklerime kadar yorulmuş ve Ocak gecesinde donuyordum. Kendimi Seine Nehri kıyısında amaçsızca yürürken buldum ki, uzaktan Eyfel Kulesi ışıldamaya başladı. Beni olduğum yerde durdurdu, dünyada hâlâ güzel bir şeyin olduğunu fark etmemi sağladı, bu güzellik benim için olmasa bile. Karanlığa bürünmüş, hayatın güzel şeylerinden sonsuza dek uzak kalmaya mahkum bir hayat yaşıyordum, ama o parıldayan ışıklar bana yaptığım her şeyin boşuna olmadığını umut vermişti. Sevdiğim az sayıdaki insan için daha güvenli bir dünya yaratıyordum.

Otelinin önüne vardığımızda Emma, cüzdanını çıkaracakmış gibi küçük çantasına uzandı. Ben de alaycı bir şekilde elini elimle kapattım ve şoföre bir tomar nakit para uzattım. Dudakları hafifçe kıvrılırken elini tuttum ve onu taksiden indirdim.

Asansöre binerken lobi adeta bulanık bir görüntü gibiydi. Aramızda gergin bir hava vardı ve onu duvara yaslayıp burada onunla birlikte olmak isteğime karşı koymaya çalıştım.

Asansör kapıları açıldı ve biz inerken sendeledi. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve ayakkabılarını çıkardı.

Eğilip kalçalarını yakalamaya çalışırken gözlerim onun kalçalarına kilitlendi.

"Lanet olası ayakkabılar," diye alay ettim onu kucağıma almadan önce. Bu sefer, ön tarafı göğsüme yapışmış, kolları ve bacakları etrafıma sarılmıştı. Onu yukarı çektim ve vajinası sertleşmiş penisime sürtünürken nefesi kesildi.

“Sanırım beni etrafta taşımak için bir bahane arıyorsun sadece.” Dudakları boynumdan yukarı, çeneme doğru kaydı. Kulağımın memesini ısırdığında inledim.

"Kahretsin. Senin odan hangisi?"

Koridorun ucunu işaret edip koşmaya başladığımda güldü. Kapısına geldiğimizde kollarımda kıpırdandı. Onu yere bıraktım ama bir santim bile yer bırakmadım, oda kartını okutup kapıyı açarken onu sıkıca kucakladım.

Işık düğmesini çevirdi.

Kapıyı arkamızdan kilitledim.

Lüks otel süitinin oturma odası bir televizyon, gösterişli kanepeler ve bir şezlongla dekore edilmişti. Odanın karşısında, büyük bir duvarı kaplayan devasa pencereler ve balkona açılan bir kapı vardı. Solda küçük bir mutfak, sağda ise yatak odasına açılan bir kapı bulunuyordu. Ve birkaç adım ötemde Emma vardı.

Göğüslerimiz birbirine değene kadar öne doğru bir adım attım. "Arkanı dön."

Dudaklarını ısırarak tereddüt etti. Acaba fikrini mi değiştirmişti? Ama sonra döndü ve saçlarını öne doğru savurdu, böylece fermuarına ulaşabildim. Parmağımı elbisesinin arkasına geçirdim ve onu kendime doğru çektim, küçük bir şaşkınlık nidasına bakarak sırıttım.

Fermuarı yavaşça indirdim, pürüzsüz bir ten yüzeyi ortaya çıktı. Penisimin çelik gibi sertleştiğini hissettim ve elbisesini yırtmamak için kendimi zor tuttum. Elbiseyi kalçalarının kıvrımından yavaşça sıyırıp yere yığdım, onu tamamen çıplak bıraktım. Bu gece ikinci kez dizlerimin üzerine çöktürdü beni, sırtından aşağı doğru öpüşerek. Ağzım sulandı, öne

eğilip kalçasının yuvarlak kısmını ısırdım. Çığlık attı ve şok içinde dudakları aralanmış bir şekilde bana döndü.

“Nelerdir—”

Sözleri, vajinasına birkaç santim kala durdu. Tadını ve dokusunu çoktan ezberlemiştim, ama şimdi net bir görüş açım vardı ve doyasıya bakabilirdim. Yüzümü vajinasına bastırdım ve derin bir nefes aldım.

"Ne diyordunuz?"

Boğazının arkasından gelen boğuk bir ses, verebildiği tek cevaptı.

Ayakta dururken ellerimi onun kıvrımları boyunca gezdirdim. O başını geriye doğru eğdi, tamamen çıplaktı, ben ise tamamen giyiniktim.

"Kahretsin, çok güzelsin." Sertleşmiş penisim zonluyordu ama yapabildiğim tek şey, onun zarif kıvrımlarına, altın rengi zeytin tenine, vajinasını kaplayan kalın, koyu buklelere bakmaktı.

Bakışlarımın altında kıvranıyordu, yanakları pembeleşmişti ama acele etmeye izin vermedim. *Onların* ihtiyaç duyduğu kişi olabilmek için insanlığımı bir ömür boyu feda etmiştim. Daha önce seks yapmıştım ama o anılar kalın bir sisin ardında kalmıştı. O anların hiçbiri gerçek gibi gelmemişti. *Ben de* gerçek gibi hissetmemiştim.

Parmak uçlarım teninde gezindi ve her an kaybolacağını bekleyerek nefesimi tuttum. Ama o buradaydı—sıcak ve somut.

Ben de öyleydim.

Burada.

Canlı.

Yakında ruhumu sertleştirip şehrime dönmek zorunda kalacaktım, ama gerçekliğin bu odada bizi ele geçirmesine izin vermeyecektim.

Henüz değil.

Onu yatak odasına doğru iterken ellerim kalçalarını okşadı. Şehrin ışıkları pencerelerden içeri süzülerek karanlığı dağıttı ve kıvrımlarının hatlarını görmemi sağladı.

"Yatağa." Onu yatağa doğru yönlendirdim, sırt üstü uzandı ve vücudu önüme yayıldı.

Tişörtümden çekiştirdi. "Seni görmek istiyorum."

Alt dudağını hafifçe ısırdım. Bundan sonraki adımı dikkatlice yapmam gerekiyordu; belime bağladığım silahı görmeden kıyafetlerimi çıkarmalıydım. "Öyleyse uslu bir kız ol ve beni izle."

Ceketimi çıkarırken gözlerimi ondan ayırmadan ayakta durdum. Loş ışık hareketlerimi gizlerken, silahımı hızla ceketimin iç cebine soktum, bir

bohça gibi sardım ve odanın kenarındaki sandalyeye koydum. Emma doğrulurken ben de gömleğimin düğmelerini çözdüm. Ateşli bakışları vücudumu süzdü ve sanki ben onun önünde çıplak kalmışım gibi hissettim, tam tersi değil.

Gömleğimi çıkarıp komodinin üzerine koyarken gölgelerin arasına çekildim ve karanlığın göğsümü ve sırtımı kaplayan yaraları gizleyeceğini umdum.

Üzerimde sadece boxer şortum kaldığında, yatağa geri döndüm ve çenesini sertçe kavradım. "Onları da çıkarır mısın?"

Dizlerinin üzerine çökerken aldığı hafif nefes, küçük parmakları kemerime takılırken meme uçlarının sertleşmesi, tenime meni damlamasına neden oldu. Çok az bir tereddütle kemeri indirdi ve penisim dudaklarından birkaç santim ötede dikleşti. Bana sanki izin mi, yoksa yönlendirme mi istiyormuş gibi baktı.

Başparmağımı dudaklarına bastırdım ve o da dudaklarını aralayarak sıcak ve ıslak ağzına girmeme izin verdi. "İyi bir kız gibi sikimi emecek misin?"

Dili başparmağımın üzerinde gezindi ve başını salladı.

“Öyleyse ağzınızı daha da açın.”

Önümde diz çökmüş halini, nefes verişini penisimin ucunda hissedebilecek kadar yakınımı ve bana kocaman, güven dolu gözlerle bakışını hayal etmek neredeyse beni boşalmaya yetecekti. Çenesini sıkıca tutmaya devam ettim ama gözlerimi tavana diktim ve başka bir şey düşünmeye çalıştım. Dilinin başıma hafifçe değmesi ağzımdan şok olmuş bir inilti ve kalçalarımın istemsizce ileri doğru hareket etmesine neden oldu.

Yüzünde kibirli bir gurur ifadesi vardı ve göğsümden bir hırıltı yükseldi. "Yaramaz kız," diye hırladım ve penisimin ucunu ağzına bastırdım. Bunu bir ceza olarak düşünmüştüm, ama dudaklarını etrafıma kapatıp emmeye başladığı anda kendimi kaybettim. Başımı ıslak sıcaklığına doğru geriye attım. Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti.

Parmaklarımı saçlarının arasına doladım, tempoyu kontrol etmesine izin verecek kadar gevşek ama kaçamayacağı kadar da sıkı. Zaten kaçmaya da çalışmıyordu. Dengeyi sağlamak için kalçalarımdan tuttu ve beni daha derine aldı. Omurgamdan aşağıya, testislerime doğru yayılan zevkle inledim. Hareketlerinin biraz beceriksiz ve deneyimsiz olması önemli değildi, ancak kulüpte bana yaklaşan kendinden emin sirenle bu daha çekingen kadını nasıl bağdaştıracağımı bilemiyordum.

Penisimi ağzından çıkardım ama çenesini sıkıca tutmaya devam ettim. "İyi misin, sevgilim?"

Derin bir nefes verdi ve dokunuşuma yaslandı. "Evet."

Dudaklarını tekrar ısırmaya başlayınca kaşlarımı çattım. Dişlerinin arasından dudağını kurtardım ve beklerken baş parmağımla kızarmış noktayı okşadım. Sabır benim güçlü yönüm değildi, ama sessizlik itirafları tetikliyordu.

“Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek misin?” diye başladı. Derin bir nefes aldıktan sonra, yeniden kararlılıkla gözlerime baktı. “Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek misin?”

Masum sorusuna küfrettim ve boşalmamak için tekrar tavana baktım. "Evet, evet, yapabilirim." Zorlanmış sesim onu kıkırdattı ve ben de başımı salladım. "Şımarık."

Penisimin üzerinde uzun bir çizgi halinde yaladı. "Bana yol göstermek için belki de bana bakman gerekecek."

İçimden bir ah çektim ve saçlarından tutarak başını geriye doğru zorladım. "Ağzını aç ve beni yut."

Sırıttı ve dediğimi yaptı, beni yutarken çok daha rahat görünüyordu. İki elimi de üzerinde tuttum—saçlarına doladım, çenesini okşadım—ve ona penisimin daha da fazlasını verdim. Ağzı etrafımı sardı, daha derine ittikçe gözleri yaşardı, ama şikayet etmedi ya da geri çekilmedi.

“Burnunuzdan nefes alın. Daha fazlasına dayanabilirsiniz. Boğazınızı gevşetin.”

Elleri kalçalarımı kavradı ve beni öne doğru çekti. İnleyerek daha derine ittim, ancak o öğürdüğünde geri çekildim. "Çok iyi gidiyorsun. Kahretsin, o ateşli küçük ağzın etrafımda çok iyi hissettiriyor. Eminim amın daha da iyidir."

İnledi ve titreşim doğrudan testislerime ulaştı. Son kontrolümü korumaya çalışarak çenemi sıktım, ama hareketlerim giderek daha düzensizleşti ve sonunda zar zor bir uyarı verebildim. "Boşalacağım. Beni yut. Her kahrolası damlasını."

Kıvranıp daha sertçe emmeye başladı ve birkaç saniye sonra bir çığlıkla boşaldım. Boşalmam ağzına akarken ve o da beni yutarken aldığım zevk neredeyse göz kamaştırıcıydı, beni titreyen, nefes nefese kalmış bir halde bıraktı.

Bir hırıltıyla kendime geldim ve onu sırt üstü yere ittim, elimle boğazını kavradım. " *Kahretsin* . Çok iyi yaptın."

"Evet?"

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Evet, bebeğim."

Dudaklarını kendi dudaklarımla yakaladım, dilimi ağzının derinliklerine daldırdım. Parmakları sırtıma saplandı, kaygan vajinası penisime sürtündü. Dudaklarındaki tadım, tenimdeki sıcaklığı ve dudaklarımdaki dişlerinin ısırığı, bitkin penisimin seğirmesine ve tekrar sertleşmeye başlamasına neden oldu. Penisimin bu kadar çabuk iyileşebileceğini kim bilebilirdi ki, ben kesinlikle bilmiyordum.

Nefes nefese kalarak öpüşmemizi kestim. "Şimdi sıra bende."

Bir elimle göğsünü kavradım, diğer elimle de bacağını göğsüne doğru iterek iyice açtım. Keskin bir nefes alış, derinleşen bir kızarıklık ve ardından pembe meme ucu dudaklarımın arasındaydı. Emerken göğsünü gerdi, sonra diğer meme ucuna geçtim. Ona yapmak istediğim şeylerin listesi zaten çok uzundu ve sonra eli bir kez daha saçlarıma gitti. Babamın on yaşından beri saçlarımı kazıtmaya zorlamasından beri olduğundan daha uzun olan saç tellerimin arasından parmaklarını geçirdi. Babam bunun beni bir kavgada korumak, rakibin kendi vücudumu bana karşı kullanmasını engellemek için olduğunu söylemişti, ama bir gece sarhoşken gerçek nedeni itiraf etti – karısının sarı saçlarını çocuklarında görmeye dayanamıyordu. Dokunuşun yumuşaklığı yabancıydı ve içimde bir şeyleri kırdı.

Elini orada tuttu, vücudunda öpüşerek aşağı doğru ilerlerken beni tuttu. Vajinası ıslaklıktan parıldıyordu, ağzım sulanıyordu. Derin bir nefes aldım, zengin kokusu penisimin ucunda meni damlacıkları oluştururken, adeta içine girmem için yalvarıyordu. O, hayallerimin gerçekleşmiş haliydi.

Kasıklarının tepesine bir öpücük kondurdum ve o kaskatı kesildi. Beni uzaklaştırmaya çalışırken saçlarımdaki tutuşu gevşedi. Göğsümden uyarıcı bir homurtu yükseldi.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu yapmak zorunda değilsin... biliyorsun."

Sözlerini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

“Yani, bunu zaten daha önce banyoda yapmıştın ve ben de tıraş olmadım ya da benzeri bir şey yapmadım, bu yüzden eğer yapmazsan…”

Çenesini kavradım, o kadar sıkıca tuttum ki gözlerini benden ayırması mümkün değildi. Parmaklarımı ıslak vajinasının arasından geçirip ağzıma götürürken yanakları kızardı. Tatlılığını emdim.

“Bu gece ben sorumluyum. Yani saatlerce senin amını yalamak istiyorsam, bunu yapacağım. Anladın mı?”

Gözleri alev alev parladı ve yanakları kıpkırmızı oldu, ama yavaşça çenesini yukarı kaldırarak onayladı.

"İyi."

Başım tekrar bacaklarının arasına yerleşti. Eskisinden de daha ıslaktı ve sırıttım. Emma, kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanıyordu.

Ellerimi dolgun uyluklarına sıkıca yerleştirdim, bacaklarını iyice açtım ve cennete daldım. Ona uzun bir yalama hareketi yaparken inledim, tadını çıkardım. Onun hafif nefes alışı beni daha da cesaretlendirdi ve sonra elleri tekrar saçlarımdaydı, bu sefer beni kendine daha da yaklaştırdı.

Kesinlikle evet.

Dilimi onun daracık vajinasının içine soktum. Şok olmuş çığlığı beni daha da coşturdu. Daha fazlasına, ondan *her şeye* ihtiyacım vardı.

Ellerimle kalçalarını kavradım ve onu daha da açtım. Dilim klitorisinin etrafında dönerken, onun yumuşak çığlıkları ve inlemeleri beni doruk noktasına yaklaştırdı.

“Aman Tanrım. Sanırım öleceğim—”

Geri çekildim. Hafif bir çığlık attı ve dirseklerinin üzerine doğruldu. "Neden durdun?"

Yüzündeki ihanet ifadesi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. "Bu kadar kolay geleceğini mi sandın?" Başımı yavaşça salladım, bu anı uzatarak. "Daha yeni başlıyoruz ve eğer gelmek istiyorsan, yalvarman gerekecek."

Çenesini sıktı ve kaşlarını çattı, ama ben vazgeçmedim ve parmaklarımı yavaşça iç uyluğunda yukarı aşağı doğru gezdirdim.

Yukarı ve aşağı.

Yumuşak, neredeyse hissedilmeyecek dokunuşlar. Neredeyse ama asla tam olarak vajinasına dokunmadan.

"Pekala," diye tersledi. "Lütfen."

Dudaklarım seğirdi. İstikrarlı ritmi korudum, kalçasının kıvrımına tüy kadar hafif bir dokunuş yaptım.

İnledi ve bacaklarını daha da açtı. Şimdi çenemi sıkma sırası bendeydi çünkü o, baştan çıkarıcı bir cazibe ve yoğun bir cinsel uyarılma kaynağıydı.

"Lütfen, Declan." Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Lütfen beni orgazma ulaştır."

Direnişim kırıldı ve inleyerek dilimi onun dar kanalına gömdüm. Kalçaları bir çığlıkla yukarı doğru kalktı. Açlıktan ölmek üzere olan bir

adam gibi tatlılığını emdim, önce bir parmağımı, sonra iki parmağımı içeri soktum. Zevki hızla yeniden arttı ve çok geçmeden ihtiyaç duyarak yalvarır hale geldi, boşalmaya saniyeler kala. Geri çekilmek, onu tekrar tahrik etmek istedim ama onun da benim kadar dağıldığını görmek istedim.

“Bana gel,” diye emrettim. Saçlarımı kavradı, tutuşunu kaldıraç olarak kullanarak yüzüme sürtündü. Vajinası parmaklarımı kavradı, orgazmı doruk noktasına ulaşana kadar kasıldı. Çığlık attı ama ben dilimle klitorisini yalamaya devam ettim, yoğun zevk dalgalarını atlatmasına yardımcı oldum, ta ki yatağa yığılıp kalana kadar.

Rahatlamış vücudunda öpücükler kondurarak ilerledim, dudaklarımda memnun bir sırıtış vardı çünkü bunu *başarmıştım* . Gözlerinin kapalı, uzuvlarının ağırlaşmış ve saçlarının yastığına dağılmış olmasının sebebi bendim. Yanaklarına sulu öpücükler kondurdum, ta ki gülüp beni itene kadar. Bana en tatlı kedi yavrusu bakışını attı ve kendimi tutamayıp dudaklarını öptüm.

“Çok güzel.” Sesim kısık ve boğuktu, sanki çığlık atan benmişim gibi, o değil. Onun dağılıp gittiğini izlemek beni mahvetmişti.

"Beni orgazmlarla öldürdün," diye sızlandı.

Dudaklarım köprücük kemiği boyunca gezinirken mırıldandım. "Yönetime şikayette bulunmak ister misiniz?"

Omuz silkerek güldü. "Şimdi dayanılmaz derecede kendini beğenmiş olacaksın, değil mi?"

Tek tepkim, bacağını yukarı çekip tamamen bana açılmasını sağlamak oldu; sıcak küçük vajinası tenimi ıslattı. "Hayır, ama olacaksın."

O kıkırdadı, ama kalçalarım öne doğru sallanıp girişine yerleşince kıkırdaması hızla inlemeye dönüştü. Donakaldım. "Kahretsin. Prezervatifim yok."

“Ah, evet.” Yanakları kızardı, başını yana çevirdi. Yerdeki çantasını işaret etti ve ben de isteksizce ondan uzaklaşıp folyo paketi kaptım. Kutu açılmamıştı, ama onun kulüpten başka birini getirip onunla birlikte olacağı düşüncesi içimde bir öfke patlamasına neden oldu.

O senin değil. Bu sadece bir gecelik ilişki.

Bu düşünceyi kafamdan attım ve yavaşça prezervatifi taktım. Dudaklarını yaladı, gözleri kocaman açılmıştı. Masumiyeti inanılmaz derecede tahrik ediciydi.

Vücudum ihtiyaçtan titriyordu, tekrar üzerine tırmanırken pürüzlü, yara izleriyle dolu tenimi pürüzsüz, mükemmel kıvrımlarının üzerinde

sürükledim. Ellerini göğsümün üzerinde gezdirdi ve ürperdim. Yumuşak, sıcak ve mükemmeldi. Penisimin kaygan vajinasına sürtündüğünü hissettim ve ilk birkaç santimini içeri ittim. Beni o kadar sıkı sıktı ki, hemen boşalmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Altımda kıvrılıp büküldü ve tırnakları kollarımı sıkıca tutarken tenime saplandı. Geri çekildim ve kalçalarımı tekrar öne doğru yuvarladım, ama bu sefer, birkaç dakika önce yumuşak ve gevşemiş olan Emma'nın bedeni altımda gergindi. Kaşları çatılmış ve çenesi kasılmıştı.

Donakaldım, şüphe yavaş yavaş içime işlemeye başladı.

“Emma?”

"Hmm?"

“Gözlerinizi açın.”

7

SİENNA

GÖZLERİMİ KAPALI TUTTUM.

Bu gece şimdiye kadar mükemmel geçmişti.

Kulüpte, onu görene kadar kendimi çok bunalmış hissediyordum. Mantıklı değildi; somurtkan, sarı saçlı adamın kaşlarını çatması ve sert bakışları onu yaklaşılabilir olmaktan çok uzak kılıyordu. Yine de, barda oturduğum yerden her baktığımda midem bulanıyordu. Kulüpteki diğer insanlar ondan uzak durmuştu, ama ben mafya üyeleriyle çevrili büyümüştüm ve bir iş adamından korkmaya niyetim yoktu. Gözleri yakıcı, aksanı ateşli bir İrlandalı iş adamı, benimle dans etmiş, neredeyse banyoda benimle birlikte olmuş, bana pizza ve makarna yedirmiş ve hayatımın en iyi orgazmını yaşatmıştı.

Ve kim benim bakire olduğumu öğrenmek üzereydi?

Vibratörümle geçirdiğim tüm zamanın oradaki *durumu* iyileştireceğini düşünmüştüm, ama Declan benim dildomdan çok daha büyüktü ve sinirlerim altüst olmuştu. O zar zor içime girmişti ve *bunu istememe rağmen onu bir mengene gibi sıkıyordum.* Orgazmım sadece daha fazlasını istememe neden olmuştu ve onu tamamen içimde hissetmeye hava kadar ihtiyacım vardı.

“Emma.”

Sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Keşke gerçek adımı söyleseydi.

“Gözlerinizi açın.”

Başparmağını çenemde gezdirerek, itaat etmem için nazikçe beni ikna etmeye çalıştı. Yavaş bir iç çekişle göz kapaklarımı araladım. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını görünce kaşları hemen çatıldı. Küfür

etti ve geri çekildi, ama tamamen uzaklaşmadan önce bacaklarımı kalçalarına doladım.

“Gitme.” Sesim hüzünlü ve acıklıydı.

Gözleri yumuşadı. Tekrar üzerime yaslandı, vücudumu örterken ağırlığının bir kısmını bana verdi. "Gitmiyorum."

Nefesi boynuma üflenirken yanağı yanağımdan hafifçe geçti, akşamdan kalma minik sakallar tenime sertçe değdi. Vücudumdaki gerginlik yavaş yavaş kayboldu.

"Bunu daha önce hiç yapmadın." Bu bir soru değildi, ama yine de başımı salladım.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Declan pek duygularını belli etmeyen biriydi, ama bana dokunuşundaki naziklik, kelimelerinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

“Bunu gerçekten istiyor musunuz?”

"Evet."

Kısık fısıltıyla söylediğim sözlere kaşını kaldırdı. Boğazımı temizledim. "Bunu istiyorum."

Beni dikkatle izledi. "İstediğini sana vermek istiyorum, ama sana zarar verecekse vermem."

Gözlerim tekrar yaşlarla doldu. Rastgele bir birlikteliğin bu kadar nazik olabileceğini ya da bu tür bir özen gösterebileceğini asla düşünmezdim…

Burnunu benimkine hafifçe dokundurdu, devam etmem için nazik bir ricaydı. Başımı salladıktan sonra, iki parmağını içime soktu ve gözlerini yüzüme dikti. Kalçalarımı kıpırdatarak, daha önce yaşadığım o ateşli, ihtiyaç dolu duyguyu yeniden yakalamaya çalıştım.

Başparmağı klitorisime değdiğinde, içimde küçük kıvılcımlar çaktı. Gözlerim kendiliğinden kapandı.

"İşte bu kadar. Sadece bu hissin tadını çıkar. Ben yanındayım."

Göğüs ucuma yapılan sert bir çimdik göğsümden bir çığlık kopardı.

“İşte oldu.” Üçüncü parmağını da içeri soktu ve ben sırtımı kamburlaştırdım. “Tamamen gevşemiş ve ıslanmışsın benim için.” Dudakları kulağımın kenarına değdi. “Tam da istediğim kadar acı.” Karşı meme ucumu çimdikledi ve ben inledim.

Parmakları içimde kıvrılıp içeri dışarı hareket ettikçe zevk giderek arttı. O *ihtiyaç* geri gelmişti, ateşli, yoğun ve talepkar bir şekilde.

Ve sonra parmakları kayboldu ve ben acı dolu bir boşluk içinde kaldım.

Protesto ederek bağırdım ve o da uyarıcı bir bakış eşliğinde her iki meme ucumu da sertçe çimdikledi. Anlamı açıktı: Kontrol ondaydı.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

Penisinin başı girişime bastırılmıştı. Nefes nefese kalmıştım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, duyabileceğinden emindim. İşkence gibi bir yavaşlıkla içime girdi. Hala biraz geriliyordum ama vücudumu rahat tutmak için burnumdan yavaşça nefes verdim.

“Bu kadar. Benim için daha fazlasını alabilir misin?”

"Evet," diye nefes nefese kaldım. His, yoğunluk, acının sınırındaydı, ama keskinliğin içinde zevk de vardı, özellikle de başparmağı nabız gibi atan bir basınçla klitorisime geri döndüğünde.

"Tamamen içeri girdin mi?" diye nefes nefese sordum.

"Henüz değil. Küçük, daracık amın benim kalın sikimi içine almak için çok çalışıyor, değil mi? Benim için çok iyi bir kızsın."

Kalçalarını ileri geri sallıyordu, hareketleri yavaş ve ölçülüydü. Onun da benim gibi paramparça olup dağılmasını istiyordum, ama bana dokunuşundaki o dikkatli tavır, sürekli iyi olup olmadığımı kontrol etmesi göğsümü sıkıştırdı.

Kaba eli yavaşça bacağımdan aşağı doğru okşayarak ilerledi, dizimin arkasına yerleşti ve yukarı doğru bastırdı. Bacaklarımı iyice açtığında, kalçalarım yukarı doğru kalkarak daha derine inmesine izin verdiğinde, dudaklarımdan baş döndürücü inlemeler döküldü. Vücudumdan geçen bir elektrik akımıydı bu.

“Kahretsin,” diye inledi Declan. *“Kahretsin.”* Yanağı benimkine yapışmıştı, ağır nefesleri tenimde geziniyordu. Bir insana bu kadar yakın olduğum ilk seferdi ve bunun yoğunluğu eziciydi.

"İyi misin? Acıyor mu?" Sözlerinde bir gerginlik vardı ve kontrolü zar zor elinde tuttuğunu fark edince dudaklarım kıvrıldı.

O ne kadar çok hareket ederse, vücudum da onun hissine o kadar çok alışıyordu. "İyiyim." Kalçalarımı hareket ettirerek nasıl bir his olacağını denedim. Her hareket içimde daha fazla kıvılcım yaratıyordu ve bu onun için de iyi hissettirmiş olmalı, çünkü kısık bir küfür savurdu ve benimle birlikte hareket etmeye başladı.

"Kendini resmen kadife gibi hissediyorsun," diye inledi.

Vajinam altın yıldız aldı. Yaşasın ! Bu düşünceden duyduğum zevk o kadar absürttü ki kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Yer değiştirdi, dizlerinin üzerine kalktı ve içime girerken kalçalarımı okşadı. Açı, ayak

parmaklarımın kıvrılmasına neden olan yeni bir noktaya ulaştı ve yoğunluktan neredeyse bayılacaktım. *Tam oradaydım* . Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı—

Declan boşalırken dudakları zevkten aralandı. Perişan haldeydi; gözleri donuk, dudakları aralık, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Üzerime yığıldı, penisi hala içimdeydi. Baskı ve çıplak teninin genişliği, cinsel uyarılmamı daha da artırdı. Onun benim yüzümden perişan halde olduğunu görmek hoşuma gitti, ama bu içimde kıvranan öfkeyi silmedi.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, beni öpmek için yaklaştı ama ben yüzümü çevirdim. Kaşları çatıldı. "Sorun ne?"

"Gelmedim." Bu kadar suçlayıcı bir tonda söylemek istememiştim ama ses tonuma huysuzluk sinmişti.

Şaşkınlığı bir kahkahaya dönüştü. Hızla yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ama göğsünün kahkahadan nasıl titrediğini gizleyemedi.

Onu itmeye çalıştım ve yerinden kıpırdamayınca hayal kırıklığıyla inledim. "Sen neyden yapılmışsın? Cıvadan mı?"

"Ne?"

“Son derece yoğun bir madde. Tıpkı *senin* gibi.”

Dirseklerinin üzerine doğruldu ve gülümsemesi nefesimi kesti. "İki kere boşalmana neden olacak kadar kalın kafalısın."

Kaşlarımı çattım. "Evet, ama sonra beni kızdırdın ve ortada bıraktın."

Yüz ifadesini ciddileştirmeye çalıştı ama buz mavisi gözlerinde bir kahkaha belirdi. "Özür dilerim. Bu vahim hatamı düzelteceğim." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça penisini vajinamdan çekti ve hafif bir yanma hissi bıraktı. Bundan hoşlanmamın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum.

O banyoya girerken ben yatağa uzandım. Musluk kısa bir süre aktı ve sonra geri döndü, küstah bir edayla bana doğru yürüyordu. Cinsel organı zaten yarı sertleşmişti. Tekrar sevişmek için çok mu erkendi? Çok mu ağrım vardı? Sırıtmaları bana tam olarak ne düşündüğümü bildiğini söylüyordu.

Gözlerimi onun cinsel organından ayırdım, yanaklarım kızardı çünkü yaptığımız her şeye rağmen hâlâ utangaç hissedebiliyordum. Yatağın kenarına doğru eğildi ve çenemi avuçladı. Dışarıdaki şehir ışıkları göğsüne yansıyarak belirgin kaslarını vurguluyordu ve ben donakaldım.

“Bunlar yara izi mi?” Parmaklarım tenindeki gümüş rengi izlerin üzerinde gezindi. Bazıları düzdü, bazıları ise kabarıktı; bu da tenine,

üzerimdeyken belirsizce fark ettiğim ama dikkatim dağıldığı için tam olarak anlayamadığım bir doku veriyordu.

Çenesi kasıldı ve ani bir hareketle çenesini yukarı kaldırdı. "Birkaç yıl önce motosiklet kazası geçirdim."

Ürperdim. Böyle bir yol kazasının acısını hayal bile edemiyordum. "Üzgünüm. Bu korkunç olmalı. Hala motosiklet sürüyor musun?"

Gözleri uzaklara dalmış bir ifade aldı, sanki istenmeyen eski anılar onu ziyaret ediyormuş gibi. "Hayır."

Başparmağımla göğsündeki bir yara izine dokundum, ne kadar kaskatı kesildiğini görünce kalbim burkuldu. Pazı kasını çekiştirerek ona yaklaşmaya davet ettim. Tereddüt etti, ama sonra kendini yatağa bıraktı.

Üzerine tırmandım, tüm yara izlerini öpmeye kararlıydım. Gözleri titreyerek kapandı. Göğsümdeki duyguların yoğunluğunu, bu adamı rahatlatma isteğimi anlamıyordum. Aramızdaki hava değişti, sessiz yakınlık, yabancılar arasındaki sıradan bir birliktelik için fazlaydı. Yine de durmak istemedim. Elleri nazikti, saçlarımı yüzümden geriye doğru itti, kollarım ve sırtım boyunca aşağı doğru ilerledi, ben de onun tüm yara izlerini öptüm.

Kalçasındaki yara izini öperken, sertleşmiş penisi bana sürtünüyordu. Ucuna hızlı bir öpücük kondurmadan edemedim. İçinden bir hırıltı yükseldi ve beni vücuduna doğru çekti, kollarını bana doladı. Tutuşu o kadar sıkıydı ki nefesim kesildi, ama umurumda değildi. Onun içinde kaybolmak istiyordum.

Orada ne kadar süre yattığımızı bilmiyordum, tek duyulan ses yavaş nefeslerimizdi. Declan'la iç içe geçmiş halde, anın içinde tamamen var olduğumu hissettim.

"Öyleyse beni affettin mi?" Sesi boğuk ve alçaktı.

Karnımdaki o acı verici yanma biraz dinmişti ama yine de orgazmdan mahrum kalmıştım. Boynunu ısırdım. "Hayır. Sadece geçici bir ateşkes ilan ettim."

Elleri omurgam boyunca düzenli bir şekilde yukarı aşağı hareket etti. "Anlaşılan hâlâ affedilmeyi hak etmem gerekiyor."

Göğsüne yaslandım. "Öyle görünüyor."

Beni sırt üstü yere yatırıp tövbe etmeye başlarken yüzünde kurt gibi bir sırıtış vardı.

8

SİENNA

UYKU DÜZENİM hâlâ tam olarak Paris saatine göre ayarlanmamıştı, bu da evde olduğumdan çok daha erken uyandığım anlamına geliyordu. Declan'ı uyandırmamak için olabildiğince hareketsiz kaldım. Bir ahtapot gibi etrafıma sarılmıştı, kolları beni göğsüne bastırmış, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Nefes alışverişi, tıpkı kendisi gibi düzenli ve istikrarlıydı.

Declan benim yatağımda uyuyakalmayı planlamamıştı. Her seferinde işimiz *bittikten* sonra gitmesi gerektiğini söylerdi.

Tamam demiştim.

Ve sonra orada kaldı.

Benden önce uyuyakalmıştı. Burnunun kıvrımını ve hafifçe aralık dudaklarını ezberleyerek, gerekenden çok daha uzun süre ona bakmıştım. Uyku sırasında tüm sert hatları yumuşamış ve onu daha da güzelleştirmişti.

Uyandığı anda muhtemelen buradan kaçıp gidecekti. Dudaklarımı ısırdım, onu kalmaya ikna etmenin bir yolu olup olmadığını merak ettim. Ondan daha fazlasını istiyordum. Daha fazla zaman. Daha fazla orgazm. Daha fazla gece yarısı macerası.

Artık bakire değilim.

Gülümsememi tenine bastırdım.

Nedense, seks yaptıktan sonra bambaşka bir insan gibi hissedeceğimi sanıyordum. Gerçekte ise sadece biraz ağrıyan bir halimdim... ve artık Declan'ın bana hissettirdiklerine tamamen bağımlıydım. Seks yapmanın ne kadar iyi olabileceğini öğrendikten sonra vibratörüme nasıl dönecektim? Belki de memlekette başka bir erkekle kısa süreli bir ilişki yaşamam

gerekiyordu, gerçi dün gece hissettiğim gibi hissettirebilecek çok az erkek olduğunu düşünüyordum.

Declan'ın kolları kaskatı kesildi, gözlerini açmadan önce bana yarım saniyelik bir uyarı verdi. Beni göğsünden itti ve ben de şaşkınlıkla bir çığlık attım. Sırt üstü yere düştüm, yatakta hafifçe sektim. Bana bakıyordu, gözleri vahşi, burun delikleri genişlemişti. Çıplak göğüslerimi örtmek için çarşafı hızla yukarı çekmenin dışında, vücudum gergin bir şekilde hareketsiz kaldım. Kim olduğumu anladığı anda yüzünde bir netlik belirdi.

"Kahretsin." Omuzları düştü ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Saçları, sanki sıkı kontrolüne isyan ediyormuş gibi, karmakarışık ve düzensiz tutamlar halinde dikilmişti.

"Şey, günaydın," dedim dikkatlice. "Birinin yanında uyanmaya alışık değilsiniz?"

Dosdoğru gözlerini dikti. "Hayır."

"Sağ."

Declan'ın ifadesiz yüzü, dün gece gördüğüm birkaç gülümsemeyi uzak bir anı gibi hissettirdi. Göğsümde keskin bir acı hissettim. Bunun bir kaçamak dışında bir şey olduğundan tamamen emindim. Daha doğrusu , *kısa süreli bir kaçamak* . Ama onun birlikte geçirdiğimiz geceden pişman olacağı düşüncesinden nefret ediyordum. Ben kesinlikle pişman olmayacaktım. Dün gece, bana arzuyla bakan ve kendimi güçlü hissettiren, inanılmaz derecede çekici bir adamla Paris'te dolaşırken, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar özgür hissetmiştim.

Yavaşça nefes verdim ve kendimi oturma pozisyonuna getirdim.

Declan hâlâ bana bakmıyordu.

Yıkıcı derecede tanıdık reddedilme hissi damarlarımda dolaşmaya başladı. Bir yanım, tıpkı kardeşimin defalarca yaptığı gibi, odadan fırlayıp gitmeden önce bir toplantıya gitmesi gerektiğini mırıldanmasını bekliyordu... ama yerinden kımıldamıyordu.

Tek gecelik ilişki yaşadığınız kişiye ne demeniz gerekiyordu? Ona kahve mi, kahvaltı mı yoksa zaman makinesi mi teklif etmeliydiniz? Bunun televizyon dizilerinde ve filmlerde nasıl işlendiğini hatırlamaya çalıştım. Nedense aklıma gelen tek görüntü, dengesini kaybetmeden çoraplarını giymeye çalışan çıplak göğüslü bir adamdı. Erkekler neden neredeyse düşmeden çoraplarını giyemiyorlardı? Bu, küçük çocukların öğrenmesi gereken bir beceri değil miydi? Bu gerçek hayatta da böyle miydi yoksa sadece filmlerdeki bir klişe miydi?

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalktım, soğuk zemine burnumu buruşturdum. Kocaman, felaket gibi bavuluma doğru koştum, birden çıplaklığımın farkına vardım. Bulduğum ilk eşofman altını ve zeytin yeşili bir büstiyeri giydikten sonra, iki çorap bulup kusursuz bir şekilde giydim. Birbirine uymuyorlardı ama bu önemli değildi.

"Kahve yapacağım. İster misin?" diye sordum.

Declan'ın gözleri yüzüme kaydı. "Elbette."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey yoktu.

Otel süitinin mutfağında son derece şık bir espresso makinesi vardı. Neyse ki, kısa ama yoğun espresso baristalığı dönemimde evde kullandığım makineye benziyordu. Bir fincan espresso çektikten sonra minik buzdolabından sütü aldım ve parmaklarımı tezgaha vurarak kahveyi çırptım.

"Declan, espressoyu nasıl içersin?" diye bağırdım.

"Siyah."

Çığlık attım ve arkama döndüm çünkü *tam arkamdaydı* .

“Durumsal farkındalığınızı geliştirmeniz gerekiyor.” Yanımdan hızla geçti ve oda servisi menüsünü aldı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve elimi göğsüme bastırdım. "Zil takman gerekiyor. Arkadaşımın kedisine de sonunda zil takmak zorunda kaldık çünkü sürekli ortalıkta dolaşıp yaramazlık yapıyordu."

"Her gün bir kediye benzetilmiyorum."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm. "Buyurun." Küçük bir espresso fincanı uzattım.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, parmakları yavaşça benimkine değdi ve bir yudum aldı. Yüzü ifadesizdi ama bir yudum alırken gözleri benden ayrılmadı. Yoğunluğu, başımdan ayaklarıma kadar bir sıcaklık dalgası yaydı. Göğsü çıplaktı ve gözlerim siyah boxer şortunun içindeki büyük çıkıntıya kaydı. Yüzümdeki bariz çekimi okuyamasın diye başka yöne baktım. Onun kafasının içindekileri bu kadar iyi saklaması, benim ise açık bir kitap gibi olmam adil değildi.

Bir fincan daha espresso çektim ve büyük bir kupaya döktüm. Üzerine buharla ısıtılmış süt ekledim ve terk ettiğim hobimi güzel bir latte art *damlası* şeklinde kullanarak harika bir iş çıkardım. Bu sırada kupanın içindeki sütün yarısını da döktüm. Hmm. *"İyi iş çıkardım"* belki de abartıydı. Bu hobiyi hemen bırakıp sabah enerji içeceğime geri dönmemin bir sebebi vardı.

Declan kaşını kaldırdı, espressosundan bir yudum alırken ben de dökülenleri temizliyordum. Gözlerimi kısarak, hayali hançerler fırlatarak, bir şey söylemeye cesaret etmesini bekledim. Sessiz kaldı, ama dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi.

"Kahvaltıda ne istersiniz?" Menüyü bana uzattı.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Kahvaltıya mı kalacaktı?

“Bir çikolatalı kruvasan lütfen.”

Telefona doğru ağır adımlarla ilerledi, kahvaltı siparişimizi verirken alçak sesle Fransızca konuşuyordu. Sırtı bana dönüktü ve bakışlarım muhtemelen onun şeftali gibi kalçalarında, o iki mükemmel kürede oyalandı... Kendimi hafifçe silkeledim ve latte'min kalanını alıp balkona çıktım.

Nemli yaz havası üzerime çöktü. Her sabah böyle uyanmak nasıl olurdu acaba? Yatağımda, bir önceki geceden doymuş ama yine de daha fazlasını isteyen bir adam ve Eyfel Kulesi'nin mükemmel manzarasına bakarken kahvemi yudumlamak?

Balkon kapısı gıcırdadığında omzumu çevirip baktım. Declan kapıyı ileri geri hareket ettiriyordu ve bu yüzden bir ses çıkmıştı.

"Zil olmadan yapabileceğim en iyi şey buydu."

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attım. "Ah, şakaları çok iyiymiş."

Sırıttı ve arkama geçti, vücudunun sıcaklığı tenimi okşadı. Tereddütle geriye yaslandım, göğsüne dayandım. Kolları hemen belime dolandı ve çenesi başımın tepesine geldi.

"Bugün Bastille Günü," dedim.

Homurdandı.

"Buradan havai fişek gösterisini gerçekten çok iyi izleyebileceğim."

O tenimi okşarken kolumda tüylerim diken diken oldu.

Karnımda kelebekler uçuşuyordu. "Bugün başka bir işin yoksa, gösteriye kadar burada takılabilirsin. Ya da bu akşam geri gelebilirsin. Biliyorsun, eğer görmek istiyorsan."

Aramızdaki sessizlik uzadıkça zaman adeta büküldü. Saatler mi geçmişti yoksa sadece saniyeler mi? Cevabını bekliyordum, zihnimde reddedilme ihtimaline de hazırlanmıştım.

"Tamam aşkım."

Şok içinde arkamı döndüm, latte'min yarısını balkona döktüm. Declan başını salladı, bardağı elimden aldı ve "Kapaklı bir bardağa ihtiyacın var," dedi. Sonra *kahvemi* alıp içeri geri döndü.

Balkon kapısından onu takip ettim. "Şey, pardon. Kahvemi çalmanız havai fişek izleme davetinizin iptaline yol açacak." Kupamı almaya çalıştım ama ustaca elimden uzak tuttu ve espresso makinesini çalıştırdı. Bana yeni bir tane mi yapacaktı?

Kollarımı kavuşturup kalçamı tezgaha yasladım. Turuncu bir şey dikkatimi çekti. Adderall şişem. Sabah ilacımı almam gerekiyordu…

Bok.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Şişenin üzerinde gerçek adım yazıyordu. Declan'ın etiketi görmediğini umarak şişeye doğru atıldım. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama Elira kendimi güvende tutmak için sahte bir kimlik kullanmam konusunda ısrar etmişti. Neyse ki, önceden birkaç kimlik hazırlamıştım; hepsi de ustaca sahte kimlik belgeleri ve eğer biri beni araştırırsa hikayemi doğrulayacak çevrimiçi kayıtlarla destekleniyordu.

Bir hapı elime döküp yuttuğumda haplar şıkırdadı.

"Bu ne?" diye sertçe sordu.

"Sadece DEHB ilaçlarım," diye ağzımdan kaçırdım.

Kahretsin. Bunu söylemek istememiştim. Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğum hakkında insanlara nadiren anlatırdım. Alaycı, yargılayıcı yorumlarına veya saçma sapan tedavi önerilerine ihtiyacım yoktu, ama o kadar telaşlanmıştım ki başka bir ilacın adını bile düşünemiyordum. Yüzünde bir tepki aradım, ama o sadece başını salladı ve içeceğimin yerine yenisini hazırlamaya devam etti.

Kapıya gelen bir tıkırtı dikkatimi çekti, ama Declan yolumu kesti. Bana yeni içeceğimi uzattı—latte sanatının benimki kadar berbat olmasından içten içe memnun oldum—ve kapıya doğru yanımdan geçip gitti. Kapıyı aralayıp içeriye bir servis arabası çekebilecek kadar genişçe açmadan önce gözetleme deliğinden baktı.

Gümüş kaplı yemek tepsilerinin önünde ayak parmaklarımın ucunda zıpladım.

"Dikkatli ol," diye çıkıştı Declan. "O içkiyi hazırlamak için çok uğraştım."

Ellerimi sabit tuttum ve dökülme ihtimalini azaltmak için en üstteki köpüğü -en güzel kısmını- içtim.

"Bunu iyi yapmışsın," dedim odanın karşısındaki yemek arabasına doğru giderken. "Belki de şu anki kariyerin yolunda gitmezse, barista olabilirsin."

Gözleri eğlenceyle parıldadı. "İyi bilmek. Nerede yemek yemek istersiniz?"

"Peki ya balkonda?"

“Öncülük et.”

Kapıyı açtım ve Declan tabaklarımızı dışarı taşıdı. Bana bir sandalye uzattı ve oturduğumda bedenlerimizin birbirine değmesiyle ürperdim.

Yanımda oturdu, kocaman vücudu küçük dış mekan sandalyesinden taşıyordu. Arkasına yaslandı, bacaklarını sanki şehrin sahibiymiş gibi açtı. Hayatımda ilk kez, bacaklarını yayarak oturan birinin yanında oturmak beni öfkelendirmedi, çünkü bu onun uyluğunun benimkine sıkıca bastırıldığı anlamına geliyordu. Karnımdaki kelebekler tekrar çırpınmaya başladı.

Koluma hafifçe vurdu. "Ye."

Aşağıya baktım ve şaşırdım çünkü tabağımda *iki* çikolatalı kruvasan, kocaman bir kase meyve, şık bir cam kapta yoğurt ve küçük bir kase granola vardı.

“Bana kahvaltını verdiler mi?” Declan’ın tabağı yumurta, tost, kızarmış patates ve pastırmayla dolup taşıyordu.

"Hayır, o senin."

Bir açıklama yapmasını bekledim. Okunması güç ifadesi değişmedi, ama yemek yemediğimi fark edince uzun ve bıkkın bir iç çekişle karşılık verdi.

“Çikolatalı kruvasan kahvaltı değildir.”

Koluna hafifçe dokundum. "Sağlığım için bu kadar endişelendiğin için çok duygulandım."

“Bu tamamen bencilce. Bugün sana yapmayı planladığım şey için bolca enerjin olması gerekiyor.”

Büyük bir lokma aldı, sert çenesi sürekli çiğnerken ben ona bakakaldım. Kahretsin. Kahvaltının ön sevişmenin bir parçası olabileceğini hiç bilmiyordum, ama gevrek, çikolatalı bir hamur işi lokması aldığımda karın kaslarım kasıldı ve vücudum kızardı.

Bütün gün burada kalmayı planlıyordu.

Neyse ki, esen rüzgar yanaklarımı serinletti. Altımızda insanlar sokaklarda dolaşıyordu ve onların hayatlarının nasıl olduğunu merak ettim. Siyah beyaz çizgili elbiseli o zarif kadın önemli bir toplantıya mı yetişiyordu? Belki de elinde kağıda sarılı baget ve piknik sepeti olan adam, eşine piknik sürprizi yapmak için eve gidiyordu.

"Ye," diye emretti Declan, sesi alçak.

Gülümsedim ve bir lokma daha aldım.

9

DIMITRI

EMMA BOŞ TABAKLARIMIZI ODA SERVİSİ ARABASINA BIRAKTIĞI ANDA , üzerine atıldım ve onu duvara yasladım.

"Vay canına. Ne kadar da heveslisin," diye takıldı.

“Sanki değilmişsin gibi.” Saçlarını elimle kavrayıp çektim. Vajinasını sertleşmiş penisime sürttü. Kalçalarımla onu duvara yasladığımda göğsümden kısık bir kahkaha yükseldi. Her nefes alışımızda göğüslerimiz birbirine değiyordu. Bu sabah gövdemi kaplayan yara izlerini gizlemek için düğmeli gömleğimi giymeyi düşünmüştüm ama nedense Emma'nın yanında kendimi rahatsız hissetmedim. Göğüslerinin minik dantelli üstünden taşması ve göğsüme bastırması doğru kararı verdiğimi doğruladı.

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Benim insafıma kalmış olmanı bilmekten hoşlanıyorsun, değil mi sevgilim?"

Başını salladı. Yanakları mükemmel bir pembe tonundaydı.

"Hmm, bunu söylediğine pişman olabilirsin."

Onu hızla döndürüp duvara yasladım ve her iki bileğini de başının üstünde sabitledim. Nefes nefese kalışı tüylerimi diken diken etti.

Dişlerimi sıktım, hemen şimdi içine girmek için can atıyordum ve kulağını ısırdım. "Bakalım doğru söylüyormuşsun."

Eşofmanını aşağı ittim ve altını çıplak görünce inledim. İki parmağımı içeri soktum, canı acısın diye dikkatli davrandım ama vajinası yumuşak ve kaygandı, adeta beni içeri davet ediyordu.

“Ah, kontrolün bende olmasından hoşlanmıyorsun, öyle mi?” Parmaklarımı kıvırdım ve o da elime doğru hamle yaparken bir çığlık attı. Kahretsin, mükemmeldi. “Yalancıların orgazm olamaması çok kötü.”

"Bu adil değil," diye itiraz etti.

“Küçük, daracık amın şimdiden beni sıkıca kavrıyor. Boşalmadan uzun bir öğleden sonra geçireceksin.” Sahte bir pişmanlıkla *homurdandım* , parmaklarımı çıkardım ve kasıklarına hafifçe vurdum.

"Pekala, tamam. Kontrolün sende olmasını seviyorum," diye tersledi. "Şimdi beni orgazma ulaştır."

Elim kalçasına değdi, ses odayı çatlattı. Omuzunun üzerinden bana dik dik baktı. Yıllarca duygularımı saklamam, ne kadar sevimli bir şekilde kızgın olduğunu görünce içten bir kahkaha atmamı engelledi. Bakışlarımı sabit tutarak diğer kalça yanağına da vurdum. Dudakları aralandı ve geriye doğru kıvrıldı, ta ki sertleşmiş penisim kalça yanaklarının arasına sıkışana kadar. Hala yeterince yakın değildi. Hızlıca boxer şortumu indirdim ve içine girmeye hazırlanırken durdum.

“Siktir. Prezervatif.”

Alnı duvara çarptı ve hayal kırıklığıyla inledi.

"Gelmek istiyorsan tam burada kal." O cevap vermeden önce çoktan yatak odasına doğru yarı yoldaydım. Saniyeler sonra döndüğümde onu tam bıraktığım yerde buldum. "Aferin kızım."

Bu fırsatı değerlendirip onu tamamen soyup çıplak bıraktım. Uzun, koyu saçları pürüzsüz sırtına dökülüyordu ve kendimi tutamayıp sırtından aşağı doğru öpüşerek ilerledim. Kalçalarını ayırıp yüzümü aralarına gömme düşüncesi ağzımı sulandırıyordu ama penisim de içine girme ihtiyacıyla geriliyordu.

Ayağa kalkarken yavaşça bedenimi onun bedenine sürttüm. "Dön arkana. Dağılıp gittiğinde yüzünü görmek istiyorum."

Döndüğünde yüzündeki yumuşak gülümseme nefesimi kesti. "Çok güzelsin." Kelimeler ağzımdan istemsizce döküldü, ama parmakları yüzümün yanından aşağı doğru kayarken pişman olmak imkansızdı. Gözlerimi kapattım ve kendimi tutmadan önce dokunuşuna teslim oldum.

"Öylesin," diye mırıldandı. "Hem güzel hem de tehlikelisin aynı anda."

Onun beni ne kadar net gördüğüne hayret ederek yutkundum, adeta derim açıldı.

Bacaklarını kavrayıp onu kollarımın arasına aldım. Kolları ve bacakları beni sardı, göğüsleri göğsüme yaslanırken yumuşacıktı. Tırnakları sırtıma saplanırken, rahatlamış bir iniltiyle kendimi onun dar ve ıslak vajinasının içine soktum. En son içinde olmamın üzerinden sadece birkaç saat geçmişti,

ama bu çok uzun bir süreydi. Onun içinde, sıcaklığıyla çevrili olarak yaşamak istiyordum.

Kollarımın arasında sızlandı ve kıvrandı. Hareketlerimi yavaşlattım ve yanağından öptüm. "Hassas olduğunu ve muhtemelen canının acıdığını biliyorum." Yanağını benimkine sürterken inledi. "Ama benim için dayanabilirsin, değil mi?"

Yüzünü boynuma bastırdı. "Evet. Yapabilirim."

"İşte benim iyi kızım."

Kalçalarımı hareket ettirdim ve dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı. "Benden asla seslerini saklama," diye hırladım, çenesini başparmağım ve işaret parmağım arasına alarak. "Her iniltiyi ve feryadı duymak istiyorum. Kocaman penisim amını yararken çığlıklarını duymak istiyorum."

İçine sertçe girdim, aklını başından alan o noktaya vurduğumdan emin oldum. Bu sefer çığlıklarını tutmadı. Tırnakları sırtımı tırmaladı ve bu acıdan çok zevk aldım. Vücudum hiç seçmediğim yaralarla doluydu, ama onun izlerini gururla taşıyacaktım. Vajinası penisimi sıktı ve boşalırken çığlık attı. Omurgamın dibinde yükselen zevk dalgalarını bastırmaya çalışırken tenimde bir sıcaklık hissettim. Bu anı uzatmak, sonsuza dek tadını çıkarmak istedim, ama çok geçmeden kontrolümü kaybettim. Omuzunu ısırdım, orgazmımın yoğunluğuyla görüşüm karardı.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Neredeyse istemsizce dudaklarım onunkilerle buluştu. Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefese kalmıştık; saçları karmakarışık, terden sırılsıklam olmuş tenine yapışmıştı. Ben de aynı derecede bitkin düşmüştüm.

Onu kucağıma alıp kanepeye götürdüm ve kucağıma oturttum. Göğsüme yaslandı ve göğüs kemiğime bir öpücük kondurarak beni daha da derinden etkisi altına aldı. Neden hala burada olduğumu bilmiyordum. İlk gece kalmamalıydım ve kesinlikle ikinci gece de kalmamalıydım. Ama işte buradaydım, Emma'ya mıknatıs gibi çekiliyordum, ona hava gibi ihtiyaç duyuyordum.

10

SİENNA

“HAREKET EDECEK ENERJİM YOK ve bunun sorumlusu tamamen sensin.” Yatağa geri yığıldım. Declan duşta parmaklarıyla beni orgazma ulaştırmış, resmen uzuvlarımı jöleye çevirmişti. Eşofmanımı ve sütyenimi tekrar giymek, kalan tüm enerjimi tüketmişti.

Declan, kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş bir şekilde banyo kapısının eşiğine yaslandı. "Benim suçum mu?"

“Evet. Cezan artık beni her yere taşımak zorunda olman.” Ona doğru uzandım, parmaklarımı kıpırdattım. Bana yaklaşırken yüz ifadesi değişmedi, gözleri kısılmıştı, ama yine de beni kucağına alıp oturma odasına taşıdı.

Önce beni kanepeye yatırdı, sonra kendisi oturdu.

Benden olabildiğince uzakta.

Bacaklarını araladı ve kollarını kanepenin arkasına yasladı, ancak ne kadar kontrollü bir rahatlık görüntüsü vermeye çalışsa da, vücudunun gergin duruşundan ve çenesinin kasılmasından kaçınmak mümkün değildi.

Kendimi oturma pozisyonuna zorladım, bacaklarım koltuk minderlerinin üzerinden ona doğru uzandı. Keşke bacaklarım Declan'a ulaşacak kadar uzun olsaydı, ama çoraplı ayaklarım havayı öptü. Birkaç dakika önce beni duvara yaslayıp sevişen adamın yerini nasıl bu soğuk, gergin versiyon almıştı?

Seçeneklerimi değerlendirdim:

1. Garip bir sessizlik içinde oturun.
2. Ona neyin yanlış olduğunu sorun.

3. Onun aptalca davrandığını varsayalım ve aramızdaki mesafeyi kapatalım.

Uzun süre sessiz kalamayacağımdan ve ikimizin de içten bir sohbete hazır olmadığından şüphelendiğim için, ona daha da yaklaşmaktan ve başımı kucağına yaslayıp kıvrılmaktan başka seçeneğim yoktu.

“Takıntılı olduğum dizinin yeni bölümü dün gece yayınlandı.” Televizyonu açtım ve yayın uygulamasını açtım. “Diziyi bitirdikten sonra muhtemelen orgazmların etkisinden kurtulmuş olurum ve öğleden sonrayı nasıl geçireceğimize karar verebiliriz.”

Declan hiçbir şey söylemedi, ama dakikalar geçtikçe bacaklarındaki gerginlik yavaş yavaş azaldı. Gösterinin onuncu dakikasında elini saçlarımın üzerine koydu. On dördüncü dakikada ise, uykuya dalarken hafif nemli saçlarımın arasından parmaklarını gezdirerek saçlarımla oynamaya başladı. Uyandığımda ise eli boynuma masaj yapmaya başlamıştı.

"Gösterinin büyük bir bölümünde uyudun."

Kucağında kıpırdanıp ona bakabilmek için mırıldandım. Çenesinde bir kas kasıldı ve muhtemelen ağzımın, iç çamaşırından yırtılmak üzere olan şişkinliğe birkaç santim uzaklıkta olmasından dolayı kısık bir homurtu çıkardı. Sırıttım. "Kaçırdığım sahneleri canlandırır mısın?"

Kaşlarını çattı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı, ama başparmağıyla çene hattım boyunca yaptığı nazik daireler, rahatsızlığının tamamen gösteriş amaçlı olduğunu gösteriyordu. Dokunuşuna yaslandım, kendimi güneş ışığında keyif yapan bir kedi yavrusu gibi hissettim.

"Bir kurye kısa süre içinde kıyafetlerle gelecek," dedi.

"Benim için bir moda gösterisi mi yapıyorsunuz?"

Çenemi daha sıkı kavradı. "Bana laf sokmaya devam edersen, o ukala ağzına başka bir iş bulurum."

Sırıttım ve kumaşın üzerinden penisini öptüm. Gözleri parladı, ama kapı çalınca üzerinden yuvarlandım. Kahkaham, kapıyı açmaya giden sinirli ve küfürbaz Declan'ın ardından geldi.

GİYİNDİKTEN SONRA Declan elimi tuttu ve beni otelden dışarı çıkardı; orada bir Bugatti bekliyordu.

Giysi teslimatı siyah pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlekten oluşuyordu. Hafta sonu sıkıcı bir iş adamı gibi giyindiği için onunla dalga geçebilirdim ama yatak odasından gömleğinin üst birkaç düğmesi açık ve kolları sıyrılmış halde çıktığında, ağzım sulanarak ona takılmayı unuttum. Arabanın kapısını benim için açarken elimi kalçasına sürdüm, bu da kapıyı kapatmadan önce bana ateşli bir sırıtış kazandırdı.

"Ne tür bir iş yapıyorsunuz?" diye sordum, arabayı kaldırımdan uzaklaştırıp Paris trafiğinin karmaşasına daldığında. Manhattan'ın trafiğinin kötü olduğunu düşünmüştüm, ama Parisli sürücüler tamamen sezgilerine göre hareket ediyorlardı.

Declan'ın iri elleri direksiyonda hareket ederek, takip edilmesi gereken çizgilerden çok öneri gibi görünen şeritler arasında zahmetsizce manevralar yapıyordu.

“Kurumsal finansman. Şirketimiz ağırlıklı olarak büyük teknoloji ve ilaç şirketleri için birleşme ve yatırım işlemleri yapmaktadır. Dublin'de ve burada ofislerimiz bulunmaktadır.”

Abartılı bir şekilde esnedim. "Vay canına, düşündüğümden daha sıkıcıymış."

“Peki siz ne yapıyorsunuz?”

Omuz silktim. "Çoğunlukla oturup güzel görünmekle geçiyor."

"Seni henüz bir an bile yerinde otururken görmedim." Eli dizimi kavradı ve bilinçsizce, agresifçe sallanmasını durdurdu.

“Peki ya güzel görünme kısmı?”

"Bu doğru."

Sonraki birkaç saat, Declan'ın bana Paris'teki en sevdiği yerleri göstermesiyle adeta bir sis perdesi gibi geçti. Lüks mağazalar, müze sergileri ve seçkin restoranlar bekliyordum, ama o beni küçük, gözden uzak dükkanlarla şaşırttı. Paris'teki İranlı göçmen topluluğunun samimi sahnelerini resmeden, buruşuk elleri olan yaşlı bir adamın yaptığı minyatür resimlerden oluşan bir koleksiyonun tamamını satın aldım. Tozlu çatı katındaki stüdyosunda bir saat oturup çay içtik ve memleketine dair hikayelerini dinledik. Dar bir ara sokaktaki küçük bir pastanede hayatımın en iyi meyveli tartlarını ve eklerlerini yedim. Pastanenin sahibi genç kadın Declan'ı adıyla karşıladı ve ödeme yapmasına izin vermedi. Son durağımız, aperitifler için su kenarındaki küçük bir kafeydi. Declan ikimiz için de sipariş verdi; bir çeşit peynir, ekmek, zeytin ve benim için bir Negroni. İçecek siparişimi bu kadar kolay hatırlaması göğsümde bir sıcaklık yarattı.

Otele döndüğümüzde, dünyanın en sıkıcı işine sahip, içine kapanık, soğukkanlı ama bir şekilde sonsuz bir derinliğe sahip bu adam beni tamamen büyülemişti. Balkon kapısını açtığımda ise sürprizler devam etti; mekan tamamen değişmişti. Kahvaltıda oturduğumuz masa ve sandalyeler gitmişti ve yerlerine adeta bir şilte gibi yumuşak bir dış mekan minderi konmuştu. Altına kilimler serilmişti ve balkon korkuluğunun yanında şampanya dolu bir kova bekliyordu.

Declan oturma odasının ortasından bana bakıyordu.

“Biz yokken Bastille Günü perileri ziyarete geldi mi?” Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi yavaşça göğsünde gezdirdim.

"O sandalyeler inanılmaz derecede rahatsızdı."

“Ne dersen o.” Omuzlarından tuttum ve zıplayarak bacaklarımı beline doladım. Beni zahmetsizce yakaladı, parmakları kısa eteğimin altından çıplak uyluklarıma saplandı.

İKİ SAAT, birkaç orgazm ve bir duşun ardından havai fişek gösterisi başlamak üzereydi. Declan'ın çoktan mindere uzanmış olduğu balkona çıktım. Bacaklarının arasındaki boşluğa dokundu ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Tekrar geceyi burada geçirmeyi planlayıp planlamadığını bilmiyordum ve sormaya cesaret edemedim.

Yastığa çöktüm. Kolları hemen beni sardı, sırtımı göğsüne yasladı. Bedeni benimkini tamamen kapladı ve kendimi dış dünyadan korunmuş ve güvende hissettim.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim." Ona doğru dönüp öptüm.

Yanağımı okşadı. "Bir şey içmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

Şampanyayı almak için eğildi. Daha kolay ulaşabilmesi için kucağından kalkmaya çalıştım ama o sadece belimi daha sıkı kavradı. Bir bardağa şampanya doldurdu ve bana uzattı.

Mutlulukla kıpırdandım ve o içini çekerek, şampanyamın dökülmemesi için elimi tuttu.

"Vay, senin burada olman gerçekten çok işimize yarıyor," dedim.

Kalçamı çimdikledi ve çığlığım kıkırdamaya dönüştü.

"Ayrıca ekmek, peynir ve tatlı da var," dedi.

“Ekmek ve peynirle yaşayabilirim,” dedim. “Ve çikolata. Ve meyve... ve cacio e pepe ve Margarita pizza ve enerji içecekleri.”

Eğlenerek başını salladı. "Senin için sadece sade bir hayat var."

Gülümsedim ve göğsüne sokularak şampanyamı yudumladım ve bana uzattığı peynir, ekmek ve meyvelerden birer parça yedim.

Eyfel Kulesi, Fransız bayrağının renkleriyle aydınlatılırken milli marş çalındı.

“Ooo, başlıyor.” Heyecanımı gizleyemeden Declan'a baktım. Bakışları yüzümde öyle yoğun bir şekilde gezindi ki yanaklarım kızardı.

Milli marş bitti ve her yer karanlığa gömüldü. Paris hakkında bir pop şarkısının notaları havayı doldururken, bir dizi parlak havai fişek kadifemsi gökyüzünü aydınlattı.

Yeni Yıl ve 4 Temmuz'da New York'ta gördüğüm birçok havai fişek gösterisi, tartışmasız bundan daha abartılıydı, ama balkonda otururken, Declan'ın sıkı kolları beni sarmışken, havayı müzik ve parıltılar doldururken, daha önce hiç yaşamadığım bir huzur hissettim. Hayatım boyunca gürültülü olan zihnim sakinleşmişti. Yakında her zamanki dağınık, kaotik halime geri dönecektim, ama bu an için, mükemmel ve tamamen mutlu olma hissini içime sindirdim.

11

DIMITRI

Emma'yı kucağıma alıp yatağına TAŞIDIM . Havai fişek gösterisi bittikten sonra saatlerce balkonda kalmıştık. O her şeyden ve hiçbir şeyden bahsederken ben de saçlarıyla oynamıştım, ama sonunda sözleri daha sessiz ve yavaş hale gelmiş, sonunda da uyuyakalmıştı. Onu kucağımdan indirmek istediğim son şeydi.

Onda beni koruma içgüdülerimi harekete geçiren, kıymetli bir şey vardı. Beni nazik olmaya iten bir şey... Bu duyguları sadece kız kardeşlerime karşı hissediyordum, ama Emma'ya karşı hislerim kardeşçe olmaktan çok uzaktı. Neden beni bu kadar etkiliyordu ki? Küçük iç çevrem dışındaki hiç kimseye karşı bu kadar rahat olmamıştım, ama o beni gardımı indirmeye zorladı.

Cennet gibiydi.

Bundan nefret ettim.

Göğsümde biriken bu karmaşık duygu yumağıdan kurtulmak için onu itmem gerekiyordu ama bedenim ona daha da yaklaştı. Onu bırakıp yatağa yatırmak bile yanlış geldi. Başucu lambasını kapattım ve hızlıca telefonumu kontrol ettim. Birkaç dakika önce Maxim'den birkaç mesaj geldiğini görünce dudaklarım hafifçe büzüldü.

Onları okuyunca kanım dondu.

İşte oradaydı. Vaktim dolmuştu. Saat gece yarısını göstermişti.

Birkaç güzel gün boyunca, geçmişimin gölgelerinden kurtulabileceğimi sanarak kendimi kandırmıştım, ama anlaşılan karanlığa mahkum olmaya mahkumdum.

Mesajlara cevap verdim ve eşyalarımı topladım. Hayatımda ilk defa, eşyalarımı otel odasının her yerine dağınık yığınlar halinde bırakmış olan

Emma gibi olmayı diledim. Böylece, burada oyalanmak için bir bahanem olurdu. Ama burada olan birkaç eşyam, yan sehpanın üzerinde askeri bir hassasiyetle istiflenmiş ve katlanmıştı.

Yatağın yanında durdum, gözlerim yorganın altındaki uyuyan güzele dikilmişti. Koyu kahverengi saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve dolgun, pembe dudakları hafifçe aralıktı.

Uyanmak.

Uyan ve bana kalmamı söyle.

Hafif bir ses çıkardı ve diğer tarafına döndü, çarşafı göğüslerinin kusursuz kıvrımlarını ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti, ama uyanmadı.

Böyle olması daha iyiydi. Bu hafta sonu, en başından beri bana ait olmayan bir büyünün tadına bakmak gibiydi.

Büyüleyici sirenimi arkamda bırakarak otel odasından sessizce çıktım, adımlarım ağırlaştı.

12

SİENNA

5 HAFTA SONRA

Kendimi yataktan ZORLA KALDIRDIM . Son zamanlarda ne kadar uyursam uyuyayım, asla yeterli olmuyordu. Üzerime bol bir sweatshirt geçirdim ve uykulu gözlerle mutfağa doğru yürüdüm.

Paris'teki otel odamda yalnız uyandığımdan beri beş hafta geçmişti; seks sonrası vücudum ağrıyordu ve çarşaflar *onun* kokusunu taşıyordu. Mutfakta kahve yapıyor ya da balkonda oturuyor sanmıştım ama gitmişti. Ondan geriye hiçbir iz kalmamıştı. Ne bir not, ne de bir telefon numarası. Kendimi o sabah sefalet içinde boğulmaya bırakmıştım, sonra da Paris'teki son özgürlük günümün tadını çıkarmak için kendimi zorlayarak dışarı çıkmıştım.

O kadar *sinir bozucu bir* durumdu ki, haftalar sonra bile hâlâ onu düşünüyordum. Bilinçaltım bile bana ihanet etti, rüyalarımı Declan'la doldurdu ve bu da uyandığımda beni ateşli ve muhtaç bir halde bıraktı.

Onu siktir et.

Midem şiddetli bir açlık hissiyle kasıldı ve bu his kısa sürede bulantıya dönüştü. Mutfak lavabosunun üzerinde öğürdüm, sonra da safra kustu.

Su, ağzımdaki o kötü tadı gidermeye pek yardımcı olmadı.

Yanağımı serin sabuntaşı tezgahına yasladım. "Bu tam bir klişe," diye mırıldandım boş odaya.

Sabah ilk kez kustuğumda, bunu iyi uyuyamama bağlamıştım.

İkinci seferde mi? Gıda zehirlenmesi.

Ama bu üst üste üçüncü sabahtı ve bahaneler bulmak giderek zorlaşıyordu. İnkar aşamasını biraz daha uzatabilirdim her zaman. Muhtemelen yarın uyandığımda kendimi normal hissedecektim.

Vay canına, çok iyiydim. Neredeyse buna inanacaktım.

İç çekerek tezgahtan kalktım ve yeni bir paket tuzlu kraker alıp, odama dönerken ağzıma iki kare tıkıştırdım. Yatağa kıvrılıp umutsuzluğa gömülmek istiyordum ama böyle bir seçeneğim yoktu. Bir plan yapmam gerekiyordu. Dikkatli oynamalıydım. Çünkü haklıysam, kıyamet kopacaktı.

Matteo çıldırmak üzereydi.

Rahat pijamalarımı çıkarıp kısa zeytin yeşili bir etek, ona uygun ipek bir bluz ve deri çizmeler giydim; keşke düzenli olarak eşofmanla evden çıkan biri olsaydım diye düşündüm. Kıyafetler ve makyaj her zaman benim zırhım olmuştu ve kimsenin şüphesini çekmemek istiyorsam, düzgün görünmem gerekiyordu.

Makyajımı bitirdikten sonra—özellikle göz altımdaki koyu halkaları kapatmaya özen göstererek—saçlarımı dağınık bir topuz yaptım, çantamı aldım ve kapıyı açtım.

Koruma görevlim Dante, koridordaki nöbet yerinden kaşını kaldırdı. "Alışverişe mi gidiyoruz?"

“Yeni sonbahar kıyafet koleksiyonlarına bir göz atmam gerek.” Ona yapmacık, rahat bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu ve parmağıyla asansörü aradı.

Genellikle halka açık kişiliğimi, yani kaygısız, materyalist, biraz da saf zengin kız imajımı oynamaktan zevk alırdım. Ama Dante ile bodrum katındaki garaja doğru inerken, rol yapmanın ağırlığı omuzlarıma ağır bir şekilde çöktü. Her şeyi gerçekten bırakabildiğimi hissettiğim son zaman Paris'te Arnavut kadınlarla... ve Declan'la birlikte olduğum zamandı. Bluzumun etek ucunu çekiştirirken gözlerim dökülmemiş, öfkeli gözyaşlarıyla yanıyordu. Bana hiçbir şey ifade etmediğim açıkça ortadayken, nasıl olur da beni kendine aşık edebilirdi?

“Nereye?”

Dante'nin sesiyle irkildim. Bir şekilde çoktan arabaya binmiş ve emniyet kemerimi bağlamıştım. Enzo sürücü koltuğundan bana başıyla selam verdi.

“Beşinci ve Quartz.”

Manhattan trafiğinin arasından sıyrılıp ilerledik. Central Park boyunca giderken pencereden dışarı baktım. Bebek arabalı iki kadın parka doğru giderken gülüyorlardı. Bir grup lise öğrencisi koşuyordu, sırt çantaları turist gruplarının arasından geçerken ses çıkarıyordu. Orada olmayı çok özledim, ama kurşun geçirmez bir cam beni onlardan ayırıyordu.

Zihnim güvende olmakla tuzağa düşmek arasında bir fark olduğunu biliyordu, ama kalbimin artık bu farkı ayırt edebileceğinden emin değildim. Paris'te bulduğum o geçici özgürlük, cezbedici bir şekilde ulaşılamaz bir yerde asılı duruyordu.

Özgürlüğüm için hayatımın geri kalanını ödeyebilirim.

Fifth and Quartz'ın önünde, en sevdiğim giyim mağazasının yanına geldik. Dante'nin kapımı açmasını bekledim ve birlikte içeri girdik.

Beni bir hareketlilik dalgası karşıladı.

Kat yöneticisi Sandra beni hemen fark etti. Çok havalı duran erik moru bir pantolon takımı giymişti. "Bayan Rossi, ne güzel bir sürpriz."

Gülümsemem zorlama gibiydi. "June bugün çalışıyor mu?"

"Evet, öyle. Ona haber vereceğim."

"Sonbahar için geçiş mevsimine uygun bazı parçalar seçmemde onun yardımına ihtiyacım var."

"Elbette, Bayan Rossi."

June birkaç yıldır kişisel stilistimdi. Gençti, eğlenceliydi, neyi sevdiğimi neredeyse benden daha iyi biliyordu ve bugün için en önemlisi de güvenilir biriydi.

Dante ve ben antika asansörle özel alışveriş katına çıktık. O katın boş olduğundan emin olduktan sonra, çantamdan bir kraker çıkararak soyunma odalarına doğru yöneldim.

June beni çoktan bekliyordu. Yanakları kızarmıştı ve nefes nefese kalmıştı, sanki koşuyormuş gibiydi.

“Sienna! Bu ne güzel bir sürpriz.” Beni kucakladı ve ben de her zamankinden biraz daha sıkı sarıldım. Ayrıldıktan sonra, “Eğlence parkurlarında öne geçmeyi mi düşünüyoruz?” diye sordu.

“Evet. Ya da en azından geçiş parçaları, eğer sonbahar koleksiyonları için henüz çok erkense.” Ağustos ortası şehirde sıcak ve yapış yapıştı, ama June benim aniden kazak giyme isteğimi garip bulduysa da belli etmedi.

“Eminim harika bir şey bulabiliriz. İsterseniz mağazaya çıkıp kendiniz sergileyin, yoksa ben mi parçaları seçeyim?”

"Sana güveniyorum," diye rahat bir tavırla yanıtladım.

“Harika. Soyunma odasında mimozalar ve atıştırmalıklar var, ama elbette istediğiniz özel bir şey varsa bana bildirin.” Aynı teklifi Dante'ye de yaptıktan sonra, kesinlikle ihtiyacım olmayan kıyafetleri getirmek için koşarak uzaklaştı.

Dante'ye hafifçe el salladıktan sonra büyük özel giyinme odasına girdim ve kapıyı kapattım. Yumuşak yeşil kadife koltuğa yığıldım ve titreyerek nefesimi verdim. Meraklı gözlerden uzak kalabileceğim tek yer burasıydı aklıma gelen. Dante, üniversite yıllarımda kovduğum baskıcı korumaların aksine, dikkat çekmemeye çalışıyordu ama varlığı yine de beni klostrofobik hissettiriyordu. Paris'ten döndükten sonra durum daha da kötüleşmişti. Birkaç gizli özgürlük günü, umutsuzca istediğim ama asla sahip olamayacağım şeyi gözümün önünde sallandırmıştı. Neredeyse tüm saatlerimi odama kapanarak, tatmin edici olmayan kara borsa hackleme işleri yaparak ve CozyScape'te abartılı köyümü inşa ederek geçirmiştim. Çevrimiçi hayatım, gerçekten özgür hissettiğim tek yerdi.

Mimosa tepsisine gözümü diktim ama onun yerine birkaç tuzlu kraker daha yedim.

June, kucağında bir sürü kıyafetle geri döndü. "Daha rahat mı yoksa şık mı istediğimizden emin değildim, bu yüzden çeşitli seçenekler çıkardım ve oradan seçim yapabiliriz."

Artık harekete geçme zamanıydı.

Elbise askısının yanına gittim ve parmağımı dudaklarımın önüne götürerek sessiz olmasını işaret ettim. Telefonumu uzatıp notlar uygulamasında yazdığım mesajı gösterince kaşları çatıldı. Mesajı okuyunca ağzı açık kaldı.

“Bu elbisenin kesiminin doğru olduğunu düşünmüyorum,” dedim, Dante bizi duyarsa diye sesimi biraz yükselterek. “Göğüs altından daha dar kesimli bir şeyiniz var mı?”

June göz kırptı. "Evet, tam da aradığınız şeyi biliyorum. Hemen getireyim, en kısa sürede geri döneceğim."

Onun aşırı yüksek sesli ve robotik yanıtına karşı yüz ifademi korumak için mücadele ettim. Oyunculuk onun işi değildi.

Elini sıktım ve *teşekkür* ettim.

O soyunma odasından çıkar çıkmaz, kanepeye geri yığıldım. Farkına varmadan kolçaklara kıvrılmıştım. Hayatım boyunca uykusuzluk çektikten sonra, aniden uykuya dalmak tuhaf bir deneyimdi, ama göz kapaklarım bin kilo ağırlığındaydı ve onları açık tutmaktan acizdim.

Hafif bir el omzumu salladı ve June'un endişeli yüzünün karşımda belirmesiyle uyandım. Homurdanarak doğruldum ve elimi yüzüme sürdüm.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Sadece yorgunum."

Elindeki elbise çantasını açmadan önce omzumu okşadı. Işıltılı bir korsajı olan güzel bir bordo gece elbisesi gördüm, ancak June çantanın dibinden bir gebelik testi çıkarınca dikkatim hemen dağıldı.

İnce kutuyu ellerimle kavradığımda kalbim göğüs kafesimde düzensizce çarpıyordu. June, en iyi karar verme modunda olmadığımı hissetmiş olmalı ki beni nazikçe özel banyoya götürdü.

Kapıya baktım. Öğrenmeye hazır mıydım?

"İçeri girmemi ister misiniz?"

Sorusu beni şaşkınlığımdan çıkardı ve sırıttım. "Beni işerken izlemek mi istiyorsun?"

Dudaklarını büzdü ve dramatik bir göz devirmeyle beni banyoya doğru itti. "Seni burada bekleyeceğim," diye tısladı kapıyı kapatırken.

Yere yığılmamak için sırtımı duvara dayadım. Bunun hiçbir yanı gerçek gibi gelmiyordu. Paris'ten bu yana geçen haftalarda, Declan'la geçirdiğim hafta sonunun tuhaf bir hayal ürünü olduğuna neredeyse kendimi inandırmıştım.

Kutuyu mermer tezgahın üzerinde açtım ve talimatları okudum.

Tuvalete oturup, beceriksizce elimi bacaklarımın arasına sokup beklerken, "Umarım hedefim iyidir," diye mırıldandım. Bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından, sonunda rahatlayıp idrarımı yapabildim.

Talimatlara uygun olarak temizliği yaptım ve testi tezgahın üzerine koydum. Küçük ekranda bir kum saati belirdi.

Saniyeler geçip gitti.

Midem bulandı, koltuk altlarımdan ter damlıyordu.

Belki de ona bakmasaydım daha hızlı çalışırdı.

Duvara baktım.

On saniye sonra, geleceğimi belirleyecek olan o minik test ekranına yeniden odaklanmıştım.

İnkar halinde olmaya o kadar kararlıydım ki, sonucun aslında ne olmasını istediğimi bir an bile düşünmemiştim. Cevap açık olmalıydı. Hamile olmak istemiyordum. Hamile *kalamazdım* . Benim dünyamda, evli olmayan hamile bir kadın bir utançtı ve bu, Don'un kız kardeşi olduğum için daha da kötüydü. Şu anda Matteo'ya sorun çıkarmak için yeterli desteğe

sahip olmayan muhafazakâr bir grup mafya lideri vardı. Ya bu, bekledikleri toplanma noktası olsaydı? Ama zihnim *"hamile değil, hamile değil, hamile değil"* diye tekrarlarken, kalbim acıyordu.

"Ya şöyle olsaydı *?" soruları* zihnimde uçuşuyordu, sadece gerçek olmalarını ne kadar çok istediğim için istenmeyen sorulardı bunlar. Gece yarısı yeni doğmuş bir bebeği sallarken, New York şehrinin ışıl ışıl silüetinin bize eşlik ettiği görüntüler. Clementine'in peşinden emekleyen tombul bir bebeğin kahkahaları. Juliet ve Noodle ile birlikte çatı bahçesinde koşuşturan, ellerini toprağa gömen dengesiz bir yürümeye başlayan çocuk.

Kum saati yanıp sönmeyi bıraktı, yerini tek bir kelime aldı.

Hamile.

Başım dönmeye başladı. Midem bulantıdan alt üst oldu, artık buna sabah bulantısı diyebilirdim. Ellerimi soğuk tezgaha dayadım ve kendimi yavaş, derin nefesler almaya zorladım. Gözyaşlarım mermere küçük yağmur damlaları gibi damladı.

Altın yaldızlı banyo aynasında kendi yansımama baktım ve dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme vardı.

13

SİENNA

Çatı katındaki KANEPEDE uzanmış, bir yudum daha alırken bardağımdaki buzlar şıkırdadı. Güneş bir saat önce batmıştı ama New York'un yaz havası hala yapış yapıştı. Sofiya binaya taşındığından beri, çatı katındaki düzenleme giderek daha da gelişmişti. Kanepeler, ışıklandırmalar ve ateş çukuru bulunan oturma alanına ek olarak, artık çiçekler ve sebzelerle dolu yükseltilmiş saksılarımız ve Clem için mini bir oyun alanımız da vardı.

Bluetooth hoparlörden hafif bir müzik geliyordu. Elim karnımın üzerindeydi ve yıldızlara bakıyordum. Hamilelik testimizi yaklaşık bir rulo tuvalet kağıdına sarıp Beşinci ve Çeyrek'in banyosundaki çöp kutusuna attığımdan beri dört gün geçmişti. Dante ve Enzo beni eve bırakmış ve June'un benim için seçtiği her neyse onunla dolu bir sürü giysi torbasını içeri getirmişlerdi. Yatak odamın köşesindeki sandalyenin üzerine yığılmışlardı. Seçtiklerine bakacak enerjim veya isteğim bile yoktu. Aklımda sadece içimde büyüyen küçük hayat vardı. Görünüşe göre, küçük bebek şu anda bir mercimek büyüklüğündeydi. Bu kadar küçük bir şeyin hayatımı alt üst edebilecek güce sahip olması inanılmazdı.

Metalin gıcırtısı beni iç çekmeye itti. Herkesten saklanıyordum ama görünüşe göre zamanım dolmuştu.

Sofiya ve Juliet kararlı ifadelerle bana doğru geldiler. Juliet selamlaşırken bir şişe şarap ve büyük bir Tupperware kabı kaldırdı.

Sofiya tekerlekli sandalyesini kanepenin yanına park etti ve yanıma oturdu.

"Lütfen kendinizi evinizde gibi hissedin," dedim kuru bir sesle.

Juliet diğer tarafıma sıkıştı. "Ah, yani kurabiye istemiyor musun?"

Karnım guruldadı ve Juliet sırıttı. *Hain küçük Mercimek* .

Bir yığın kurabiye aldım, ama Juliet bana bir kadeh şarap ikram edince, gazlı limonatamı havaya kaldırarak reddettim.

Sofiya uzanıp şarabı aldı. "Tamam, dök bakalım."

"Neyi anlatayım?"

İki arkadaşım da beni hiç de gözdağı vermeyen bakışlarla süzdü.

“Neden bizden kaçıyorsun?” Juliet’in yumuşak sorusu, zaten acıyan kalbimde küçük bir çatlak daha açtı. Başımı omzuna yasladım. Onlara söylediğim an, bunların hepsi gerçek olacaktı. Veda etmeden önce Lentil’imle birkaç gün yalnız kalmak istemiştim.

Sofiya elimi sıktı. "Bize her şeyi anlatabilirsin."

"Çocuklara söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," diye homurdandı Juliet.

Sofiya'ya şöyle bir baktım. Asıl ihtiyacım olan onun onayıydı çünkü Matteo'nun bunu öğrenmemesi gerekiyordu.

"Tabii ki hayır," dedi. "Önce kızlar, sonra erkekler, ya da her neyse o söz."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ah evet, klasik söz." Derin bir nefes aldım ve bardağımı masaya koymadan önce içeceğimin geri kalanını da bitirdim. "Hamileyim."

Sofiya kelimenin tam anlamıyla ağzından tükürük fışkırdı ve Juliet anlaşılmaz bir çığlıkla geriye doğru sıçradı.

Sofiya, etrafa saçtığı şarabı silerken, "Ya bu mucizevi bir gebelik vakası ya da bize anlatmadığınız çok şey var," dedi.

"Paris seyahatimle ilgili birkaç detayı atlamış olabilirim."

“ *Olabilir mi* ?” diye alay etti Juliet. “Parisli bir erkek arkadaşın var ve bize söylemiyorsun?”

Koltuk minderinden birkaç iplik çektim. "Parisli bir erkek arkadaşım yok."

Juliet derin bir nefes aldı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Sana biri mi zarar verdi?"

"Öyle bir şey yok," dedim hızla. "Her şey karşılıklı rıza ile oldu. Sadece tek gecelik bir ilişkiydi. Ya da iki gecelik." Hayalet Declan için gerçek gözyaşı dökmemiş gibi omuz silktim.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu Sofiya.

“Siber saldırıyı bitirdikten sonra, Paris'te birkaç gün daha kalmış *olabilirim* . Yalnız başıma. Sonra *belki* Leona'nın tavsiye ettiği bir kulübe

gittim, orada İrlanda aksanlı yakışıklı bir yabancı gördüm ve sonraki iki günü onunla geçirdim.”

“Vay canına,” diye fısıldadı Juliet. “Ben… *vay canına* .”

"Ve açıkça belirtmek gerekirse, *her* seferinde prezervatif kullandık."

“Peki bu kaçıncı kez oldu?” diye sordu Juliet kaşlarını oynatarak. Onu ittim ama gülümsememi gizleyemedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Sofiya.

"Çok yorgunum, biraz bulantım var ama henüz ciddi bir şey yok."

"Ama o sana iyi davrandı, değil mi?" diye sordu, elimi kendi eliyle örterek.

“Evet. Gerçekten öyleydi.” Boğazıma bir yumruk takıldı ve gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. Ağzıma bir kurabiye tıkıştırdım. Arkadaşlarım yanıma kıvrılıp, duygusal dalganın yatışmasını sabırla beklediler. “İkinci gece ben uyurken gitti.”

"Aşağılık herif," diye mırıldandı Juliet.

Sofiya, "Onu öldüreceğiz," diye ekledi.

Gece gökyüzüne baktım. Şehir ışıkları yıldızları görmeyi zorlaştırıyordu, ama birkaç tanesi oradaydı, gece gökyüzünü noktalıyordu. "En azından dünyanın en iyi kız kardeşlerine sahibim."

"Ne olursa olsun, biz buradayız senin için." Juliet elime bir kurabiye daha tutuşturdu. "Peki... Paris'ten beri onunla konuştun mu?"

Dalgın dalgın göğsümü ovdum. "Numara alışverişi yapmadık."

Sofiya bana , *sanki bu seni hiç durdurmuş gibi,* çok açık bir şekilde "Sanki bu seni durdurmuş gibi" dercesine bir bakış attı.

"Tamam, evet, onu bulmaya çalıştım ama izine rastlayamadım."

"Onu bulamıyor *musunuz* ? *Dünyanın her yerindeki herkesi bulabilen* elit hacker Sienna bile onu bulamıyor mu?"

Dudaklarımı ısırdım. “Bana sahte bir isim vermiş olmalı. Her zamanki yöntemleri denedim ama hayalet gibi ortadan kayboldu.” Bu durum beni çıldırtıyordu. Daha önce hiç kimseyi bulamama durumum olmamıştı. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Bulsam bile onunla iletişime geçmezdim. Sadece… çözülmemiş bir sorundu. Çözmek istediğim bir bulmaca.

Sofiya, "Matteo'ya ne zaman söylemeyi planlıyorsun?" diye sordu.

“Hayır.” Kaşını kaldırdı ve ben devam ettim. “Yarın randevu alıp kurtulacağım—” Sözüm yarım kaldı. Gözlerimi sıkıca kapattım, dünyadan saklandım. Keşke sonsuza dek bu kadifemsi karanlıkta kalabilseydim, kimse ve hiçbir şey bana zarar veremezdi.

“Ah.” Sofiya hafifçe nefes verdi ve kolumu okşadı. “İstediğin bu muydu?”

Sorusu havada asılı kaldı. Nasıl cevap verecektim ki?

Juliet'in elleri kolumu sardı ve omzuma yaslandı. "Öyleyse, seni yüzde yüz destekleyeceğiz. Sadece söylemen yeterli."

Boğazım konuşamayacak kadar daralmıştı ama beni zorlamadılar. Şehrin sesleri etrafımızda dans ediyordu, uzaktan canlı ve hareketli bir şekilde yankılanıyordu.

"Alternatif ne?"

Arkadaşlarım daha da sıkıştılar ve Juliet tek eliyle üçümüzün üzerine bir battaniye atmayı başardı.

“Anne olmak istiyor musun?” Juliet’in sorusu, nefesimi kesen yoğun bir özlem dalgası yarattı içimde. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Ne kadar inkar etmek istesem de, edemedim.

"İstediklerimin önemli olup olmadığını bilmiyorum."

"Elbette öyle," dedi Sofiya sert bir şekilde.

Bunun doğru olmasını istediğinden emindim, ama o da benimkine benzer bir dünyada büyümüştü; bir kadının bekaretinin onun dünyasını tanımladığı bir dünyada. İtalyanlar, Bratva'dan bile daha çok bekar annelere karşı çıkmış olabilirlerdi. Mafya üyeleri arkalarında bir sürü piç bırakabilir ve bu sadece itibarlarını artırırdı, ama kadınlar için bu ölüm çanlarıydı. Ya capolar benim hatamı kardeşimin Don olarak otoritesini sorgulamak için bir neden olarak kullanırlarsa? Daha dün, Sofiya'nın koruması Angelo'nun Dante'ye, tüm capolar arasında en sevmediğim kişi olan Umberto Lagana'nın son bir toplantıda Matteo'ya karşı konuştuğunu anlattığını duymuştum. İrlandalılar ve Bratva ile yeni ittifaklarımızı onaylamamış ve İtalyan üstünlüğünden bahsetmişti. Umberto benden neredeyse benim ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyordu ve kesinlikle hamileliğimi anlaşmazlık çıkarmak için kullanacaktı. Aile içinde bir savaştan, özellikle de en çok sevdiğim insanları riske atabilecek bir savaştan sorumlu olmayacaktım.

Mafya siyasetinin inceliklerini Juliet'e anlattığım süre boyunca Sofiya kaşlarını çattı ama benimle tartışmadı. Ne kadar nefret etsek de haklı olduğumu biliyordu. Juliet ise her geçen dakika daha da öfkeleniyordu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı. “Üzgünüm ama eğer dünya böyle işliyorsa, aptalca. Sen bir insansın Sienna. Kimse sana vücudunla ne yapacağını söyleyemez ya da seçimlerin için seni cezalandıramaz. Hele de

bir grup kendini beğenmiş erkek. Tahliye tebligatı gönderip göndermemek tamamen sana kalmış.”

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı. "Tahliye mi?"

Omuz silkti. "Adına ne derseniz deyin. Seçim sizin."

“Belki.” Derin bir nefes aldım ve başımı omzuna yasladım. “Belki.”

14

SİENNA

COZYSCAPE'TEKİ KÖYLÜLERİM hiç işbirliği yapmıyordu. Dondurma imparatorluğu kurmaya çalışıyordum ama sürekli vardiya ortasında kaçıp okyanusa gidiyorlardı. Sörf yapmaya mı çalışıyorlardı yoksa kendilerini boğmaya mı, emin değildim ama her iki durumda da son derece sinir bozucuydular.

“Kârınızı en üst düzeye çıkarmazsanız dondurma makinelerini nasıl geliştireceksiniz?” diye mırıldandım.

Kapıya gelen bir tıkırtı beni sinirle inlemeye itti. Kendi yarattığım varlıklar dışında kimseyle konuşacak havamda değildim. Ben CozyScape evreninin tanrısıydım ve hizmetkarlarım bana itaat etmek zorundaydı.

İkinci vuruştan sonra ekranımı koridordaki güvenlik kamerası görüntüsüne çevirdim. İlginç. Sofiya ve Juliet'i bekliyordum ama son derece keyifsiz bir Dante'nin yanında Leona duruyordu.

"Eğer önümüzdeki otuz saniye içinde bu kapıyı açmazsan, üzerine patlayıcı bağlayacağım." Leona'nın cılız sesi dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerinden geldi.

"Ne saçmalıyorsun? Böyle şeyler söyleyemezsin. Ben onun korumasıyım," diye çıkıştı Dante.

Leona'nın dudağı kıvrıldı. "Vay canına. Titriyorum. Ne büyük bir tehdit."

Köylülerime dinlenme zamanı geçirmelerini söyledim, gözlerimi uyarı niteliğinde kısarak. "Buna alışmayın. Yarın hepiniz için tekrar işe dönüş günü."

Dairemin kapısını açtığımda hâlâ suratım asıktı.

"Zamanı gelmişti." Leona beni iterek geçti ve içeriye öfkeyle girdi.

Dante'ye dik dik baktım. "Ziyaretçi istemiyorum dedim."

Ellerini havaya kaldırdı. "Onu durdurmayı bir dene bakalım."

“Ne biçim gardiyanmışsın sen!” Kapıyı yüzüne çarptım. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım. “Kaba davrandığım için özür dilerim. Ama bana bir iyilik borçlusun.” Ona sert bir parmak salladım ve o da küstahça gülümseyerek cebinden küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında Sofiya’nın çilekli keklerinden biri çıktı. Kutuyu elinden kaptım ve kocaman bir ısırık aldım.

“Bu iyi bir başlangıç.”

Kapıyı tekrar kapattım ve davetsiz misafirimle yüzleştim. Suikastçı, neredeyse yok denecek kadar ince siyah bir elbise ve öldürücü yüksek topuklu ayakkabılarla kanepemde uzanıyordu.

“Beni kim ihbar etti?” Sözlerim kekin altında boğuk çıktı ama bu, bir ısırık daha almamı engellemedi. Çok lezzetliydi. Taze çilek dolgusu, mascarpone kremasıyla kaplıydı. Sofiya bir dahiydi.

“Sofiya beni aradı.”

Ve tam bir hain.

Leona'nın ayaklarını koltuktan itip yanına oturdum. "Bu arada, bunların hepsi senin suçun. Paris'te seks yapmamı söyleyen ve beni o kulübe gönderen sensin."

"Biliyorum ve bu konuda sonsuz bir suçluluk duygusu yaşıyorum."

Gözlerimi devirdim ve Leona kahkahalarla gülmeye başladı. "Tamam, peki. Hiç suçlu hissetmiyorum. Ama günü kurtarmak için buradayım, ilk olarak seni dışarı çıkaracağım."

Dikkatlice üzerimdeki kıyafetlere baktım: Dondurma külahı resimleriyle kaplı pijama şortu ve bol bir NYU sweatshirt'ü.

“Keşke dolabın kıyafetlerle dolu olsaydı,” diye yakındı Leona. “Ah, dur bir dakika.” Koltuktan kalkıp odama doğru yöneldi, elbisesi kalçasını zar zor örtüyordu.

Dizüstü bilgisayarıma özlemle baktıktan sonra isteksizce kalkıp onu takip ettim. O çoktan dağınık yatağımın üzerine elbise seçeneklerini sermişti. Beni dikkatlice süzdükten sonra sweatshirt'ümü kaldırdı.

“Sen nesin—”

"Gösterip göstermediğine bakıyorum. Bunu giy."

Üzeri sıra sıra pırıl pırıl boncuklar ve değerli taşlarla kaplı, minicik gümüş bir elbiseydi. Eteği Leona'nın giydiği kadar kısaydı ve birkaç ay

önce denediğimden hatırladığım kadarıyla, göğüs kısmı göğüslerimi yukarı kaldırarak oldukça dikkat çekici bir dekolte yaratmıştı.

Paris'e gitmeden önce Fifth and Quartz'da denediğimi ve soyunma odasında kendimi çok seksi hissettiğimi hatırlıyorum. Şimdi ise kendimi yorgun, pasaklı bir halde hissediyorum.

"Gerçekten dışarı çıkacak havamda değilim."

“Eh, çok kötü. Hamilesin, ölü değil.” Leona elbiseyi ellerime tutuşturdu ve beni banyoya doğru itti. Yüzündeki, saklamaya çalıştığı o anlık kırgınlık, emirlerine uymamı sağlayan tek şeydi.

Banyodan çıktığımda Leona duvara yaslanmış oturuyordu. Eşofmanımı çamaşır sepetinin olduğu yöne doğru fırlattım ve onun yanına, duvara yaslandım, omuzlarımız birbirine değdi.

"Sana söylemediğim için özür dilerim."

Dudakları kıvrıldı ama gözlerini dümdüz ileriye dikti. "Neden yapmadın?"

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım. "Çoğunlukla... bilmiyorum... Sanırım dünyadan saklanıyordum. Sana söylemek istedim ama bu, onunla yüzleşmek anlamına gelirdi."

Elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Biliyorum, duygular konusunda her zaman iyi değilim ama her zaman senin yanındayım."

Başımı salladım. "Biliyorum. Senin gibi birine sahip olduğum için çok şanslıyım."

Beni duvardan uzaklaştırdı. "Evet, öylesin. Şimdi saçını ve makyajını düzelteceğim. Felaket gibi görünüyorsun." Beni banyoya doğru sürüklerken ekledi: "Ayrıca, sana prezervatif almanı söylemiştim."

"Tanrı şahit," diye mırıldandım. "Gerçekten de öyle yaptım! Her seferinde onları kullandık."

Aynada gözlerime baktı ve kendine özgü alaycı gülümsemesiyle karşılık verdi.

"NEREDEYİZ?" diye sordum, Leona'yı ürkütücü, karanlık bir koridordan takip ederken sesim alçaktı.

Dante, gerginlikten kasılmış vücuduyla, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Dışarı çıkmamıza karşı çıkmıştı ama Leona'ya karşı bir

tartışmayı kazanmak neredeyse imkansızdı, bu yüzden buradaydık.

Söz konusu kışkırtıcı, omzunun üzerinden bir bakış atıp göz kırptıktan sonra ağır metal bir kapıyı açtı ve ortaya çıkan manzara...

“Bu da ne—”

Eski bir gotik kütüphaneyi andıran, kasvetli bara bakarken gözlerimi kırpıştırdım. Duvarlarda eski deri ciltli kitaplarla dolu koyu renkli ahşap raflar sıralanmış, havada sedir ve narenciye kokuları hissediliyordu ve müşteriler lüks deri ve kadife koltuklarda uzanıyor ya da eski tarz barın başında vakit geçiriyorlardı.

Leona bizi odanın içinde gezdirdi ve tenha bir masanın önünde durup hafifçe iç çekti.

"Burası gizli bir içki mekanı mı?" diye sordum.

“Evet, burası Manhattan’ın en yeni ve en seçkin barı.” Leona, yüksek at kuyruğundan dökülen saçlarıyla uyumlu, kan kırmızısı kadife bir koltuğa zarifçe oturdu. Yanındaki koltuğa eliyle işaret etti ve ben de oturdum.

Dante odayı şöyle bir süzdükten sonra bana döndü. "İyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

Leona'ya ters ters baktıktan sonra gölgelerin arasına çekildi; böylece hem beni izleyebilecekti hem de bana en azından biraz mahremiyet sağlayabilecekti.

Leona, "Sanırım onun gözünde giderek daha çok sevilmeye başladım," dedi.

Sırıtarak başımı salladım. Ronan ve İrlandalı mafyayla resmen ittifak kurduğumuza göre, Dante'ye herkesin Leona'ya karşı bu kadar düşmanca davranmayı bırakması gerektiğini söylemiştim. O da kekeleyerek, asıl düşmanca olanın Leona olduğunu ve askerlerimizin onun etrafında olmak istememesinin İrlandalı bağlılığıyla değil, ne kadar korkutucu olduğuyla ilgili olduğunu söylemişti. Tamam, *"korkutucu"* demedi ama temelde bunu kastediyordu.

"Onu şehrin kötü bir semtindeki gizli bir bara götürmenin onun kalbini kazanmanın yolu olduğundan emin değilim."

Leona parmağını elmas kolyesinin üzerinde gezdirdi. "Erkekler şikayet edecek bir şeyleri olmadığında kendilerini kaybolmuş hissediyorlar."

Burun kıvırdım. "Yani onlara yardım mı ediyorsun?"

İçecek menüsünü uzattı. Dudaklarımı büzdüm ve karnıma anlamlı bir bakış attım. Gözlerini devirerek menünün altındaki içeceklere dokundu.

“Alkolsüz kokteylleri var.”

Sipariş verdikten sonra, uyuklamak için gözlerimi kapatmaya iki saniye kala koltuğuma yaslandım.

“Beni buraya getirmenize şaşırdım. Daha gürültülü bir yer bekliyordum… Bilmiyorum, *daha gürültülü bir yer* .” Üniversite yıllarımızda şehrin en popüler gece kulüplerinin müdavimleriydik. Leona ikimizi de rahatlıkla koruyabilecekken, korumalarımız eşliğinde çılgın ve korkusuzduk. O geceler sıcak, terli, alkol dolu bulanık anılardı ve yirmili yaşlarımın en güzel anlarından biri olarak sonsuza dek hatırlanacaklarını biliyordum.

"Bu hassas durumunuzda size karşı nazik davranmak istedim."

Ona dil çıkardım, o da göz kırptı.

"Ayrıca, burayı önceden keşfetmem gerekiyordu. İleride işime yarayacağını hissediyorum."

Mırıldandım. Leona, Ronan Finnegan'ın sağ kolu, en iyi suikastçısı ve casusuydu. Kendine bakabilecek yeteneğe sahipti, ama yine de onun için endişeleniyordum.

Garson içeceklerimizi getirdiğinde ona teşekkür ettim. Benimki parlak bir şemsiyeyle süslenmiş, çarkıfelek meyveli bir kokteyldi.

“Yani…” Leona kokteylinden uzun bir yudum aldı, bana birkaç saniye daha kazandırdı. “Bunun hakkında konuşacak mıyız?”

Omuz silktim. "Söyleyecek fazla bir şey yok. İki gün önce Aria'yı görmeye gittim. Ultrason çektirdi." Dante'ye adet sancılarıma iyi gelecek bir şey için aile doktorumuza görünmem gerektiğini söylemiştim. Başka bir soru sormamıştı.

"Evet?"

Telefonumu çıkarıp ultrason fotoğraflarını açmadan önce etrafa şöyle bir göz attım.

Leona ekrana dikkatle baktı, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Şu tuhaf küçük şeye bakın."

O blob'un üzerindeki her siyah beyaz çizgiyi ezberlemiştim. "Sekiz haftalık hamileyim. Bebek bir ahududu büyüklüğünde."

Telefonumu geri verdi ve ben de onu çantama koydum.

Aria ne dedi?

“Seçeneklerimi değerlendirdik. Doktor, eğer doğumu sürdürmeye karar verirsem, enerji içeceklerini bırakmam ve kafein alımımı çok azaltmam gerektiğini söyledi. Ayrıca, en azından ilk haftalar için Adderall'ı bırakmayı da düşünmem gerektiğini belirtti.”

Leona kaşını kaldırdı. "Enerji içeceği veya Adderall yok mu? En kötü kabusunuz."

"Evet, öyle oldu."

Bu, kaşlarının ikisinin de yukarı kalkmasına yetti. "İkisini de mi bıraktın? Artık enerji içeceği yok mu?"

Yanaklarım kızardı ve pembe-sarı içecek şemsiyesine bakakaldım.

"Vay canına. Yani... anlaşılan kararını vermişsin," dedi nazikçe.

"İlla ki öyle olmak zorunda değil," diye mırıldandım.

"Sienna, Aria seni tanıdığımdan beri enerji içeceklerini bırakman için yalvarıp duruyor."

Sandalyeme yaslandım. "Belki de tam zamanıydı."

Leona kolunu omzuma doladı. "Bu bebeği doğurmak istiyor musun?"

“Bu aptalca bir fikir.” Şenlikli şemsiyeyi döndürerek içeceğimde küçük bir girdap oluşturdum. “Matteo’nun Don olarak otoritesini tehdit edebilir. Hem ben annelik hakkında ne biliyorum ki?”

"Takip edebileceğiniz harika bir örneğiniz var."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. Bu doğruydu. Annem en iyisiydi.

“Ve yalnız kalmayacaksın. Bebeğinin dünyanın en iyi vaftiz annesi olacak.” Saçlarını omzunun üzerinden attı. “Ona tüm düşmanlarını nasıl yok edeceğini öğreteceğim, ki bu da bilmesi gereken en önemli şey aslında.”

Burun kıvırdım. "Bunun kız olduğunu bilmiyorsun."

"Buna tezahür deniyor. Dünyada yeterince erkek çocuğu var zaten."

Sessizliğe büründüğümde beni zorlamadı, zihnimde hızla uçuşan ve kavrayamadığım düşüncelerimle baş başa kalmama izin verdi.

İçtiğim içeceğin tadı yoktu, geri kalanını da bir çırpıda içtim. Leona elimi tutana kadar bardağımdaki buzları sürekli şıkırdattığımın farkında değildim.

“Bu konuda aptalca mı davranıyorum?” Devam etmeden önce kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafa baktım. “Kürtajla ilgili bir sorunum yok, ama...”

"Ancak?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ama küçük Ahududu'ya garip bir şekilde bağlı hissediyorum."

"Neyse ki daha iyi bir isim bulmak için aylarınız var."

Ona orta parmağımı gösterdim ama Leona'nın bu kolay kabullenişi vücudumu bir sıcaklık kapladı. Bunu gerçekten yapabilir miydim? Aile için en iyisi yerine kendi istediklerimi mi seçebilirdim?

Mafya bana çok şey vermişti, ama bunun bir bedeli de olmuştu. Ailemi kaybetmiştim. Kardeşimle olan ilişkim sonsuza dek değişmişti. Dünyada özgürce dolaşamıyordum, en azından korumalar olmadan veya sürekli güvenliğim için endişelenmeden. Kısa süren Paris isyanım ve gizli bilgisayar korsanlığım dışında, kurallara uymuştum. Kurallara riayet etmiştim. Dairemde kalmıştım. Sorun çıkarmamıştım.

Bunca yıldan sonra, sonunda yapmaya gönülsüz olduğum bir fedakarlık buldum.

Bu bebeği çok istiyordum.

Soyunma odasındaki tuvalette geçirdiğim o günden beri sürekli yanımda olan göğsümdeki sıkıntı, sonunda kararımı verdiğimde hafifledi.

"Bunu mu yapıyoruz?" diye sordu Leona.

Yanaklarım haftalar sonra ilk kez gerçek bir gülümsemeyle çatladı. "Evet. Bunu yapacağız."

15

SİENNA

Aynada kendime BAKTIM , karnımı dürttüm. Çünkü artık gerçek bir şişkinlik vardı. Mini Kaktüsüm adeta bir gecede ortaya çıkmıştı. Vücudumun değiştiğini görmek hem en iyi hem de en kötü şeydi. En iyisi, Kaktüs'le, içimde büyüyen gerçek canlıyla daha da bağlantılı hissetmemi sağlamasıydı. En kötüsü ise kardeşime söylemek için zamanımın azaldığı anlamına geliyordu. Kış olsaydı, değişen vücudumu kalın kazaklarla saklayabilirdim, ama dayanılmaz bir Ekim sıcağının ortasındaydık ve herhangi bir kat daha giyme düşüncesi bile derimi soymak istememe neden oluyordu.

"Çok da dikkat çekmiyor," dedi Juliet. Yatağımda, kısa bir bluz ve şortla uzanıyordu; uzun, pastel renkli saçları Rönesans tablosundaki gibi etrafına savruluyordu.

Başımı yana eğdim. "Matteo'nun hamileliğim boyunca hiçbir şey fark etmeme ihtimali ne kadar?"

"Normalde, erkek olduğu için şansınızın oldukça yüksek olduğunu söylerdim, ama aynı zamanda sinir bozucu derecede gözlemci. Geçen gün Romeo dışarıda olduğu için onların dairesindeyken, Matteo bana sürekli su ve atıştırmalıklar getirdi çünkü solgun göründüğümü ve muhtemelen hastalandığımı söyledi."

"Öyle miydin?"

İnledi. “Hayır, regl dönemindeydim. Sonunda ona söylemek zorunda kaldım çünkü doktoru aramak istiyordu. Yüz ifadesini görmeliydin, paha biçilmezdi. Ama sonra bana komple bir regl bakım seti getirtti.”

Gülümsedim. "Baba olmak onun bambaşka bir yönünü ortaya çıkardı." Aynanın önündeki yerimden kalkıp Juliet'in yanına uzandım. "Eskiden bu kadar... şefkatli değildi."

Juliet yan tarafına döndü ve bana baktı. "Bu senin için zor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun şimdi başkalarına karşı bu kadar şefkatli olduğunu görmek."

Anne ve babamın ölümünden bir hafta sonra ilk adetimi gördüm. Annem bana onlardan bahsetmişti, bu yüzden neler olduğunu biliyordum, ama onsuz bu süreci atlatmak çok acı vericiydi.

Gözlerimi tekrar tavan vantilatörüne diktim. En yüksek hızda dönüyor, odanın içinde sıcak ve nemli havayı dağıtıyordu. Neden tüm tavan vantilatörleri bu kadar çirkindi? Belki de güzel bir tane tasarlayabilirdim. Tüm sektörü alt üst edebilirdim.

"Ondaki değişimi görmek gerçekten çok güzel," diye yanıtladım sonunda. "Clementine ve Sofiya bunu hak ediyor, ayrıca bu Matteo'yu da daha mutlu etti."

“Elbette onlar adına mutlu oluyorsunuz. Ama aynı zamanda, o tür bir bakımı isteyen genç haliniz için de üzülmeniz normal.”

Sözleri beni paramparça etti. Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyorduk ama o, çoğu insanın göremediği şekilde gerçek benliğimi görmüştü.

"Bu cümleyi terapide mi öğrendin?"

Juliet kıkırdadı. "Beni yakaladın. Çocukluğumuzun yasını tutmanın önemini çok iyi öğreniyorum. Çünkü hayatımız şimdi iyi olsa bile, kötü olduğu zamanların acısını silmiyor."

Juliet'in yaşadıklarına kıyasla benim çocukluğum adeta masal gibiydi, ama yine de onun sözleri benim için çok şey ifade ediyordu.

"Yani anladığım kadarıyla, hamileliğimi kardeşimden saklamaya devam etmeli ve bir gün ortaya çıkıp 'Bu rastgele bebeği buldum ve onu sahipleniyorum' demeliyim, öyle mi?"

Juliet koluma vurdu. "Hayır. Ona bu gece söylemeyi kabul etmiştin."

Boğuk bir çığlık attım ve destansı bir öfke nöbeti geçirerek kollarımı ve bacaklarımı yatağa vurdum. Sonunda yoruldum ve durdum.

“Daha iyi hissediyor musun?” Juliet’in yüzü görüş alanıma girdi. Cevabımı beklemeden beni oturttu. “Güzel. Hadi gidelim.”

SOFİYA VE JULİET aile yemeğinde sohbeti canlı tutmak için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı, ancak bana fırlattıkları iğneleyici bakışlar hiç de incelikli değildi.

Angelo bir şeylerin olup bittiğini hemen hemen anında anlamıştı ve gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti. Romeo ise, son tığ işi projesi olan Noodle adlı oyuncak hayvanı nasıl yaptığını ve Queenie'nin buna verdiği tepkiyi adım adım, en ince ayrıntısına kadar anlatırken hiçbir şeyden habersizdi.

"Üzerine atladı! Sanki hiçbir şey yokmuş gibi kulağını kopardı!" Hafifçe katil bir kediye sahip olmaktan duyduğu heyecanla gülümsedi.

Sofiya'nın kulağına doğru eğilip fısıldadım: "Bebeği bana ver."

Matteo, Clementine'in tatlı patates püresi, didiklenmiş tavuk ve ziti makarnadan oluşan yemeğinin ardından ağzını temizliyordu. İşini bitirince Sofiya eğilip kızını mama sandalyesinden aldı ve tam olarak ne yaptığımı bildiğini gösteren bir sırıtışla bana uzattı.

Clem'i göğsüme bastırdım, saçlarımı tutup çekiştirmesine rağmen onun yumuşacık ağırlığını çok sevdim. Yanaklarından öptüğümde mutlu bir çığlık attı. İçimdeki o küçük topağın gerçek, canlı bir insana dönüşeceğine inanamıyordum.

Matteo bana o meşhur somurtkan bakışıyla bakıyordu ve ben de kibirli gülümsememi Clem'in arkasına sakladım. Onu her zaman o tutmak istiyordu ama şu anda ona ihtiyacım vardı. Bana cesaret vermesi için ve... tamam, evet, onu sevimli bir bebek kalkanı olarak kullanıyordum. Ne yapayım?

Yanağımı başının tepesine yasladım, küçük sarı saç tutamları tenime yumuşak ve gıdıklayıcı bir şekilde değiyordu, ben de cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

Konuşma durgunlaştı. Sessizlik doğal olmayacak kadar uzadığında, kendimi zorlayarak masanın etrafına baktım.

Sofiya ve Juliet bana dik dik bakıyorlardı, bu da bütün erkeklerin üçümüze şaşkın ifadelerle bakmasına neden oldu.

“Bana neler olup bittiğini anlatacak biri var mı?” diye sordu Matteo. Sanki onu bir anda tehlikeden kurtarmaya hazır gibi eli Sofiya'nın ensesine gitti.

Clementine hüzünlü bir çığlık attı, alt dudağı titriyordu sanki odadaki gerginliği hissedebiliyordu. "İyisin tatlı kızım," diye mırıldandım, onu kollarımda nazikçe sallayarak.

"Onu bana ver," diye bağırdı Matteo.

Ayağa kalktım, ama kardeşime doğru yürümek yerine bir adım geri çekildim. Clementine'in ağlamaları daha da şiddetlendi.

"Şaka yapmayı bırak Sienna. Onu buraya getir," diye çıkıştı.

Romeo rahat bir şekilde sandalyesine yaslandı. "Sienna, Clem'i mi kaçırdı?"

“Hayır,” dedi Juliet. “O sadece—”

"Hamileyim."

Ağzımdan kaçırdığım itirafım, Clementine'in öfkeli feryadı arasında kısmen kayboldu, bu yüzden anlaması birkaç saniye sürdü. Sonra da kaos çıktı.

Angelo az önce büyük bir yudum su içmiş ve film sahnelerine yakışır bir tepkiyle tükürmüştü. Su sıçraması masanın üzerinden doğrudan Romeo'nun yüzüne geldi. Romeo sandalyesini masadan geriye doğru iterek bağırdı ve dirseğiyle fırınlanmış ziti tavasını yere düşürdü. Noodle, yeni bulduğu ganimete duyduğu heyecanla kuyruğunu savurarak mutlu bir havlamayla tavaya doğru koştu. Sofiya ona bırakmasını söyledi, o da iyi bir çocuk olduğu için bıraktı ama masadaki herkese dünyanın en üzgün bakışlarını atmadan edemedi. Ne yazık ki, Queenie emirleri yerine getirme zorunluluğu hissetmedi, bu yüzden Noodle'un üzerinden atlayıp yüzünü fırınlanmış zitiye gömdü. Bu kaosun içinde Clem, üzülmesi gerektiğini unuttu. Tombul yumruklarını sallayarak ve ağzında kocaman bir ziti parçasıyla masadan uzaklaşan Queenie'ye gülerek sevinçle çığlık attı.

Matteo tüm bu süre boyunca tamamen hareketsiz oturdu, yüz ifadesi bomboştu ve gözleri yüzüme kilitlenmişti.

Çenemi dik tuttum ve yüzümde aynı derecede ifadesiz bir ifade vardı. Korkmayacaktım, utanmayacaktım, ama midemdeki kasılmayı ve kalbimin çarpıntısını durduramıyordum. Ne kadar sinirimi bozsa da, Matteo hayatımdaki tek değişmez şeydi. Beni bebekken kucağına almıştı, anne babamızın evinden beni götürürken elimi tutmuştu, arkamızda silah sesleri yankılanıyordu. Şimdi onun karşısında, çıplak ve savunmasız bir halde, sırrım aramızda asılı dururken, onu ne kadar çok memnun etmek istediğimi fark ettim.

Onun benimle gurur duymasını ne kadar çok istiyordum.

Yavaşça masadan kalktı, oda sessizliğe büründü. "Kim?" Sesi karanlık ve alçaktı, vücudu şiddet izleriyle doluydu.

"Ne?"

“Baba kimdir?”

Dudaklarımı ısırdım. "Bilmiyorum."

"Beni sakın sınama, Sienna!"

Clementine babasının yükselen sesiyle irkildi, alt dudağı tekrar titredi. Matteo'nun yüzündeki yıkım açıkça belliydi ve kızına İtalyanca alçak sesle, yatıştırıcı sözler söyledi.

Bebek koruma planı başarılı oldu.

Elini saçlarının arasından geçirdi ve Sofiya'ya baktı. "Biliyordun, değil mi?"

Başını salladı.

Çenesini sıktı ve bana döndü. "Baba kim?" diye tekrar sordu, sesi ölçülüydü ama yine de oldukça yoğundu.

Clem'i kalçamda daha yukarıya doğru çektim. "Bilmiyorum. Onunla Paris'te tanıştım. Sadece... sıradan bir ilişkiydi." Yanaklarım kızardı. Kardeşime cinsel ilişkiye girdiğimi itiraf etmek, gerçek bir işkenceye eşdeğerdi.

"Paris." Kelimeyi bir küfür gibi ağzından kaçırdı.

“İşten sonraydı. Arnavut kadınlar gitti ve ben de sadece kendi başıma bir hafta sonu geçirmek istedim. Normal olmak istedim.” Utancımdan sesim titredi.

Sofiya, dikkatini çekmek için Matteo'nun elini tuttu ve sıktı. Matteo sandalyesine geri oturdu ve Sofiya eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Matteo zorlanarak nefes verdi ve başını salladı.

"Pekala," dedi. "Hepimiz buradan ayrılacağız ve siz ikiniz sakince konuşacaksınız."

Angelo hemen yerinden kalktı, belli ki kaçmaya can atıyordu. Romeo, Juliet'i yerinden çekti ve Romeo onu yarı sürükleyerek daireden çıkarırken Juliet bana endişeli bir bakış attı.

Hepsi hain.

Sofiya döndü ve ellerini kızına doğru uzattı. Ben başımı salladım ve Clementine'i daha sıkı tuttum.

Dudaklarını büzdü ama saklamaya çalıştığı gülümsemeyi yakaladım. "Duygusal desteğin olmadan da iyi olacaksın bebeğim."

Clementine'i teslim etmeden önce içimden bir ah çektim. O, annesinin kollarında hemen rahatladı ve göğüs kafesimin arkasında bir his uyandı. Bebeğim benimle de kendini güvende hissedebilecek miydi?

Sofiya'nın Matteo'ya yönelik sert uyarısı, koridorda gözden kaybolduktan sonra bile havada yankılanmaya devam etti: "Nazik ol."

Yavaşça bir sandalyeye oturdum; kardeşimin oturduğu sandalyeden en uzakta olanına.

“İyi misin—” Matteo boğazını temizledi. “İyi misin?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve gözlerim yaşlarla doldu. Hayal kırıklığını haykıracağını bekliyordum. Endişesi çok daha kötüydü.

"İyiyim."

"Doktora gittiniz mi?"

"Evet. Aria ultrason çektirdi. Her şey yolunda görünüyordu."

"Yani... on iki haftalık hamilesiniz?"

"On üç."

Pencereden dışarı bakmak için döndü. Keşke beynini açıp ne düşündüğünü öğrenebilseydim.

Artık gerginliğe daha fazla dayanamayınca, sessizliği bozdum.

"Üzgünüm."

Kaşları çatık bir şekilde gözlerini bana çevirdi. "Ne için?"

Yanaklarıma hızla parmağımla dokundum, sonra ellerimi kenetleyip gözlerime baktım. "Bunun olmasını istememiştim. Sizin için sorun yaratmasını istemiyorum."

Matteo masanın etrafından dolaşıp yanıma oturdu. "Sienna." Sesi yürek burkan bir yumuşaklıktaydı. Başımı kaldırmadım.

Eli elimi kavradı. Bu en ufak fiziksel temastı ama yine de beni derinden etkiledi. Omuzlarım sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı ve o iç çekti.

"Bana sorun çıkarmıyorsun."

“Ama mafya babaları kızacak. Ya sana meydan okurlarsa?”

Verdiği alaycı yanıt o kadar kibirliydi ki, ağlamayı bırakıp gözlerimi devirdim.

"Denemelerine izin verin."

Bu tepki, onun öfkesine tercih edilebilir bir tepkiydi, ama ona tam olarak inanmadım. Beni aile içi çatışmalardan korumak için çok uğraşmıştı ve biliyordum ki, bu çatışmanın kaynağı ben olsam bile, hatta yükü ben olsam bile, bu çaba devam edecekti.

Peçeteyle gözlerimi sildim. "Bana kızgın mısın?"

Çenesi seğirdi. "Paris için bazı kuralları kabul ettin. Kendini tehlikeye attın. Böyle saçmalıklar yaparken sana nasıl güveneyim?"

Sert tonu beni üzüntümden çıkardı ve göğsüm öfkeyle kabardı. İyi. Bu çok daha iyiydi.

“Yirmi yedi yaşındayım Matteo. Bazen benim de bir hayatım olması gerekiyor.”

"Bakın, ne kadar isabetli bir karar verdiğinizi görüyoruz," diye tersledi.

Elimi onun elinden hızla çektim, gözlerim adeta alev alev yanıyordu. "Sanırım sen, özellikle de sen, yargı hatalarını karşılaştırmak istemezsin."

Burun delikleri genişledi ama itiraz etmedi. Kendi karısı yerine bir haine güvenmişken nasıl itiraz edebilirdi ki? Bu hatanın onu sonsuza dek rahatsız edeceğini ve bunu yüzüne vurmanın bir pisliklik olduğunu biliyordum, ama o kadar sinirlenmiştim ki umursamıyordum.

"Gerçekten babanın kim olduğunu bilmiyor musun?"

“Gerçekten bilmiyorum. Sadece anonim bir hafta sonu etkinliği olacaktı. Biz, eee, prezervatif kullandık.” Matteo'nun acı dolu ifadesi benimkini yansıtıyordu. Kardeşimle seks hakkında konuşmaktan kaçınmak için dünyanın merkezine düşüp orada bir süre takılmayı çok isterdim. “Ama, eee, işe yaramadı sanırım. Onu bulmaya çalıştım ama bulamadım.”

"Franco'dan bu konuyu araştırmasını isteyeceğim."

Franco, ailenin bilgisayar korsanıydı. İyiydi ama benim kadar iyi değildi. Kardeşimin yeteneklerime ne kadar az güvendiğine duyduğum hayal kırıklığını içime attım.

"Bir şey bulacağından şüpheliyim, ama olsun."

Queenie dudaklarını yalayarak mutfaktan çıktı. Sonunda ziti yemeğini bitirmiş olmalıydı. Tavaya yaklaştı ama daha fazla yemeden onu kucağıma aldım.

"Onu Romeo ve Juliet'e geri getireceğim."

Ayağa kalktık.

“Siena…”

Bekledim ama Matteo'nun söyleyecek söz bulamadığı anlaşılıyordu.

Sonunda, "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin," dedi.

“Yapacağım.”

Hareket etti ve bir an için bana sarılacakmış gibi göründü. Ama bunun yerine, omzuma beceriksizce bir dokunuş yaptı. Bazı şeyler asla değişmez.

16

DIMITRI

“MİLA, şu lanet olası uçağa binmemiz lazım.”

Bana attığı bakış çölü dondurabilirdi. "Bu *senin* uçağın. Eminim sensiz kalkış yapmazlar."

Yüzümü elimle sildim. Rossi ve Finnegan ile *ittifakımızı sağlamlaştırmak için New York'a gitmek zorunda olduğum için zaten çok sinirliydim,* şimdi de Mila havaalanına giderken bir dükkana uğramamızda ısrar ediyordu. Gelmemesi gerekiyordu bile—bu bir iş gezisiydi ve Chicago'da kalması daha güvenliydi—ama gelmesine izin vermezsem beni yastıkla boğmakla tehdit ettikten sonra sonunda dayanamadım. Beni öldürmesinden endişelenmiyordum—hafif uyuyan biriydim—ama aylarca üzgün, somurtkan bir Mila ile uğraşmak istemiyordum.

Belki de içimde onun hem mutlu hem de güvende olduğundan emin olma konusunda rahatsız edici bir dürtü vardı.

“Bunu daha önce yapardım ama Sofiya bana Sienna'nın hamile olduğunu *söyledi* . Eli boş gidersem nasıl görünürdü ki?”

“Evet, eminim doğmamış çocuğu çok gücenecektir,” diye mırıldandım. Sonra sözleri aklıma yattı. “Bekle, Sienna Rossi'den mi bahsediyorsun? Hamile mi?”

"Görünüşe göre."

“Ne zaman evlendi? Ve kiminle evlendi?”

Rossi'nin küçük kız kardeşi hakkında Sofiya'nın bana anlattıklarından başka pek bir şey bilmiyordum, ama bizimki gibi ailelerde evlilikler neredeyse her zaman gücü ve ittifakları pekiştirmek için stratejik olarak

tasarlanırdı. İtalyan Mafya prensesinin düğünü organize suç dünyasını sarsmalıydı. Bunu nasıl kaçırmıştım?

"Şey, yapmadı."

Kaşımı kaldırdım ve Mila bana sert bir bakış fırlattı. "Yirmi birinci yüzyıldayız. Çocuk sahibi olmak için evli olmak zorunda değilsin."

Ellerimi kaldırdım. "Hiçbir şey demedim." İçimde zihnim karmakarışık olmuştu. Bu ilginç bir gelişmeydi. Don'un bunu iyi karşıladığını hayal edemiyordum. Hamile, evlenmemiş bir Mafya prensesi mi? Capolar kesinlikle çok eğleniyor olmalı. Belki de bunu Rossi'ye karşı bir avantaj elde etmek için kullanabilirdim.

Mila, Nikolai'yi Blueberry Hill Bebek Butiği'nin otoparkına yönlendirdi ve ben de bıkkın bir iç çekişle, "Sienna'yı tanımıyorsun bile. Eminim hediye beklemiyordur," dedim.

“Tek istediğim onların beni sevmesi.” Yumuşak sözleri içimi acıttı ve dikiz aynasında Nikolai’nin keskin ifadesini gördüm. Mila, babamızın soğuk evinde büyürken hayatta çok az şey elde etmişti. Daha iyisini hak ediyordu. Kesinlikle benden daha iyi bir kardeşi hak ediyordu.

"Pekala. Ama çabuk ol."

Otuz dakika sonra, Mila'yı neredeyse zorla mağazadan dışarı itiyordum. Uçağımız yedi dakika sonra kalkacaktı.

"Bekle, belki diğer peluş oyuncağı da almalıydım."

"Yürümeye devam et," diye tersledim.

Mila homurdandı ama sonunda arabaya bindi ve yola koyulduk; adamlarımla birlikte diğer iki SUV de bizimle birlikte otobana girdi.

Artık bunu bitirmenin zamanı geldi.

17

SİENNA

“PEKALA, meze tabağımız hazır.” Ahşap tabağı sehpanın üzerine koydum ve Sofiya kahkahalarla gülmeye başladı.

"Peynir, kraker ve Oreo mu?"

Ona burun kıvırdım. "Hepimiz usta aşçı olamayız."

“Bence mükemmel,” dedi Mila. Sofiya’nın kız kardeşi, kucağında Clementine’i tutarak kanepede onun yanına oturdu. İkisi de birbirine benzeyen pembe saç tokalarıyla çok sevimli görünüyordu. “Dimi abur cubur yemiyor, bu yüzden onunla yaşamak zor oldu.”

“En azından birileri benim incelikli damak zevkimi takdir ediyor.” Gülümsedim ve Juliet’in yanındaki diğer kanepeye oturdum. “Ayrıca şarap ve gazlı limonata da var.”

Juliet bir Oreo kaptı. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler."

“Elbette.” Koltuklara daha da gömüldüm. “İlk uçak yolculuğun nasıldı, Mila?”

Gülümsedi. "Bayıldım. Dimi'nin daha çok seyahat etmeme izin vermesi için şimdiden planlar yapıyorum. Paris'e gittiğin için çok kıskanıyorum."

“Aşırı koruyucu kardeşlere sahip olmak bizim için bir lanet.” diye iç çektim. “Ama Paris harikaydı. Gitmenizi şiddetle tavsiye ederim.”

Elimle karnımdaki küçük şişliğin üzerinden geçtim. Birkaç gün önce, hamileliğim ilerlediği için bebeğin durumunu kontrol etmek amacıyla bir ultrason daha çektirmiştim ve bu 3 boyutlu bir ultrasondu. Resimlerin birini buzdolabıma, diğerini de komodinin üzerine koymuştum. Sofiya hamileyken Matteo'nun neden dairelerine ultrason cihazı aldığını birden anladım. Bağımlılık yapıyordu.

"Kardeşinin senin seyahat etmenle ilgili bir sorunu mu var?" diye sordu Juliet, kaşlarını çatarak.

Mila iç çekti. "Evet. Son birkaç aydır durum daha da kötüleşti. Artık neredeyse hiç evden çıkmama izin vermiyor."

"Chicago'da onu endişelendiren belirli bir şey mi var?" İstediğim kadar özgürlüğe sahip olmasam da, Kasap'ı ve onun yozlaşmış Arnavut çetesini yendiğimizden beri Matteo biraz daha rahatlamıştı.

Mila omuz silkerek, “Dimi bana hiçbir şey söylemiyor,” diye yanıtladı. “Ama Chicago'daki şiddet ve Bratva iç çekişmelerinden endişelendiğini biliyorum. Beni güvenli bir eve göndermekle tehdit ediyor.” Çenesinin sertliği beni gülümsetti. Dimitri'nin onunla başı dertteydi belli ki. Haklıydı da. Kardeşini korkutmak bir kız kardeşin göreviydi.

Son iki aydır o kadar yorgundum ki, her zamanki karanlık web forumlarıma hiç dikkat etmemiştim. Eğer Dimitri'nin bölgesinde bir şeyler oluyorsa, yeraltı dünyasının gizli fısıltılarını toplamaya geri dönme zamanım gelmiş olabilir.

“Seni korumak istiyor,” dedi Sofiya. “Ayrıca, Kolya ile güvenli bir eve gönderilmenin senin için bir sorun olacağını düşünmemiştim.” Onun küstah gülümsemesi ve Mila'nın kızarmış yanakları, Juliet'in çığlık atarak öne doğru eğilmesine neden oldu.

"Aaa, bu bakış ne için?" diye neşeyle sordu.

“Hiçbir şey.” Mila kız kardeşine öfkeyle baktı.

"Bize dedikoduları anlat! *Lütfen* ," diye yalvardı Juliet.

Burun kıvırdım. "Romeo'nun etkisi sana da geçmiş. Bütün mafya adamları çok dedikoducu."

“Çok doğru. Her akşam yemek yerken ona kitapçı dedikodularını anlatıyorum, o da bana mafya dramalarını anlatıyor,” dedi Juliet, neredeyse mide bulandırıcı derecede aşık görünerek. “Aman Tanrım, dur bir dakika. Enzo hakkındaki dedikoduları duydun mu? O bizim korumalarımızdan biri,” diye hızla Mila'ya açıkladı. “Görünüşe göre, adamlar onun biriyle çıktığından şüpheleniyorlar.”

“Ah, evet. Geçen gün—” diye başladım ama Juliet ellerini havada sallayarak sözümü kesti.

"Hayır, hayır, yolumuzdan sapamayız," dedi. "Mila'nın trajik aşk hayatını duymamız gerekiyor."

Clementine güldü ve ellerini çırptı. Juliet ise eliyle *"Bak, anladı"* der gibi bir hareket yaptı.

Mila dudak büzerek, “Bratva erkekleri neden dedikodu yapmaz?” dedi. “Hepsi çok ciddi.” Kollarını robotik hareketlerle salladı ve ağır bir Rus aksanı taklit etti. “Gülümseyebildiğimi belli etmemeliyim. Düşmanlarım beni yumuşak kalpli sanacak.”

Clem tekrar kıkırdadı ve bu sefer hepimiz ona katıldık.

Mila yeğenine sarıldı ve derin bir iç çekti. "Koruma görevlim Kolya'dan bahsediyoruz."

Sofiya sözlerine şöyle devam etti: "Nikolai, muhtemelen daha önce de bahsetmiştim. Son birkaç yıldır benim ve Mila'nın korumasıydı."

“Evet, bir de şu *Arnavut mafya babasının seni zorla evlenmeye zorlayacağı* olayından sonra,” dedi Mila, “Kolya beni Chicago'dan çıkardı. Belki sonunda birlikte olmak istiyordu diye düşündüm, ama Dimi Pakhan olarak otoritesini kurarken beni şehirden uzak tutuyordu sadece.”

Juliet, "Bu odadaki her kadının Arnavut mafyası üyesiyle evlenmeye zorlandığı her sefer için bir kuruş alsaydım, iki kuruşum olurdu. Bu çok değil ama iki kez olması garip," diye espri yaptı.

Hepimiz ona şaşkınlıkla baktık.

"Cidden göndermeyi anlamadınız mı?" Cevap vermeyince, "kültürsüz" olduğumuzla ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra devam etti: "Ona nasıl hissettiğinizi söylediniz mi?"

Mila, perişan bir halde başını salladı. “En utanç verici kısmı bu. Bizi korumaya başladıktan birkaç ay sonra, gizlice biraz şarap içtim ve hafifçe sarhoş oldum. Ona olan büyük aşkımı itiraf ettim ve onu öpmeye çalıştım.” Yüzünü elleriyle kapatarak inledi. “Beynim, tam da uyumaya çalıştığım anlarda, o sahneyi tekrar tekrar canlandırmayı seviyor. Beni itti ve bir daha böyle bir şey denememi söyledi.”

"On yedi yaşındaydın," dedi Sofiya nazikçe.

"Evet. Şimdi neden beni uzaklaştırdığını anlıyorum, ama şimdi onun bahanesi ne? Yirmi yaşıma girmek üzereyim ve o hala benim için çok yaşlı olduğunu söylüyor."

"Kaç yaşında?" diye sordum.

Mila birdenbire Clementine'in pembe pantolonundaki fırfırları düzeltmekle çok ilgilenmeye başladı.

“Hayır, bize anlatmalısın!” Juliet heyecanla yerinden zıpladı.

"Kızım, biraz daha dışarı çıkmalısın," dedim, bana orta parmağını gösterince gülerek.

"Sofiya ile benim kendi yaşımızdaki erkeklerle birlikte olduğumuz gibi bir durum söz konusu değil," diye ekledi. "Kimseyi yargılamayacağız."

"Ama bizim erkeklerimiz bizim iki katımız değil," dedi Sofiya, sadece bir kız kardeşin sergileyebileceği türden bir alaycılıkla.

Mila, "Matteo çok da yanılmıyor," diye karşılık verdi. "Kolya ile aynı doğum gününe sahibiz. Ben yirmi yaşına gireceğim, o kırk yaşına."

“Aaa, Mila bir baba istiyor,” diye takıldım. Yüzünün giderek kızarması beni çığlık atmaya itti. “Aman Tanrım, evet! Bayılıyorum buna.”

"Evet, ama zaten olmayacak, o yüzden önemi yok."

Sofiya kız kardeşinin elini sıktı. "Eninde sonunda aklı başına gelecek."

“Ya da belki de yoluma devam ederim. Bakalım ne düşünecek.” Yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. “Muhtemelen hiç umursamaz.”

“Elbette yapardı,” diye ısrar etti Sofiya. “Evden gizlice çıkıp erkeklerle buluştuğunda ne kadar sinirlendiğini biliyorsun.”

“Onun işini zorlaştırdığım içindi bu.” Sofiya alaycı bir şekilde güldü ama cevap vermeden önce Mila sözünü kesti. “Konuyu değiştirelim. Aslında, senin için bir şeyim var, Sienna.” Çantasından bir hediye poşeti çıkardı ve bana uzatırken neredeyse utangaç görünüyordu.

"Hediye mi? Bugün benim doğum günüm değil."

"Ah, sadece küçük bir şey."

Çıkardığım ambalaj kağıdının içinde sevimli bir oyuncak tek boynuzlu at, üzerinde gökkuşağı desenleri olan üç tulum ve üzerinde tek boynuzlu at resmi olan bir emzik buldum.

“Mila, her şey muhteşem. Teşekkür ederim.” Kahve masasının etrafından dolaşıp eğildim ve ona sarıldım, Clem'i de hafifçe aramızda sıkıştırdım.

“Dimi emziği kendisi seçti.”

"Aaa, seninle alışverişe mi gitti?" diye sordum.

“Zorlanmış olabilir.” Mila’nın gülümsemesi soldu. “Bekle, ona hamile olduğunu söylememde bir sakınca var mı?”

“Ah.” Başımı yana eğdim. “Sanırım sorun yok. Bunu gizli tutuyorduk, çoğunlukla da mafya liderlerine ne diyeceğimizi düşünmek için zaman kazanmak amacıyla.” Dudaklarımı ısırdım. “Matteo'ya sorun çıkaracaklarından endişeleniyorum.”

“Ona hiçbir şey söylememesi gerektiğini bildireceğim. Ama Dimi hiç konuşkan biri değil, bu yüzden herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum.”

Clementine huysuzlanmaya başladı, alt dudağı dışarı doğru çıkık ve titreyerek öyle acınası bir görüntü sergiledi ki, Matteo'nun onu üzen bir şeye sinirlenmesinin nedenini anladım. Sofiya Rusça bir şeyler mırıldanırken Mila onu kucağında sallıyordu, ama Clem hiçbir şekilde buna tahammül edemiyordu. Tombul yumruklarını havada sallarken ağlamaları daha da şiddetlendi.

Sofiya kollarını açtı. "Kızım aç mı? Buraya gel."

Mila, Clementine'i Sofiya'ya verdi; Sofiya da emzirmek için üstünü yukarı çekti. Clementine anında ağlamayı kesti ve küçük eliyle annesinin tişörtünü sıkıca kavradı.

Kanepeye kıvrıldım, başımı yastığa yasladım. "Nasıl bir şey?" diye sordum usulca.

Sofiya bana baktı. "Emzirme mi? Bazen zor olabiliyor ve süt sağmaktan da bıktım. Ama aramızdaki bağı güçlendiren bu süreci çok seviyorum."

“Bebek isimleri listesi hazırlamalıyız,” dedi Juliet. “Romeo küçük Lemon için bir battaniye örmeye çoktan başladı bile.”

"Limon mu?" Mila başını yana eğdi.

"Bebeğimiz bu hafta işte bu kadar büyüdü," diye açıkladım.

"Çok tatlı. Limon kötü bir isim değil."

Sofiya homurdandı ama Mila onu görmezden geldi.

"Ne yediğini biliyor musun?" diye sordu.

“Umarım insan bebeği olur, limon değil. Ama her iki durumda da seveceğim,” dedim. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

Sofiya, "Kan testiyle cinsiyeti öğrenir öğrenmez öğrendim," dedi. "Bunu nasıl yaptığınızı anlamıyorum."

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sürpriz olması fikri hoşuma gidiyor."

Juliet parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Ben de beğendim. Erkek ve kız isimleri buluruz."

"Kulağa iyi geliyor."

Saçlarımı okşamaya devam etti. "Sanki uyuyakalmak üzeresin."

İnledim. "İkinci üç aylık dönemin o sihirli enerjisinin gelmesini dört gözle bekliyorum. Adderall ve enerji içeceklerim olmadan çok zorlanıyorum. CozyScape köyümü ciddi anlamda ihmal ettim. Dondurma dükkanı muhtemelen çoktan harap olmuştur."

“Kendini iyi hissetmiyorsan akşam yemeğini atlayabilirsin, eminim.” Sofiya’nın alnı endişeyle kırışmıştı.

Bir iniltiyle kendimi koltuktan kaldırdım ve geriye yaslanarak gerindim. "Mafya adamlarının ortaya çıkaracağı her türlü dramayı kaçırmak mı? Asla. Ayrıca, gizemli Dimitri ile tanışmayı da kaçıramam. Sadece üzerimi değiştirmem gerekiyor çünkü bu"—bol tişörtümü ve fuşya rengi eşofmanımı işaret ettim—"bırakmak istediğim ilk izlenim değil."

18

DIMITRI

TAVANDAN GELEN IŞIK, mücevherlerin minik yüzeylerinden yansıyordu. Bir sıra gökkuşağı safiri. Büyük zümrütler. Kusursuz elmaslar.

Maxim, elini siyah kumaşın üzerinde gezdirerek, “Bunlar Rusya'daki Bratva'ya ait maden sahalarından çıkarılıp ihraç edildi,” dedi. “Ayrıca karaborsada satmak üzere özenle seçilmiş nadir mücevherler de temin ediyoruz.”

Gözlerimi devirme isteğimi zor tuttum. *Tedarik* , hırsızlıktan daha iyi gelebilirdi ama sonuçta hepsi aynı şeydi. Maxim'in bu saçmalıkları söylerken nasıl ciddi bir ifade takınabildiğini anlamadım, ama her zaman yetenekli bir satış elemanı olmuştu.

"Yani, ithalat için liman erişimine mi ihtiyacınız var?" diye sordu Rossi.

Ona herhangi bir şey için *ihtiyacım olduğu* önerisine sinirlenirken bile yüz ifadem değişmedi. İç çevrem dışındaki hiç kimseye ihtiyacım yoktu. Onlarla birlikte, babamın imparatorluğunu burnunun dibinden çalmıştım. Ama Sofiya, Rossi ile evliydi, bu yüzden iyi geçinmem gerekiyordu.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Kanada ile olan ticaret yollarımızda hiçbir sorun yaşamadık ve kuzeyden ithalata devam edebiliriz."

Maxim bana bıkkın bir bakış attı.

“Ancak,” dedim kelimeyi uzatarak, “Boston ve New York deniz limanlarına erişim, dağıtım ağımızı genişletmemize olanak sağlayacaktır.”

Rossi, mücevherlere yakından baktı ve madencilik ve ihracat süreciyle ilgili teknik sorular sormaya başladı. Maxim de cevapladı; cevapları bilmediğim için değil, bu saçmalık hakkında bir daha asla konuşmak istemediğim için. Bu bilgiler, küçük bir çocukken saatlerce beynime

kazınmıştı. Her yanlış cevap, elime bir darbe yememe neden olmuştu. Yumruklarımı sıktım, beyaz yara izleri ışıkta parlıyordu. Hâlâ acıyı hissedebiliyordum. Hâlâ onun acımasız sesini duyabiliyordum.

Dimitri, şu aptal kafalarının arasında hiçbir şey yok mu? Bu kadar aptal bir oğula sahip olmak için ne yaptım ben?

Ölmüştü. Ölmüştü. Tetiği çekmeyi o kadar çok kez hayal etmiştim ki, sonunda onu öldüren Sofiya olmuştu. Onu acı çekmekten korumak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım ve babamızın en kötü ilgisinden onu korumuş olsam da, onu tamamen kurtarmaya yetmemişti. Onu öldürme onurunu o kazanmıştı. Ama nadir gecelerde, kabuslarımın arasına bir rüya giriyordu. O piçi öldürdüğüm bir rüya. Bu rüya dünyasında gözlerinden ışığın kayboluşunu o kadar çok izlemiştim ki, kabuslarıma katlanmaya neredeyse değmişti.

Maxim ve Rossi, İtalyanların liman kullanımından alacakları pay konusunda pazarlık yapıyorlardı. Garip bir şekilde sessiz kalan Finnegan'a şöyle bir baktım. İrlandalı lider hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kendi halinde takılıyordu, daha fazlasını istemeden Boston'ı yönetmekle yetiniyordu. Bizim işimizde alışılmadık bir durumdu.

Beni onu incelerken yakaladığında, verdiği gülümseme, şimdiye kadar yaptığım herhangi bir ifadeden daha geniş ve rahat bir ifadeydi. Bana doğru eğildi ve sanki aynı sırrı paylaşıyormuşuz gibi alçak sesle konuştu: "Bu ikisi tartışmayı bırakıp sonunda bir anlaşmaya vardıklarında, anlaştıkları şartlara hemen katılacağım. Ama bunu onlara belli etme." Göz kırptı. Kahrolasıca *göz kırptı* .

Rossi, Finnegan'ın gayet duyulabilir sahne fısıltısına gözlerini devirdi.

Görüşmeler uzadıkça güneş gökyüzünde daha da alçaldı.

Matteo silah üreticimize erişim istiyordu ve Ronan da yeni tıbbi dispanser zincirinde kara para aklama merkezleri kurmak için yardıma ihtiyaç duyuyordu. Bu durum, muhasebe konusunda uzayıp giden ve beni başımı duvara vurmak istememe neden olan bir tartışmaya yol açtı.

Anlaştığımız şartlar üzerinde el sıkıştığımızda güneş ufukta yükselmişti ve ben sosyalleşme konusunda sınırıma ulaşmıştım. Ne yazık ki, koca bir akşam yemeğini atlatmam gerekiyordu.

Rossi'nin dairesine girdiğimizde Maxim sırıttı. Bu herif bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Sadece Sofiya'yı kontrol etmek için kalıyordum. Rossi ile evli olmaktan mutlu olduğunu söylemişti ama bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Bu yüzden şu anda Don'un gülünç

beyaz bir yelek ve siyah papyon takmış bir köpeğe akşam yemeği yedirmesini izliyordum. Sofiya, hizmet köpeği Noodle'ı giydirmeyi çok seviyordu ve sık sık yeni kıyafetlerinin absürt fotoğraflarını Ivanov kardeşler grubunda paylaşıyordu. Rossi'nin buna neden tahammül ettiğini bilmiyordum.

Finnegan omzuma hafifçe vurdu. "Sence yemeğe zehir mi kattı, yoksa yüzün hep böyle mi görünüyor?"

Kaşlarımı çattım, o da kıkırdadı. "Ah, sadece senin yüz ifaden. İyi. Sofiya'nın harika bir pastacı olduğunu duydum. Tatlıya geçmeden ölmek istemem."

Noodle aniden tüm vücudu kıpır kıpır hareket ederek ön kapıya koştu. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Sofiya ile koruması Angelo göründü. Ablam mutlu bir çığlık attı ve tekerlekli sandalyesiyle bana doğru geldi. Uzun adımlarım aramızdaki mesafeyi kapattı ve ona sarılmak için eğildim.

"Seni görmek ne güzel." Bana ışıl ışıl baktı, onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Göğsümdeki gerilim azaldı. Tamamen değil elbette—bunun mümkün olup olmadığından bile şüpheliyim—ama onu mutlu ve güvende görmek, yaptığım fedakarlıkların karşılığını verdi.

Mila, Clementine'i kucağına alarak sevinçle zıplayarak yanlarına geldi.

“Hey Dochenka, bu senin Dimi amcan. *Selam verebilir misin?* ” diye Rusça seslendi Sofiya.

Yeğenimle birbirimizi gözlemledik. Büyük mavi gözleriyle bana baktı.

Ona başımla onay verdim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Zayka."

Mila homurdandı. "Çok saçmasınız." Sofiya'yı ve beni kucakladı, Clementine de aramızda sıkışırken kıkırdadı.

Ayrıldıktan sonra Mila, "Hepimizin bir arada olmasına çok sevindim," dedi. Bana bakarken yüzünde sinsi bir ifade belirdi. "Bu çok güzel, değil mi? O kadar güzel ki belki... daha uzun süre kalabiliriz?"

Çenemi sıktım ve o da yüzümdeki inkârı açıkça görerek sızlanmaya başladı.

“Dimi, *lütfen* ... Biz sadece—”

"Hayır, Mila."

Sert ses tonum karşısında irkildi ve ben de bakışlarımı kaçırdım. Koyu kahverengi ve pembe saçlı, çilli, kıvrımlı bir kadın içeri girdi ve hızla Romeo'nun kollarına atıldı. Bu kesin Juliet olmalı.

“Dimi—” diye başladı Sofiya, ama ben başımı salladım.

Onlara yaklaşan tehditten, gölgelerden bana alay eden düşmandan bahsetmemiştim. Onları bundan korumak istedim. Mila ek korumalardan rahatsız oluyordu, ama başka ne yapabilirdim ki?

Sofiya kaşını kaldırdı. "Bunu daha sonra konuşacağız."

Dudaklarım, benimle tartışmayı kazanabileceğini düşünmesinden duyduğum eğlence ve ne kadar güçlendiğini görmenin verdiği gururdan seğirdi.

“Aç mısınız? Sanırım hepimiz buradayız…” Sofiya, daireye son kişinin girip kapıyı arkasından kapatmasıyla omzunun üzerinden bir bakış attı.

Kalbim durdu resmen.

“Özür dilerim, ben sadece—” Beni görünce donakaldı.

Gözlerimiz buluştu ve gözlerimin önüne kızıl bir sis çöktü.

O *oydu* . Emma. Haftalarca aklımı meşgul eden Parisli kadın.

“Sen,” diye hırladım. Rossi’ye doğru döndüm. “Bu da neyin nesi?” Elim sırtıma, silahımın genellikle tenime dayandığı yere gitti. Rossi’nin daireye silah getirmememiz konusunda ısrar etmesinin sebebi bu muydu acaba? Beni bir *tuzağa mı çekiyordu?*

“Ben… ne?” Emma'nın gözleri şoktan açılmıştı. İnandırıcı görünüyordu, ama Paris'te geçirdiği tüm süre boyunca kendisi de inandırıcı olmuştu.

“Dimi?” Sofiya’nın sesi yumuşak ve tereddütlüydü. “Neler oluyor? Sienna’yı tanıyor musun?”

Emma değil. *Sienna Rossi.*

Kız kardeşlerimin önüne geçtim ve gözlerim alev alev yanarken Rossi'ye döndüm. " *Ailenize* böyle mi davranıyorsunuz?" diye tısladım. "İttifakımız yetmedi mi, beni baştan çıkarması için kız kardeşinizi mi gönderdiniz?"

Don'un yüz ifadesi karardı. "Neyden bahsediyorsun?"

Sienna küfretti ve elini karnına, oradaki küçük şişliğe bastırdı.

Yapbozun parçaları bir araya geldikçe göğsüm sıkıştı.

Sienna yüzümdeki farkındalığı görmüş olmalı, çünkü elini hızla indirdi. "Konuşmamız gerekiyor." Gözleri bir an erkek kardeşine, sonra tekrar bana kaydı. "Yalnız."

19

SİENNA

Başka bir gerçekliğe GİRMİŞTİM . Declan'ın kardeşimin oturma odasının ortasında, beni öldürmek ister gibi durmasının tek açıklaması buydu.

Declan değil. *Dimitri mi?*

Matteo, sesi tehlikeli derecede alçak bir tonda, "Birisi bana neler olup bittiğini söyleyene kadar kimse hiçbir yere gitmeyecek," dedi.

Aman Tanrım. Bunu herkesin önünde yapamazdım. Sofiya'ya çaresiz bir bakış attım ve *"lütfen"* diye fısıldadım. Geniş gözleri bana herkes kadar şaşkın olduğunu söylüyordu, ama o gelmiş geçmiş en iyi kız kardeşti çünkü bana hızlıca başını salladı ve kardeşine Rusça bir şeyler söyledi. Çenesi seğirdi, ama yavaşça omzundaki tutuşunu bıraktı, böylece Sofiya Matteo'nun yanına geçebildi. "İkiniz kütüphanede konuşabilirsiniz."

"Hayır, kimse hiçbir yere gitmiyor," diye kükredi Matteo.

Clementine, babasının yükselen sesiyle yürek burkan küçük bir çığlık attı. Mila sırtını okşadı ama Clem'in alt dudağı titremekten vazgeçmiyordu. Matteo küfretti ve kızını kucağına alarak yanlarına doğru yürüdü. Babası ona İtalyanca bir şeyler mırıldanırken kız anında sakinleşti.

Sofiya dikkatimi çekmek için çılgınca el salladı. *"Hadi, hadi, hadi,"* diye fısıldadı, kütüphaneye doğru işaret ederek. Hiç vakit kaybetmeden koridordan aşağı süzüldüm. Sessiz adımlar Dimitri'nin beni takip ettiğini doğruladı.

Kütüphanenin kapısını arkamızdan kapattım ama bu her neyse onunla yüzleşmeye kendimi zorlayamadım, bu yüzden odadaki tüm lambaları yavaşça açtım.

Bu odada neden daha fazla lamba yoktu? Geçen gün bir antika dükkanında çok güzel lambalar gördüm...

Dimitri boğazını temizledi.

Sağ.

Kendimi toparladım ve ona doğru döndüm. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve soğuk bakışları yavaşça bedenimi taradı, kendimi çıplak ve savunmasız hissetmeme neden oldu.

"İtiraf etmeliyim ki, etkilendim," dedi dişlerini sıkarak. Öfke, elle tutulur bir şey gibi etrafını sarmıştı ve ben on adım geride olduğumu hissettim. Neden bu kadar öfkeliydi?

Zorlukla yutkundum. "Etkilendin mi?" Sesimin ne kadar güçsüz çıktığından, zihnimin ne kadar yavaş çalıştığından nefret ediyordum. Önemsiz ayrıntılara takılıp kalıyordum; lambanın ışığının duvara düşürdüğü uzun gölge, vücudumu saran karıncalanma hissi, başının arkasındaki yamuk tablo.

“Paris’te olduğumu kimsenin bilmemesi gerekiyordu,” diye mırıldandı. “Kardeşin beni nasıl buldu, ya da sen biliyor musun? Muhtemelen sana nereye gideceğini ve ne yapacağını söylemiştir.” Yüz ifadesi, vücut duruşu, ses *tonu* küçümsemeyle doluydu. Onu İrlanda aksanı olmadan konuşurken duymak çok garipti.

Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. "Ben... ben Paris'te senin için değildim. Tatildeydim."

Dimitri'nin çenesi kasıldı. "Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun? Birbirimizin karşısındaki kafelerde *tesadüfen* kahvaltı ettiğimize mi? Ve sonra sen de *tesadüfen* benim bulunduğum kulübe mi geldin? Hakkını vermek gerek, gerçekten iyi bir oyuncusun."

Alaycı bir şekilde güldü ve o ses o kadar iğrençti ki, öfkemi tetikledi.

“Ne? Ciddi ciddi beni takip ettiğimi mi düşünüyorsun? Seni tanımıyordum! Sahte bir isim ve aksan kullanıyordun—nasıl bilebilirdim ki?” diye bağırıyordum, yumruklarım öfkeyle titriyordu. “Senin ve Sofiya'nın sadece bir fotoğrafını gördüm, o da yıllar öncesine ait ve *keldin* . Belki de *beni* takip eden *sendin* , mafya babasının kız kardeşini tuzağa düşürmek için.”

“Peki neden seni isteyeyim ki?” Sesi buz gibiydi; soğuk ve tehlikeli. Otomatik olarak küçük bir adım geri çekildim ve bunun için kendimden hemen nefret ettim. Dizlerim kilitlendi. Boyun eğmeyecektim, özellikle de yalan söyleyen bir piç kurusuna.

"Don ile zaten ihtiyacım olan ittifakı kurdum," diye devam etti. "Neden şımarık bir mafya prensesiyle uğraşmak isteyeyim ki?"

Sözleri yumruk gibi indi ve yüz ifademi korumak için mücadele ettim. Bulanık zihnimde bir cevap yoktu, ama bana zarar verdiğini bilmenin verdiği tatmini ona yaşatmak istemedim.

"O kulüpte bana yaklaştın," diye çıkıştı, "ve *senin* temin ettiğin prezervatifleri kullandık, ki onlarla oynamış *olabilirsin* . Bu yüzden bunun tamamen bir tesadüf olduğuna inanamadığım için beni mazur gör."

Ağzım açık kaldı. "Prezervatifleri takan sensin. Onları çıkarmadığını nereden bileceğim?"

Karşı karşıya geldiğimizde hava öfkeyle doluydu. Sanki bebeğimi odadaki boğucu gerilimden koruyabilirmişim gibi elim karnımın kıvrımına geri döndü. O da hareketlerimi takip etti.

Aniden, tüm enerjim vücudumdan çekildi. Tüm hayatımın ağırlığı üzerime çökmüştü. Zayıf görünüp görünmediğimi umursamadan kendimi kanepeye bıraktım ve pencereden dışarı baktım. New York'ta sonbahar, en güzel akşamlar demekti ve bugün de farklı değildi. Gökyüzü şeker kırmızısı ve pembe renkteydi, parlayan güneş ufukta alçaktaydı. Hayatım nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?

Dimitri karşıma oturdu ama vücut hatları hiç de rahat bir ifade taşımıyordu.

"Ne kadar oldu? Üç ay mı?" En azından artık bağırmıyordu.

"On dört hafta. Gebelik haftalarını farklı şekilde sayıyorlar."

"Bunun benim olduğunu nereden bileceğim ki?"

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken omuz silktim. "Sanırım bilmiyorsun."

" *Tatilinde* başka biriyle birlikte olabilirdin."

“Yapabilirdim. Ama yapmadım.” Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve karşımda duran adama döndüm. “Zaten önemli değil. Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok. Senden hiçbir şey istemiyorum. Kurduğumu düşündüğün tuzak ne olursa olsun, öyle bir şey yok. Hayatına devam edebilirsin.”

Çenesi seğirdi. "Veliahtımı taşıyorsun. Yani evet, bu gerçekten önemli. Varisim piç olamaz."

“Bu çocuk sizin varisiniz değil.” Kanım kaynadı. “Bu bir bebek.”

Sözlerimi savuşturmak istercesine elini salladı. "Bu, hiçbir fark yaratmayan bir ayrım."

Sanki donmuş bir göle atlamış gibi ciğerlerim kasıldı. Nefes almakta zorlandım. Parmaklarım karnımı daha da sıkıca kavradı.

Birkaç kıymetli hafta. Bebeğimle geçirebildiğim tek zaman buydu, sonra da erkeklerin oyunlarında bir piyon haline geldi. Çocuğumun her zaman sevildiğini, her zaman öncelikli olduğunu ve istediği hayatı yaşamakta özgür olduğunu bilerek büyümesini istiyordum. Bunun yerine, çoktan iktidar hırsı olan erkeklerin örümcek ağına dolanmıştı.

Belki de yalan söylemeliydim, bebeğin onun olmadığını söylemeliydim. Bebeğimin babasız büyümesi düşüncesi kalbimi acıtıyordu, ama terk edilmek, kullanılacak veya alınıp satılacak bir mal gibi muamele görmekten daha iyiydi.

“Sizin ya da Bratva’nın bebeğimin çocukluğunu çalmasına izin vermeyeceğim,” diye çıkıştım. Gözlerim yanıyordu ama ağladığımı görmesine izin vermeyi reddettim. Bebek için güçlü olmalıydım. Dünyanın en iyisini hak ediyorlardı—benim şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şeyleri ve çok daha fazlasını. “Kimsenin onun senin olduğunu bilmesine gerek yok,” dedim hissetmediğim bir sakinlikle. “Varisinizi dünyaya getirecek gerçekten sevdiğiniz bir kadın bulabilir ve bunu hiç yaşanmamış gibi unutabilirsiniz.”

“Bu böyle işlemez ve sen de bunu biliyorsun. Bizim dünyamızda kan her şeydir.”

"Ne diyorsun sen? Beni seni tuzağa düşürmeye çalışan kurnaz bir sürtük sanıyorsun ve şimdi de... ne diyorsun? Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Bana attığı sert bakış yeterli bir cevaptı. "Hayır, Sienna, seninle evlenmek istemiyorum ama bir dakika ayır da şu lanet olası beynini kullan," diye tısladı. "Kardeşinin, senin ve *o durumun sorumluluğunu almadan buradan gitmeme izin vereceğini mi sanıyorsun?* " Karnımı işaret etti. "Haberin yayılmayacağına gerçekten inanıyor musun? Yeraltı dedikodu ağları bu tür şeyler için yaşıyor. Ben Pakhan'ım. Bu zayıflığımın üzerimde asılı kalmasına, düşmanlarım tarafından kullanılmasına izin veremem. Ve sen de aynı durumdasın. Patronlar senin sırrını öğrendiklerinde nasıl tepki verecekler? Kardeşinin otoritesinin hiçbir tehdit altında olmadığından bu kadar emin misin?"

Oda etrafımda dönmeye başladı ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Haklıydı ve bundan nefret ediyordum. Ne kadar dikkatli olursam olayım, insanlar hamile olduğumu öğrenecek ve babanın kim olduğu konusunda sonsuza dek spekülasyon yapacaklardı. Tıpkı Dimitri'nin

düşmanlarının istismar edebileceği herhangi bir zayıflığa tahammül edemeyeceği gibi, Matteo'nun da edemezdi. Şehri Kasap ve onun seks ticareti çetesinden nihayet geri almıştı, ancak bu dünyada her zaman yeni düşmanlar ortaya çıkıyordu. Kalıcı barış ve güvenlik ancak Aile'nin sağlam, kusursuz bir cephe oluşturmasıyla mümkündü.

“Peki, ne yapmamızı öneriyorsunuz?” Sesim olabildiğince buz gibi ve nefret doluydu.

Bu konu üzerinde haftalarca kafa yormuştum ama Dimitri sorunu bir saniyede çözmüştü. Zihni böyle çalışıyordu; entrikalar, manipülasyon ve iktidar hırsıyla dolu. Tam anlamıyla bir Bratva adamıydı.

Elini çenesinin üzerinden geçirdi. "Tek bir seçeneğimiz var. Evleneceğiz."

Eski sevgilim, bebeğimin babası olan adam, bir yönetim kurulu toplantısında bekleyeceğiniz türden bir tonda konuştu. Pratik. Mantıklı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama parmağını kaldırarak beni susturdu. “Benimle Chicago'ya taşınacaksın. Bebek doğduktan sonra sessizce ayrılacağız. Böylece meşru bir varisim olur ve her iki ailemiz de dedikodulardan ve incelemelerden korunmuş olur.”

“Peki, ayrıldığımızda ne yapacağım? Hayatımın geri kalanını yalnız mı geçireceğim? Boşanamayız. İstediğin kadar metresin olabilir, ama ben yine de kusurlu mal olarak görüleceğim.”

Koltuğuna yaslandı ve kollarını kavuşturdu, kibir tüm vücuduna yayılmıştı. "Bir piç doğurmaktan daha mı zararlı? Seçim kolay: Bir fahişe olarak mı görülmek istiyorsun yoksa biraz yalnız mı kalmak?"

Gözlerim alev alev yanarak ayağa fırladım. Onun küçümseyici yorumu beni derinden yaralamıştı. On yıllarca sürecek yalnızlıkla yüzleşmek korkunçtu.

Yetişkin hayatım boyunca tek bir şeyden emindim: Asla bir mafya üyesiyle evlenmeyecektim. Sıkıcı bir ofis işi olan ve beni her şeyden önce tutan bir koca bulmayı hayal ediyordum.

Hayatımda ilk defa, öncelik olmak istedim.

"Burada asıl alçak sensin," dedim buz gibi bir ses tonuyla.

"Hiçbir zaman öyle olmadığımı söylemedim." Oturduğu yerde kaldı ve onu kasıklarından tekmelemek istedim.

“Ayrıldıktan sonra ne olacak? Bebeğimi sana bırakmayacağım.”

Dimitri omuz silkti. “Velayeti paylaşacağız. Ayrıntıları daha sonra hallederiz. Elbette masrafları karşılayacağım ve ayrılıktan sonra aylık bir

maaşınızın olmasını sağlayacağım.”

Sanki onun parasına ihtiyacım varmış gibi. Sanki *ona* ihtiyacım varmış gibi.

Ciğerlerimden boğuk nefesler çıkıyordu ve yangın merdivenine çıkan pencereye doğru yürüyüp iterek açtım. Havaya ihtiyacım vardı... Yeni bir hayata ihtiyacım vardı.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu Dimitri, bacağımı pencereden dışarı, yangın merdivenine doğru salladığımda.

Hava soğumaya başlamıştı ama metal platforma oturup tüm hayatımı geçirdiğim şehre bakarken bunu neredeyse hiç hissetmedim. Dünyayı gezme hayallerime rağmen, New York Şehri dışında bir yerde yaşayacağımı hiç beklemiyordum.

"Atlamayı mı planlıyorsun?" diye sordu Dimitri, pencere çerçevesine yaslanarak kuru bir sesle.

Hmm. Atlamak istemiyordum ama belki Dimitri'yi buraya gelmeye ikna etseydim... Hava çok tahmin edilemezdi. Bir rüzgar esintisi gelip onu aşağıya itebilirdi. Ah, ne trajik bir kaza olurdu bu... Bu da tüm sorunlarımı çözerdi. Matteo, patronlara benim, yangın merdiveninde meydana gelen yıkıcı bir kazada kocasını kaybetmiş yaslı bir dul olduğumu söylerdi. İnsanlar dengelerini kaybettiğinde ne kadar korkunç şeyler olabileceğine yazık...

"Neden gülümsüyorsun lan?"

Dimitri'nin yüksek sesi beni hayal dünyamdan çıkardı.

"Hım? Gülmüyorum."

Kesinlikle öyleydim, ama beynimin sürekli olarak Dimitri'nin çığlık atarak kaldırıma doğru koştuğu görüntüsünü canlandırması benim suçum değildi.

Dimitri alçak sesle Rusça bir şeyler mırıldandı. Sofiya gün boyunca Clementine ile sadece Rusça ve Ukraynaca konuşmaya çalıştığı için birkaç kelime öğrenmiştim, ama Dimitri'nin "Daha fazla yemek lütfen" dediğinden şüpheliyim.

"Sienna, odaklan." Parmaklarını yüzümün dibinde şıklattı ve ben kaşlarımı çatarak geriye doğru irkildim.

"İrlanda aksanıyla daha çok beğeniyordum seni," dedim.

Rusça mırıldanmalar devam ediyor. "Defolun içeri."

Gözlerimi devirdim ve pencereden geri dönerken acele etmeden yavaş yavaş ilerledim.

“Peki, anlaştık mı?” diye sordu. “Belediye binasında evlenebiliriz, sonra sen buraya taşınırsın. Ayrı odalarda uyuruz. Sen de... ne yapıyorsan yapmaya devam edebilirsin. Hayatlarımız kesişmeyecek.”

Ona *hayır* demek istedim. Böylesine acımasız bir mizah anlayışına sahip olduğu için dünyaya bağırıp çağırmak, yumruklarımı sallamak istedim. Tek istediğim, babamın annemi sevdiği gibi beni sevecek biriydi ve aldığım şey *bu* muydu?

Büyürken, ben yatağa gittiğimde çoğu gece babam evde olmazdı. Nadiren eve geldiğinde beni yatağıma yatırırdı ve ben de ona en sevdiğim hikâyeyi, yani babamla annemin nasıl tanıştığını anlatmasını yalvarırdım. Yüzünde yavaş bir gülümseme belirir, isteğimi düşünüyor gibi yapardı. "Hmm... Bilmiyorum. Bu hikâyeyi yeterince duymadın mı canım?"

"Hayır, baba. Lütfen tekrar anlatır mısın?"

“Pekala, tamam. Kızım için yapacağım.”

Önce yorganın altında rahat etmemi sağlardı, sonra yanıma uzanır ve bir düğünde dans pistinin karşısında gördüğü o muhteşem kadından bahsederdi. Güzel koyu kahverengi saçlı ve odayı dolduran bir kahkahası olan bir kadındı o.

“Onun benim olduğunu, ruh eşim olduğunu hemen anladım. Bu yüzden ona doğru gururla yürüdüm”—bu, söz konusu yürüyüşün dramatik bir canlandırmasıyla birlikte anlatılacaktı—“ve ona hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu ve benimle dans etmezse öleceğimi söyledim.”

“Peki ne dedi?” diye sorardım, heyecanla yatakta zıplayarak.

Kollarını kavuşturup, burnunu havaya kaldırarak ve annesinin korkunç bir taklidini yaparak, "Eh, en iyisi bir çukur kazmaya başla," derken gözleri parıldardı.

Bu noktada, kahkahalarım o kadar yüksek sesle patlıyordu ki, annem sert bir ifadeyle kapı aralığında belirip, "Bana hiç uyku vakti gibi gelmiyor," diyordu.

İkimiz onu yatağa yanımıza gelmeye ikna ederdik ve ben onların arasında sıkışmış haldeyken, annemle babam sırayla bana hikayeyi anlatırlardı. Bebeğimin bunu asla yaşayamayacağı düşüncesi kalbimi acıtıyordu.

"Siena," diye bağırdı Dimitri.

Yavaşça nefesimi verdim. "Ve bebeği benden almayacaksınız, değil mi?"

Yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Sizi çocuktan uzak tutmak gibi bir niyetim yok."

Pakhan olarak üzerimde çok daha fazla gücü vardı, ama çaresiz değildim. Param, yeteneklerim ve yanımda güçlü insanlar vardı. Hayal ettiğim gibi olmasa bile, bebeğim ve kendim için bir hayat kuracaktım.

“Planınızı kabul edersem, onlara ne diyeceğiz?” Çenemi oturma odasına doğru salladım. “Evliliğin gerçek olmadığını mı söyleyeceğiz?”

Dimitri cevap vermekte gecikti. "İnsanlar ne kadar az bilirse o kadar iyi."

Cevabını zihnimde tarttım. Ailemden böyle bir şeyi saklamak istemiyordum ama onlara her şeyi anlatmak, sadece anonim bir tek gecelik ilişkiden hamile kaldığım gerçeğini değil, aynı zamanda çocuğumun babasının benden nefret ettiğini ve beni sadece varisi için bir kuluçka makinesi olarak gördüğünü de ortaya çıkarmak anlamına gelirdi.

Onun sert bakışlarıyla karşılaştım, kafasının içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Dimitri kız kardeşlerini çok seviyordu ve şu an benden nefret etse de, Paris'te aramızda inanılmaz bir şefkat anı olmuştu. Belki de kalbi çocuğumuzu önemsemeye yetecek bir noktaya gelirdi ve belki de bu durumun bana yaşatacağı acıya değerdi.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Bebeğimizin hatırına evliliği deneyeceğimizi söyleyeceğiz," dedim. "Böylece birbirimize aşıkmış gibi davranmak zorunda kalmayız ve ayrıldığımızda da şok etkisi yaratmaz."

“Bana uyar.” Telefonunu çıkardı. “Belediye binasında bize randevu alacağım. Evli olursak Chicago'ya giriş yapmanız daha güvenli olur.”

"İyi."

Kapalı kapı bizi bu yeni gerçeklikten hâlâ ayırıyordu. Kahretsin. Dışarı çıkıp herkesin karşısına nasıl çıkacaktım? Ya da yangın merdiveninden aşağı inip onlara Chicago'dan hayatımla ilgili son gelişmeleri içeren bir kartpostal gönderseydim?

Ama... midem açlıktan neredeyse kendini yiyecek gibiydi ve Sofiya tiramisu yapmıştı.

Herkesin gözü önündeydi.

20

DIMITRI

Belki de Sienna'nın yanından sessizce geçip yangın merdivenine atlayıp kendimi öldürmeliydim. Bu berbat durumla yüzleşmektense daha iyi olurdu, ama yine de onu takip ederek koridordan aşağı indim.

Haftalarca Emma'nın etkisi altında kalmıştım. Dokunuşu, kokusu, teninin tenime değmesi. Yaralarımı öpüşü. Onu defalarca orgazma ulaştırdığımda çıkardığı o yumuşak, küçük sesler. Huzursuz şeytanlarımı nasıl susturduğu.

Her seferinde penisimi elime alıp, onun üzerimde nasıl kıvrandığını, zevk aldığını zihnimde canlandırdığımda, kırılma noktasına biraz daha yaklaşıyordum. Aleksei'ye onu bulmasını söylemeden önce daha fazla dayanamayacaktım.

Şimdi, o bulunmuştu.

Ve o, benim bebeğimi taşıyan, manipülatif, şımarık bir mafya prensesiydi.

Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Babam beni yirmi iki yaşındayken Rusya ve Avrupa'da onun koruyucusu yapmıştı. Bratva koruyucuları genellikle evlenmez ve çocuk sahibi olmazlardı—bağlantıları olmazdı, dikkatlerini dağıtacak kimse olmazdı, Bratva'yı bir kadına veya çocuğa tercih etme riski olmazdı. Pakhan olduğumda, hayatıma dair beklentiler değişti. Artık İvanov mirasını güvence altına almak için bir varise ihtiyacım vardı.

Dişlerimi sıktım. Kontrolüm dışında olan bir başka şey daha.

Yemek salonuna girdiğimiz anda sohbet ve mutfak eşyalarının sesi kesildi. Herkes, yemeklerle tıka basa dolu masanın etrafına oturdu.

Rossi sandalyesinden fırladı ve Sienna'ya hızlı bir İtalyanca ile konuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Söyleyin, onu öldürürüm."

Yüz ifademi hiç değiştirmedim ama Rossi'nin beni öldürebileceğini düşünmesine lanet olsun.

Sienna dudaklarını büzdü. "Buna gerek yok," diye mükemmel bir İtalyanca ile yanıtladı. Bu beni Martina ve Tony'nin restoranının ortasında onunla dans ettiğim günlere götürdü.

"Gerçekten babası o mu?" diye sordu.

Sienna'yı nefesimi tutarak izledim. Sessizce, "Sì. ″ diye mırıldandı.

Kardeşinin sesi giderek yükseldi ve iç organlarımı söküp domuzlara yedirmekle ilgili tehditler savurmaya başladı.

Rossi'nin gergin öfkesi ve Sienna'nın isteksiz onayı, ikisi de gerçeği yansıtıyor gibiydi. Acaba bu, dediği gibi bir tesadüf müydü, yoksa beni tuzağa düşürmek için hazırlanmış karmaşık bir oyun muydu?

"Bu arada, İtalyanca konuşuyor," dedi Sienna, boş koltuklardan birine oturmadan önce İngilizce olarak.

Maxim dikkatimi çekti ve ona hafifçe başımı salladım. Henüz kavga etme zamanı değildi...

“Herkese özür dilerim,” dedi Sienna parlak bir gülümsemeyle. Birkaç saniye önce vücudunu saran gerginlik kaybolmuştu. “Akşam yemeğinden önce beklenmedik bir heyecan yaşamak gibisi yok.”

Romeo sandalyesine yaslanarak, "Evet, bundan fazlasına ihtiyacım olacak," dedi.

Juliet omzuna vurdu. "Ortalığı karıştırma." Sienna'ya baktı. "Ama evet, her neyse *o* olayın ayrıntılarına ihtiyacımız olacak."

"Oturacak mısın, Dimochka?"

Sofiya'nın o tatlı takma adı kullandığını duyunca göğsüm sızladı. Bahçede koşturup duran, bana daha Rusça olan *Dima* yerine Dimi diye seslenen minik, tombul bir çocuğun anıları sel gibi aktı. Hayatının büyük bir bölümünde çok uzaktaydım... o ilk yıllar hariç.

Babamız, Sofiya'nın annesi Alena doğum yaparken hastaneye onunla birlikte gitmemişti. Eve geldiğinde ise kız çocuğu olduğu için bebeği kucağına almayı reddetmişti. Yıllarca Rustik'in istismarına katlanmak, Alena'yı benden nefret eden ve kızlarına karşı acımasız davranan, kin dolu bir kadına dönüştürmüştü; ama o gün, koltuğa oturdu ve yeni doğan kız kardeşimi kucağıma almama izin verdi.

Bebek Sofiya kollarımda çok sakin ve sessizdi, büyük, meraklı gözleriyle bana bakıyordu. O an, onu korumam gerektiğine karar vermiştim. Birkaç yıl sonra Alena Mila'yı eve getirdiğinde de aynı şeyi hissetmiştim, ama o zamana kadar dünyam tamamen karanlıkla kaplanmıştı. Babam Bratva eğitimime tamamen odaklanmıştı ve kız kardeşlerime ne kadar değer verdiğimi ne kadar çok gösterirsem, o kadar çok tehlikeye düşüyorlardı. Boş kayıtsızlığımı mükemmelleştirmiştim, o lanet evde acı çektiklerini bilsem bile mesafemi koruyordum çünkü müdahale edersem işlerin onlar için ne kadar daha kötüye gidebileceğini biliyordum.

Boğazımı temizledim ve son boş sandalyeye oturdum. Siena'ya en uzak sandalye olması tesadüf değildi.

Rossi karşımda oturmuş, bana dik dik bakıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadım. "Ben *de sana aynı şekilde bakıyorum, şerefsiz."*

"Bazı haberlerimiz var," dedi Sienna.

Az önce konuştuğum öfkeli, kızgın kadının izini bulmaya çalıştım ama hiçbir iz yoktu. O kadar *inandırıcıydı* ki, neredeyse bunun tamamen berbat bir tesadüf olduğuna inanmıştım. Ama böyle şekil değiştirdiğini, arkadaşlarının önünde bambaşka birine dönüştüğünü görmek, bana tam olarak neleri yapabileceğini gösterdi.

“Bildiğin gibi, Paris’teyken biriyle tanıştım ve biz…” Yanakları kızardı ve özellikle erkek kardeşine bakmaktan kaçındı. “Şey, *biliyorsun işte* … Ve hamile kaldım.”

"Hamile misin?" diye bağırdı Finnegan, ağzı spagetti dolu halde. Sofiya ve Sienna arasında çılgınca işaretler yaptı. "Lanet olsun, önce o, sonra sen mi?"

"Evet, bunun senin için çok stresli olduğundan eminim," dedi Sofiya kuru bir sesle.

Finnegan kaşlarını çattı ve yemeğine geri döndü.

“Neyse…” dedi Sienna, “O adamın kim olduğunu bilmiyordum ama sürpriz! Dimitri'ymiş. Tesadüfen aynı anda Paris'teydik. O da beni tanımıyordu, bu yüzden ilk karşılaştığımızda kafamız karıştı.” Gülümsemesi hiç solmadı ama su bardağını alıp bir yudum almak için elini titretti. “Ama şimdi her şey yolunda ve bebek hatırına evlenmeye ve birlikte bir ilişki yürütüp yürütemeyeceğimize bakmaya karar verdik.”

Odayı sessizlik kapladı. Clementine bile mama sandalyesine yumruk atmayı bıraktı.

“Vay canına. Bunu *hiç beklemiyordum* ,” dedi Finnegan. Herkes ona bakmak için döndü. Ellerini kaldırdı. “Tamam, özür dilerim. Sanırım hepimizin rahatlayacağı tamamen normal bir haber bu.”

"Bekle, evleniyorsun mu dedin?" diye yarı bağırdı Mila. "Ne zaman?"

“Evet,” dedim. “Evlilik ruhsatımızı aldık ve belediyede randevumuz var…” Telefonuma baktım ve Aleksei’nin mesaj attığını gördüm. “Yarın.”

Bir anda odadaki gerilim dağıldı. Rossi ayağa kalktı ve İtalyanca tekrar bağırmaya başladı. Çok hızlı konuştuğu için her şeyi anlayamadım, ama *"Onu gebertirim* , *vücudundan* bir şey *koparırım* ve *Sofiya'ya daha sonra telafi ederim"* gibi şeyler duydum.

Maxim ve ben gergin bir şekilde ayakta duruyorduk. O, Rossi'ye benden daha yakındı ve gerekirse onu alt etmeye hazırdı, ancak kimse bir hamle yapamadan Clementine ağlamaya başladı. Bebek, mama sandalyesinden köpeğe akşam yemeğinden arta kalanları yedirmekle meşguldü, ama şimdi yüzü kızarıyordu.

“Sofiya, onu al ve git. Sienna ve Juliet'i de.” Rossi'nin sesi sertti ve kız kardeşimin irkilmesini bekliyordum, ama kıpırdamadı.

"Hayır, onu sen al, Mili," diye yanıtladı.

"Bebeği al ve odadan çık," diye emrettim Rusça. "Sen ve Mila."

"Hayır," dedi. "Bu konuda aptalca davranmanıza izin vermeyeceğim."

"Bana hiçbir şey yapmama *izin* vermiyorsun," diye hırladım kendimi dizginlemeden önce. Kontrolümü bir an için kaybetmemden kaynaklanan öfkem içime yöneldi.

Clementine yüksek sesle ağladı ve Noodle havlamaya başladı.

Rossi küfretti ve bebeği kucağına alıp göğsünde sallarken bana dik dik baktı. Bir erkeğin çocuğuyla bu kadar aktif bir şekilde ilgilendiğini hiç görmemiştim. Ölüm Meleği lakabını kazanmış olan Don hakkında duyduklarımla birlikte, bu kadar özverili bir babayı bir türlü anlamlandıramıyordum.

"Bunun için seni öldürmemem için bana geçerli bir sebep söyle." Rossi, kızının sırtını okşarken sakin bir ses tonuyla konuştu.

Etkilenmemiş bir ifadeyle kaşımı kaldırdım. "Bu beni korkutmak için mi yapılmış?"

Muhafızlar Romeo ve Angelo ayağa kalkarken irkildiler. Maxim'in eli, içinde sustalı bıçak sakladığı gizli ceket cebine doğru seğirdi.

Ayakkabılarımın tabanında iki bıçak saklıyordum ama onlara ihtiyacım olmayacaktı. Rossi'yi ellerimle alt edebilirdim ve bundan çok zevk alırdım.

Dünyada bana karşı şansı olan çok az insan vardı ve Rossi bugünlerde antrenman yapmaktan çok karısı ve çocuğuyla vakit geçiriyordu.

“Beni öldürebilecek gücün olsa bile, ailene o kadar çok değer veriyorsun ki bunu yapmazsın.” Babamdan yıllarca aldığım acımasız eğitim, kaslarım dövüş için yanarken bile yüzümün ifadesiz, ses tonumun sakin olmasını sağlamıştı.

"Bu bir tehdit mi lan?"

“Hayır, bu bir gerçek. Pakhan'ı mı öldürecektin? Karının erkek kardeşini, kız kardeşinin nişanlısını, çocuğunun babasını mı?”

Rossi bir adım öne çıktı, gözlerinde buz gibi bir öfke vardı. Göğsünde bir bebek sallamıyor olsaydı daha da korkutucu olurdu.

“Mila, Parmesan peynirini uzatır mısın?”

Masadaki herkes Sienna'ya bakmak için döndü. Mila'nın çatık kaşları, müstakbel baldızının akıl sağlığı konusunda endişeli olduğunu gösteriyordu. "Şey, emin misin?"

Sienna önüne gelen kaseyi aldı ve makarnasının ve köftelerinin üzerine aşırı miktarda Parmesan peyniri döktükten sonra yemeye başladı.

"Bu çok güzel, Sofiya. Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Sofiya'nın dudakları seğirdi. "Hayır. Gianna geldi. O bizim ev yöneticimiz," diye açıkladı Mila'ya. "Bu sabah buradaydı."

“Gerçekten çok güzel.” Sienna yanakları sincap yanakları gibi şişmiş bir halde kocaman bir lokma daha aldı. “Siz her neyse onu yapmaya devam edebilirsiniz”—çatalıyla bize işaret etti—“ama yemeğiniz soğuyacak.”

Finnegan tabağına bir porsiyon daha makarna koyarken, "Gerçekten çok şey kaçırıyorsun," dedi.

Sofiya, koruması Angelo ile göz göze geldi. Angelo sandalyesine oturmadan önce tereddüt etti. "Bu güzel makarnayı ziyan etmek yazık olur," diye mırıldandı.

Juliet, Chicago usulü derin tepsili pizza ile New York usulü pizzanın avantajlarını ve dezavantajlarını detaylı bir şekilde karşılaştırmaya başladı ve tüm kızlar da ona katıldı. Herkes bizi görmezden gelirken hâlâ ayakta duruyor olmamın biraz gülünç olduğunu hissederek yerimde kıpırdandım.

Sofiya sonunda kocasına ve bana bakarak, "Allah aşkına, otur aşağı!" diye çıkıştı.

Maxim alçak sesle Rusça, "Bunu nasıl oynamak istiyorsunuz?" diye mırıldandı. "Oturacak mıyız, savaşacak mıyız yoksa gidecek miyiz?"

Rossi'ye öfkeyle baktım. Yumruğumun altında burnunun çıtırtısını hissetmek istiyordum, ama eğer bunu yapamıyorsam, en azından Rossi'nin bu evliliğe engel olamamasıyla yetinebilirdim. Bratva ve Mafya yasalarına göre, bir erkek, eğer bir kadın onun çocuğunu taşıyorsa, o kadın üzerinde belirli haklara sahipti. Bu bana kontrol sağladı—bu durum üzerinde ve kız kardeşi üzerinde. Bir varis ve kız kardeşini kazandım. Sienna'yı Chicago'da yanımda tutmak, artık ittifakımızı tehlikeye atmaya cesaret edemeyecek olan Rossi üzerinde bana bir koz sağladı. Teraziyi dengeledi. Sofiya Rossi'nin evindeydi, bu yüzden kız kardeşi benim evimde yaşayacaktı. Ve çocuk yeterince büyüdüğünde, benden sonra işleri devralması için onu eğitmeye başlayacaktım.

Evet, bu iyiydi. Bununla çalışabilirim.

“Gidiyoruz.” Sienna’ya döndüm. “Randevumuz yarın saat on birde.”

Başını salladı. "Orada görüşürüz." Sesindeki soğukluğu fark eden tek ben miydim acaba?

"Bu gece burada kalabileceğimi söylemiştin," diye birden söyledi Mila.

Kahretsin. Eğer Mila kalsaydı, Rossi hem kız kardeşlerimi hem de nişanlımı kontrolü altına alırdı.

Sofiya Rusça olarak, "Onunla ben ilgileneceğim," dedi. "Yarın belediyede görüşürüz."

Rossi'nin Sofiya üzerinde herhangi bir nüfuz sahibi olmasına içerliyordum, ama en azından evlilikleri sayesinde evinde bir müttefikim vardı.

"Tören bittikten sonra çıkmaya hazır ol," dedim Mila'ya. O itiraz edemeden başımı hızla kapıya çevirdim ve Maxim ile birlikte çıktık.

21

SİENNA

Dolabımın içindekilerin yere saçılmış haline bakarken, kocaman bir tiramisu daha YEDİM .

Dün gece, Dimitri beni köpekbalıklarına *terk ettikten* sonra, kolumun altına sıkıştırdığım koca tiramisu kutusuyla daireme kaçtım. Kapıma yapılan telaşlı vuruşları ve bitmek bilmeyen cevapsız aramaları ve mesajları görmezden geldim çünkü artık dayanamıyordum.

Son birkaç haftadır, tatlı küçük Lemon'ımla bekar bir anne olarak geleceğim konusunda heyecanlanmaya başlamıştım. Gerçek odayı tasarladığımda farklı tasarım seçeneklerini test etmek için CozyScape'te bir çocuk odası kurmaya başlamıştım ve Clementine'in kayıtlı olduğu aynı özel Montessori anaokulu listelerine adımı eklemiştim. Şimdi bunların hepsi yok olmuştu. Lanet olası Pakhan'ın kontrolü altına girmek için evimi terk etmek zorunda kaldım.

Yatağıma yığılırken midemde ağır bir korku hissettim. Bütün gece uyuyamamıştım. Bunun yerine, tiramisuyu yerken dairemi dolaşıp dolabımdan, banyo tezgahlarımdan ve kilerimden her şeyi çıkarmıştım. Banyo ve yatak odasının felaket hali en azından mantıklıydı çünkü eşyalarımı toplamam gerekiyordu—hatta Paris'e getirdiğim iki bavulu bile çıkarmıştım ve enerjim gelir gelmez kesinlikle fermuarlarını açacaktım—ama kilerimi düzenlemek için ikna edici bir neden bulamıyordum, sadece sabah 4'te yapılması gereken önemli bir iş gibi görünmüştü.

Avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırdım. İçimde bir karmaşa vardı, hayal kırıklığı ve utanç fırtınasına yakalanmıştım. Nasıl oluyordu da

bilgisayar korsanlığı yaparken kendimi bu kadar yetenekli hissederken, hayatımın diğer her alanında tam bir başarısızlık içindeydim?

Güneş ufuktan yükselirken pencerenin dışındaki gökyüzü pembeleşti. Görmemek için elimden gelenin en iyisini yaptığım bir olaydı bu. Telefonumu bulup saate bakmak için içimden homurdandım. Yumuşak yorganımın kucağından kurtardığımda, Sofiya'nın son mesajı ekranda belirdi.

SOFIYA

Sizi uyarıyorum, eğer önümüzdeki 5 dakika içinde Matteo'nun aramalarına cevap vermezseniz, kapınızı kıracak.

Kahretsin. Mesajı dört dakika önce göndermişti.

Bir yanım bekleyip neler olacağını görmek istiyordu ama kardeşim boş tehditler savuracak biri değildi ve kapıyı kırmak muhtemelen çok gürültülü olurdu, ben de bununla uğraşmak istemiyordum.

Telefonu açması yarım zil çalması sürdü.

"Sonunda! Sienna, neler oluyor böyle?"

"Günaydın."

“Günaydın mı? Ne demek günaydın? Dün gece buradan bağırarak, *‘Törende görüşürüz’ diye* kaçtın, şimdi de söyleyebileceğin tek şey *günaydın mı?”*

Arka planda yumuşak bir ses duydum ve eminim ki bu, Sofiya'nın Matteo'yu bana nasıl konuştuğu için azarlamasıydı.

“Dün gece dışarı çıktığım için özür dilerim,” dedim. “Çok bunalmıştım ve yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.” Bir güneş ışığı New York şehrinin silüetini öptü. “Ama dürüst olmak gerekirse, söyleyecek fazla bir şey yok. Paris'teyken onun kim olduğunu bilmiyordum ve sanırım o da benim kim olduğumu bilmiyordu. Ama işte buradayız.”

“O… o güvende değil, Sienna.” Sesi çok yorgun geliyordu. O da mı bütün gece uyumamıştı?

"O senin kayınbiraderin, aranızda siyasi bir ittifak var ve ben onun çocuğunu taşıyorum. Bana zarar vermesinin onun çıkarına olacağından emin değilim."

Matteo'nun tekrar bağırmaya başlamasını bekliyordum ama sesi kısık ve kırıktı. "Onunla birlikteysen seni koruyamam."

Gözlerimden yaşlar fışkırmasını engellemek için yumruğumu ısırdım. Hiç ağlayan biri olmamıştım, ama işte buradaydım, hıçkırarak ağlayan bir

aptala dönüşmüştüm ve bunun sorumlusu tamamen küçük Lemon'du.

Yavaş nefesler alın. Ağızdan nefes alın, burundan nefes verin.

“İyiyim. Sadece... Bütün bunları berbat ettiğimi biliyorum. Ama bu bebeğimin suçu değil. Onlar bir babayı hak ediyorlar.” Sesim titredi ve Matteo küfretti.

"Aşağı iniyorum."

“Hayır.” Kardeşimi şu an görsem kendimi tutamazdım. “Hazırlanmam gerek. Tören için… ve taşınmak için.” Matteo'yu bırakacağımı fark ettiğimde boğazımdaki yumru sözlerimi boğdu. İkimiz çok uzun zamandır kendi aile birimimizdik—Rossi kardeşler dünyaya karşı—ama şimdi yeni bir ailesi vardı. Her şeyden çok sevdiği bir aile. İyi olacaktı.

Matteo hayal kırıklığıyla içini çekti ve odada volta atarken ayaklarının parke zeminde çıkardığı hafif sesi duyabiliyordum. Yılların getirdiği mesafe, konuşma ve bağlantı kurma mücadelemiz, sessizlikte aramızda uzanıyordu.

"Size daha fazla sorun çıkardığım için özür dilerim," dedim sonunda.

“Sen sorun çıkarmadın. Şey... biliyorsun ki seni seviyorum, değil mi? İyi olmana ihtiyacım var. Güvende ve mutlu olmana.”

“Bunu biliyorum.” Duygularımın yoğunluğuyla nefes alırken çenemi sıktım. “Gerçekten bunun benim ve bebek için en iyisi olacağını düşünüyorum.”

“Sana zarar verecek bir şey yaparsa Chicago'yu yerle bir ederim. Sözümü unutma Sienna. Bunu kesinlikle yapacağım.”

Oturur pozisyona geçtim, değişen gökyüzünü izledim, hayatımın da onunla birlikte değiştiğini hissettim. "Biliyorum, sen de öyle yapardın. Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra, kapımda birinin olduğunu bildiren bir uyarı aldım. Güvenlik kamerası uygulamasına geçtim ve Sofiya, Noodle ve Angelo'nun Dante'nin yanında durduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

İnledim. Bundan kurtuluş yoktu.

Kapıyı açtığımda, Noodle beni gördüğüne çok sevinmişti, Sofiya'nın kaşları endişeyle çatılmıştı ve Angelo suratını asmıştı.

"Günaydın," dedim kuru bir sesle, Sofiya ve Noodle'ın içeri girebilmesi için kenara çekilerek. "Siz salonda mı kalacaksınız?"

Angelo çenesini yukarı kaldırdı ve ben kapıyı kapatırken sessizce izledi.

“Tiramisuyu çaldığın için çok kızgın,” dedi Sofiya. Noodle’un iş emniyet kemerini çıkardı ve ikisi birlikte kanepede sarıldılar.

“Ah, evet.” Tiramisu Angelo'nun en sevdiği tatlıydı ama gerçek adını sadece on iki saat önce öğrendiği bir adamla evlenmek zorunda değildi, bu yüzden kendimi suçlu hissetmedim.

Ayrıca onunla ilgili başka bir şey olup olmadığını da merak ettim. Aylardır onda bir gariplik vardı.

Sofiya'nın yanına oturdum, sanki bugünün kaçınılmaz kalp kırıklığından kalbimi bir şekilde koruyabilirmişim gibi vücudumu dizlerimin etrafına sardım.

"Hiç uyuyabildin mi?" diye sordum.

Başını salladı. “Matteo da uyumadı. Clementine ise tabii ki gece boyunca hiç uyanmadan uyudu.” Dudaklarını büzdü. Clem doğduğundan beri geçen aylarda öğrendiğim bir şey vardı: Bebekler, uyanmadan uyuyabilecekleri en kötü geceleri ve milyon kere uyanabilecekleri en kötü geceleri seçme konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahipti… “Gem erken geldi, bu iyi bir şey.”

Gem, Clementine'in dadısıydı ve ben de ona bebeğimin de dadısı olmak isteyip istemediğini sormayı planlıyordum. Çocuğumu, sahip olmayı beklediğim tüm destekten uzakta büyütmek zorunda kalacağım gerçeği göğsüme bir yumruk gibi indi. Belki Dimitri ile birlikte, çocuğumla New York'ta uzun süreler geçirmek zorunda kalmamın nedenini açıklayacak bir yalan uydurabilirdik.

Sofiya elimi tuttu ve sıktı. Hiçbir zaman dışlanmak istemeyen Noodle ise patisini birleşmiş ellerimizin üzerine koydu.

Onun yumuşacık küçük Grinch ayaklarını okşadım. "Teşekkürler, Noodle."

“Paris’te onu tanımadığıma inanamıyorum,” dedim. “Çok utanıyorum.” Eğer onu tanısaydım, mesafemi korur muydum? O son günleri Paris’te yalnız mı geçirirdim? Bu durumda olmazdım, ama o günleri, bebeğimi varoluştan silme düşüncesi göğsümü sızlattı.

“Utanılacak bir şey yok. Çok farklı görünüyor. Şimdi onu neredeyse tanıyamıyorum.” Telefonunu çıkardı. “Aslında, çocukluğumuzdan kalma birkaç fotoğrafımızı buldum. Çok fazla yok.” Dudakları büküldü ve üst kattaki çatı katı dairesinde Clem'in hayatının ilk dokuz ayına ait yüzlerce fotoğrafın bulunduğu fotoğraf albümlerini düşündüm. Benim de bebekliğime ait, annemin özenle el yazısıyla yazdığı notlarla dolu

albümlerim vardı. Çoğu amcam ve hain adamları tarafından yok edilmişti ve bu da bana ebeveynliğin ne kadarının, çocukluğumuzdaki acıları çocuklarımıza gençken değer verdiğimiz her şeyi vererek telafi etmeye çalışmaktan ibaret olduğunu düşündürdü.

Sofiya telefonunu bana uzattı ve kalbim hızlandı. Ahşap bir yemek odası sandalyesinde, başı tıraş edilmiş genç bir çocuk, kucağında bir bebekle oturuyordu. Parlak mavi gözleri ve sert bir surat ifadesiyle doğrudan kameraya bakıyordu, sanki izleyiciye kız kardeşine bulaşmaya kalkışmaya cesaret etmelerini söylüyordu. Bebek pembe bir battaniyeye sarılmıştı ve Dimitri'nin elleri, Paris'te beni tutan ellerden çok daha küçük, Sofiya'yı koruyucu bir şekilde kucaklıyordu.

Genç yüzünde gelecekteki kocamı bulmaya çalışarak yüz hatlarını inceledim. Ciddi ifadesi tanıdıktı, ancak tanıdığım adamda olmayan çocuksu bir yuvarlaklık vardı yanaklarında.

Ekranı bir sonraki resme kaydırdım ve Dimitri'nin Clementine'in tıpatıp aynısı olan daha büyük bir bebeği tuttuğunu görünce gülümsedim.

"Vay canına, Matteo'nun genleri neredeyse hiç çaba sarf etmemiş."

Sofiya sırıttı. "Sanırım kızımızın bana benzemesi için onlara kenara çekilmelerini emretti."

“Bu sizin evinizde mi?” Dimitri ve bebek Sofiya güneşli bir bahçede dışarıda duruyorlardı. Dimitri yine ciddi bir ifadeyle kameraya bakıyordu, ancak bu sefer Sofiya başını geriye atmış, kahkaha atarak abisine bakıyordu.

Üçüncü fotoğrafta, Dimitri'nin kucağında oturan küçük Sofiya görülüyordu. Tombul kollarıyla koyu saçlı yeni doğmuş bebeği saran Sofiya'nın yüzü ışıldıyordu, oysa oğlan her zamanki gibi sert bir ifadeye sahipti.

Noodle elimi dürterek onu okşamaya devam etmemi istedi ve ben de dalgın bir şekilde yumuşak kulaklarını okşadım.

Sofiya usulca, “Bu fotoğraf çekildikten yaklaşık bir yıl sonra Rusya'ya gitmek zorunda kaldı,” dedi. “Ondan sonra neredeyse hiç eve gelmedi, ama geldiği birkaç sefer adeta Noel gibiydi. Tek istediğim kardeşimdi.”

Gözlerini kaçırdı, hızla gözyaşlarını sildi. “Ama her geri döndüğünde, sanki ondan daha fazla parça koparılmış gibiydi. Rusya'daki hayatının ne kadar berbat olduğunu yıllar sonra fark ettim. Bunu Mila'dan ve benden saklamaya çalıştı, ama babamız çok zalimdi ve eğitiminde ona yaşattıkları şeyler…” Parmağıyla yanağından süzülen bir gözyaşını yakaladı. “Bütün bu

acı—onun için, benim için, Mila için ve şimdi de senin için—sadece Pakhan için iyi bir infazcı olsun diye. Hepsi büyük bir israf.”

Kolumu onun omzuna doladım. "Öyle. Ne kadar gereksiz bir israf."

“Pakhan olduktan sonra onunla konuşup mesajlaşabilmeyi çok sevdim, ama o...” Sözleri yarım kaldı. “Beklediğimden daha mesafeli, hepsi bu.”

Sözlerini zihnimde evirip çevirdim, tanıdıklarını hissettim. Paris'te o günleri birlikte geçirdiğim adam hâlâ sert, kontrollü ve kafa karıştırıcıydı, ama aynı zamanda neşeli, nazik ve iyi kalpliydi. Declan'ı, Dimitri'nin bana karşı kullandığı, gözlerinde açıkça belli olan küçümsemeyle nasıl bağdaştıracağımı bilmiyordum.

“Bundan emin misin?” diye sordu Sofiya usulca. “Eğer emin değilsen, Dimi ile konuşabilirim. Kimse evliliğe zorlanmamalı.”

Uzun ve yavaş bir nefes aldım. "Sana iyi bir abi oldu, değil mi?"

Elimi sıkıca sıktı. "Evet. Mila ve benim için elinden gelenin en iyisini yaptı. Kendi ailesini korumak için her şeyi yapar ve biliyorum ki senin ve bebeğin için de aynısını yapacaktır."

“O zaman evet, eminim,” dedim başımı sıkıca sallayarak. “Bize bir aile olma şansı vermek istiyorum.”

Titreyerek nefes verdi. "Sadece sizin mutlu olmanızı istiyorum. Dimi'nin de. İkiniz de dünyanın en iyisini hak ediyorsunuz."

“Bebeğimin dünyaya sahip olmasını istiyorum.” Boğazım düğümlendi ve başparmağım küçük karnımda yukarı aşağı gezindi. “Annemle babam birlikte çok mutluydular ve bu bizim evimizi de mutlu kılıyordu. Ben de öyle bir şey istiyorum. Clementine'e verdiğin gibi.”

Sofiya hızla göz kırptı. "Beni ağlatacaksın."

Gözyaşlarımın arasından süzülen gözyaşını görmesin diye onu sıkıca kucakladım. Göğsümdeki keskin acıya rağmen nefes aldım ve söyleyemediğim kelimeleri, yani evliliğimin mutlu bir evlilik olmayacağını zaten bildiğimi, içimden attım.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de hıçkıra hıçkıra güldük.

“Pekala,” dedi elimi okşayarak. “Kendimizi toplamamız gerek. Ne giyeceğini biliyor musun?”

"Hiçbir fikrim yok."

"Endişelenirdim, ama dolabınızın Fifth and Quartz'ın kadın giyim bölümünün üçüncü katının tamamını içerdiğinden oldukça eminim."

"Abartma. Üçüncü katın sadece yarısı."

Sofiya'yı tekerlekli sandalyesine bindirdim. "Hadi kahvaltı sipariş edelim, sen de bana kıyafet seçeneklerini göster," dedi.

Onu ve Noodle'ı odama kadar takip ettim, evi bıraktığım o berbat hali hatırlayınca utançtan kıvrandım.

Sofiya, yerde yığılmış giysi yığını tekerlekli sandalyesinin ilerlemesini engellediğinde, "Tamam," dedi. "Endişelenme. Gianna'yı çağıracağım, hepsini kutulayıp sana göndereceğiz, tamam mı? Tek endişelenmen gereken doğru gelinliği bulmak."

Kaygılarımın listesi sonsuz sayıda defteri doldurabilirdi, ama derin bir nefes aldım ve felaketin içine daha da daldım.

Hepimizi Aşağı Manhattan'daki Belediye Binası'na götürmek için beş arabaya İHTİYACIMIZ VARDI . Biraz gülünç bir kalabalık oluşturmuştuk, ama sabah trafiğinde ilerlerken bu kadar desteğe sahip olduğum için minnettardım. Arkada Juliet ve Sofiya'nın arasında sıkışmıştım, ışıltılı açık pembe elbisemin eteği bacaklarıma değiyordu. Geleneksel bir gelinlik değildi ve kesinlikle bir gün evlenirsem giyeceğimi düşündüğüm şeye hiç benzemiyordu, ama dizlerimin hemen üstünde biten etek, gündüz bir düğün için daha uygun gibiydi ve el dikişiyle işlenmiş payetler onu özel kılıyordu.

Çok geçmeden Belediye Binası'nın önüne geldik. Arabalardan indik; Gem ve yarım düzine korumanın gözetiminde evde kalan Clementine hariç herkes. Ona veda etmek en kötüsüydü. Ya beni unutursa? New York'u ziyaret etmeme izin verilir miydi?

Girişe çıkan merdivenlerden her adım attığımda panikim daha da arttı. Duygularımı bastırdım, onları küçük bir metal kasaya kilitledim ve Matteo'yu daha küçük bir lobiye kadar takip ettim. Omzuma dokunduğunda irkildim ve bana endişeli bir ifadeyle baktı. Kendimi toplamam gerekiyordu. Bu sabah yaklaşık yirmi kez bunu yapmak zorunda olmadığımı söylemişti ve benim herhangi bir tereddüdüm zaten gergin olan durumu daha da kötüleştirecekti.

"Erken geldik. Hangi şapelde olacağınızı kontrol edeceğim," dedi.

"Teşekkür ederim."

Bekleme salonunda neredeyse evlenecek olmanın heyecanını yaşayan başka çiftler vardı, ben ise idam edilmeye götürülüyormuş gibi

hissediyordum.

Juliet kollarını bana doladı. "İyi misin?"

Hayır, aklımı kaybetmek üzereyim, sorduğunuz için teşekkürler.

“Evet, iyiyim. Aslında, tuvaleti bulmam gerekiyor.”

“Ah, az önce gittim,” dedi. “Hemen şu köşede özel bir tane var.”

Başımı salladım. "Hemen geri döneceğim."

“Ben de seninle gelirim.” Dante elini sırtıma koydu ve beni koridordan aşağıya doğru götürdü.

Banyo kapısını arkamdan kilitlediğim anda, yere yığılmamak için lavaboya sıkıca tutundum. Göğsüm sıkışmıştı ve midem bulanıyordu; bunun sorumlusu küçük Lemon değildi.

Bu durumdan nasıl kurtulacaktım ki? Sanki bir kutu Valium ya da Xanax belirecekmiş gibi o küçücük, loş mekânda dönüp durdum. Seçici değildim.

Kahretsin. Xanax bebeğe iyi gelmedi herhalde. Tamam, başka bir şey... Dur, Juliet bana terapistinin paniklediğinde yüzünü buz gibi suya tutmasını söylediğini anlattı. Musluğu açtım ama saçımı ve makyajımı bozmak istemedim. Ellerimi de suya sokarsam işe yarar mıydı acaba? Denemeye değer. Ellerimi buz gibi suya sokarken irkildim ve saymaya başladım. Yetmiş ikiye gelince ellerimi çıkardım. Hımm. Şimdi de *nefes alamama ve kusmanın eşiğinde olma* durumuna ek olarak buz gibi soğuk ellerim vardı.

Oda dönmeye başladı ve ayakta kalabilmek için duvara yaslandım. Manhattan Belediye Binası'nın umumi tuvaletindeki iğrenç, tiksinç duvar. İnleyerek koltuk altlarımı kurutmak için birkaç kağıt havlu kaptım.

Kendine gel. Eğer biri seni böyle paniklerken görürse, aklını kaybeder ve düğünü durdurur, sonra silahlı çatışma çıkar, polis gelir ve biz de pencereden kaçmak zorunda kalırız…

Hımm, bu benim CozyScape karakterlerimden ikisinin düğününde olanlara benziyordu. Silahlar ve şiddet kısmı hariç tabii. CozyScape bunun için fazla rahat bir yerdi. Ama Ivy'nin eski sevgilisi onu geri kazanmak için törene baskın yapınca ortalık epey karışmıştı.

Belki de anahtar buydu. Ya bugün oyunumun sadece bir genişleme paketiymiş gibi davransaydım? Eğer bunların hiçbiri gerçek değilse, panik yapmaya gerek yoktu. Bugün Sienna değildim. Ben, ruh eşi Eric'le evlenmek üzere olan Mary Margaret'tim.

Belediye binasının kasvetli banyo aynasında kendime baktım. Tamam, Mary Margaret. Hadi lise aşkınla evlenelim ve dondurma dükkanı açma

hayalini gerçekleştirelim, birkaç ay sonra Eric'i internetten tanıştığın çok daha yakışıklı adam için terk edeceğin gerçeğini de dert etmeyelim. Her şey sırayla.

Saçlarımı kabarttım, omuzlarımı geriye çektim ve banyo kapısını hızla açtım; karşımda dünyada en çok sevdiğim insanların endişeli yüzleriyle karşılaştım.

Juliet elini kocasına uzattı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Romeo. Cüzdanından bir tomar para çıkardı ve ona uzattı.

Başımı yana eğdim ve o da sinsi bir gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı. "Ne? Pencereden çıkmayacağını biliyordum. Çünkü daha önce oraya işemiştim ve pencere olmadığını biliyordum."

Romeo'nun ağzı açık kaldı. Sonra yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Çok kurnazca bir hareket yaptın, Stellina."

“Tamam, onları boş ver,” dedi Sofiya, Romeo'yu kenara iterek. İki elimi de tuttu ve beni aşağı çekerek göz hizamıza getirdi. “Hâlâ bunu mu yapıyoruz?”

Ellerini sıktım. "Evet. Hâlâ bunu yapıyoruz."

"Pekala. Hadi seni evlendirelim."

22

DIMITRI

Maxim ve Sergey'in eşliğinde BELEDİYE BİNASI'NA GİRDİM . Saat on bire iki dakika kalmıştı. Bu iş on dakikadan fazla sürmemeliydi ve sonra yola koyulacaktık. Uçağım yakıt ikmali yapılmış ve beni şehrime geri götürmeye hazırdı, hamile karım da yanımda olacaktı. Polina ve Sveta'ya onun için bir oda hazırlamalarını söylemiş, adamlarıma bilgi vermiş ve Mila için planlar yapmıştım. Eminim ki bu planlara çok kızacaktı, ama yapacak bir şey yoktu.

"Her şey yolunda, Pakhan," dedi Aleksei kulağımdaki küçük Bluetooth kulaklıktan. Hacker bu binanın ve çevredeki sokakların her köşesini gözlemliyordu. İtalyanlarla ittifakımız olabilir, ama iç çevrem dışındakilere asla güvenmem.

Düğün bekleme alanına doğru koridorda ağır adımlarla ilerledim, heyecanla evlenmeyi bekleyen tüm çiftlerin yanından geçtim ve sonunda gelinime ulaştım. Yaklaşırken ailesi ve arkadaşları etrafında koruyucu bir yarım daire oluşturmuştu. Pembe elbisesi vücuduna oturan ve parıldayan, göğüslerinin ve dolgun uyluklarının kıvrımlarını sergiliyordu. Paris'ten anılar zihnimi doldururken, kasıklarımdaki artan gerginliğe karşı dişlerimi sıktım. Onun vajinasını yalarken o uylukların başımı nasıl kavradığı. Boşaldıktan sonra üzerime yığılırken sert pembe meme uçlarının göğsüme nasıl değdiği.

Kusursuz bir şekilde bakımlı görünüyordu, yüzünde hoş bir gülümseme, omuzları gevşekti. Yaklaşan evliliğimiz konusunda gerçekten bu kadar sakin miydi, yoksa bu da onun oyunlarından biri miydi? Rossi yanında duruyordu ve Don'un sert bakışlarına sinirlendim. Aleksei, Rossi'nin bunu

planladığına dair herhangi bir kanıt bulmak için internetin karanlık köşelerini tarıyordu. Kurnaz bir zekaya ve acımasız bir üne sahipti, bu da bana bunların hiçbirinin onun için imkansız olmadığını söylüyordu. Şimdi bile, çenesi seğirirken ve elleri yumruk olurken, bunun beni yanıltmak için hazırlanmış karmaşık bir oyunun parçası olmadığına ikna olmamıştım. Bana bu evliliğe karşı olduğuna inandırmak, tüm bunlar olurken kız kardeşi de onun emriyle evime sızıyordu.

İsimlerimiz çağrılırken tam Sienna'nın önünde durdum. "Hazır mısın?"

Başını salladı ve şapele girdik. Dört misafire izin verildiği için Sofiya, Noodle, Rossi, Mila ve Maxim de peşimizden içeri girdiler.

Nikah memuru kendini tanıttı. Birbirimize döndük. Tören iki dakika sürdü; *"Evet"* dememiz, kısa bir öpücük alışverişinde bulunmamız ve nikah belgesini imzalamamız için yeterli zamandı. Sofiya şahit olarak imzaladı ve hepsi bu kadar.

Sienna benden uzaklaşıp kız kardeşlerimin kollarına atıldı. Mila ve Sofiya ona sıkıca sarılıp, benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldadılar. Göğsüm sıkıştı. Arkamı dönüp herkesi tekrar salona götürdüm.

Sienna, Juliet, Romeo ve korumalar da dahil olmak üzere herkesi kucaklamakla meşguldü. Sergey ve Maxim'e de kendini tanıttı.

"Uçak bizi bekliyor," diye tersledim. Burada oyalanmamıza gerek yok.

Sienna'nın yüzünde acıya benzer bir ifade belirdi, ancak hemen yerini gülümsemeye bıraktı. "Pekala. Sanırım hepimiz dışarı çıkıp orada vedalaşabiliriz."

Yarımız merdivenleri kullandı, diğer yarımız asansörü bekledi. Dışarı çıktığımızda Mila'ya yanıma gelmesi için işaret ettim.

“Benimle birlikte Chicago'ya geri dönmeyeceksin.”

“Bekle, ne?” Omuzunun üzerinden kaldırımda birlikte duran diğer kadınlara baktı. Bana döndüğünde gözleri parlıyordu. “Burada kalabilecek miyim?”

“Hayır. Eve dönmeniz güvenli değil, ama burada kalmanız da güvenli değil.”

Kaşları çatıldı. "Neyden bahsediyorsun?"

“İtalyan Mafya prensesini Bratva topraklarına getirdiğim haberi yayılırsa, ittifakımıza karşı çıkanlar için daha da büyük bir hedef haline geleceğiz.” Söylediklerimin hiçbiri yalan değildi; sadece tam olarak doğru olmayabilirdi. Aldığımız istihbarat doğruysa, bana yakın olan herkes tehlikedeydi. “Yeni karımın güvenliğinizi tehlikeye atmayacağından emin

olana kadar, Nikolai ile güvenli bir evde kalacaksınız. Buradan ayrılacaksınız. O, erzak ve bavulunuzla birlikte hazır bir araba hazırladı.”

“Bu bir şaka mı? Gerçekten şaka yapıyorsunuz. Önce kendi evimde güvende olamayacağım gerekçesiyle beni o eve geri taşınmaya zorladınız, şimdi de artan tehlikeyle ilgili aptalca bir bahaneyle beni gönderiyorsunuz? Buna inanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

İçimdeki öfke alev alev yanarken bile yüz ifademi korudum. Eğer Pakhan'la böyle tartışsaydım, emirlerine alaycı bir şekilde *karşılık verseydim* , bayılana kadar dövülürdüm. Onu acıdan korumak istiyordum ama kontrol etme ihtiyacı içimde yanıp tutuşuyordu.

Nikolai'nin gözüne baktım ve başımı hızla çevirdim. Mila'nın yakıcı bakışlarına rağmen ifadesi hiç değişmeden yanımıza geldi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

“Bu bir tartışma değil, Mila. Vedalaşın ve Nikolai ile gidin.” Muhafıza döndüm. “Eğer ona bir zarar gelirse, ne olacağını biliyorsunuz.”

Elini kalbinin üzerine koydu. "Onu canım pahasına koruyacağım, Pakhan."

Mila öfkeyle çığlık attı ve diğer kadınların durduğu yere doğru koştu.

"Beklediğim gibi karşıladı bunu," dedi Maxim, çizgi film karakteri gibi yanıma yanaşarak. "Arabaya kendi başına binme ihtimali ne kadar? Bahse girerim Kolya onu içeri atmak zorunda kalacak."

Cevap vermeye tenezzül etmedim.

Kadınlar sanki bir futbol takımındaymış gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Sienna bana doğru gizlice bir bakış attı, gözlerimiz buluşunca hemen bakışlarını kaçırdı.

"Şüpheli bir durum değil bu," diye mırıldandı Maxim. "Ölümümüzü planladıklarını mı düşünüyorsun?"

Kadınların hepsi Mila'ya başlarıyla onay veriyordu, Mila ise inanılmaz bir şekilde *gülümsüyordu* .

Sienna ve Mila herkese veda etti. Yeni eşim, erkek kardeşini en sona bıraktı. Kısa bir kucaklaşmanın ardından, hızla gözlerini silerek ondan uzaklaştı. Mila ile kol kola girdi ve ikisi birlikte yürüdüler.

Sienna gözlerini benden ayırmadan, "Hazırım," dedi.

"Hadi gidelim."

23

DIMITRI

MAXİM, UÇAĞIN ARKA KABİNİNDEKİ YATAĞA UZANMIŞTI . Ona ters ters baktım ve ellerini havaya kaldırdı. "Sürekli bir aşağı bir yukarı yürümen beni yoruyor."

Odanın bir ucundan diğer ucuna doğru yürürken dudaklarımdan mırıldanarak küfürler döküldü. "Bir plana ihtiyacımız var. Benim bir karım var."

Maxim, yüzündeki alaycı gülümsemeyi gizleyemeden doğruldu. "Dikkatlice planlamadığın bir şey mi oluyor? Bu seni kesinlikle öldürüyor olmalı."

Verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden ona orta parmağımı gösterdim. "Olan oldu."

“Pekala. Peki... plan ne?”

“Sienna ile bir...anlaşmaya vardık,” diye başladım. Kütüphanedeki konuşmamızdan henüz bahsetmemiştim ama bilmesi gerekiyordu. “Bebek doğduktan sonra, özel olarak ayrılacağız ve velayeti paylaşacağız.”

Maxim'in kaşları birden yukarı kalktı. "Ayrı mı?"

“Elbette yasal olarak değil. Ama bu gerçek bir ilişki değil ve hiçbirimiz ona güvenemeyiz. Ev personeli ve askerlerimiz tetikte olmalı.”

Ah, tıpkı Paris'teymişsin gibi mi? Ona karşı yaptığım gibi asla gardımı indirmezdim ve bu da onu tehlikeli kılıyordu.

Maxim, sesinde sert bir tonla, "Erkeklerin ona senin karın olarak saygı duymaları gerekecek," dedi. Annesinin yıllarca süren ve sonunda hayatına son veren istismara tanık olduktan sonra, Bratva kadınlarını özellikle koruyordu.

"Ona saygı duyacaklar," diye çıkıştım. "Ama aynı zamanda mesafelerini de koruyacaklar, bu yüzden senin onun koruması olmanı istiyorum."

Maxim inleyerek kolunu yüzünün üzerine attı. "Hayır, bunu bana yapamazsınız. Sıkıntıdan öleceğim."

Şikayetini önemsemedim. “Evden pek çıkmayacak, bu yüzden onu sık sık korumanıza gerek yok. Aleksei kapsamlı bir geçmiş araştırması yapıyor”—bu sefer *doğru* ismi kullanarak—“ve telefon ve bilgisayar aktivitelerini izliyor. Polina'dan bebeğin ihtiyaç duyduğu tıbbi bakımı ayarlamasını isteyeceğim.”

“Yani, ben onun korumasıyım. Polina onun sağlık işlerini halledecek… tüm bunların içinde senin rolün ne?”

"Benim rolüm Pakhan olmak."

Yavaşça nefes verdi. Yatağından kalkıp ellerini omuzlarıma koyduğunda, onu itmemek için kendimi zor tuttum.

“Bir gün, insanları içeri almak zorunda kalacaksın.” Omuzlarımdan tuttu ve odadan çıktı, beni yüzümde bir öfke ifadesi ve gümbür gümbür atan kalbimle yalnız bıraktı.

Sofiya, Belediye Binası önünde vedalaşırken bana benzer bir şey söylemişti. En büyük önceliğimin bana en yakın olanları korumak olduğunu ve bazen güvenlik için onları uzakta tutmam gerektiğini anlamamışlardı.

Yatak odasında kaldım ve bu süre zarfında Sergey ile askerlerin talimatlarını görüştüm. Yıllardır birbirimizi tanıyorduk ve benim koruyucum kim olacak diye karar verirken onu seçmek kolay olmuştu. Ona hayatımı emanet edebilirdim, ama aynı zamanda kadınlara karşı zaafı olduğunu da biliyordum. Evin içinde ve çevresinde konuşlanmış tüm askerlerimizin Sienna'dan uzak durması gerektiğini, hatta hiçbirinin İngilizce konuşmadığı numarası yapmaları gerektiğini söylediğimde ağzında bir gerginlik hissettim.

Sergey ana kabine döndükten sonra, Polina'ya ev personeli için talimatlarımı içeren bir mesaj gönderdim ve ancak Chicago'ya inişe geçtiğimizde arka odadan çıktım.

Sienna'nın karşısındaki koltuğa oturdum. "Eve vardığımızda seni çalışanlarımla tanıştıracağım. Benim iznim olmadan evden çıkmayacaksın. Eğer ben orada değilsem, Maxim'e soracaksın. Evden her çıktığında o senin koruman olacak. Anladın mı?"

“Zamanımı nasıl geçireceğim?”

Ailesi gittikten sonra maskesi düşmüştü. Yüz ifadesi sert, mesafeliydi ve artık parlak bir gülümsemesi yoktu. Bir ara banyoda kıyafet değiştirmiş olmalıydı. Işıltılı gelinliğinin yerine, vücuduna yapışan bir kot pantolon ve küçük karnını gizleyen krem rengi bir kazak giymişti.

"Mülkümde kaldığınız, kurallara uyduğunuz ve Bratva'nın işlerine karışmadığınız sürece istediğinizi yapabilirsiniz."

İçini çekti. "Bratva'nın işlerine karışmakla hiç ilgim yok."

Çenemi kaldırdım. "Güzel." Ya saflarımıza sızıp Rossi'ye rapor verme görevindeydi ya da değildi. Her iki durumda da, ona inanıyormuş gibi davranmam daha iyiydi. Onu sahte bir güvenlik duygusuna kaptırmak, hata yapma olasılığını artırırdı.

Pencereye doğru döndü, ben de aynısını yaptım ve pistin yaklaştığını izledim. Uçak yere değdiği anda ayağa kalktım.

Maxim ve Sergey'in dikkatini çektim. "Önce onu eve bırakacağız," dedim Rusça. "Unutmayın, sadece siz ikiniz ve Aleksei onunla İngilizce konuşacaksınız. Başka kimse konuşmayacak. Kaptanlara da kulüpte bizimle buluşmalarını söyleyin. Onlara da haberi vermemiz gerekecek."

Bratva, İtalyanlar kadar hiyerarşik değildi, ama Pakhan'ın kaptanların onayı olmadan evlenmesi yine de alışılmadık bir durumdu. Sienna'nın hamile olduğunu onlara söylemek zorunda kalacağımı fark ettiğimde dişlerimi sıktım. Bir eşim ve çocuğum olması beni savunmasız bırakıyordu. Düşmanlarım onları bana karşı kullanmaya çalışacaklardı ve onları koruyamazsam zayıf görünecektim.

Söz konusu kadına şöyle bir baktım. Koridorun karşı tarafında durmuş, dümdüz ileriye bakıyordu. Kabin görevlisi uçağın kapısını açtı ve gün batımından gelen turuncu ışık içeri doluşarak Sienna'nın koyu saçlarından yansıdı. Bu ışıklandırma bana Paris'teki ikinci günümüzde Eloise'in küçük pastanesinde ekler yediğimiz günü hatırlattı.

Başka bir dünyada, başka bir hayatta, belki de yeniden Declan ve Emma olabiliriz.

Başımı sallayarak kapıya yöneldim.

SERGEY ARABAYI EVİMİN ÖNÜNE PARK ETTİ ve Maxim, Sienna'nın kapısını açmak için indi. Havaalanına dönüş yolculuğu boyunca onunla kısa bir

sohbet etmişti, ben ise gözlerimi telefonuma dikmiş, onları duymamazlıktan gelmeye çalışıyordum ama başaramıyordum. Görünüşe göre aynı saçma bilgisayar oyununu oynuyorlardı. Sienna arka koltuktan Maxim'le konuşurken öne doğru eğilmişti. Oyunun ne olduğunu hiç bilmiyordum ama Sienna'nın konuşma sırasında gözlerinin nasıl parladığını görmezden gelmek imkansızdı. Gitgide daha da canlandı, son genişleme paketini anlatırken ağzından hızla kelimeler dökülüyordu.

“Teşekkür ederim.” Zırhlı SUV'den atladı ve Maxim'e gülümsedi, o da karşılık verdi. Tam da korktuğum şey buydu—adamlarımın ve personelimin Sienna'nın manyetik kişiliğine kapılıp onun yanında gardlarını indirmeleri. Maxim'e kaşlarımı çattım ama gülümsemesi pişmanlık dolu değildi.

“Biz—” Sienna, sonunda brandalar ve iskelelerle kaplı evi fark edince sözleri kesildi. “Aman Tanrım. Sakin ifadenize bakılırsa, bunun”—evi işaret ederek—“kasıtlı olduğunu ve siz yokken yanlışlıkla bir yıkım ekibinin buraya gönderilmesinden kaynaklanmadığını tahmin ediyorum.”

“Burada tadilat yapılıyor. Hadi gelin. Katılmam gereken bir toplantı var, ama gitmeden önce sizi personelle tanıştırayım.” Yürüyüş yolundan ön kapıya doğru ilerledim, orada iki adamım beni bekliyordu.

"Bu benim eşim Sienna Ivanova," dedim Rusça. "Onunla konuşmayacaksınız ve İngilizce anladığınızı ona belli etmeyeceksiniz. Herhangi bir şüpheli durumu doğrudan Sergey veya Maxim'e bildirin."

"Evet, Pakhan," diye yanıtladılar.

Sienna, giriş holünde bana katılmadan önce muhafızları selamladı. Sessiz kaldıklarında memnun oldum.

Giriş holünden ana yaşam alanına geçtik. Bu evden nefret ediyordum. Duvarlardan kanlı anılar damlıyordu… Benim istismarıma tanık olmuş, öfkemi hak edenlere yöneltemediğimde öfkeli yumruklarımın altında kırılmış duvarlar… Pakhan olduğumda, evi yakmayı ciddi ciddi düşünmüştüm. Yapının küle dönüşmesini izleme fikri cazip geliyordu, ancak bir mimarla konuştuktan sonra, sıfırdan yeniden inşa etmenin çok uzun süreceğini öğrenmiştim. Her şeyi iskeletine kadar söküp yeniden başlamayı önerdiler ve biz de öyle yaptık. Ofisim, yatak odam, mutfağım ve birkaç banyo dışında hiçbir oda tamamlanmamıştı.

"Aman Tanrım, yıkım ekibi tüm mobilyalarınızı da çalmış!" diye alay etti Sienna, Paris'te gösterdiği aynı küstahlıkla.

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama."

Boş oturma odasının ilerisinde mutfak vardı; Polina ve Sveta küçük bir masada oturuyorlardı. İçeri girdiğimizde hemen ayağa fırladılar ve Sienna'ya merakla baktılar.

Polina ile neredeyse on yıl önce, ikimiz de o cehennem çukuru olan kampta yaşarken tanıştım. Ben yeni terfi etmiştim ve o da benim ödülümdü; dövülmüş ve korkmuş bir halde gelen, reşit olmamış bir yetim kızdı. Ona asla kötü davranmayacağımı veya onunla yatmayacağımı açıkça belirtmiştim ve isterse gidebileceğini söylemiştim. Ama kalmak istemişti; benim dairem, alternatifinden daha güvenliydi. Bir gün onu oradan çıkaracağıma dair söz vererek kabul ettim. Sekiz yıl geçti ama sözümde durdum.

Geçen yıl, Pakhan olduktan sonra Arnavut seks ticareti yapılan evlere düzenlediğimiz baskınlardan birinde Sveta'yı bulmuştum. On dokuz yaşındaydı—Polina ile ilk tanıştığımda aynı yaştaydı—ve Amerika'da iyi bir iş vaadiyle Ukrayna'dan kandırılarak getirilmişti. İkisi hemen kaynaşmış ve Sveta, Polina'nın asistanı olarak evimde kalmak istemişti.

Polina Rusça olarak, "Dima, neler oluyor?" diye sordu. "Bu senin karın mı? Neden evlendiniz? Bu planlı mıydı? Ve neden onunla konuşamıyoruz?"

Maxim, büyük tezgahın etrafından dolaşıp kendine kocaman bir dilim şarlotka kesip bir ısırık alırken, "Harika bir soru," diye mırıldandı. "Bunu sen mi yaptın, Sveta?" Sveta kızardı ve hafifçe başını salladı. "Mükemmel," dedi Maxim göz kırparak.

"Bekle, bu pasta mı?" diye sordu Sienna, eli karnının hafif kıvrımına giderken.

Maxim sırıttı ve İngilizce olarak yanıt verdi: "Harika! Elmalı kek. Sen de ister misin?"

Adanın etrafını hızla dolaştı. "Evet, lütfen. Bebek açlıktan ölüyor."

Polina'nın ağzı açık kaldı ve Sveta'nın gözleri kocaman açıldı. Neyse ki, Sienna pastayla o kadar meşguldü ki, anlamamaları gereken kelimelere verdikleri tepkileri fark etmedi.

Elimle yüzümü sildim. "Eğer oyunculuk yeteneğinizin örneği buysa, işimiz bitti."

" *Bebek* mi dedi?" diye patladı Polina, beni tamamen görmezden gelerek.

Yorgunluk beni perişan ediyordu, ama bu sadece uykusuzluktan kaynaklanmıyordu; her şeydi. Kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışırken tüm hayatım kontrolden çıkmıştı.

Kendimi hazırladım. "Sienna, Don'un kız kardeşi. Çocuk benim. Lütfen sağlıklı bir hamilelik geçirmesi için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olun."

"Onunla konuşmama izin verilmiyorsa bunu nasıl yapacağım ki?" diye sordu Polina kollarını kavuşturarak.

“Onunla konuşmanıza gerek yok. Bilmesini istediğiniz her şeyi Maxim’e söyleyin, o iletebilir.” Bir an tereddüt ettikten sonra ekledim, “O burada misafir ama ona güvenilmemeli.” Maxim’in bakışlarını görmezden geldim. “Onayınızı aldım mı?”

Sveta hemen başını salladı, ama Polina tereddüt etti. Yıllarca oda arkadaşı ve arkadaş olarak, yerleşkede eşitler olarak yaşamıştık. Artık Pakhan olmamın bir önemi yoktu; bana emir vermeme alışkın değildi.

"Umarım ne yaptığının farkındasındır," diye mırıldandı.

"Anlaşmanızı aldım mı?"

Dudaklarını büzdü ama onaylarcasına çenesini yukarı kaldırdı.

“Sienna,” dedim İngilizceye geçerek. “Bunlar Polina ve Svetlana. Evin yönetimini, yemek pişirmeyi, temizliği ve diğer personeli idare etmeyi onlar yapıyor. Onlara hak ettikleri saygıyı göstereceksin.”

Kaşları çatıldı. "Elbette, yapacağım." Kadınlara döndü. "Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel."

Cevap vermediler.

“İngilizce konuşmuyorlar,” dedim. Bu konuda istedikleri kadar mutsuz olabilirlerdi. İnsanlar, çevrelerindekilerin ne söylediklerini anlayamayacağını düşündüklerinde birçok şeyi göz ardı edebiliyorlardı.

“Ah, özür dilerim. Şey, o zaman sanırım *‘privet’ demeliyim.* ” Kaşımı kaldırdım. Rus aksanı güzeldi. Sienna bana baktı. “Sofiya ve Clementine ile takılırken birkaç kelime öğrendim, ama burada yaşıyorsam pratik yapmam gerek sanırım.”

"Personelle konuşmanıza gerek yok," dedim, anlamadığım bir sinirlilik içimi kemiriyordu. "Yapmam gereken işler var. Sveta sizi odanıza götürecek."

"İdeal olarak duvarları olan bir ev," diye mırıldandı Sienna.

Maxim kıkırdadı, bu da benim ona ters ters bakmama neden oldu.

Eğer onu rahatlatmayı biraz olsun önemseseydim, tam bu noktada " *kendini evinde gibi hisset"* gibi cesaretlendirici bir şey söylerdim. Ama istediğim bunun tam tersiydi, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Dudakları kıvrıldı ama daha fazla bir şey söyleyemeden arkamı dönüp kapıya yöneldim.

Maxim arkamdan gelerek, "Sizinle mi geliyorum yoksa mahkumu korumak için mi burada kalıyorum?" diye sordu.

“O bir mahkum değil. Sadece dışarı çıkma izni yok. Yani evet, benimle geleceksin.”

Arkama bakmadan evden çıktım.

24

SİENNA

YATAK ODAMIN DUVARLARI VARDI ama çok azdı. Duvar iskeletini alçıpan kaplıyordu ama henüz macunlanmamış veya bantlanmamıştı. Sade, çift kişilik bir yatak, özel yapım kontrplak alt zeminin üzerine doğrudan yerleştirilmişti.

Dün o kadar yorgundum ki, Sveta beni odama götürdükten sonra, küçük bavulumda taşıdığım pijamalarımı giydim—üzerinde Queenie'nin yün yumağı kovaladığı bir resim olan pijamaları—iki dilim daha elmalı kek yedim ve uyuyakaldım. Ama sabah ışığında, bu odanın bana yetmeyeceği açıktı. En azından bu felaket ev bana zamanımı dolduracak bir şey verdi. Projeleri çok severdim.

Ev bu sabah bomboştu. Yani… tamamen boştu. Giyindikten sonra mutfağa indim, kendime bir fincan kahve ve son dilim elmalı keki aldım. Alt katta inşaat malzemeleri dışında ilginç bir şey bulamayınca arka verandaya çıktım. Güzel bir gündü; güneşli ve Ekim sonu için şaşırtıcı derecede sıcaktı. Tüm hayatımı şehirde geçirdikten sonra, geniş bir alana adım atmak biraz şaşırtıcıydı… ve heyecan vericiydi.

Dimitri'nin malikanesi bir ormanın dibindeydi ve ben de bahçelerden ağaçlık alana doğru yavaşça dolaştım. Çimler ayaklarımın altında yumuşaktı ama kısa süre sonra yerini ormanın içinden geçen toprak yollara bıraktı. Şehrin sürekli hareketliliği ve apartmanımızda yaşamanın getirdiği kaos, evde asla düşüncelerimle baş başa kalmamamı sağlıyordu. Burada, özellikle DEHB ilaçlarım ve sürekli kafein alımım olmadan, böyle bir rahatlama yoktu.

350 ml kahve.

Sadece on iki ons.

Kadın hastalıkları ve doğum uzmanıma göre, hamilelik sırasında güvenli sınır buydu. Şaka yollu enerji içecekleri için sınırın ne olduğunu sorduğumda gülmemişti.

Zorlu bir kitle.

İlaç kullanmadan önce nasıl idare ediyordum acaba? İçimden bir ah çektim. Evet, hayatımı karmakarışık bir kasırga gibi geçirmiştim. Neyse, en azından şimdi hamileliği felaket olmamın bahanesi olarak kullanabilirim.

Bu sabah Dimitri'den bir not, bir mesaj ya da bizzat yemek odasında oturmuş olabileceğini düşünmüştüm ama yeni eşim ortalıkta yoktu. Zaten umurumda da değildi. Bebek gelmeden önce gelecek planımızı kurmak için bolca zamanımız vardı. Her şey yolundaydı. Belki bu zamanı Zen felsefesini benimsemek için kullanabilirdim. Aydınlanmış bir varlık olarak anneliğe adım atabilirdim. Sanırım bu, ufak tefek rahatsızlıklar hakkında sızlanmayı bırakmam gerektiği anlamına geliyordu. Hmm. Bu zorlu bir iş olabilir ama elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Kesinlikle sinir krizi geçirmeyeceğim şeyler:

1. Sürekli kafein yoksunluğum
2. Oyun kurulumumdan ayrı kalmak ve kullanabileceğim tek bir dizüstü bilgisayarın olması.
3. Bir vibratörün bile tatmin edemediği aşırı cinsel isteğim.

Tamam, belki de sonuncusu bir öfke nöbetini hak ediyordu. Ciddi anlamda, Dimitri'nin vücudumla neler yapabileceğini tam olarak bildiğim halde, benden nefret ettiği için yapmaması ne kadar adaletsizdi? Zaten onunla tekrar seks yapmak da istemezdim, çünkü ben de ondan nefret ediyordum.

Yalancı.

Şşş, vajina. Sus artık.

Elbette ofis olarak kullanabileceğim yarım kalmış bir oda vardı. Paketleme çabalarım pek sonuç vermediği için Sofiya tüm eşyalarımı paketleyip postayla gönderiyordu. Bir gün tekrar daireme dönebileceğim umuduna tutunan yanım ona tek bir eşya bile paketlememesini söylemek istiyordu. Ama gerçekle yüzleşmek zorundaydım. Dimitri, varisinin New York'ta yaşamasına izin vermezdi ve ben de çocuğumdan ayrı kalmayacaktım.

Titreyerek derin bir nefes aldım. *Bugünlük kendime acımak yeter.*

Alışveriş yapmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı, özellikle de Dimitri'nin kredi kartına erişimim olursa. Başkalarının parasıyla bir şeyler ödemek her zaman daha eğlenceliydi.

Yukarıdaki ağaçların tepesinde kuşlar cıvıldıyordu ve ben yüzümü güneşe çevirdim. Kuş gözlemciliğinin çekiciliğini hiç anlamamıştım, ama belki de artık neredeyse vahşi doğada yaşadığıma göre, bu işe başlamalıydım. Bu, bir annenin yapabileceği yetişkin bir hobi gibi görünüyordu, değil mi? Burnumu buruşturdum. "Peki, sana bunun yerine nasıl bilgisayar korsanlığı yapılacağını öğretsem nasıl olur?"

Küçük Apple'ımdan hiçbir yanıt gelmedi, ama zihnimde kucağımda oturan, büyük pembe kulaklıklarımı takmış ve klavyeye vuran tombul bir çocuğun görüntüleri canlandı. Kalbim sevinçle doldu ve ormana doğru yürürken adımlarımdaki neşeyi yeniden kazandım.

Ağaçların arasından süzülen benekli ışık tenimde dans ederken, keşfedilmemiş topraklarda yeni bir rota çizen bir kaşif olduğumu hayal ettim... kaybolmamak için kesinlikle patikada kalsam da. Suyun sesi beni ormanın derinliklerine doğru çekti ve sonunda kendimi küçük bir derenin kenarında buldum.

Çok sessiz olmasının yanı sıra, burası gerçekten güzeldi. Bir dahaki sefere kulaklıklarımı, battaniyemi ve atıştırmalıklarımı da getireceğim.

Karnım guruldadı.

Bol bol atıştırmalık. Bebek Apple onları istedi.

Göz kapaklarım yorgunluktan ağırlaşana kadar nehir kıyısını takip ettim. Büyük bir ağacın gölgesine oturdum, sırtımı ağaç gövdesine yasladım ve kollarımı küçük karnımın etrafına sardım.

“Pişman değilim, biliyorsun.” Yumuşak sözlerim karşısında orman sessizleşti, sanki bütün ağaçlar beni dinliyordu. “Paris'teki o geceler, hamile kalmam... Hiçbir zaman bir mafya adamı istemedim, ama bu seni istemediğim anlamına gelmiyor. Bunu bilmen benim için çok önemli.” Gözlerimi kapattım ve başımı ağaç gövdesine yasladım. “Ve istersen seni kuş gözlemine götürmeye söz veriyorum. Benim için her zaman önce sen geleceksin, tamam mı?”

Parmaklarım göğsümü ovuşturdu, sanki oradaki gerginliği masajla giderebilirmişim gibi. Tek istediğim buydu her zaman—birinin önceliği olmak. Annem benden alındığından beri bunu yaşayamamıştım, ama bunu bebeğime verebilirdim.

Yaprakların hışırtısı ve dalların çıtırtısı beni irkiltti. Gözlerimi ovuşturup uyuyakaldığımı fark ettim. Kaslarım gıcırdarken inleyerek gerindim, kalkmak için gereken enerjiyi toplamaya çalıştım ama sonra donakaldım.

Tam karşımda, birkaç adım ötede bir kurt vardı.

Yani, GERÇEK BİR KURT.

Sarı gözleri bana dik dik bakıyordu. Kürkü açık kahverengi ve siyah karışımıydı, göğsünde ve yüzünde beyaz tüyler vardı. Sivri kulakları öne doğru kıvrıktı.

Bana doğru bir adım attı, kocaman pençeleri sessizce yere indi.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve ellerimle karnımı korumaya çalıştım. *Ne yapmalıyım???*

"Merhaba," diye fısıldadım. "Lütfen beni yemeyin."

Kuyruğunu sallamaya başladı. Bu iyi bir işaret miydi?

"Sadece arkadaş canlısı mı davranıyorsunuz? Ormanımda yeni birini görsem ben de meraklanırdım."

Bir adım daha ileri gittiğinde tiz bir çığlık attım. Vücudum gerildi ve gözlerimi kapatma isteğine karşı koymaya çalıştım.

Ve sonra—

Soğuk bir burnun elime değmesi, tiz bir inleme ve birdenbire kucağımda bir kurt buldum.

Ellerim başının tepesine gitti, onu itmeye hazırdım ama o sadece karnıma doğru mutlu bir şekilde itmeye devam etti. Çok geçmeden parmaklarım kalın tüylerinin arasına gömüldü. Kurt yuvarlandı ve karnını gösterdi. Çünkü evet, kesinlikle bir erkekti. Karnına hafifçe dokundum. Sadece memnuniyet dolu bir homurtu olduğunu tahmin edebileceğim bir ses çıkardı ve ben güldüm.

"Ah, sarılmaya canın çekiyor galiba."

Daha çok kuyruk sallıyor ve karnımı dürtüyor.

"İçimde bir bebek olduğunu biliyor musun? Bu yüzden mi bu kadar tatlı davranıyorsun?" *Yoksa belki de beni yemeden önce bana sahte bir güvenlik hissi mi veriyorsun?*

Tam da beklediğim anda midem guruldadı. Kurtum durdu, şaşkın bir ifadeyle mideme baktı. Kulaklarını kaşıdım. "Bebek Elma yemek istiyor, sanırım geri dönmeliyim."

Onu kucağımdan nazikçe itip yavaşça ayağa kalkarken homurdandı. Eve doğru birkaç tereddütlü adım attım, o ise olduğu yerde kaldı. "Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum. Belki tekrar görüşürüz."

En azından öyle umuyordum. Burada beni gerçekten seven en az bir kişi —yani *bir kurt* —olsa güzel olurdu.

Yeni arkadaşıma hafifçe el salladım ve arkamı döndüm, geldiğim yoldan aşağı doğru ilerlerken kendimi orman perisi prensesi gibi hissediyordum. Gerçekten de vahşi doğanın içinde yaşıyorduk. Chicago'da vahşi kurtların olması normal miydi? Belli ki biraz araştırma yapmam gerekiyordu.

Öğle yemeğinde ne yiyeceğimi düşünüyordum ki, elime çarpan bir hava akımıyla çığlık attım. Elimi göğsüme koyarak havaya sıçradım ve kurtla göz göze geldim.

Bana doğru bakarak, "Ne diye bağırıyorsun?" der gibi bir ifade takındı.

“Aman Tanrım, beni korkuttun.” Kafasıyla elimi dürttü ve ben de kalp atışlarım normale dönerken otomatik olarak kulaklarını kaşıdım. “Keşke senin kadar sessiz hareket edebilseydim. Benimle yürümek ister misin? Beni eve kadar götürmek istemen çok centilmence bir davranış.”

Yanımda olmak isteyen, gerçekten benimle birlikte olmak isteyen birinin olması yalnızlığımı hafifletti. Wolfy önümde koşuşturdu, kuyruğunu sallayarak her şeyi inceledi, sonra da beni kontrol etmek için geri döndü. Yolun sonuna gelene kadar istikrarlı bir ritimle ilerledi ve karnıma hafifçe dokunmak için her fırsatı değerlendirdi.

Ev görüş alanıma girdiğinde adımlarımı yavaşlattım. İçimde korkunç bir gerçek belirdi. Onları görmemiştim ama evin çevresinde devriye gezen muhafızlar olduğunu biliyordum. Ya biri Wolfy'yi görüp ona ateş ederse?

“Hemen eve geri dönmelisin. Yaralanmanı istemiyorum.” Sert bir şekilde konuştum ve ellerimi uzattım. “Daha ileri gitme.”

Wolfy dilini dışarı sarkıtarak oturdu ve ben yavaşça geri çekildim. O ise yerinden kıpırdamadı. Rahat bir nefes aldım ve eve doğru döndüm, arka veranda görünene kadar bahçelerin arasından ilerledim.

Alçak bir nefes sesi beni dondurdu. Aşağı baktım.

Wolfy yanımdaydı.

Tekrar.

"Eh, o plan da suya düştü."

Arka kapı gürültüyle açıldı ve Dimitri bana doğru yaklaştı.

“Aman Tanrım. Arkamda kal.” Kurtun önüne geçtim, vücudumu onunla öfkeli kocam arasına koydum.

25

DIMITRI

Huzursuz bir gece uykusunun ardından bu sabah ERKEN UYANDIM .

Sienna'nın yatak odasının kapısının önünde beş dakika boyunca volta atıp, kapıyı çalmalı mıyım diye düşündükten sonra, depolarımdan birinin güvenliğini kontrol etmek için evden fırlayıp çıktım. Boston ve New York üzerinden sevkiyatlar almaya başladığımızda, daha büyük bir dağıtım deposuna ihtiyacımız olacaktı. Şimdi eve dönmüştüm ve bu konuşmayı erteleyemezdim, ama Sienna ortalıkta yoktu. Güvenlik görevlileri bir saat önce ormana gittiğini söylediler.

Kahrolası *orman* .

Tek başına.

Leonid'in çenesindeki morluk, karımın korumasız bir şekilde ortalıkta dolaşmasına izin vermemem gerektiğinin bir hatırlatıcısı olmalı.

Karımı bulmaya kararlı bir şekilde arka kapıdan içeri daldım, ama onu bahçe yolundan bana doğru yürürken buldum. Göğsümdeki gerilim azalmadı, çünkü yanında lanet olası kurdum vardı.

Onlara yaklaşırken tüylerim diken diken oldu ve çenemi sıktım, bağırma isteğimi bastırmaya çalıştım. *Burnuyla karnını dürten* Vovk'u ürkütme riskini göze alamazdım. İçime keskin ve alışılmadık bir panik dalgası yayıldı.

“Vovk, pridi,” dedim kararlı ama sakin bir şekilde.

Vovk tembelce başını çevirip bana baktı. Yanıma gelmesini bekledim, ama olduğu yerde kaldı ve Sienna'yı kulaklarını okşamaya devam etmesi için teşvik etti.

"Bekle, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Çenem ağrıyordu. "Evet," dedim dişlerimi sıkarak. "Vovk, pridi."

“ *Aaa.* Şey, bu biraz utanç verici. Onu ormanda gördüğümde kurt sandım, ama senin köpeğin olması çok daha mantıklı. Adı Vovk mu?”

Çenemi o kadar sıkıca kenetledim ki, bu karşılaşmadan sonra azı dişlerimden hiçbiri kalmamış olsa şanslı olurdum. "Evet. Ukraynaca'da *kurt* anlamına geliyor, çünkü o bir kurt. Tehlikeli."

Sienna'nın parmakları donup kaldı, Vovk'un kulağının üzerinde asılı kaldı. Vovk hafifçe homurdandı ve kafasını Sienna'nın karnına çarptı.

Kalbim gümbür gümbür atarken elim yanımda kılıfında duran silaha gitti.

Sonra güldü. "Bugün tüm ilgiye ihtiyacın var, değil mi? Anlıyorum." Çabalarını ikiye katladı, kulaklarını kaşıdı. Kuyruğu sallandı. Kahretsin, *sallandı* . Onu kurtarmıştım, ölümün eşiğinden geri getirmiştim, bunca yıldır yanımda tutmuştum ve kuyruğunun sallandığını *hiç* görmemiştim.

“Ama o gerçekten bir kurt mu? Bu inanılmaz.” Sienna başını geriye doğru eğdi, koyu kahverengi gözleri bana dikildi.

Homurdandım. "Kurt köpekleri yetiştirme programında kullanılacaktı, ancak yavruyken yaralanıp terk edildi."

"Onu kurtardınız mı?"

Sienna'nın dokunuşu altında kendini beğenmiş bir şekilde sarkık duran Vovk'a bakakaldım. "Onun bana faydalı olabileceğini düşündüm."

Saçmaladığımı biliyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Eh, eminim öyledir. Nerede uyuyor?"

“Dışarıda yaşıyor. İnsanlardan hoşlanmıyor.”

Vovk tam o anda Sienna'nın elini yaladı. Bu da *neyin nesi* ?

"Konuşmamız gerek." Başımı hızla eve doğru çevirdim.

Gülümsemesi dudaklarından silindi ve bana hafifçe başıyla onay verdi.

Arkamı dönüp sessizce içeri girdim. Bu ev zaten boğucu geliyordu, ama şimdi daha da klostrofobik bir hale gelmişti ve *bunun* sebebi tamamen oydu. Yirmi dört saatten az bir süredir buradaydı ve evin her yerinde onun izleri vardı. Yemek masasında terk edilmiş bir kahve fincanı. Koridorun ortasında tek bir çorap. Havada asılı kalan vanilyalı şampuanının kokusu. Her şey çok fazlaydı.

Sienna, Vovk'u da yanına alarak beni içeriye kadar takip etti.

Küfrettim. "Hayır. O dışarıda yaşıyor. Davranışları tahmin edilemez vahşi bir hayvan."

Bu sefer kazanamayacaktı. Vovk son üç yılını benimle birlikte Rus yerleşkesinde geçirmişti, ama içeri girmeye en ufak bir ilgi bile göstermemişti. Donmuş arazide dolaşıyor, birkaç günde bir geri dönüyordu. Onu orada bırakmayı düşünmüştüm, ama ben orada yokken yerleşkede ona ne yapabileceklerini bilmiyordum, bu yüzden onu Chicago'ya getirdim. İnsanlara ve verdiğim ek yiyeceklere çok alışmıştı, vahşi doğada yaşayamazdı, ama bu davranış tamamen beklenmedikti. Evcil bir hayvan gibi davranıyordu.

Veranda kapısını açtım ve Vovk'a çıkmasını emrettim. Sarı gözlerini bana dikti ve sanki daha önce hiç Rusça duymamış gibi başını yana eğdi.

“Kurtlar iyi birer arkadaş ya da bekçi köpeği değildir,” diye devam ettim. “Ürkütücüdürler ve sadece kendilerini düşünürler.” Kendi evimde kendimi *açıklamak* zorunda kalmamalıydım elbette.

“Onun beni korumasına ihtiyacım yok,” dedi Sienna, gözlerinde her istediğini elde ederek büyümüş birinin buyurgan ifadesiyle, ateş saçarak. İçimden bir inilti çıktı. Mila'nın da son zamanlarda sık sık aynı bakışı vardı. “Eğer onu evde istemiyorsan, onu evden çıkarman gerekecek.”

Derin bir nefes aldım. Onun yanında ne kadar uzun süre kalırsam, karşımda duran bu minik kadın kontrolümü o kadar çok tüketiyordu. Vovk'a parmaklarımı şıklattım, o da homurdanıp *yavaşça* dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapattım ve kollarımı onunki gibi kavuşturarak karıma döndüm.

“Buradaki kuralları anlamanız gerekiyor. Elektronik cihaz kullanımı da dahil olmak üzere tüm hareketleriniz izlenecek. Operasyonlarımı tehlikeye atacak herhangi bir şey yaparsanız, buna kardeşinize Bratva istihbaratı iletmek de dahil, pişman olacaksınız.”

"Tanrım, çok paranoyaksın," dedi çenesini yukarı kaldırarak. "Hangi ameliyatları tehlikeye atabilirim ki?"

Öfke içimde patladı, bembeyaz bir ateş gibi, her şeyi tüketiyordu. Aramızdaki mesafeyi kapattım. “Senin paranoya dediğin şeye ben hayatta kalma içgüdüsü diyorum. Hepimiz şımartılmış, korunaklı bir hayat yaşamadık. İstediğin her şeyi elde etmeye alışmış olabilirsin, ama bu evde ben sorumluyum. Ve bana, personelime, aileme veya Bratva operasyonlarına zarar verecek bir şey yaparsan, benim çocuğumu taşıyor olman hiçbir şey ifade etmeyecek. Anlaşıldı mı?”

Yutkundu, gözleri korkuyla faltaşı gibi açıldı. Ama sonra dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve göğsüme itti.

"Herkesi yönetmeye alışmış olabilirsiniz, ama ben bu evde sizin tutsak ya da köleniz olarak bulunmuyorum. Ben sizin eşinizim, bu da beni kraliçe yapıyor ve bana da buna göre davranılacak."

Çenesinin sertliği ve kibirli sesi, vücudumda *arzuyu* yakıp kavurdu. Onu mutfak tezgahına yatırıp zevkten çığlık atana kadar becermekten kendimi zor tuttum. Gerçi belki bu onu daha itaatkar yapardı. Paris'te her sevişmemizden sonra daha yumuşak ve tatlı hale gelmişti.

"Bratva'da sadakat kazanılır."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "O zaman bunu hak etsen iyi olur."

"Lanet olası velet!" diye hırladım öne doğru adım atarken. Elim çenesine gitti, sıkıca kavradım. "Bu bir oyun değil."

Göz temasını kesmeden parmaklarını kolumda yukarı doğru gezdirdi, dokunuşu her iki uzvumda da elektrik kıvılcımları yaratıyordu. Elime ulaştığında, başparmağımı yanağından kaldırdı ve ağzına alıp sertçe emmeye başladı.

Penisimin pantolonuma baskı yaptığını hissettim ve zihnim şehvetle bulandı. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve başparmağımı sıcak ağzının içine daha da derine bastırdım.

"Beni özledin mi, hanımefendi? Geceleri yatakta ıslak ve dokunuşuma muhtaç bir halde yattın mı?"

Aynı sıcaklığı onun yüzünde de hissettim. Daha sertçe emdi.

Ön kapıdan gelen bir ses beni gerçekliğe geri döndürdü. Ellerimi ondan çekip geriye doğru adım attım, nefes nefese kalmıştım.

“Söylediklerimi unutmayın. İkinci şans vermem.”

26

SİENNA

Dimitri'nin telaş içinde mutfaktan kaçışını izlerken SIRITTIM . Çok eğlenceliydi.

Siena: 1

Dimitri: 0

Fransız kapılarına gelen bir gürültü dikkatimi çekti ve Vovk'un yüzünün cama yapışmış olduğunu gördüm. Dışarı çıkmadan önce homurdandım ve verandaya oturdum.

Vahşi hayvanlarla ilgili risklerin olduğunu anlamayacak kadar aptal değildim, ama Vovk'un Dimitri'nin doğumundan beri onunla birlikte olduğu ve davranışlarının hiç de saldırgan olmadığı anlaşılıyordu.

Vovk yanıma uzandı, başını kucağıma koydu. Parmaklarımla kulaklarını okşadım, kabarık tüylerinin verdiği hissin tadını çıkardım.

"Çok rahatlamayın. Yakında öğle yemeği için ne yapacağımı düşünmem gerek."

Dimitri'nin benim hakkımda hiçbir şey bilmediği veya neler yaşadığımı bilmediği halde hayatımı korunaklı ve şımartılmış olarak nitelendirmesine sinirlenmiştim, ama bunda biraz doğruluk payı da vardı. Kendimi beslemek gibi günlük işlerle ilgilenmeye alışkın değildim. Mutfağım her zaman Gianna'nın yemekleriyle doluydu ve Sofiya ile Juliet komşum olduktan sonra, düzenli olarak yemek yememi sağlamışlardı. İşe dalmak benim için çok kolaydı, saatler farkına bile varmadan uçup gidiyordu. Baby Apple düzenli olarak yemek yememi hatırlatmakta iyiydi, ama yine de olması gerekenden daha zor geliyordu.

Elimle yüzümü sildim. Bu zamanı *rutin oluşturma* işini pratik etmek için kullanmalıyım. Bebeklerin rutinlere ihtiyacı var.

Gelecekle ilgili fazla paniğe kapılmadan önce dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden telefonumu çıkardım ve Mafya Kızları Grup Sohbetini açtım.

SİENA

Noodle'ın kazaklarını nereden sipariş ediyorsunuz?

SOFIYA

…Neden?

Dimi'nin köpeği var mı?

Sofiya bir link gönderdi ve kendimi Manhattan'ın en iyi haute couture köpek kıyafetleri mağazası olan The City Dog Boutique'in web sitesinde buldum.

Aşırıya kaçılmıştı.

Ve muhteşem.

Telefonumu Vovk'a doğrulttum. "Doğru ölçüyü almak için bir mezura bulmamız gerekiyor, ama bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ekranda kırmızı yağmurluğu inceledi.

“Bir de mavisi var.” Ekranı bir sonrakine kaydırdığımda, üzerinde küçük bulutlar ve gökkuşakları olan mavi bir yağmurluk görünce neşelendi. “Aaa, ne kadar iyi bir çocuk. Mavi olanı olsun.”

Sepetimde üç ürün varken okunmamış mesajlarımın biriktiğini fark ettim.

BEN İSTERİM

Yani, gerçek bir kurt için kıyafet almaktan bahsediyor olamazsınız, değil mi?

SOFIYA

Ne?

JULIET

Sienna, bir kurtla arkadaş oldun mu?

BEN İSTERİM

Dimi'nin "köpeği" Vovk, Ukrayna'da kurtardığı gerçek bir KURT.

Vovk ile birlikte bir selfie çektim.

SİENA

Çok tatlı değil mi? Bebek Apple'ın büyük bir hayranı.

Sayfayı tekrar açıp web sitesine geri döndüm ve kıyafet seçeneklerinin çokluğu karşısında yine dikkatim dağıldı. Kış için kesinlikle birkaç kazağa ihtiyacı vardı. Yakında hava soğuyacaktı.

“Ah hayır. Dimitri’den kredi kartını istemeyi unuttum.” Vovk’un başını hafifçe kucağımdan ittim. Bana somurtkan bir bakış attı. “Beni yargılama. Karısını ve varisini bedavaya elde edemediğini öğrenmesi gerekiyor.”

Elimde ne kadar para olduğu umurumda değildi. Mesele ilkeydi.

Veranda kapısını açtığım anda Vovk yanımdan sıyrılıp mutfağa girdi. Burnunun yeri koklarken seğirmesini izlerken kıkırdadım. *Dışarıda yaşıyormuş*, yalan!

Telefonum elimde tekrar titredi, ardı ardına vızıltılar geldi. Leona'nın adını görünce irkildim.

LEONA

SEN KAHROLASI KADIN!! DİMİTRİ İVANOV'LA EVLENDİN Mİ? VE BUNU RONAN'DAN MI ÖĞRENMEK ZORUNDA KALDIM?????

BANA BUNU NASIL YAPABİLİRSİNİZ?

Onun benden önce bir şeyler bilmesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun değil mi?

Kapıyı arkamdan kapatırken boğazımdan boğuk bir kahkaha çıktı, ama ona cevap veremeden biri çığlık attı. Mutfağa koştum ve Vovk'u, tezgâhın üzerine atlamış olan Svetlana'dan birkaç adım ötede, masanın köşesinde gergin bir vücutla ve gözleri sıkıca kapalı Polina'yı ise orada buldum.

“Vovk, buraya gel,” diye seslendim. Beni dinleyeceğinden emin değildim ama rahatlamama sebep olacak şekilde kuyruğunu sallayarak yanıma geldi. “Aferin oğlum. Sadece merhaba diyordun biliyorum ama büyük ve korkutucu görünüyorsun, bu yüzden çok nazik olmalısın.”

Polina ve Svetlana ağızları açık bir şekilde bana baktılar.

“Özür dilerim. Burada olduğunuzu fark etmedim. Ormanda Vovk ile karşılaştım ve bugün benim tarafımda kalmaya karar verdi. Ve siz söylediklerimden hiçbir şey anlamıyorsunuz. Tamam, şöyle deneyelim.”

Telefonumda bir çeviri uygulaması açtım ve İngilizce'den Rusça'ya çeviri yapacak şekilde ayarladım.

"Vovk'un sizi korkuttuğuna üzgünüm, ama o iyi bir insan." Robotik sesin çeviriyi yapmasını duyabilmeleri için ses seviyesini sonuna kadar açtım.

Svetlana başını salladı ve yavaşça tezgahtan indi. Açık kahverengi saçları iki örgü halinde, yanaklarında ve burnunda hafif çillerle çok genç görünüyordu. Hem o hem de Polina sade siyah kıyafetler giymişti. Polina benim yaşıma daha yakındı. Düz, koyu saçları çarpıcı mavi gözlerini çerçeveliyordu. Kalbim sıkıştı. Eğer Rusça öğrenebilseydim, belki onlarla arkadaş olabilirdim.

“Tekrar özür dilerim. Gidiyoruz.” Çeviri sesi duyuldu ve Polina başını salladı, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı. Telefonumu işaret etti ve aramızdaki mesafeyi kapattım—Vovk'un yerinde kaldığını görünce memnun oldum—ve telefonu uzattım. Telefonu aldı ve uygulamaya bir şeyler yazdı. *Öğle yemeği* kelimesini tanıdım.

Robotik ses İngilizce olarak, "Size öğle yemeği hazırlayacağız," diye okudu.

“Spasibo,” dedim. *Teşekkür ederim* .

Polina başka bir şey söyledi ve ben uygulamanın çevirmesini bekledim. "Bebek için randevu aldım. İyi bir doktor."

Gülümsemem biraz zorlama bir hal aldı ama teşekkürlerimi tekrarladım. Yardımı için minnettardım, ama bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Buradaki geleceğim yalnız ve bunaltıcı olacaktı. Ultrason randevularına yalnız gitmeyi… ve yalnız doğum yapmayı düşünmek istemiyordum. Boğazımı temizledim ve başka yöne baktım.

Zayıf olmayı bırakın. Güçsüz değilsiniz.

Bir yolunu bulurdum. Dimitri ne kadar olmak istese de tanrı değildi.

Uyluğumun arkasına yapılan bir dürtme dikkatimi dağıttı. Vovk'a gülümsedim. Endişeli olduğumu biliyor muydu? Yoksa o da mı yiyecek arıyordu?

Tezgahın taburesine çıktım ve kadınların öğle yemeği hazırlamasını izledim. Bu evde her zaman kendimi yabancı gibi mi hissedecektim?

“Hım, pelmeni kokusu mu alıyorum?” Maxim’in gür sesi ondan önce geldi. Arkasından henüz tanışmadığım bir adamla birlikte mutfağa girdi.

“İyi günler bayanlar. Sienna, sanırım daha önce tanışmadınız—”

Ayaklarımın dibinden gelen kısık bir hırıltı, iki adamı da dondurdu.

“Vovk,” diye azarladım. “Homurdanma.”

Maxim bir adım öne çıktı, ama Vovk'un hırıltısı daha da şiddetlendi. "Burada ne işi var? Erkeklerden nefret ediyor."

Geniş gülümsememi engelleyemedim. "Demek ki insan karakterini iyi anlıyormuş."

Maxim gözlerini devirdi. "Eğer beni ısırırsa, ben de onu ısırırım."

Svetlana Rusça bir şey söyledi ve Maxim'in yanakları kızardı. İkisinin de gözlerine baktım, ne dediğini öğrenmeyi çok istiyordum. Öğle yemeği biter bitmez bir dil öğrenme programı indiriyordum. Dedikoduların dışında kalmaktan nefret ediyordum.

Maxim'in arkasından gelen adam uzun boylu ve zayıftı, köşeli yanakları ve şakaklarına kadar kıvrılacak kadar uzun koyu kahverengi saçları vardı.

Maxim, "Bu, bilgisayar dehası hackerımız Aleksei Sokolov," dedi.

Demek bu Dimitri'nin bilgisayar korsanıydı. Adı bana tanıdık gelmedi ama eğer Forum'daysa, bir kod adı kullanıyordu. Küçük Apple'ımı büyütürken bir nebze uykuda olan yaramaz, meraklı yanım canlandı. Rekabetçi yanım onun ne kadar iyi olduğunu öğrenmek istedi.

Mutfakın diğer tarafından bana hafifçe el salladı, çünkü Vovk'un onu yanıma yaklaştırma havasında olmadığı anlaşılıyordu. Çoraplı ayaklarımı tüylerine sürttüm. Saçma, aşırı koruyucu Wolfy, ve ben onu bu yüzden seviyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Lütfen bana Lyosha diye seslenin."

“Ah, doğru.” Sofiya’nın Rus ve Ukraynalıların, özellikle daha samimi veya gündelik durumlarda, her türlü takma adı kullandıklarından bahsettiğini şimdi hatırladım. “Keşke benim ismimin de böyle sevimli bir versiyonu olsaydı.”

Aleksei tezgâha yaslandı. "Hmm. Belki Sienochka gibi bir şey?"

Bu takma adı telaffuz etmek biraz sakil gelse de hoşuma gitti.

“Vovk’un bile bir lakabı var,” diye devam etti. “Vovçik, Ukraynaca küçültme eki. Vovçik Kardeş Kurt hakkında çocuk hikayeleri var. Dimitri’nin bundan esinlendiğini sanmıyorum.”

Maxim alaycı bir şekilde, "Sanırım herkesin kendi kimliğine göre adlandırılması hayatın daha kolay olacağını düşünüyor," dedi. "Dikkatli ol yoksa bebeğinin adı 'Bebek' olur."

Sırıttım. "O zaman ismi benim bulmam iyi bir fikir. Evdeki herkes Ukraynaca konuşuyor mu?"

Sofiya, annesi ve büyükannesiyle Ukraynaca konuşarak büyümüştü, bu yüzden Clementine'e de Ukraynaca öğretiyordu. Diğer ev personeli ve gardiyanlarla iletişim kurmak için iki yeni dil öğrenmeye çalışmak ona umutsuz geliyordu.

Maxim başını salladı. "Hayır. Sveta Ukraynalı, bu yüzden elbette o da öyle, Dimitri de öyle. Ama hepimiz Rusça konuştuğumuz için evde kullandığımız ana dil bu."

Oh be. Tamam. Bunu halledebilirim.

"Yeni yerine nasıl alışıyorsun?" diye sordu Lyosha.

Sağ taraftaki koridorun inşaat alanını işaret ettim. "Gerçekten de rustik, sade tasarımınızı çok beğendim."

Maxim'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İnanılmaz bir şekilde, eskisinden daha iyi."

"Hepiniz burada mı yaşıyorsunuz? Yoksa arazide mi?" diye sordum.

Polina'nın eline vurmak istediği tokadı savuşturarak bir Rus mantısı çaldı ve ağzına attı. "Bahçenin diğer tarafına geçerseniz, muhafızlar için daha küçük bir ev var. Polina, Sveta ve diğer bazı personel evin bu tarafında yaşıyor." Yatak odamın karşısındaki eve çıkan merdivenleri işaret etti. Bu evin ne kadar büyük olduğunu anlamakta zorlanıyordum.

“Ah, sormayı unuttum—Dimitri’nin kullanabileceğim bir kredi kartı var mı? Eşyalarımın geri kalanı gelene kadar almam gereken şeyler var.” Burnumu buruşturdum. “Bir de oturma odasına birkaç mobilya almamız gerektiği gibi çılgın bir fikrim vardı. Bu aralar çok moda.”

Maxim güldü ve cüzdanını çıkardı. "Aslında evet. Aleksei senin için bir kredi kartı sipariş etti." Üzerinde SIENNA IVANOVA yazan siyah ve altın renkli bir kredi kartı uzattı bana. Sofiya ile soyadlarımızı değiştirdiğimizi ancak bu anda fark ettim.

"Bilmem gereken bir harcama limiti var mı?" diye hafifçe sordum.

"Bunu patrona sormanız gerekecek."

Hayır, teşekkürler. Eğer Dimitri harcadığım miktardan rahatsız olduysa, bunu bana kendisi söyleyebilirdi.

Köpek ürünleri satan butiği tekrar açtım ve yeni kartımla sipariş verdim.

Kadınlar mutfak adasının ortasına, çorba ve salata kaseleriyle birlikte, mantıya benzeyen büyük bir tabak koydular. Yemekler güzeldi—sıcak ve iç ısıtıcı—ve Maxim ile Lyosha ile sohbetlerini dinlemekten keyif aldım. Dimitri'nin evindeki enerjinin nasıl olacağından emin değildim çünkü çok gergin biriydi… aslında, bunu bir kenara bırakalım. Doğru tanımlama "

kaba herif" olurdu. Ama personeli ve korumaları mutlu ve rahat görünüyordu.

Yemek bittikten sonra herkes işine geri dönmek için dağıldı. Ben mutfakta yalnız kaldım, Vovk'u okşayarak zamanımı nasıl geçireceğimi düşünmeye çalıştım.

İlk üç aylık dönemim beni o kadar yorgun düşürmüştü ki, hiçbir siber saldırı işine girişmemiştim. Enerjim geri dönüyor olsa da, kara borsa forumlarına geri dönmekte tereddüt ediyordum. Yaptığım şey tehlikeli değildi… yakalanmadığım sürece. Küçük Apple'ı taşımak, risklerin farkında olmamı her zamankinden daha çok artırmıştı. Öte yandan, yakında takıntılı bir şekilde üzerinde çalışabileceğim bir projeye başlamazsam, aklımı kaybedeceğim. Belki de CozyScape karakterlerim dondurma dükkanlarını franchise etmeliydi.

Tabureden indim ve yeni kurt arkadaşım gölge gibi peşimden gelirken evin içinde dolaştım, ta ki nefesimi kesen bir odanın kapısında kendimi bulana kadar. Oda özellikle büyük değildi—ortalama bir yatak odası büyüklüğündeydi—ama tavanı kemerliydi ve arka duvarın tamamı pencerelerden oluşuyordu.

İçeri adımımı attım ve klostrofobi hissim hafifledi. Evin bu tarafında duvarlar ve zemin tamamlanmıştı, ama başka pek bir şey yoktu. Bu odanın ne amaçla kullanılacağına dair hiçbir işaret yoktu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ne düşünüyorsun Vovchyk? Burayı ofisim yapmalı mıyım?"

Pencerelere doğru koştu ve dışarıya baktı, burnu sonbahar havasını koklamaya çalışıyormuş gibi seğiriyordu. Bahçeyi büyük ağaçlar çevreliyordu, kalan yaprakları koyu turuncu, kırmızı ve kahverengi tonlarındaydı. Çok geçmeden, tüm manzara bir kar örtüsüyle kaplanacaktı. Bebeğim buraya geldiğinde ise, her yer bahar yeşilliğinin bir patlaması olacaktı.

Her şeyin kaosa sürüklenmesinden bu yana ilk kez geleceğime dair bir görüntü yakaladım; bebeğimle birlikte ahşap zemini kaplayan yumuşak bir halının üzerinde oynadığımız, pencerelerden güneş ışığının içeri süzüldüğü bir gelecek. Bu görüntüye tutundum, içimde nazik bir umut yeşermesine izin verdim. Geleceği kontrol edemezdim, ama bu mekan için mükemmel mobilyaları bulabilirdim, o yüzden bunu yapacaktım.

27

DIMITRI

"SEGODNYA SOLNECHNO." *Bugün hava güneşli.*

"Mne nravitsya kogda svetit sonce." *Güneşli zamanları severim.*

Sienna'nın Rusça çalışırken çıkardığı ses, evin içinde yankılanarak ardında bir kasırga bırakıyordu. Gece odasına çekildikten sonra, evin içinde dolaşıp etrafa saçtığı eşyaları inceliyordum. Şimdiye kadar boş karton kutular, bir çift kulaklık, neon renkli Post-it notları, bir kazak ve üç çift çorap toplamıştım.

Kaos onu takip etti. O lanet olası kurt da öyle. Vovk daha önce kimseye zerre kadar sevgi göstermemişti, ama şu anda bahçede mavi ve pembe bir yağmurlukla oturuyordu, Sienna da ona mırıldanıyor ve fotoğrafını çekiyordu.

“Zavtra budet dozhd.” *Yarın yağmur yağacak.*

Şehir merkezindeki ofisimdeki siyah deri koltuğa geri oturdum, çenem kasılmıştı, onu güvenlik kameralarından izliyordum. Bugün evlendiğimizden beri bir hafta geçmişti ve o günden beri karımla toplamda otuz dakikadan az zaman geçirmiştim. Şehir merkezinde kaldığım geceler hariç, evden erken çıkıp geç dönüyordum.

Ondan fiziksel olarak ayrılmak kolaydı, ama zihnimdeki etkisi giderek artmış ve uyanık olduğum her an aklımdan geçmez hale gelmişti.

Bundan nefret ettim.

İş toplantılarındayken onun ne yaptığını merak ediyordum. Çatı katındaki dairemde yalnız oturduğumda ise bilgisayarımın kameralarından onu izliyordum. Personel ve güvenlik görevlileri ondan uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı, ama daha bir hafta geçmişti ve onlar bile pes

etmeye başlamışlardı. Sveta ve Polina, Sienna'nın onlarla Rusça iletişim kurma kararlılığından özellikle etkilenmişlerdi.

Ofis kapım açıldı ve Maxim içeri girdi. Çenesi kenetlenmiş, omuzları gergin bir şekilde karşımda duran koltuğa çöktü.

Kaşımı kaldırdım. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

Kollarını kavuşturdu. "Bunu anlamıyorum. Parisli kızı düşünmeden duramıyordun. Şimdi birkaç adım ötede, evine halı sipariş ediyor ve sen ondan kaçınıyorsun."

“Çünkü o Parisli kız değil. Bana yalan söyledi.”

"Ve sen ona karşı dürüst oldun mu, *Declan?* "

Onu görmezden geldim, gözlerim tekrar bilgisayar ekranıma kaydı. Görünüşe göre kurt fotoğraf çekimi bitmişti çünkü Sienna mutfaktan çikolatalı kurabiye alıyordu. Dün Sienna, kız kardeşim ona Rusça dersi verirken ve çikolatalı kurabiye yapmayı öğretirken saatlerce Sofiya ile görüntülü görüşme yapmıştı. Bir ara Sienna koca bir tereyağı kalıbını kaybetmişti. Bulamayınca omuz silkmiş ve buzdolabından yeni bir kalıp almıştı. Ben de o gece geç saatlerde eve döndüğümde kayıp tereyağı kalıbını pencere kenarındaki anlaşılmaz yerinden ait olduğu yere geri koymuştum.

Şimdi kendi yeri ilan ettiği güneşlenme odasına doğru yürüyordu. Onu kameralardan ilk kez orada gördüğümde içimi bir öfke kaplamıştı ve neredeyse arabama atlayıp ona defolup gitmesini söyleyecektim. Beni durduran tek şey, bunu söylemenin birkaç zayıf noktamdan birini ortaya çıkaracağı gerçeğiydi.

O günden beri öfkem azalmıştı. Şimdi her gün onun odaya ne ekleyeceğini görmek için bekliyordum.

Gözlerimi ekrandan ayırdım. "Anladın mı?"

Maxim içini çekti ve cebinden iki küçük kutu çıkarıp bana uzattı. İçindeki yüzüğü kontrol etmek için birini açtım. Elmasımı koleksiyonumdan seçmiştim—dört karatın biraz üzerinde, mükemmel renk ve berraklıkta—ve kuyumcumuz onu daha küçük elmaslarla çevrili altın bir çerçeveye yerleştirmiş ve ona uygun altın bir alyans yapmıştı.

İkinci kutuda yüzüğüm vardı. Üzerinden altın bir çizgi geçen siyah titanyum bir yüzük.

İki kutuyu da ceketimin cebine koydum. "Ağır bir şey taşımadığından emin ol." İki gün önce eve geldiğimde, onu antreden kocaman bir halıyı sürüklerken bulmuştum. Halıyı oturma odasına taşıdıktan sonra bir daha

yapmamasını söylemiştim ama Sienna'nın istediğini yapma alışkanlığı vardı.

"Öyleyse artık onunla iletişim kurmamıza izin veriliyor mu?" diye sordu Maxim.

Pakhan olduğumda Maxim'e, ikinci adamımın her şeye evet diyen biri olmasına gerek olmadığını söyledim. Onun fikrini söylemesi ve bana meydan okumaktan korkmaması gerekiyordu. Bunlar olmadan, devirdiğimiz yozlaşmış liderlikten daha iyi değildim.

Şimdi o kararımdan pişmanım.

"İngilizce bilmiyorsun ve adamlara buralarda oyalanmamalarını söyle."

Hiç kimse onun etkisinde uzun süre kalıp cazibesine karşı koyamazdı.

O günün ilerleyen saatlerinde, Sienna akşam yemeği yerken, sessizce yatak odasına girdim. Bu odada kamera kurulu değildi, bu yüzden taşındığından beri odayı ilk kez görüyordum.

Onun kokusu vardı. Vanilya, tatlı ve çiçeksi bir kokuyla karışmıştı. Ama aynı zamanda tam bir karmaşaydı. Duvarlar, henüz bitmemiş duvarlar, yığın yığın kıyafet ve kutularla doluydu… Göğsüme alışılmadık bir suçluluk duygusu saplandı. Çocuğumun annesini, kontrplak zeminli, bitmemiş bir odaya yerleştirmiştim.

Bu sorunu çözmek için yükleniciyle koordinasyon sağlaması amacıyla Polina'ya bir mesaj gönderdim.

Elim, toplanmamış yatağın üzerindeki karışık çarşafların ve battaniyelerin üzerinde gezindi. Paris'te geçirdiğim o geceler, birisiyle aynı yatağı paylaştığım ilk gecelerdi.

Yüzük kutusunu cebimden çıkardım ve yastığının üzerine bıraktım.

28

SİENNA

Uykusuzluğum beni ağır bir yük gibi EZERKEN, KORİDORDA SESSİZCE İLERLEDİM . Uyuyabilmek için esrar içeren sakızlar alırdım ama küçük Eclair bunu imkansız hale getirmişti, bu yüzden koridorlarda bir hayalet gibi dolaşmaya mahkumdum. *Jane Eyre'nin* konusu bu değil miydi? Tavan arasında hapsolmuş, Heathcliff adında kasvetli bir adamı rahatsız eden hayalet bir eş? Juliet'e sormam gerekecek.

Bu evde kendimi bir hayalet gibi hissediyordum; üzgün, yalnız ve kolayca unutulmuş. Çok sessizdi. Clementine'in koridorda emekleyerek kahkaha atmasından, Queenie'nin demir asasıyla Noodle'a hükmetmesine ve her zaman taciz edebileceğim Mafya askerleriyle dolu eğitim tesisleri ve atış poligonlarına ayrılmış katlara kadar her zaman hareketli olan bir apartmanda yaşamaya alışmıştım.

Hmm. Belki de bu yüzden son günlerde kendimi bu kadar kaybolmuş hissediyordum. Şaka yapma alışkanlığımdan yoksun kalmıştım. Yıllar boyunca, huysuz mafya adamlarını kızdırmak için kesin stratejiler geliştirmiştim. Belki de bu becerilerimi kocamla test etme zamanı gelmişti.

Koca.

Koca koca koca.

Kaç kere söylesem de bir türlü anlam veremiyordum. Özellikle de onu hiç görmediğim için. Parmağımdaki elmas ışığı yakalıyordu ve elimi yumruk yaptım. Yüzük mükemmeldi. Bir şekilde, tam olarak kendim için seçeceğim şeydi ve bu beni çok sinirlendiriyordu. Yüzük kutusunu yastığımın üzerine bırakmak, umursamaz ve özensiz bir hareketin

tanımıydı. Yüzüğü bana veren adam kadar ondan da nefret etmeliydim ama o aptalca mükemmel elmas, her gördüğümde kalbimi hızlandırıyordu.

Ne alçak herif.

Belki de *Jane Eyre'ı* kendim okumalıyım. Zamanımı dolduracak bir şey. Hafif bir homurdanma sesi çıkardım, evin ağır sessizliğini bozdu. Okulu zar zor bitirmiştim, derslere dikkat etmekten çok arkadaş edinmekle ilgileniyordum. Küçük özel okulumdaki öğretmenlerin alaycı yorumları, kendimi geliştirmeye olan isteğimi daha da azaltmıştı, bu yüzden sonunda denemekten vazgeçtim. Karne notlarımın çoğunu Matteo'dan saklamıştım. Nadiren birini bulduğunda, derin bir iç çekip neredeyse başarısız olmak için çok zeki olduğumu söylerdi.

Liseyi bitirdiğimde nihayet DEHB teşhisi konulduğunda, tüm parçalar yerine oturdu. Tembel ya da aptal ya da kendim hakkında inandığım milyonlarca korkunç şeyden biri değildim. Doğru desteğe sahip olsaydım okulun ne kadar daha kolay olabileceğini bilmek canımı acıttı, ama en azından üniversite için zamanında gerekli düzenlemeleri aldım. Gitmeyi planlamamıştım, ama Leona beni ikna edene kadar ısrar etti. *Ne yani, evde oturan bir mafya karısı mı olacaksın? Biraz hayatın tadını çıkar, Sienna.*

NYU'ya kaydolduk ve ilk kez özgürlüğün tadını tattım. Birdenbire bir *hayatım* oldu; gidecek yerlerim, konuşacak insanlarım ve düzenli olarak gittiğim bir helal yemek arabası. Bunlar, Arnavutların şehri alt üst edip hayatımı tehdit etmesinden önceki yıllardı. Babam Don olduğu zamandan beri her şey daha sakindi. Koruma görevlilerim hâlâ oradaydı, ama beni uzaktan takip ediyorlardı.

NYU aynı zamanda bir şeyde gerçekten iyi olduğumu ilk deneyimlediğim yerdi. Bilgisayar programlama ve daha sonra siber güvenlik benim için kolaydı ve sonunda kardeşimin sözlerine inanmaya başladım: Aptal değildim.

Dimitri ile evlendiğimden beri geçen iki hafta boyunca Rusça öğrenmeye ve ev tadilatını tamamlamaya odaklanmıştım. Baş yüklenici -ki büyük bir sürpriz olarak bir *kadındı*- geçen hafta devasa projenin sonraki adımlarını görüşmek üzere gelmişti. İnşaat ekibi zeminleri döşerken ve benim isteğim üzerine koyu renkli çiçek desenli bir duvar kağıdı döşerken, Dimitri'nin adamları tüm eşyalarımı odamdan çıkarmıştı.

Belki de başka bir siber güvenlik işine girmeliyim. Özellikle düşük riskli birini seçebilirim. Belki de zamanımı doldurmak için gönüllü işler bile yapabilirim. Kendimi etik bir hacker olarak görmeyi severdim…

derslerimde öğrendiğim prensiplere uymuyordum elbette. Kendi etik kodum vardı. Hiç yazmamıştım ama belki de yazmalıyım… onu güzel ve resmi bir hale getirip bilgisayarımın yanına çerçeveleyebilirim.

Evet, bu fikri beğendim. Sadece kağıda ihtiyacım vardı. *Şık* bir kağıda. Ve o havalı dolma kalemlerden birine. Ya da bir kaligrafi fırçasına. Arkamı döndüm ve koridordan Dimitri'nin ofisine doğru yürüdüm. El işi malzemelerinin olmasını beklemiyordum ama en azından başlamak için biraz kağıt ve kalem çalabilirdim. Ahlak kurallarım ne olmalı acaba? Hmmm…

Kural 1: Erkekler en kötüsüdür. Hayatlarını daha da zorlaştırın.
Kural 2: Zenginlerden çalmak eğlencelidir.
Kural 3: …

Belki de kuralları jel kalemlerle yazmalıyım. Dur, bavulumda veya çantamda birkaç tane olabilir.

Jel kalemlerim var mıydı?

Tekrar arkamı döndüm, odama doğru yavaşça yürürken, var olup olmadıklarından emin olmadığım jel kalemlerin yerini zihnimde canlandırmaya çalıştım.

Aslında ihtiyacım olan şey, üzerine yazı yazabileceğim karton kağıttı. Normal bilgisayar kağıdı, bu tür resmi bir belge için uygun olmazdı.

Kural 3: Yazı aracınıza uygun kalınlıkta kağıt kullanın.

Yüksek bir bağırış sessizliği bozdu ve ben tiz bir çığlıkla havaya sıçradım. Sırtımı duvara yasladım ve kollarımı belime doladım. Tabii ki, bu Vovk'un dışarıda kaldığı tek geceydi. Polina, çeviri uygulaması aracılığıyla bana, kendisine verilen eti tamamlamak için birkaç gün avlandığını söylemişti.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım.

"İyi misin küçük Eclair?" diye mırıldandım. "Bunu da duydun, değil mi? Belki de bu evdeki tek hayalet ben değilim."

Yine sessizlik.

Ve sonra—

Koridorun öbür ucundan, bu sefer daha da yüksek sesle bir bağırış geldi.

Oraya doğru koştum çünkü… açıkçası kendimi koruma yeteneğim yoktu, ama aynı zamanda Dimitri'ye saldırılıyormuş gibi geliyordu ve ona şaka yapmadan önce ölmesi gerçekten çok sakıncalı olurdu. Muhtemelen hayalet formundayken beni tamamen görmezden gelirdi, ki bu *çok sıkıcı olurdu* .

Odasının önünde ani bir frenle durdum ve yanımda silah (ya da sağduyu) olmaması gerçeği beni durdurmadan önce kapıyı hızla açtım. Kapı, yer yerinden oynatan bir gürültüyle duvara çarptı. Terliğim havada kavis çizerek, kocamın üzerinde beliren gölgeli figürün üzerine sessiz bir *tokat* gibi inerken bir savaş çığlığı attım.

Bir bağırış, bir dizi küfür ve ardından başucu lambası açıldı.

“Ne halt ediyorsun, Sienna?” diye kükredi Dimitri. Sarı saçları uykudan dağılmış, sevimli bir şekilde dik duruyordu ama gözleri öfkeyle doluydu.

Gözlerimi kırpıştırarak odaya baktım ve... kimseyi göremedim. "Hım." Gözlerim tekrar Dimitri'nin ~~çıplak göğsüne~~ , yatakta duran kabarık yastık yığınına takıldı. "Yani olayları yanlış yorumlamış olabilirim ve saldırgan aslında bir yastıktı, ama senin için hayatımı ve en sevdiğim terliğimi riske atmaya razı olduğum için onur duymalısın." Parmaklarımı koluma vurdum. "Gerçi şimdi güvende olduğunu görünce onu geri isteyeceğim. Sınırlı sayıda üretilmiş bir terlik."

Dimitri terliği sanki bir bombaymış gibi eline aldı. "Gecenin ortası ve sen buraya gelip bana böyle bir şeyle saldırmaya karar verdin... Bu da neyin nesi?"

Yüzünde tiksinti ifadesiyle onu bana geri fırlattı ve ben nefesimi tuttum.

"Sven'in duygularını inciteceksin." Hot Dog Wiener Dog terliğimi alnından öptüm ve ait olduğu yere, ayağıma geri koydum.

Dimitri'nin konuşma yeteneğinden yoksun kaldığı anlaşılıyordu; bu, insanların Sven'in görkemli yüzüne baktığı zamanlarda sıkça rastlanan bir durumdu, ama bana onu inceleme fırsatı verdi. Dramatik girişimin onu uyandırdığı açıktı, ancak onu ne kadar uzun süre gözlemlersem, duyduğum bağırışların ondan geldiğinden o kadar emin oldum. Gözleri vahşi ve kan çanağı gibiydi, göğsünde ter parıltısı vardı ve çarşafları etrafına dolanmıştı.

Göğsüm sıkıştı.

Kapıyı duvardan uzaklaştırdım, kapıyı açarken kapı kolunun alçıpan duvarda bıraktığı izi kasten görmezden geldim ve dikkatlice kapattım.

“Sen nesin—”

Yatak odasını geçip, banyo kapısı olduğunu umduğum yere doğru ilerledim. *Aha, evet. İşte burada.*

Gözlerimi kısarak, korkunç derecede parlak ampule karşı ışığı açtım. "Buraya mutlaka bir dimmer taktırmalısınız. Bu ampuller de neyin nesi? Muhtemelen beş bin Kelvinlik gün ışığı saçmalığı. Merak etmeyin, evin tamamı için sıcak beyaz ampuller sipariş ettim bile."

Yatak odasına döndüm, komodinin üzerindeki lambayı aldım ve Dimitri bana şaşkınlıkla bakarken banyoya taşıdım. Prizin ulaşabileceği en uygun yeri bulmak için dudaklarımı büzdüm. Kapalı klozet kapağının üzerinde mükemmel bir şekilde dengede durdu. Harika. Banyo yapma zamanı.

Küvet büyük ve bağımsızdı, ancak genel oda tasarımı biraz ilham verici değildi. Beyaz mermer zemin, beyaz duvarlar, modern beyaz küvet. *Esneme* ... Evime döndüğümde banyom tamamen pembe fayanslardan, pembe klozetten ve altın armatürlerden oluşuyordu; mumlar ve altın yaldızlı çerçevelerdeki sanat eserleriyle süslenmişti, ayrıca havlu ısıtıcı gibi banyo malzemeleri de vardı. Soğuktan tüylerim diken diken oldu. Evet, kesinlikle bir havlu ısıtıcıya ve yerden ısıtmaya ihtiyacı vardı.

"Ne yapıyorsun?"

Dimitri'nin uykulu sesi beni dolabımda eşyaları karıştırmaktan alıkoydu ve başımı kaldırdım. Adamın kendisi kapı aralığında, kalçalarına kadar sarkmış siyah eşofmanıyla duruyordu. Kalın kolları çıplak göğsünde çaprazlanmıştı ve aşırı parlak tavan lambaları yaralarının beyaz çizgilerinden yansıyordu.

Paris'te parmak uçlarımla haritasını çıkardığım ve yumuşak öpücükler kondurduğum yerler.

Bir anda buz gibi suya dalmak gibi bir aydınlanma yaşadım. *Onları motosiklet kazasında almıştım* . Declan'ın derisi trafik kazasında yırtılmış olabilir, ama Dimitri'nin o izleri başka bir şekilde edindiğinden şüpheleniyordum.

Gözlerimi başka yöne çevirmeye zorladım ve havlu yığınını kenara iterek, parmaklarım küçük bir Epsom tuzu kabını kavradığında zafer dolu bir ses çıkardım. Yere düşmüş tuzları yerden kaldırıp küvete serptim.

Dimitri kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve burnunun köprüsünü sıktı. "Gecenin bir yarısı banyo yapmak için yatak odama dalmaya karar vermenin bir sebebi var mı?"

Aramızdaki mesafeyi geçip, ışık düğmesini çevirme fırsatını yakaladım. Tavan lambaları söndü ve biz lambanın sıcak ışığı altında kaldık.

"Bu daha iyi."

Elini avucumun içine aldım. Buz gibiydi. Daha sıkı sıktım.

Dimitri'yi tanıdığım kısa süre içinde kalbimi defalarca kırmıştı. Paris'te tek kelime etmeden gitmesi, New York'ta bana karşı acımasızlığı, burada evinde beni terk etmesi... Şimdi onun için kalbimin kanaması için hiçbir sebep yoktu, ama yine de kanadı—taşıdığı acı için, sert dış görünüşünü oluşturmak için hayatta ne yaşadıysa yaşasın.

“Banyo senin için.” diye usulca söyledim ama yine de irkildi. Onu yavaşça küvete doğru çektim.

Parmaklarım beline gitti ve o da kaşını kaldırdı. Gözlerindeki yaşam belirtisini görünce göğsüme bir rahatlama hissi yayıldı.

Eşofmanını aşağı çekerken göz kırptım. "Sadece iç çamaşırı giyip giymediğini kontrol ediyordum. İster giyip giymemeye sen karar verirsin." Siyah boxer şortuna başımla işaret ettim.

Odayı şaşkınlıkla taradı. "Rüya mı görüyorum?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Şey, bu biraz hakaret gibi çünkü eminim rüyanızda gizemli ama muhteşem bir deniz kızının sizi derinliklere çektiği ve sadece bir anlığına bile olsa onu görmenin ölüme değer olduğu, yeter ki gördüğünüz son şey o olsun, diye düşünmediniz."

Onun tamamen şaşkın halinden faydalanarak onu küvete ittim. Suya girerken boxer şortu suyun altında dalgalandı. Kalbim acısa da yüzümde alaycı bir gülümseme vardı. Dimitri güçlü ve kendine güvenen, sarsılmaz bir kale gibiydi, ama şu anda sanki Declan'ın yanındaymışım gibi, onun hassas yönünü, kilit altında tuttuğu içsel kırılganlığının çatlaklardan sızdığını görüyordum.

Bu geceden sonra aramızda hiçbir şeyin değişeceğine kendimi kandırmadım ve kabusunun karanlık pençelerinden tamamen kurtulduktan sonra bana öfkeyle saldırmasına hâlâ hazırlıklıydım. Ama kabusları yalnız başına atlatmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Belki de bu banyoyu, yanaklarından yaşlar süzülerek yalnız başına uyanan çocuk halim için hazırlıyordum.

Lavabonun altından küçük bir havlu yığını aldım ve kendime oturmak için küçük bir minder yapmak üzere küvetin yanına koydum. Başka bir havluyu da kendime sardım. Bu, yerden yayılan soğuktan beni koruyacak kadar büyük ve battaniye gibi işlev görüyordu.

"Gerçekten orada oturup ne yapacaksın? Beni mi izleyeceksin?"

Sesindeki sertliği kişisel olarak algılamadım.

"Bensiz içeride yalnız mısın?" Çenem küvetin kenarına yaslanmıştı.

Sinirli bir şekilde " *hayır"* diye homurdandı, ama omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Size katılmak isterdim ama küçük Eclair'i kaynatmaktan endişeleniyorum."

"Eklerleri mi haşlıyorsunuz?"

"Hayır, bu kötü olurdu."

Elini yüzüne sürdü ve ben ona acıdım. "Bebek bu hafta bir ekler büyüklüğünde." Dalgın bir şekilde küçük karnımı okşadığım yere baktım.

Dimitri'nin gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bir ekler," diye tekrarladı.

Acaba Paris'teki o pastanede tattığımız kurabiyeleri mi düşünüyordu? Bunu fazla düşünmemeliydim, yoksa hiç var olmamış bir adam için gözyaşlarına boğulurdum. Birlikte geçirdiğimiz zaman nasıl biterse bitsin, paylaştığımız günlerden vazgeçmek istemiyordum. Belki de sonunda, tutunmanın acısı çok fazla olduğunda, buna hazır olurdum. Ama yine de, aramızdaki durum ne olursa olsun, o hafta sonu bizim küçük Eclair'imizi yaratmıştı, bu da orada gerçek bir sihir olduğu anlamına geliyordu.

"Evet. Eclair'imizin bu hafta neler yaptığını öğrenmek ister misin?"

Zorlukla yutkundu ve başını salladı.

Uygulamada okuduğum her şeyi hatırlamaya çalıştım. "Kemikleri ve kasları güçleniyor, gözleri göz kapaklarının altında hareket etmeye başlıyor ve kulakları yerine oturuyor."

“Nereden taşınıyorsunuz?”

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Eclair şu anda biraz uzaylı bir kütle gibi. Çok sevimli bir kütle ama yine de."

“Bir hareket hissedebiliyor musunuz…?”

“Henüz biraz erken.” Sofiya, Clementine’in hareket ettiğini ilk birkaç kez hissettiğinde, karnının aç olduğu için guruldadığını sandığını söyledi. Ben de her türlü garip hisse –açlık sancıları, gaz– çok dikkat ediyordum ama hiçbir şey yoktu. Uygulamam birkaç hafta daha süreceğini söylüyordu.

"Sanırım eklerler pek taşınabilir değil."

Sırıttım ama gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu. Dimitri'nin bebeğimizden bahsetmesini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu, her şeyin gerçek olduğunu hissettirdi. Sanki bu konuda yalnız değildim.

"Henüz değil," diye fısıldadım.

"Ve cinsiyetini bilmiyor musun?"

Başımı salladım. "Bunu gösterecek bir kan testi yaptırabilirim ama sürpriz olmasının daha eğlenceli olup olmayacağına karar veremiyorum. Ama öğrenmek istiyorsan..."

Göz temasını kesti ve kalbim göğsümde hüzünlü bir şekilde çarpmaya başladı.

"Ne isterseniz o olur," dedi.

Keşke onun da bir fikri olsaydı.

Keşke Eclair'i isteseydi. *Beni* isteseydi.

Bütün bunlar nasıl işleyecekti? Bebekle birlikte evin bir kanadında, Dimitri bizi ziyaret etmeye tenezzül edene kadar kendi hayatımızı mı yaşayacaktık?

Derin bir nefes aldım. Her şeyi teker teker yapacağım.

"Banyoların olayı ne?" diye sordu.

“Ha, doğru. Hamilelikte çok acı olanları kullanamıyorsunuz ama ben sadece bu türlerini kullanmayı seviyorum.”

"Acaba bu yüzden mi sanki lavın içinde oturuyormuşum gibi hissediyorum?"

Burun kıvırdım. "Lav mı?"

"Beni canlı canlı kaynatmaya çalıştığınızdan oldukça eminim."

Zarif bir hareketle ayağa kalktı. Loş ışık, göğsünün kaslı hatlarında dans eden parıldayan damlaları aydınlatıyordu. Yerdeki yerimden, sırılsıklam ıslak iç çamaşırının tenine yapışmış halini, kalın hatlarını belirginleştiren halini mükemmel bir şekilde görebiliyordum…

Küvetten bacağını dışarı sarkıttıktan sonra boxer şortunu çıkardı. Şort yere bir şapırtıyla düştü ve bana penisinin ve sıkı kalçasının tam yan görünümünü sundu.

Ah, içimden bir ah çektim. Hatırladığım kadar iyilerdi. İlk birlikte olduğum adamın masumiyetinden o kadar etkilenmiştim ki, onun çekiciliğini abartmıştım diye düşünmüştüm—ummuştum.

Kanatlar, hayır.

Bellerine bir havlu sardı ve elini bana uzattı. Elini tuttum ve beni nazikçe yerden kaldırmasına izin verdim. Ayakta dururken bile, gözlerine bakabilmek için başımı geriye doğru eğmem gerekiyordu.

"Beni diri diri kaynatmaya çalıştığınız için size teşekkür etmeli miyim, emin değilim."

"Korkak," diye takıldım.

Dudaklarında kısa bir an için belirsiz bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu ve yerini her zamanki anlaşılmaz ifadesizliğine bıraktı.

"Geç oldu." Sesi sertti.

Banyodan çıkarken adımlarım ağırdı.

Yatağına girip, kollarımı ve bacaklarımı ona dolamak, göğsüne gömülmek ve kollarının beni sarmasını hissetmek istedim.

Ama ben bunu fazla abartmıştım.

“Tatlı rüyalar,” diye mırıldandım. Ve sonra, bu kadar utanç verici derecede samimi bir şekilde konuşmayı bitiremediğim için, “Uçan terliklere dikkat edin,” diye ekledim.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapatırken, Dimitri'nin sessiz "İyi geceler, Sienna" sözleri ahşap yüzeyde yankılandı.

29

SİENNA

LEONA

Chicago'ya geliyorum.

Leona'nın mesajını görünce gözlerime İNANAMADIM .

SİENA

Ne? Neden?

LEONA

Yeni takılara ihtiyacım olduğunu fark ettim.

SİENA

Evet, kesinlikle, dolabı mücevherlerle dolu olan biri için olmazsa olmaz.

LEONA

Gelmemi istiyor musun, istemiyor musun?

SİENA

Demek istediğim şuydu:

Aman Tanrım, evet! Daha fazla takıya ihtiyacın var!

LEONA

Bu daha iyi.

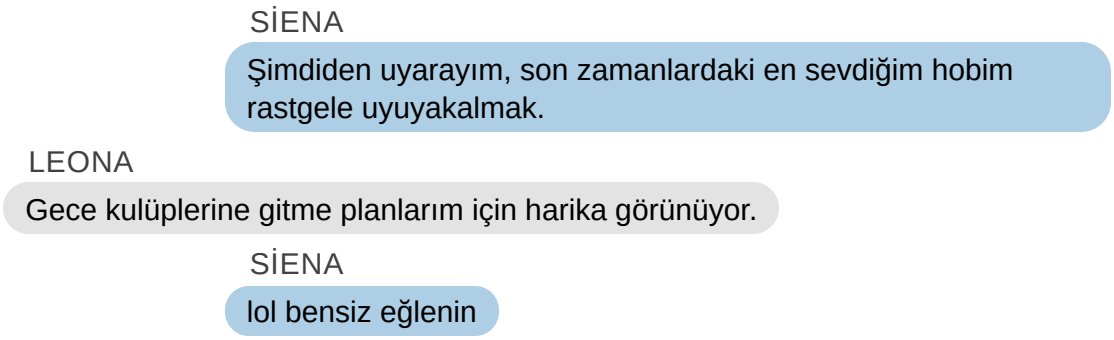
Ronan'ın Boston ticaret yollarını kesinleştirecek birine ihtiyacı var ve benim de en iyi arkadaşımı kontrol etmem gerekiyor.

Leona'nın sürpriz evliliğimi ona hemen söylemediğim için beni affetmesi birkaç gün ve birçok rüşvet gerektirmişti, ama sonunda bir cannoli teslimatı onu ikna etmişti. Dimitri ile işlerin nasıl gittiği konusunda

yalan söylediğimi anladığında muhtemelen ona daha fazla hediye almak zorunda kalacağım. Ona—herkese—işlerin iyi gittiğini söylemiştim. Hatta aptalca bir şekilde beni bir randevuya çıkardığını bile söylemiştim.

Güneşlenme odası için sipariş ettiğim yumuşak kanepeye yığılırken inledim. Kimsenin benim için endişelenmesini istemediğim için yalan söylemenin sorun olmadığını kendime söylemiştim. Gerçek nedenin gururumla çok daha fazla ilgisi olduğunu itiraf etmek daha zordu; yeni kocamın otuz saniyeden daha uzun süre yanımda olmaya tahammül edemediğini bilmelerini istemiyordum.

Leona evliliğimin gerçek durumunu iki saniyede anlardı, ama ben o kadar yalnızdım ki ona uzak durmasını söyleyemedim.

"Beni gece kulübüne gitmeye zorlamanıza inanamıyorum . Burada film izleyemez miyiz? Hiçbir kıyafetim üzerime doğru düzgün uymuyor," diye sızlandım.

Leona, her zamanki kayıtsız bakışını bana dikti. "Mızmızlanmayı bırak, küçük yalancı, ve kıçını kaldırıp birazcık sürtük gibi bir şey giy."

Sinirle bir çığlık attım ve öfkeyle dolaba geri döndüm. Geçen hafta inşaat ekibi, giyinme odasına harika görünen şık bir raf sistemi kurmuştu. Belki bir gün kıyafetlerimi oraya bile asarım. Yerdeki kıyafet yığınlarını iterek seçeneklerimi düşündüm. Siyah pullu mini eteğim yüksek belliydi, bu yüzden büyüyen karnıma sığma ihtimali yüksekti.

Eteği giyerken karnımı içeri çekerek küçük şişkinliğimin üzerinden geçirmeye çalıştım. Çok dardı ve kocaman bir yemek karnım varmış gibi görünüyordum, ama kimi etkilemeye çalışıyordum ki? Şimdi bir üst giymem gerekiyordu. Birkaç seçeneğe baktım ama sürekli aynı siyah pullu

kısa üstü seçtim. Giydim ve büyüyen göğüslerimin üzerinde ne kadar dar olduğuna homurdandım.

“Pekala, dürüst ol. Çok mu çabalıyorum acaba?” Dolaptan çıktım ve küçük bir dönüş yaptım.

Leona yatağımın üzerinde oturmuş, Vovk'un kulaklarını kaşıyordu. Vovk yeni misafirimize tamamen hayran kalmış gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım, anneciğim, çok seksi görünüyorsun. Hiçbir şeyi değiştirme sakın."

"Sanki senin yanındayken biri beni fark edecekmiş gibi." Tişörtümü çekiştirdim. Kendi bedenimde rahatsız hissetmeye alışkın değildim, ama Leona'nın yanında iyi bir günde bile çekici hissetmek yeterince zordu.

Aynada yüzümü inceledim. Biraz daha yorgun görünmemin dışında, hamilelik henüz görünüşümü fazla değiştirmemişti. Saçımın bir tutamını düzleştirmeye çalışarak onunla oynadım. Kahküllerim uzuyordu ve biraz garip bir uzunlukta takılıp kalmışlardı, ancak hamilelik hormonları kesinlikle uzama sürecini hızlandırıyordu.

Leona gözlerini devirdi. "Bırak şunu. *Herkes* sana bakacak." Vovk'u hafifçe kenara itti ve ayağa kalktı, yeşil mini eteği bacaklarını her zamankinden daha uzun gösteriyordu. Yanıma geldi ve kolunu omzuma atarak beni sıkıca kucakladı. "Zaten bakmaları da gerekiyor."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Birlikte böyle hazırlanmak bana üniversite günlerimizi hatırlattı. "Burada olmana sevindim."

"Güzel. Belki kocanı, dostluğumuzun sembolü olarak bana bir mücevher hediye etmeye ikna edebilirsin."

Burun kıvırdım. "Bakalım ne yapabilirim. Hadi gidelim."

Vovk önden aşağıya indi. Giriş holünde Maxim ve Aleksei'nin hararetli bir tartışmaya dalmış olduklarını görünce kaşlarımı çattım. Aleksei, Maxim'in gömleğini tutarken yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuştu. Merdivenlerdeki topuk seslerim, artık yalnız olmadıklarını onlara haber verdi. Aleksei aniden Maxim'i bıraktı ve ondan uzaklaştı.

Maxim beni görünce küfretti. "Bu kıyafetle beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Aşağıya baktım. "Merak etme, eteğin içindeki patlayıcıları etkisiz hale getirdim, sanırım geceyi sağ salim atlatacaksın."

Yüzündeki kaş çatması beni gülümsetti. "Endişelendiğim şey patlayıcılar değil, tabii ki kocan seni o kıyafetle evden çıkardığım için bana fırlatmadığı sürece."

Kollarımı kavuşturdum. "Burada tutsak olmadığım konusunda bana güvence verildi. Ayrıca, beni buradan çıkarmayı zaten kabul ettiniz."

Belki de Leona, reddederse beni evden gizlice çıkaracağını söyleyince kabul etti, ama yine de. Dimitri önemli bir hükümet toplantısındaydı, bu yüzden planlarımızı veto edemezdi. Zaten bir erkeğin bana nereye gidip gidemeyeceğimi söylemesini dinlemek istemiyordum. Özellikle de gece yarısı banyoda yaptığımız sohbetten sonra beni görmezden gelmeye devam eden bir adamın.

Kahrolsun o. Ve son üç gecedir onun daha fazla kabus görmediğinden emin olmak için kulağımı yatak odasının kapısına dayayan o yumuşak kalpli aptal olduğum için de kahrolsun ben.

“Nasılsın Lyosha? Bizimle geliyor musun?” diye sordum. Hacker neredeyse hiç ininden çıkmıyordu, bu da takdir edebileceğim bir şeydi. Onunla iş hakkında konuşmak için izini sürmeyi düşünmüştüm ama hacking bilgimin boyutunu açığa vurmak istemedim. Dimitri'nin beni tanımakla ilgilenmediği açıktı, bu yüzden kartlarımı gizli tutmaya karar vermiştim.

"Hayır, değil," dedi Maxim, çenesi kenetlenmiş bir şekilde.

Aleksei sert bir şekilde başını salladıktan sonra arkasını dönüp öfkeyle dışarı çıktı. Leona ise zarif bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Her şey yolunda mı—” diye başladım ama Maxim sözümü kesti.

“Şimdi gitmeliyiz. Sergey ikinci korumamız olarak bizimle gelecek, ama eğer gitmemiz gerektiğini söylersem, itiraz etmeden gideceğine dair söz vermen gerekiyor.”

Maxim normalde çok rahat bir insandı, bu sert ve ciddi hali şaşırtıcıydı. Garaja doğru koşmaya başladı, sonra aniden durdu. "Senden kıyafet değiştirmeni istesem, değiştirir misin?"

Ben homurdandım, o da yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde içini çekti.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

KULÜP ENERJİYLE DOLUP TAŞIYORDU, müzik o kadar yüksekti ki göğüs kafesimi titretiyordu. Görüntülerin, kokuların ve etrafımızdaki havanın elektrik yüklü yoğunluğu, isteksiz onayımı hızla gerçek bir coşkuya dönüştürdü. Leona ile kol kola kalabalığın arasından geçtik, birçok aç gözlü

bakış topladık. Çoğu Leona içindi—kızıl saçlı bomba gibi kadını görmezden gelmek imkansızdı—ama ben de hatırı sayılır sayıda hayran bakış topladım. Kibirliydi ama bu ilgi beni aydınlattı. Bu adamlardan hiçbirini istemiyordum ama arzu edilmek, sadece birkaç saatliğine bile olsa, hoş bir duyguydu. Devasa barda boş yerlere sıkışırken kalçalarıma ekstra bir salınım ekledim.

Leona barmene işaret etti; barmen de şeytani bir gülümsemeyle, seksi ve kendinden emin bir tavırla yanlarına geldi.

"Ne ikram edebilirim?" diye sordu.

Leona bara doğru eğildi, yüzünde tam bir baştan çıkarıcılık ifadesi vardı. "Öncelikle adınızı söyleyin."

Leona'ya karşı koyabilecek çok az insan vardı, ama bu kadının, yarısı beyaz yarısı simsiyah olan havalı saçları ve deri kemeriyle bir şansı olabileceğini düşündüm. Gözleri Leona'nın göğüslerinin üstünden taşan haline takıldı. "Benim adım Mae."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Leona parmağını uzattı ve yavaşça Mae'nin boğazında gezdirdi, sonra öne eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Barmen geri çekildi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Leona bana döndü. "Ne istiyorsun?"

"Bu gösterinin devamını ister misiniz?" Kadınların arasına işaret ederek, "Bir Shirley Temple, bolca kirazlı lütfen," dedim.

Mae, içeceklerimizi hazırlamaya gitmeden önce Leona'ya bir kez daha öfkeli bir bakış attı.

Başımı salladım, dirseğimi bara yasladım. "Çapkın."

Leona saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve bir tabureye çıktı. "Bunu bir ara denemelisin."

Yanına, bar taburesine oturdum ama hemen geri inmek zorunda kaldım. Eteğim çok dardı, aynı anda hem oturup hem de nefes alamıyordum. "Kadınlar mı, yoksa flört mü?"

"İkisi de, elbette."

Leona ile üniversite yıllarımızda birkaç kez sarhoşken öpüşmüştük ve bu eğlenceli olsa da benim için hiçbir zaman bundan öteye geçmemişti. Hiç kimse bana Dimitri'nin hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

“Yani...” diye başladı Leona.

Kaşımı kaldırdım. "Ne olmuş yani?"

"Seni sarhoş edemeyebilirim ama içkindeki şeker yığınının dilini çözmesini ummalısın, çünkü bu gece bana gizemli Pakhan hakkında her

şeyi anlatmadan buradan çıkamayacaksın."

Mae içeceğimi getirerek cevap vermemi engelledi. Leona'nın önüne üç shot bardağı, limon dilimleri ve küçük bir kase tuz koydu. Bardakları tekila ile doldurdu.

İki kadın göz göze geldi. Leona elinin sırtını yaladı, tuz serpti ve bir dilim limon aldı. Parmağını kıvırdı ve Mae öne eğilerek limon dilimini dudaklarının arasına aldı. Leona hiç vakit kaybetmeden elindeki tuzu yaladı ve ilk kadehi bir dikişte içti, ardından eğilerek barmenin ağzındaki limonu emdi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve Shirley Temple'ımdan uzun bir yudum aldım çünkü aman Tanrım, bu çok sıcaktı.

Mae göz kırparak bekleyenlere servis yapmak için arkasını döndü ve Leona da dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Dans edelim mi?" diye sordum.

Sırıttı. "Dedikoduyu öğrendikten sonra sen dans edebilirsin."

İçimden bir öksürdüm ve pipetimi kullanarak vişneyi çıkarmaya odaklandım. "Anlatacak bir şey yok. Bu bir mafya evliliği. Pek de romantik sayılmaz."

Leona gözlerini devirdi. "Çoğu mafya evliliği, çiftin Paris'te ateşli bir hafta sonu geçirmesiyle başlamaz. Evlendikten sonra seks nasıl gidiyor?"

Dudaklarım büküldü ve pipetim bardağın dibindeki bir başka kirazı kovaladı.

Leona yaklaşırken eli kolumu sıktı. "Cinsel ilişkiye girmiyor musunuz?"

Söylediği dehşet dolu ses tonu dudaklarımda istemsiz bir gülümsemeye neden oldu, ancak durumun gerçekliği beni hızla ayıklaştırdı.

"Benden nefret ediyor."

Leona, yüksek sesli müzik itirafımı yutmadan önce sözlerimi duyabilecek kadar yakındı. Kaşları çatık bir halde saçlarımla oynadı. "Ne demek istiyorsun?"

"O, bu evliliğe onu hapsetmek için kasten hamile kaldığımı düşünüyor."

"Onu, kendi fikri olan ve senin istemediğin bir evliliğe mi zorladın?"

Omuz silktim. "Onun zeki olduğunu hiç söylemedim."

"Bu zaten aşikar."

Kıkırdayarak güldüm ve içeceğimin geri kalanını bir çırpıda içtim, keşke alkol olsaydı da en azından göğsümdeki ağrıyı bir anlığına dindirebilseydim diye düşündüm. Dimitri'yi kabusundan beri üç gündür görmemiştim. Ertesi sabah erkenden evden çıkmış ve geri dönmemişti.

Onu özlediğim için kendimden nefret ettim.

Beni hayal kırıklığına uğratan ve muhtaç hissettiren, canlı cinsel rüyalarımda başrol oynadığı için ondan nefret ediyordum.

"Eğer o senin ne kadar seksi olduğunu göremeyecek kadar aptalsa, başkası görecektir."

“Şey…” Sol elimi yüzünün önünde salladım, nişan yüzüğümün yüzeyinden ışık yansıdı.

Leona yılmadı. "Eğer senin kocan olmak istiyorsa, sana gereken ilgiyi göstermeyi öğrenmesi gerekiyor." "Gerektiği gibi" kelimesini söylerken *ima* dolu bir üslup kullandı.

"Kulüpte rastgele bir adamla ilişki kuracak değilim. Zaten bu yüzden bu duruma düştüm. *Senin* tavsiyen üzerine."

Başını yana eğdi ve gözleri parıldadı. "Bu sefer sürpriz bir hamilelik konusunda endişelenmenize gerek olmadığına eminim. Ayrıca, hamile kadınların da ihtiyaçları var."

"Bunu bana da anlat bakalım," diye mırıldandım.

"Bu ne demek?" diye nefes nefese sordu. "Aman Tanrım! Azmışsın. Gördün mü, ben bir dahiymişim."

Yanaklarım kızardı ve parıltılı bluzumun içinde göğüslerimi düzeltmekle meşgul oldum.

Güldü. "Yanakların şalgam renginde. Sen ve bebek aynı renktesiniz."

"Turp diye düşünüyorsun."

"Ne?"

“Şalgamlar morumsu, turplar kırmızı. Yani makyajım göremediğim bir şey yapmıyorsa…”

Leona gözlerini devirdi. "Pekala, Bayan Sebze Çiftçisi."

İçeceğimin dibinden son vişneyi de çıkardım. "Tamam, şeker etkisi başlamak üzere. Dans pistine çıkma zamanı."

Leona son tekila kadehini de sertçe içti ve elimi tuttu. "Hadi şu işi bitirelim artık."

30

DIMITRI

SOĞUK ŞİKAGO rüzgarı yanaklarımı ısırıyordu. Ceketimin düğmelerini iliklediim, toplantının bittiğine dair rahat bir nefes aldım. Az önce yemek yiyip içki içtiğim valiler, senatörler ve polis şefleri, dünyanın en sıkıcı adamları yarışmasında Claude Dupont'a bile kafa tutabilirlerdi. Onları mutlu etmek ve avucumun içinde tutmak, arada sırada bir akşam yemeğine katlanmaya değerdi.

Muhtemelen.

O şerefsizlerin hepsi alyansım hakkında yorum yapmış ve bir sonraki akşam yemeğimize karımı da getirmem konusunda ısrar etmişlerdi. Aman Tanrım. Tek bir yemek sonunda Sienna hepsini avucunun içine alacaktı. Bu düşünce, anlamadığım keskin bir öfkeyle beni doldurdu.

MAXIM

Leona Byrne burada. Sienna ile arkadaş olduğunu biliyor muydunuz?

Yarın İrlandalı suikastçıyla Boston nakliye rotalarını kesinleştirmek için bir görüşmem vardı. O kadın benim karımla birlikte evimde ne yapıyordu ki?

Yirmi dakika sonra bir mesaj daha gönderdi.

MAXIM

Dışarı çıkmak istiyorlar. Hayır demeyi denedim ama işe yaramadı.

Bana şu anda evden çıkmadıklarını söyleyin...

MAXIM

Sergey'i Sienna'yı korumama yardım etmesi için yanıma alıyorum. Bu mesajı gördüğünüzde sakın paniklemeyin.

O iş çoktan bitmişti. Telefonumu o kadar sıkı tutuyordum ki parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Otoparkta koşarak arabama gittim ve içeri girer girmez Maxim'i aradım. Telefonu açtığında hoparlörlerimden yüksek sesli, cızırtılı bir müzik yayıldı.

"Her şey yolunda," dedi, ancak arka plandaki gürültüden dolayı anlaşılmaz sözlerini zar zor seçebiliyordum.

"Neredesin lan?" diye sordum.

"Oniks."

“Blyat!” diye küfrettim, gözlerimi kırmızı bir sis kaplarken yumruklarımı direksiyona vurdum. Onyx bir gece kulübüydü. *Karım* da bir gece kulübündeydi. Telefonu kapattım. Park yerinden hızla çıkarken lastiklerim gıcırdadı. En azından sıkıcı toplantımdan hemen faydalanacaktım, çünkü Chicago Polis Departmanını kontrol altında tutmak, şehir merkezinden son hızla geçerken onların gözlerini başka yöne çevirmeleri anlamına geliyordu.

Sonunda kulübe giden sokağa girdiğimde, blok boyunca uzanan bir kuyrukla karşılaştım. Girişin yakınındaki yasa dışı bir yere park ettim ve doğruca kapıya yöneldim. Onyx'in sahibi Sırp Julian Petrovic'ti. Bratva'nın bir parçası değildi, ancak Arnavutların getirdiği fuhuş ticaretine de hiç bulaşmamıştı, bu yüzden işletmeyi devraldıktan sonra kalmasına izin vermiştim. Buranın sahibi olmayabilirim, ama kapıdaki görevli beni içeri sokmaya çalışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Üzerimi silah aramak için arama yapmadan kenara çekildi. İyi ki de öyle yaptı. Bu, Maxim'i ve bu kulüpte karıma dokunan veya onu *gören* her piçi öldürmemi kolaylaştırırdı.

Duyusal bir kabusa adım attığımda çenem kasıldı; beni tedirgin eden acı verici derecede yüksek sesli müzik, havada asılı kalan bira ve içki kokusu ve herkesin stop motion dans ediyormuş gibi görünmesini sağlayan parlak mor ışıklar. Birisi omzuma çarptı ve tehdidi ortadan kaldırmak için kaslarımı gererek hızla döndüm. Sarhoş, yüzü kızarmış, orta yaşlı, gözleri donuk bir adamdı. Uğraşmaya değmezdi.

Odanın ortasındaki devasa barın etrafında dolaşırken omuzlarımı silktim. Bar tabureleri tamamen doluydu, daha da fazla insan omuz omuza durup siparişlerini bağırarak veriyordu. Sienna ortalarda yoktu.

DIMITRI

Bu kadın nerede lan?

Maxim'e mesajı gönderdim ama orada durup cevap beklemedim. VIP bölümüne çıkan merdivenlerden yukarı doğru ilerlerken yanından geçen bir güvenlik görevlisi bana başıyla selam verdi.

VIP alanını tararken yüzüm ifadesiz kaldı, oysa içimde sinirlerim alt üst olmuş ve öfke sel gibi akıyordu. Kendimi sakinleştirmek için öldürme listemi gözden geçirdim. İlk olarak, karımı buraya getirdikleri için Maxim ve Leona'yı öldürecektim. Sonra kulüpteki tüm erkekleri. Ronan, suikastçısını öldürdüğüm için bana savaş ilan edecekti, bu yüzden onu da ortadan kaldırmam gerekecekti. Ve korumalarını da.

Bu beni bir süre meşgul edecek gibi görünüyor.

Balkonun kenarından aşağıya bakarak dans pistini taradım. Önce Leona'nın kızıl saçları gözüme çarptı, sonra *onu* buldum. Sienna pistin ortasındaydı. Müziğe göre hareket ederken teninde ışık parıldıyordu, vücudu kıyafetiyle tam bir baştan çıkarıcılık örneğiydi.

O. Lanet. Kıyafet.

Göğüsleri eteğin altından şişmişti ve eteği kalçasını zar zor örtüyordu. Onu kucağıma çekip, merhamet dilenip bir daha kimsenin onu böyle görmesine izin vermeyeceğine söz verene kadar kalça yanaklarını kızartana kadar işkence etme isteğiyle titriyordum.

Leona da aynı derecede açık bir elbise giymişti ama umurumda bile değildi. Suikastçı, *karımı* işin içine karıştırmadığı sürece istediğini yapabilirdi.

Adamlar iki kadının etrafını köpekbalıkları gibi sarmıştı. Paris'te bedenimin tenime değmesinin hatırası tenimde bir hayalet gibi belirdi ve hırladım. Başka hiç kimse asla o hissi yaşayamayacaktı. Merdivenlerden aşağı koşarken kanım kaynamaya başladı. İkinci adamımı bir sütunun arkasında yarı gizlenmiş halde görünce aniden durdum ve yönümü değiştirdim.

Maxim, yumruğum yüzüne çarpmadan bir saniye önce beni fark etti. Çenesini ovuşturdu ve sırıttı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Buna nasıl izin verebildin?" diye homurdandım.

Yüzü ciddileşti. "Onun tutsak olmadığını ve korumaları olduğu sürece ayrılmasına izin verildiğini söyleyen sendin."

Ona tekrar vurma isteğiyle yanıp tutuşuyordum çünkü haklıydı. Bunu ben de söylemiştim ama böyle hissedeceğimi düşünmemiştim.

"Biz evliyiz," dedim. "Pakhan'ın karısı gibi davranmayı öğrenmesi gerekiyor. Beni utandırmasına izin veremem."

Maxim kayıtsız bir ses çıkardı. "Ve bu, seni rahatsız eden tek şey mi?"

Ona cevap vermeden sırtımı döndüm ve terli kalabalığın arasına karıştım. Neredeyse herkesten daha uzun ve daha iriydim, bu yüzden kalabalık hızla dağıldı ve karıma doğru düz bir yol açıldı.

Leona beni ilk fark eden oldu, ama yakalanma korkusu ya da endişesi göstermek yerine bana bir öpücük gönderdi. Sienna omzunun üzerinden baktı ve bana doğru yaklaştığımı görünce gözleri kocaman açıldı. Yakından bakınca, kıyafeti daha da... *kahretsin* . Altın rengi bir deri şerit, üstünü eteğinden ayırıyordu ve etek karnının üzerinde sıkıca gerilmişti. On yedi haftalık hamile olduğum için henüz çok dikkat çekmiyordu, ama o küçük kıvrım bile beni çıldırtmaya yetmişti.

Onu göğsüme sıkıca bastırdım. İçimdeki sürekli acı uğultusu dindi.

Kollarını boynuma doladı ve yanaklarımız birbirine değene kadar beni aşağı çekti. Nefesi kulağımı gıdıkladı. "Benimle dans etmeye mi geldin?"

Bir an için evet demeye meylettim. Yumuşak teninin çeneme değmesi, saçlarından gelen vanilya kokusu, vücuduma mükemmel uyumu, hepsi o kadar büyüleyiciydi ki beni siren büyüsünün altına çekti. Ama sonra bulunduğumuz yerin cehennemine geri döndüm—beni tedirgin eden yüksek sesler, karımın kalçalarına bakan adamlar, burada düşmanlara ne kadar açık olduğumuz.

Parmaklarımı saçlarına doladım ve dudaklarından bir nefes kesilmesine yetecek kadar sertçe çektim. "Hayır. Seni eve götürmeye geldim."

Alt dudağı öne doğru çıkıktı ve başını sallamaya çalıştı ama onu çok sıkı tuttuğum için başaramadı. Kolumu kalçasının altına sokup onu götürmeden önce ona karşı koyma şansı vermedim. Sienna kurtulmaya çalışarak çırpındı ama hareketi neredeyse hiç fark edilmedi.

"Gitmeye hazır değilim." Kibirli sesi bel altımda kanın hızla akmasına neden oldu.

Sergey, Maxim'in yanında bekliyordu ve ben *sadece personele* açık bir kapıdan geçip Petrovic'in ofisine doğru uzun bir koridordan ilerlerken ikisi de beni takip etti. Toplantıdan sonra üzerime çöken yorgunluk ve can sıkıntısı Sienna'nın varlığıyla kayboldu. Onu yere bıraktım ve duvara yasladım. Gözlerimi ondan ayırmadan cebimden anahtarlarımı çıkardım ve Sergey'e fırlattım, o da ben karımla ilgilenirken arabamı arka çıkışa kadar getirebilsin diye.

Maxim hızla ofisin kilidini açtı. Ben de vakit kaybetmeden karımı içeri çektim ve kapıyı arkamızdan kapattım.

“Burada ne yapıyoruz? Beni tekrar hapishaneye götüreceğinizi sanıyordum.”

Çenesini sıkıca kavradım, kıpırdayamasın diye. Gözleri ateş gibi parladı.

"Sen benim tutsağım değilsin, ama dışarı çıkıp dikkat çekmek için vücudunu sergilemek yerine nasıl davranman gerektiğini bilmeni bekliyorum."

Gözlerini kıstı ve beni itmeye çalıştı, ama ben bileğini yakalayıp duvara yasladım.

"Siktir git. Dikkat çekmek için vücudumu sergilemiyorum," diye tükürdü. "Sersem bile, bu seni ilgilendirmez."

"Sen benim lanet olası meselemsin," diye homurdandım. "Sen benim karımsın."

Gözlerini devirdi. "Kağıt üzerinde."

Vücudumda bembeyaz bir öfke dalgası yükseldi. "Evet, kağıt üzerinde. Yasal olarak benimle evlisin ve kahrolası Pakhan'ın karısı gibi davranacaksın."

“Senin için uslu durmakla pek ilgilenmiyorum.” Tekrar elimden kurtulmaya çalıştı ama başardığı tek şey, sıcak küçük vajinasını penisime sürtmek oldu. Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ve ne kadar sert olduğumu hissettiğinde gözleri faltaşı gibi açıldı. “Ama belki de bundan hoşlanıyorsundur.”

Kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışırken tenim bir sıcak bir soğuk oluyordu, ama o bana bunu yapmıştı—zihnimi siren büyüsüyle bulandırmış, aklımdan başka hiçbir şey geçmiyordu.

Elimi, eve vardığımızda yakacağım o minicik eteğinin altına sokup çıplak kalçasını sıktım. Çenesini sıktı ama iniltisini tamamen bastıramadı. Memnuniyetle sırıttım. Aramızda nefret nabız gibi atıyordu, ama başka bir şey de vardı. Gerilim, arzu, *ihtiyaç* ...

"Biliyor musun, ben ne düşünüyorum?"

Cevap vermedi ama bunun bir önemi yoktu.

Öne eğildim, önümü onunkine iyice bastırdım. Büyüyen karnının ince kıvrımını, göğüslerinin şişkinliğini hissedebiliyordum; en son yaladığım, emdiğim ve ısırdığım zamankinden daha büyüklerdi şimdi. "Sanırım bu gece buraya beni zorlamayı sevdiğin için geldin." Dudaklarım kulağının

kenarına değdi ve titreyen nefesi tenimde gezindi. "İlgimi özlüyorsun." Boynunu emdim, yumuşak iniltisinin tadını çıkardım. "Dokunuşuma çok ihtiyacın var."

Başını salladı ama bana doğru kıvrılarak vücudunu benimkine sürttü. Aramızdaki manyetik çekimi o da benim kadar güçlü hissediyordu.

Elimi kalçasının etrafında gezdirdim, parmaklarım vajinasına değene kadar. Sırılsıklam olmuştu ve inlememi zor tuttum. "İhtiyacın mı var? Acını dindirmemi mi istiyorsun... Emma?"

Sunduğum oyunu fark edince nefesi kesildi. Kalçalarını dokunuşuma doğru kaldırdı, vajinasını okşarken nefes alışverişi hızlandı, gözlerinin kapanıp başının duvara yaslanmasını zevkle izledim. Başparmağımı klitorisine bastırdım ve inledi. Kahretsin, o kadar tahrik olmuştu ki, onu saniyeler içinde orgazma ulaştırabileceğime bahse girerim.

Dudaklarım boğazının pürüzsüz tenini hafifçe ısırdı. "Neye ihtiyacın olduğunu bilmeden sana yardım edemem." Ses tonumu sakin tutmaya çalıştım ama bundan çok hoşlanıyordum. Onu kışkırtmak. Onunla dalga geçmek. Sanki hayata dönmek gibiydi.

"İhtiyacım var..." diye inledi, baş parmağımla klitorisine uyguladığım baskıyı artırdığımda.

Kaşımı kaldırdım. "Evet?"

Gözleri birden açıldı ve kedi yavrusu gibi hırladı. "Kahretsin, Declan."

Göğsüm memnuniyetle kabardı.

“ *Tsk* . Ne kadar da arsızca bir dil.” Avucumun topuğunu sıkıca üzerine bastırdım ve nefes nefese kalışı, penisimin fermuarıma daha da sertçe baskı yapmasına neden oldu. “Kötü kızlar zevklerini hak etmek zorundadır. Arkana dön. Ellerini duvara koy ve kıçını bana göster.”

"Siktir git." Göğsüme itti ama ben bileklerini yakalayıp tek elimle kavradım.

“Cezanı kabul edene kadar olmaz.” Ona doğru eğildim, dudaklarımı onunkilere hafifçe değdirdim. “Hadi bebeğim. Eğer itaat edersen sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim.” Şu anda çoktan onun içinde olabilirdim ama içimdeki canavar kontrolü ele geçirmek için pençelerini savuruyordu. Onun teslimiyetine ihtiyacım vardı.

İki parmağımı içine soktum, ne kadar sıcak olduğunu hissederek inledim ve o da özlediği sürtünmeyi elde etmeye çalışırken çığlık attı. Ona bunu vermedim. Parmaklarımı hareketsiz tuttum, onu paramparça etme içgüdülerime direndim. Yavaşça, işkence edercesine, parmaklarımı

tamamen çıkardım ve ağzıma götürüp temizledim. Gözleri kocaman açılmış ve gözbebekleri büyümüş bir halde her hareketimi izledi.

Kenara çekildim. "Sen bilirsin."

O sessizliği bozduğunda elim kapı kolundaydı.

"Beklemek."

Şükürler olsun. Bir saniye daha geçseydi çökerdim.

Yavaşça ona doğru döndüm. "Evet?"

“Pekala. Cezayı çekeceğim.” Sözleri zehir gibiydi.

Kapının kilidini çevirdim ve kollarımı kavuşturdum. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Yanakları kıpkırmızıydı. Utançtan mıydı? Öfkeden mi? Fark etmezdi. Önemli olan tek şey, cinsel uyarılmanın etkisiyle kendinden geçmiş olmasıydı; nefret etse bile bu aşağılanma onu tahrik ediyordu.

Sanki her saniyenin benim için bir işkence olduğunu biliyormuş gibi, yavaşça duvara döndü ve avuçlarını duvara bastırdı.

"Eteğini kalçanın üstüne kaldır."

Sesimi sakin tutmaya çalıştım ama pantolonuma boşalmamak için penisimi sıktım. Bu, hayatımın en ateşli sevişme anıydı.

Kendi kendine mırıldandı ve reddedeceğinden emindim, ama düşündüğümden bile daha azgın olmalıydı çünkü yaptı—daracık eteğinin ucunu altın rengi kalçalarının üzerinden sürükledi.

Üzerinde incecik bir tanga vardı, o minicik ip onu benden hiç gizlemiyordu. Külotunun bel kısmını kavrayıp sertçe çektim, vajina dudaklarını ve kalça yanaklarını ayıran o incecik kumaşın sıkı baskısından kurtulmak için parmak uçlarında yükselirken çıkardığı çığlığı zevkle dinledim.

Nefesi kesildi, tutunacak bir yer bulmak için parmaklarıyla duvara tırmandı.

“Pis kız,” diye mırıldandım. “Anüsüne uygulanan bu baskıdan hoşlanıyorsun, değil mi? Seni oraya götürsem nasıl boşalacağını merak ediyorum.” Diğer elimi de hareket ettirip başparmağımı arka girişine bastırdım. İnledi ama olduğu yerde kaldı.

“Kalın penisimin o daracık deliğe nasıl girdiğini hayal et. Seni iyice gererken, içeri girerken ve beni almaya çalışırken, beni sıkıca kavrardın. Ama bana dur demezsin çünkü beni memnun etmek istersin. İyi bir kız olmak istersin. Öyle değil mi?”

“Lütfen.” Hıçkırarak ağladı. “Lütfen, lütfen.”

Parmaklarımı külotunun bel kısmına sıkıca dolamışken diğer elimle kalçasına sertçe bastırdım. Duvara yumruk yaparak acıyla bağırdı, ama sonra sırtını kamburlaştırarak kalçasını bana sundu.

Elimle diğer yanağıma tekrar sertçe vurdum ve kalbim gümbür gümbür atarken donakaldım. "Bekle. Bunu yapmak sorun olur mu? Hamile olduğun halde?"

Omuzunun üzerinden bana baktı, gözleri yumuşaktı. "Şey, evet. Yeter ki sadece kalçama vur."

Yüz ifadesindeki şefkat ve bana hissettirdikleri yüzünden boğazım garip bir şekilde düğümlendi. "Emin misin?"

Yanakları daha da kızardı. "Bununla ilgili soru sordum."

İtirafı üzerine sikim o kadar sertleşti ki, neredeyse pantolonuma boşalacaktım. Ama bu bir ceza meselesiydi. Otoritemi göstermek ve birbirimizi tatmin etmekle ilgiliydi. Hepsi bu kadardı.

Kalçalarını dövmeye devam etmeden önce külotunu sertçe çekiştirdim. Garip bir şekilde koruyucu bir hisle vuruşlarımı hafif tuttum. Kalça yanakları pembeleşti ve inlemeleri hıçkıra hıçkıra inlemeye dönüştü.

İç çamaşırını çıkardım ve vücudumu sırtına iyice bastırdım. Kızarmış tenine uygulanan baskıdan dolayı kıvrandı ve içimdeki sürekli huzursuzluğun nihayet yatıştığını hissederek sırıttım.

"Dersini aldın mı, canım?"

Sevgi sözcüğü ağzımdan, kendimi durduramadan çıkmıştı.

"Evet," dedi.

Ellerim gövdesini okşayarak arkadan göğüslerine ulaştı ve sıktım. Kahretsin, çok güzel hissettiriyorlardı. Onları görmem gerekiyordu. Onu döndürdüm ve küçük üstünü yukarı çekerek siyah dantelli bir sütyenle örtülü göğüslerini ortaya çıkardım.

"Böyle bir şeyi bir daha başkalarının görebileceği bir yerde giyer misin?"

Gözlerinde meydan okuma parıldıyordu. Omuz silkti.

Omuz silkti *resmen* .

Elini göğsüm boyunca aşağı doğru gezdirdi. "Hangi ruh halinde olduğuma bağlı."

Dişlerim birbirine kenetlendi ve çenesini kavrayarak dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirdim. "Verdiğim ceza yeterince etkili olmamış olmalı."

O mırıldandı ve eli vücudumda aşağı doğru ilerleyerek penisimi kavradı. İstemeden de olsa eline doğru ittim. "Siren," diye mırıldandım.

Elini penisime daha da sıkılaştırdı.

"O güzelim amcık arzuyla mı titriyor? Kalın sikimin etrafına gerilmeye mi ihtiyacı var?"

"Evet."

“Doğru. Seks için çok can atıyorsun. Menim bacaklarından aşağı damlayana kadar seni menimle dolduracağım, böylece bu kulüpten çıktığında herkes kime ait olduğunu bilecek.” Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmadan önce cevap vermesine fırsat vermedim. Tadı inanılmaz tatlıydı.

"Beni buradan çıkar," diye hırladım, acıyan ereksiyonumu ona doğru bastırarak. "Şimdi."

Fermuarımla hafifçe uğraştı, aramızda herhangi bir mesafe yaratmayı reddetmem hareketlerini daha da zorlaştırdı. Sonunda, yumuşak eli penisimi kavradı ve dışarı çekti. Ne kadar iyi hissettirdiğine inledim, ama sıktığında tüm kontrolümü kaybettim.

Elimle her iki bileğini de başının üstündeki duvara sabitledim. Gerilmiş ve çaresiz bir haldeydi, gözleri kocaman açılmış, dolgun dudakları aralıktı. Diğer elimle dizinin arkasını kavrayıp onu açtım ve külotunu yana kaydırdım, böylece içine girmek için yeterli alanım oldu.

Beni saran yoğun sıcaklık o kadar güzel ve bunaltıcıydı ki nefesimi kesti. Gerilme karşısında gözleri sımsıkı kapandı ve ben de onu yumuşayana kadar öptüm.

“İşte bu kadar. İçeri girmeme izin ver.”

Neredeyse tamamen dışarı çektim ve tekrar içine girdim, bu sefer tamamen içine girene kadar durmadım, kalçalarımla ve penisimle onu duvara yasladım.

"Declan," diye fısıldadı.

Dudaklarından sahte ismimi duyunca ritmim bozuldu. Bu yerinde bir durumdu, çünkü her şey sahteydi. Sadece bir şeyler hissetmek için birbirimizin bedenlerini kullanıyorduk.

Bileklerini bıraktım, dantelli sütyeninin üzerinden meme ucunu sıktım ve dudaklarımla inlemesini yuttum. Kalçaları benimkilerle mükemmel bir ritim içinde hareket ediyordu.

"Yaklaştım," diye nefes nefese söyledi. Tırnakları sırtıma saplandı ve inledim. Onun izlerini üzerimde, sadece acı barındıran yaraların üzerine

katmanlar halinde istiyordum.

“Biliyorum bebeğim. Amın resmen sikimi emiyor.” Baş parmağım klitorisinin üzerinde gezindi ve o da dokunuşumu hissetmek için öne doğru kıvrıldı. Ama dokunmadım.

"Lütfen," dedi, sesinde bir hayal kırıklığı vardı.

Neredeyse tamamen geri çekildim ve tekrar içeri iterek onu tamamen doldurdum. Yoğunluğun etkisiyle çığlık attı, kalçalarını kıpırdattı ve kasıldı, ancak beni daha derine çekmeye mi yoksa baskıyı hafifletmeye mi çalıştığından emin değildim. Her iki durumda da, ben yerimden kıpırdamadım.

"Artık bir seçeneğiniz var."

Hızlıca üflenen hava boynumu gıdıkladı.

“Birinci seçenek—benim için uslu bir kız ol ve bir daha asla böyle bir şey giymeyeceğine söz ver, sadece benim gözlerim için giymek dışında, o zaman gelmene izin vereceğim. Eğer boyun eğmeyi reddedersen, seni menimle dolduracağım ve seni daha fazlasını istemeye bırakacağım.”

"Siktir git," diye tükürdü.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Umarım bu meydan okuma, umutsuz ve boş olduğunuzda buna değer. Ve eğer acınızı dindirmek için kendinizi tatmin etmeye zorlayabileceğinizi düşünüyorsanız, tekrar düşünün. Eve varana kadar ellerinizi bağlayacağım ve sonra sizi yatağa bağlayacağım, böylece ne kadar uğraşırsanız uğraşın, kendinize dokunamayacaksınız."

"Bunu yapmazsın." diye alaycı bir şekilde, öfke ve inanmazlıkla burnunu yukarı kaldırarak söyledi, ama gözlerinde bir şüphe kıvılcımı belirdi.

“Ah, ama yapardım. Seni orada, bir bekaret kemeri bulup kilitleyene kadar tutardım.” Başparmağımla yanağını okşadım ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Böylece, zevkini tamamen kontrol ederdim ve eğer bir daha orgazm olmak istersen, dizlerinin üstünde yalvarmak zorunda kalırdın.”

Kahretsin. Mantıklı tarafım bunu söylemeye hakkım olmadığını, onun zevkini kontrol etmeye hakkım olmadığını biliyordu. Ama artık bu fikir kafama girmişti, bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Devam etmek istiyordum, Sienna'nın... *Emma'nın* ayaklarımın dibinde, gözlerinde muhtaç gözyaşlarıyla bana yalvarmasını istiyordum. Her şey için bana güvenmesini istiyordum.

Başını salladı. "Lütfen gelmeme izin verin."

Belinde toplanmış olan eteğini elimle topladım. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Gözlerini kapattı, kaşlarını çattı ve tekrar açmadan önce derin bir nefes aldı. "Bu kıyafeti bir daha halk önünde giymeyeceğime söz veriyorum."

Beni kandırabileceğini düşünmesi çok tatlıydı.

“Sadece bu kıyafet değil.” Bileklerini daha sıkı tutarak duvara doğru çektim, ta ki parmak uçlarında durana kadar. “Ama bunu biliyorsun, değil mi?”

Kadın homurdandı. "Pekala. Bir daha bu kadar açık giyinmeyeceğim."

"Sana inanmıyorum," diye mırıldandım, yüzümü saçlarına yaslayıp onu içime çekerken. "Ama sorun değil. Eğer sözünü tutmazsan, ne tür bir cezanın geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çattı.

"Şimdi, seni düzeltmek için zaman ayırdığım için bana teşekkür et." Biraz abartıyordum ama umurumda bile değildi.

"Teşekkür ederim," diye tersledi.

Kalçasının hassas yanağını sertçe çimdikledim. Çığlık attı ve ben de bu fırsatı değerlendirip geri çekildim, sonra tekrar içeri girdim. Bu sefer durmadım. İkimiz de boşalmanın eşiğine gelene kadar onu becermeye, kalın penisimle doldurmaya devam ettim.

“İşte bu, sevgilim.” Başparmağım klitorisine bastırdı, sonunda ona ihtiyacı olan baskıyı verdim. Çığlıkla paramparça oldu. Bileklerini bıraktım ve kalçalarını avuçlayarak onu sabit tuttum ve onunla seviştim. Sonsuz orgazmının dalgalarını yaşarken kollarını boynuma doladı. Vajinası etrafımda sıkılaştı, artık dayanamadım. Hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşaldım, menimi derinlere, içine bıraktım. Prezervatifsiz ilk sevişmemdi ve şimdiden bağımlı olmuştum. Aramızda hiçbir engel olmadan onun yumuşaklığına, sıcaklığına ihtiyacım vardı.

Orada ne kadar süre birbirimize sarılıp, nefeslerimiz kesik kesik gelip gittiğini bilmiyordum. Yorgunluktan bitkin düşmüş bedeniyle bana yaslandı ve zamanımızın dolduğunu anladım. Yavaşça geri çekildim. Penisimin onun menisiyle kaplı olduğunu görünce göğsüm memnuniyetle kabardı.

Ellerim eteğine dolanmış, çömelirken eteğini yukarıda tutuyordum. Vajinasıyla göz hizasındaydım. Kırmızı, şişkin ve tamamen ıslaktı. Menimiz çoktan iç bacağından aşağı doğru akmaya başlamıştı.

"Ortamı temizlemem gerek," dedi sessizliği bozarak.

Sırıttım ve hırpalanmış külotunu vücudundan yırtıp attım, eteğini aşağı çekip kalçasına hafifçe vurdum.

"Böyle iyisin."

Gözleri bana hançer gibi saplandı. "Asla olmaz."

Onu sıkıca yanıma çekip yanağından öperken, tutuşum demir gibiydi. İtirazlarını görmezden gelerek ofis kapısını açtım. Maxim sırtı bize dönük, koridoru koruyordu.

"Sergey arabayı getirdi," dedi arkasına dönmeden, belli ki Sienna'yı bu halde kimsenin görmesini istemediğimi biliyordu, ona ne söylesem de.

"Leona'yı yalnız bırakamayız," dedi.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Sanırım iyi olacak."

"Elbette, ama yine de kaba bir davranış," diye mırıldandı.

Sienna'yı koridordan arka çıkışa doğru yönlendirirken göğsümden bir kahkaha yükseldi.

"Bana kabalıktan çok daha kötü şeyler söylendi. Sanırım bunu da atlatırım."

Onu arabaya bindirdim, ben de arka koltuğa oturdum, Sergey ve Maxim ise ön koltuğa oturdular. Birkaç dakika içinde uyuyakaldı. Minnettar olmalıydım; bu sayede yaptıklarımız hakkında konuşmaktan veya eve dönüş yolculuğunda uzun ve garip bir sessizlik içinde oturmaktan kurtulmuştuk. Ama arka koltuğun sessiz karanlığında, sıcak ve yumuşak bedeni benimkine yaslanmışken, kendimi onu kollarıma çekmekten alıkoyamadım.

Şehirde araba sürerken sokak lambaları arabanın içini aydınlatıyor, Sienna'nın yüzünün anlık görüntülerine şahit oluyordum. Makyajı dağılmış, saçları karmakarışıktı. Çok güzeldi. Göğsümde keskin bir acı hissettim.

Onunla birlikte olmak bana hem kontrolün bende olduğunu hem de serbest düşüşte olduğumu hissettirdi.

İlişkimiz olamazdı; ona güvenmiyordum ve Bratva evliliklerinin sadece trajediyle sonuçlandığını biliyordum. Ama eğer bebek yüzünden hayatlarımız bir şekilde iç içe geçmek zorunda kalacaksa, kendimizi bundan mahrum bırakmanın bir nedeni yoktu. Yeter ki kurallarımız olsun. Sınırların aşılmamasını sağlayacak bir yapı.

Eve geldiğimizde Sienna hâlâ uyuyordu, bu yüzden onu kucağımda içeri taşıdım. Merdivenlerin başında tereddüt ettim. Onsuz geçen üç gecenin neredeyse hiçini uyuyamamıştım ve...

Burnumdan sert bir nefes çıktı. Ne istediğimin önemi yoktu.

Odasına vardığımda, onu yeni yatağına yatırabilmek için yığın yığın kıyafet, kitap, kutu ve diğer ıvır zıvırın arasından sıyrıldım. Nazikçe ayakkabılarını çıkardım. Onu soymam mı gerekiyordu? Nasıl şefkatli olunacağını bilmiyordum, ama burada ne kadar uzun süre kalırsam, vanilya kokulu çarşaflarında onun yanına uzanıp uyuyakalma ihtimalimin o kadar artacağını biliyordum.

Vücudunun üzerine bir battaniye örttüm ve uzaklaştım.

31

SİENNA

Kapıyı açtığımda yatak odamın dışında BİR KURT OTURUYORDU .

"Günaydın, Vovchyk."

Derin bir iç çekti ve karnıma dürttü, bu da dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu.

“Henüz kahvaltı yapmadığım için mi strese girdin? Özür dilerim. Bu sabah biraz yavaş hareket ediyorum.” Kulaklarını hafifçe kaşıdım ama aldırış etmedi. Beni merdivenlere doğru iterken ağır ağır iç çekmeye devam etti.

En azından bu evde birileri benim iyiliğimi önemsiyordu.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Kendime acımak yeterliydi. Biraz ağrılı ve üzgün uyanmıştım. Bir yanım Dimitri'nin dün gece benim yatağımda uyumuş olabileceğini ya da benim onun yatağında uyanmış olabileceğimi düşünüyordu. Ama sabah saat ikide, tuvalete gitme ihtiyacıyla uyandığımda yalnızdım. Dün gece sadece sevişmekle, ikimizin de zevk almasıyla ilgiliydi. Kocamla gerçek bir ilişkim olacağını düşünecek kadar yanılgıya düşmüş değildim, ama belki Emma ve Declan olarak bir ilişkimiz olabilirdi. Yine de, Paris'te aramızdaki o şefkatin sadece anılarımda var olacağı gerçeğinin kalbimdeki keskin acısını tamamen görmezden gelemiyordum.

En azından dün gece, birlikte ne kadar iyi olduğumuz konusunda abartmadığımı kanıtladı; bedenlerimizin mükemmel uyumu, içimde hareket etmesinin verdiği his, zevkim üzerindeki hakimiyeti. Eğer akıllıca davranırsam, bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. Hamilelik beni inanılmaz derecede azdırıyordu ve kocamla yaşayacağım sıradan bir

kaçamak, karmaşık duygular olmadan ihtiyacım olan rahatlamayı sağlıyorsa? Kulağa hoş geliyordu.

Belki bunu kendi kendime yeterince tekrarlarsam, inanırım.

Mutfağa neredeyse varmıştım ki, yüksek bir bağırış ve çarpma sesi beni dondurdu. Vovk hemen önüme atladı ve ben de kalbim gümbür gümbür atarken parmaklarımı tüylerine daldırdım.

Ne yapmalıyım? Savaş mı, yoksa kaçış mı?

Sanki bir pankart belirecek ve bana bir sonraki adımı gösterecekmiş gibi etrafıma bakındım. Daha hiçbir şey yapamadan, mutfaktan gelen bağırışlar panik halindeki zihnimi yavaşça delip geçti.

“Tanrı aşkına, Leona. Bana seni şimdi öldürmememem için tek bir sebep söyle!” Maxim’in bağırışı, ondan daha önce hiç duymadığım bir öfkeyle doluydu.

“Ooo,” dedim rahatlamış bir nefes vererek ve Vovk’un başını okşayarak. “Leona işte. Erkekler üzerinde böyle bir etkisi oluyor.”

Mutfak girişine doğru yürüdüm ve Leona'yı tezgahın başında, hiçbir şeyden habersiz kahve yudumlarken gördüm. Parlak kırmızı saçları şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve vücut hatlarını saran siyah taktik kıyafetler giymişti. Karşısında Maxim, Sergey ve daha önce kısaca tanıştığım bir diğer gardiyan Konstantin, silahları çekili halde duruyordu.

“Günaydın,” dedim neşeli bir şekilde. Günlerinin çoğunu dışarıda geçiren Vovk için veranda kapısını açtım ve doğruca espresso makinesine yöneldim. “Silahlı çatışma için biraz erken değil mi sence?”

Adamlar bana doğru döndüler ve Maxim küfrederek silahını indirdi, ancak namlu hala Leona'nın yönüne doğrultulmuştu.

Maxim dişlerini sıkarak, "Buradan defol, Sienna," diye emretti. "Güvenli değil."

Kahve telvesini ölçtüm ve filtre sepetine koyup, demleme işlemine başlamadan önce hafifçe bastırdım.

Kalçamı tezgaha yasladım. "Sabah kahvemi içmezsem kimse güvende olmayacak." Leona homurdandı ve ben gözlerimi kıstım. "Toplantınız burada mı?"

Dimitri şimdiye kadar iş görüşmelerini evin dışında yapıyordu, ama bunun çoğunlukla benden uzaklaşmak için olduğunu tahmin ediyordum.

"Hayır. Şehir merkezindeki bir ofiste buluşacağız, ama senin iyi bir espresson olacağını biliyordum."

"Evet, eminim Şikago'nun merkezinde iyi espresso yapan bir kahve dükkanı yoktur," dedim kuru bir şekilde. "Sanırım kapıyı çalmadınız."

Kahve fincanı, yüzündeki gülümsemeyi zar zor gizliyordu. "Bunun neresi eğlenceli?"

Maxim, Rusça ve İngilizce olarak etkileyici bir küfür silsilesi savurdu.

Latte yapmak için buzdolabından süt aldım. "Tamam, anladık. Leona, çok yaramaz bir kızdın. Bir daha içeri girme. Maxim, belli ki burada güvenlikte bazı açıklar var, bu yüzden Leona'ya bunları fark ettirdiği için teşekkür etmelisin ki düzeltebilesin. Şimdi, Polina kahvaltı hazırladı mı? Çünkü önümüzdeki on saniye içinde bir şey yemezsem muhtemelen kusacağım."

Sergey homurdanarak silahını kılıfına koydu ve uşak kilerinin kapısını açtı. Birkaç saniye sonra elinde bir tepsi tarçınlı çörek ile çıktı.

Çığlık attım ve ona doğru zıpladım. "Resmen en sevdiğimsin."

Maxim kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve öfkeyle uzaklaştı. Sergey ve Konstantin ne yapacaklarını bilemezcesine birbirlerine baktılar.

Sergey bana, "İyi misin?" diye sordu.

En yakın tarçınlı çörekteki çatalı batırdım. "Harika hissediyorum."

O ve Konstantin yavaşça mutfaktan çıktılar.

"Vay canına, tahmin ettiğimden bile daha eğlenceliydi," dedi Leona. "Şunları buraya getirin. Acıktım."

"Bratva askerlerini çıldırtmaya çalışan suikastçılara tarçınlı çörek yok."

"Peki ya dün gece kulüpte arkadaşı tarafından tamamen terk edilmiş bir suikastçı için ne olacak?"

“Ha, doğru.” Tavayı aramızdaki mutfak tezgahına bıraktım ve ona bir çatal uzattım. “Hesabı eşitleyelim mi?”

"Ancak eğer cinsel ilişkiye girmekten rahatsız olduysan ayrıldın."

"Bir kadın, bir gece kulübündeki boş bir ofiste duvara yaslanarak cinsel ilişkiye girerse bunu asla anlatmaz."

"Aferin kızım."

Latte'mden bir yudum aldım, bardağımın yakında boşalacağı için şimdiden üzülüyordum. En azından bolca tarçınlı çörek vardı. Hâlâ sıcaktılar. Polina ve Sveta'ya teşekkür etmek ve beni asla terk etmemeleri için elmas kolyeler... ya da yatlar ya da benzeri bir şey almalıyım.

"Güvenlik ne kadar kötü?" diye sordum. "Müdahale etmem gerekiyor mu?"

“Hayır, güvenlik sistemi aslında gerçekten çok iyi yapılmış. Yeterince zaman ve çaba harcarsam üstesinden gelebileceğime eminim, ama dün gece Maxim’in cebinden evin anahtarını çaldım.”

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin?"

“Merak etmeyin, yerine koydum.” Lattesinin son yudumunu içti. “Tabii kendime bir kopyasını aldıktan sonra.” Dikkatini saatine çevirdi ve tahmin ettiğim kadarıyla mesajlar arasında gezinirken kaşlarını çattı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Kocanız beni öldürmekle tehdit ediyor, ama Ronan'dan da bu gece Boston'da olmam gerektiğine dair bir mesaj var."

Dudaklarım, arkadaşımınkine benzeyen hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onun sonsuza dek kalamayacağını biliyordum, ama neredeyse hiç kimsenin İngilizce konuşmadığı ve benimle vakit geçirmek isteyen tek kişinin şu anda bahçede bir kelebeği kovalayan bir kurt olduğu bir evde tekrar yalnız kalmak istemiyordum.

"Beni tekrar ziyarete geleceksin, değil mi?" Sorumdaki kırılganlığı gizleyemedim.

“Benden kurtulmaya çalış bakalım.” Adanın diğer ucuna uzanıp elimi yakaladı ve sıkıca sıktı. “Çok güçlüsün Sienna. Kendine yeterince değer vermiyorsun ama öylesin.”

"Umarım bunun için yeterince güçlüyümdür."

"Hiç şüphem yok."

"Teşekkür ederim."

"Yolculuk için bana bir latte yapar mısın?"

İstediği kadar kahve içebileceği hatırlatılınca kaşlarımı çattım. *Çektiğim acıyı takdir etsen iyi olur, küçük turp.*

"Bu arada, son zamanlarda Forum'a girdin mi?" diye sordu Leona.

Espresso makinesini çalıştırırken omzumu çevirip baktım. "Aa, hayır. Düşünmedim." İlginç. Eskiden günlük hayatımı tamamen meşgul eden bir şeyin son zamanlarda aklıma bile gelmemesi garipti.

Forum, insanların siber saldırı ve takip işleri yayınladığı yerdi. İşler genellikle yüksek riskliydi, bu yüzden yıllar boyunca pek fazla iş almamıştım, ancak ara sıra karşı konulmaz bir istek gelirdi. Geçen yıl, Dublin'de tanınmış bir iş adamının kızını düğün sabahı kaçıran Liam O'Connor adında İrlandalı bir mafya üyesini bulma işini üstlenmiştim. Kızın evleneceği adam, Dublin'de tanınmış bir uyuşturucu kaçakçısı olan

Owen Doyle, bu işi yayınlamış ve kızın güvenli bir şekilde geri dönmesi için büyük bir ödül koymuştu.

Leona ile olan bağlantım, Liam ve kaçırılan gelinini İrlanda'nın batı kıyısındaki bir kır evinde saklanırken bulmayı neredeyse çok kolaylaştırdı. Çifti gözetlemek ve kadının kurtarılmasını planlamak için onun kadın suikastçılardan oluşan ekibini tutmuştum, ancak kısa sürede kadının Liam ile birlikte olmak istediği ve asıl kötü adamın Doyle olduğu anlaşıldı. Onlar için sahte kimlikler ayarladım ve Leona'nın ekibi işlerini yaparken adadan ayrılmalarını sağladım. Haftanın sonunda çift güvenli bir şekilde Yunanistan'a götürüldü, Doyle öldü ve kazandığı tüm para banka hesabımda yerini aldı.

Paris'ten beri hiçbir işte çalışmamıştım, bunun başlıca sebebi ilk üç aylık dönemimde çok yorgun olmam ve Turnip'in bana güvendiği bir dönemde risk almaktan çekinmemdi... ama belki bir işte çalışmak bu ezici can sıkıntısına iyi gelirdi.

"Ruh Yiyici'yi duydunuz mu?"

Kaşlarımı çattım. İsim tanıdıktı ama yıllardır duymadığım bir isimdi. "Bratva'dan mıydı?"

“Resmi olarak değil. Sibirya'da doğdu ve Bratva ile bağlantıları olduğuna dair söylentiler vardı. Her iki durumda da, soğuk ve acımasız bir adamdı.”

"Birkaç yıl önce öldü, değil mi?"

“İşte sorun da bu. Belki de değil. Forumda, hâlâ hayatta olduğuna inanan anonim biri tarafından bir iş ilanı yayınlandı. Yerini tespit edenlere yüz milyon dolar teklif ediyorlar.”

Kaşlarım birden yukarı kalktı. "Kahretsin. Sadece bulundukları yer için mi? Bu kesinlikle kişisel bir şey olmalı."

Bu tür bir ödeme bizim işimizde alışılmadık bir şey değildi, ama sadece bir konum için bu kadar yüksek bir ödül hiç görmemiştim. Bu tür paralar genellikle kesinleşmiş öldürmelerle sonuçlanan suikast görevleri için ayrılmıştı.

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Leona. "Ve eğer durum böyleyse, Ruh Yiyici'nin hayatta olduğuna dair kanıtları olabilir."

Latte'si için sütü ısıtmayı bitirdim ve yanımda hiç seyahat bardağı olmadığını fark ettim. Neyse, dolap birbirinin aynısı, sıkıcı beyaz kupalarla doluydu. Birini yanına alabilirdi.

"Ayrıca birçok söylentiye de rastladım; insanlar gizemli Kirpi'nin son zamanlarda nerede olduğunu merak ediyor," diye devam etti.

"Bahse girerim öyledirler."

Leona mırıldandı ve ben gözlerimi kıstım. "Bu işi kabul etmemi mi istiyorsun?"

Omuz silkti. "Bence ilginç bir bulmaca gibi geldi. Ve eğer işi tamamlarsan, kazancının bir kısmıyla bana bir uçak alabilirsin."

"Ronan'ın uçağını sürekli kullanıyorsun," dedim alaycı bir şekilde.

“Ama ben kendime ait bir tane istiyorum,” dedi dudak büzerek. “Paylaşabiliriz. Hatta her yerini pembeye boyamana bile izin veririm.”

Gözlerimi devirdim ve köpükten yapılmış sevimli bir desenle süslenmiş latteyi ona uzattım. "Bakalım ne yapabilirim."

32

DIMITRI

NEFES NEFESE UYANDIM, oksijensiz kalmış ciğerlerime hava çekmeye çalıştım. Tipik mide bulantısı ve baş dönmesinin gelmesini bekledim, ama hızla atan kalbim yavaşladı. Bunu hissetmem birkaç saniye sürdü—elimdeki parmakların okşayışını. Yumuşak. Yatıştırıcı. Hayatımın tam tersiydi.

Gözlerimi kapalı tuttum, bu anı kaçırmak istemiyordum. Sienna'nın tatlı vanilya kokusu etrafımı sardı ve bedenim yatağa gömüldü, bana ait olmayan bu huzurun tadını çıkardım. Uyanık olduğumu biliyor olmalıydı ama uzaklaşmadı, konuşmadı. Dünya, fırtınada sığınağım olan parmaklarının tenime değme hissiyle daraldı.

Ona bakma isteğim o kadar arttı ki, yoğunluğu gözlerimi açmama neden oldu. Yanımda oturuyordu, dizüstü bilgisayarı yüzüne mavi bir ışık yansıtıyordu. Bir eliyle dokunmatik yüzeyi kullanırken diğer eliyle kolumu okşuyordu. Ekrandaki renkli noktaları anlamaya çalışarak gözlerimi kıstım.

"Ne yapıyorsun?"

Sienna, sert sesime hemen tepki vermedi. "Bu dondurma dükkanını toparlamaya çalışıyorum. Satışlar düştü, bu yüzden daha fazla müşteri çekmek için bir kampanya planlıyorum."

"Ne?"

Gözlerimi yakalarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Rakibime karşı bir haftalık perakende yarışmasına katılıyorum ve kazanmak zorundayım."

“İntikam mı?”

Başını salladı. "C0zyBrODeezNuts, dünyanın bir numaralı CozyScape oyuncusu ve onu yok etmeliyim."

Şaşkınlıktan kaynaklanan bir kahkaha boğazımdan fırladı. "Ne saçmalık bu?"

“Bunun neresi kafa karıştırıcıydı? C0zyBrODeezNuts batıyor.”

Şaşırtıcı bir şekilde, bu hiç de açıklayıcı olmadı.

Gözlerim sonunda alıştı ve ekran netleşti. Hareketli, kahverengi saçlı bir kadın uzun bir sıra kekin üzerine krema sürüyordu. Sienna hızla tıkladı, ancak krema sürekli yamuk çıkıyordu.

“Başka bir özel ürün eklemenin bize avantaj sağlayacağını düşündüm,” diye açıkladı. “Ancak Mary Margaret'in krema sıkma torbasıyla süsleme için gereken ince motor becerilerine sahip olmadığı anlaşılıyor.”

Homurdandım ama kısa süre sonra Sienna'nın sanal dünyasına dalmıştım ve C0zyBrODeezNuts yarışmada öne geçince rekabetçi ruhum yüzeye çıktı ve Sienna'nın dondurma dükkanına daha fazla insan çekmek için kullanabileceği stratejiler önermeye başladım.

Bütün bu süre boyunca, ne kâbusumu ne de onun yatağımda olduğunu, ne de iki gece önce birlikte olduğumuzu hiç dikkate almadık. Ertesi sabah boş bir yatakla uyandığımda, içimde bir şeyler kıpırdandı. Onu kollarımda tutma, yumuşak kıvrımlarının bedenime karışmasını özleme arzusu.

Hiçbir zaman sahip olamayacağım şeylere duyduğum özlem.

33

DIMITRI

Sabah boyunca iki sebepten dolayı SİNİRLİYDİM :

1. Dün gece kabus görmedim. Yani Sienna'nın saçlarımla oynayıp saçma sapan dondurma dükkanı oyununu anlatmasıyla uyanmadım. Birlikte oynadığımız birkaç gecede iyi ilerleme kaydetmişti; bir ara, liderlik tablosunda C0zyBrODeezNuts'a beş puan kadar yaklaşmıştı. Dün gece bensiz mi oynamıştı? Soğuk yatağımdan, onun kokusunu taşımayan çarşaflarla çevrili olarak kalkmak beni dengesiz hissettirmişti. Ve bu kabul edilemezdi.

2. Yeni bir patlayıcı tedarikçisiyle görüşmek için evden erken çıkmıştım. Bir şeyleri havaya uçurmak güne iyi bir başlangıç olmalıydı, ancak aklımda sadece Sienna'nın doktor randevusu vardı. Polina, patlayıcı testlerinin ortasında beni arayıp karımla randevusuna gitmediğim için beni azarlayana kadar, bu sabahki randevusundan bile haberim yoktu.

Telefon ettiğinde randevu almam için çok geç olmuştu. Testler biter bitmez, özür dileyerek eve döndüm ve Sergey'i tedarikçiyle fiyat pazarlığı yapması için evde bıraktım.

Arabayla eve geldiğimde içimde bir şey titriyordu… Öfke miydi? Sinir miydi? Ama tek bir şeyden emindim: Evdeki herkesin karım hakkında benden daha çok şey bilmesinden bıkmıştım.

İçeri girerken ceketimin düğmelerini ilikledim ve kollarımı düzelttim. İlk durağım mutfaktı; Sveta orada hayatımda gördüğüm en büyük kekleri süslüyordu. Sienna'nın eve getirdiği değişikliklerden biri de buydu: sürekli olarak fırınlanmış ürünlerin olması.

"Bunlar Siena için mi?"

Sveta sıçradı ve krema tezgahın her yerine döküldü. Omuzlarında gerginlik hissiyle, oluşan karmaşaya baktı. "Özür dilerim, Pakhan. Seni duymadım."

Yüz ifadem yumuşadı. "Özür dileyecek bir şey yok, Svetochka. Seni korkuttuğum için özür dilerim." Sveta son zamanlarda o kadar iyi durumdaydı ki, kurtarıldıktan sonraki ilk birkaç ayda gözlerinde taşıdığı o kederli bakışı unutmak kolaydı. Güçlenmişti ve ona yardım etmek hayatımda yaptığım korkunç şeylerden sonra ellerimi asla temizlemeyecek olsa da, ona bakmak teraziyi dengelemeye yönelik bir girişimdi.

Beni gerçek bir Bratva askeri yapmak için Rusya'ya eğitime göndermişlerdi. O kamptaki yıllar uzun ve karanlıktı, ama beni kırmak için ne kadar uğraşsalar da, masum insanlara zarar vermemi sağlayamadılar. Sırtımdaki yaralar, direnişimin bedeliydi. Yıllarca süren işkenceden sonra babam pes etmek zorunda kaldı. Beni infazcısı yaptı ve bana başka işler verdi: Avrupa'daki mücevher tüccarlarıyla bağlantı kurmak, Bratva koruması altındakilerden vergi toplamak, düşmanlara ve hainlere son vermek. Kazandığım milyonlarca dolar doğrudan Pakhan'ın cebine aktı ve onun acımasız imparatorluğunu finanse etti. Kadınlara, çocuklara ve hayvanlara zarar vermeyi reddetmiş olabilirim, ama ellerim hala o kadar derinden kanla lekelenmişti ki, bir daha asla temizlenmeyeceklerdi. Kabuslarımda parmaklarımdan damlayan kan, etten akan kızıl nehirler gibi, zarar verdiğim herkesin ruhu gibi akıyordu.

Sveta bana hafifçe gülümsedi. "Evet, Sienna için. Sanki..." Dudaklarını ısırdı ve kalbim hızla atmaya başladı.

“Ne gibi görünüyordu?”

"Randevusundan önce bu sabah biraz stresli görünüyordu. Bebeğin bu hafta dev bir kek büyüklüğünde olduğunu söyledi, ben de ona bir tane yapmaya karar verdim."

Mutfak penceresinden dışarı baktım, boğazımdaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. Küçük yaşlardan itibaren duygularımı bastırmayı öğrenmiştim ve bunda o kadar ustalaşmıştım ki artık hiçbir şey hissetme yeteneğimin kalmadığına inanıyordum. Ama geçen yıl boyunca hayatımdaki kadınlar beni paramparça etmeye devam ettiler. Kız kardeşlerim, çalışanlarım… eşim.

Sveta dökülen kremayı temizledi ve keke birkaç son rötuş yaptı. "Onu ona götürmelisin." Tabağı ve iki çatalı bana doğru itti.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, başardın. Bunu sen yapmalısın."

"Lütfen? Bugün gerçekten çok meşgulüm."

Dudaklarım seğirdi. Usta bir yalancı değildi ama çok da itiraz edemezdim; bana Sienna'ya yaklaşmak için mükemmel bir bahane sunuyordu.

"Teşekkür ederim."

Tabağı ve çatalları alıp, mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştığım evin o bölümüne doğru yöneldim. Güneşlenme odasına vardığımda durdum ve açık kapıdan içeri baktım. Sienna ve Vovk, müteahhide yaptırdığı yeni pencere kenarındaki oturma yerinde oturuyorlardı. Eli Vovk'un kalın tüylerinin arasındaydı ve ikisi de bahçeye bakarken onun yanına yaslanmıştı. Evdeki kameralardan bu odada onu saatlerce izlemiştim, ama şahsen farklıydı. Detayları incelerken sessiz kaldım: yerdeki büyük kırmızı desenli halı, koyu yeşil ve altın rengi duvar kağıdı, oturma odasındaki yeni koltuklar kadar yumuşak ve lüks görünen bir kanepe ve köşedeki, özenle hazırlanmış bir bilgisayar kurulumunu barındıran masa. Kaşlarımı çattım. Birden fazla monitöre ne için ihtiyacı vardı?

Vovk omzunun üzerinden baktı ve Sienna'yı dürttü. Sienna döndü, beni görünce dudakları aralandı.

“Merhaba.” Sesi yumuşaktı… neredeyse tereddütlüydü. Randevuda bir sorun mu olmuştu?

Derin bir nefes aldım ve yıllar sonra ilk kez kendimi zorlayarak eşiği geçtim. Tabağı uzattım. "Bunu Sveta sizin için yaptı."

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Bu dev boy bir kek mi?"

Üzeri şekerlemelerle kaplı o ucube şeye baktım. "Öyle görünüyor."

Ayağa fırladı ve aramızdaki mesafeyi geçti. "Bu çok tatlı." Gözleri elimde tuttuğum iki çatala takıldı. "Aa, anladım. Teslimatı sen yapıyorsun çünkü benim ikramlarımdan biraz çalmak istiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, bu öyle değil—"

“Bu kurnazca bir hareket, ama saygı duyuyorum.” Koltuğa doğru hızla ilerledi ve yanındaki yastığı okşayarak oturdu. “Sanırım kibarca rica ederseniz bir iki lokma ikram edebilirim.”

Tıpkı bir yavru köpek gibi onun yanına kanepeye oturdum. Vovk da diğer tarafında, başını kucağına yaslamış oturuyordu.

"Sanırım sana hiç verilemez, Vovchyk. Kekler küçük kurtlar için değil."

Kaşımı kaldırdım. "Bu lakabı nereden öğrendin?"

“Maxim bana söyledi. Herkes sevimli bir takma adı hak eder.”

Çatalına kocaman bir lokma pasta almasını izledim. Çiğnerken yüzünde saf bir keyif ifadesi belirdi.

“Randevunuz nasıl geçti?” diye sordum. Dili dudak kenarındaki kremayı yakalamak için dışarı fırladı ve gözlerim bu harekete kilitlendi.

“Ah,” dedi, gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakarak. “İyi geçti.”

"Ve... kekten yapılmış bebek sağlıklı mı?"

Yüzünde nefesimi kesen gerçek bir gülümseme belirdi. "Bebek Cupcake'in durumu çok iyi. Şey, bugün ultrason randevum yoktu ama endişelendiğim için bir tane yaptılar. Fotoğraflar bende. Görmek ister misin?"

Dişleri dudağına saplanmıştı. Parmaklarım, onu kurtarmak ve baş parmağımla izi silmek isteğiyle seğirdi.

"Evet. Görmek istiyorum."

Gülümsemesi geri geldi. Bana keki uzattı, *"Seni izliyorum* " der gibi bir hareket yaptı ve masasından bir şey almak için ayağa kalktı. Geri döndüğünde yanıma oturdu ve bacaklarımız birbirine değene kadar yaklaştı.

Küçük resimleri uzattı. Kekimi sehpanın üzerine bıraktım ve titreyen ellerimle resimleri ondan aldım. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama gördüğüm şeyin açıkça bir bebek olduğu ortaya çıkınca göğsüm sıkıştı. Elleri yüzünün yanında kıvrılmıştı.

"Çok havalı, değil mi? Bebek başparmağını emiyor. Bu kadar küçükken bunu yapabildiklerine inanabiliyor musunuz?"

Masadaki keke ve fotoğraflara göz gezdirdim, ne kadar küçük olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Ve bunlar da ilk ultrason muayenemden.” Telefonunu uzattı ve bakışlarım ekrandaki küçük gri nokta ile baskılardaki bebek arasında gidip geldi.

"Çok büyüdü."

Sienna, yapmacık sözlerimle alay etmedi. "İnanılmaz, değil mi? Bebek burada sadece mercimek tanesi kadardı."

Küçük Cupcake'e bakmaktan kendimi alamıyordum. "Bunun bir kopyasını alabilir miyim acaba?"

Eliyle kolumu kavradı. "Gerçekten istiyor musun?"

Başımı salladım.

Gözleri parıldıyordu ve kalbim boğazıma kadar gelmişti, ama o sadece hafifçe iç çekti ve bana yaslandı. Uzaklaşacağından korkarak nefesimi

tuttum. Hareketsiz kalınca daha da rahatladı ve başını omzuma yasladı.

"Bunu biz yaptık," diye fısıldadı.

Vücudumdaki gerginlik yavaşça eridi ve tereddütle kolumu onun etrafına doladım, bedenlerimizi nazikçe birbirine kenetledim. Konuşmadan oturduk, gözlerimiz ultrason fotoğraflarına sabitlenmişti. Sessizdi. Huzurluydu. Ve son derece tehlikeliydi. Çünkü mesafemi korumama yardımcı olması için koyduğum tüm yazılı olmayan kuralları çiğniyordu. Gece yarısı buluşmalarımız gerçek gibi gelmiyordu, ama şimdi gün ışığındaydık ve bahanelerim tükenmişti.

Birkaç dakika sonra yanıma dürttü ve keke işaret etti. Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, öne eğilip keki kaptım. Kekin tamamını yerken bana yapışık kaldı. Çatalını bıraktığında hâlâ oldukça fazla kek kalmıştı.

"Doydunuz mu?" diye sordum.

"Şimdilik böyle. Eminim yakında tekrar kendime geleceğim."

Bir lokma almayı düşündüm ama onun istediği her şeye sahip olmasını istedim.

Oturup bana değil de minderlere yaslandığında kalbim acı verici bir şekilde sıkıştı. "Odayı beğendin mi?" diye sordu.

İşin komik yanı, gerçekten de öyle yaptım. İstediği odaları ele geçirme ve kredi kartımla on binlerce dolarlık ev eşyası sipariş etme hakkına sahip olmasına bile sinirlenmedim.

"Artık oturacak daha çok yer var."

Kolumu itti. "Büyük övgü," dedi kuru bir sesle. "Merak etme, Pakhan'ın çiçekli duvar kağıdını sevdiğini o korkunç Bratva adamlarına söylemeyeceğim." Kaşları çatıldı. "Nasıl söylerdim ki? Pakhan lyubit tsvetochnyye steny."

Onun biraz anlamsız cümlesine ("Pakhan çiçek duvarlarını sever") burun kıvırdım, ama sadece birkaç haftada kaydettiği ilerleme şaşırtıcıydı ve aksanı da etkileyiciydi.

"Çok şey öğrendin."

“Sveta, Polina ve Aleksei bana pratik yapmamda yardımcı oluyorlar, ama çok yavaş ilerliyor gibi geliyor. Yine de öğrenmeye kararlıyım, böylece herkesle konuşabilirim.”

Göğsümde nadiren yaşadığım bir duygu belirdi. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum... ama neredeyse suçluluk duygusuna benziyordu.

"Büyüdüğünüz ev burası, değil mi?" diye sordu.

Çenemi yukarı kaldırdım. "On altı yaşıma kadar."

"O zaman mı Rusya'ya taşındınız?"

Çenem kasıldı. "Evet."

“Buraya geri dönmek garip olmalı. Biliyorum burası pek mutlu bir yer değildi, en azından Sofiya ve Mila için öyle değildi.”

Onun beni bu kadar kolay çözebilmesi midemi bulandırdı. Kendimi açıkta, derisi yüzülmüş gibi hissettim ve bir korkak gibi odadan kaçmaya meylettim. Ama sonra elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetledi.

“Matteo ve ben, amcamızı yendikten sonra bile aile evimize hiç dönmedik. Yeni binamızdaki daireleri yenilemek bana odaklanacak bir şey verdi ve burayı daha çok ev gibi hissettirdi. Umarım burayı yenilemek sizin için de yeni bir yer gibi hissettirmiştir.”

Onu kucağıma çekmek, yüzümü saçlarına bastırmak istedim.

“Bu oda anneme aitti. Evdeki en sevdiği yerdi.” Kendi isteğim dışında ağzımdan dökülen bu itiraf karşısında donakaldım.

Derin bir nefes aldı. "Burada olmamda bir sakınca var mı? Odaya bir şey yapmadan önce sormam gerekirdi."

Sizi burada izlemek günümün en güzel kısmı.

Annem yaptığınız tüm değişiklikleri çok beğenirdi.

Seni çok severdi.

Tüylerim diken diken oldu. Aman Tanrım. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu, beni ne kadar kolay paramparça edebileceğini unutamıyordum.

Aniden ayağa kalktım. "Sorun yok. Odayı kimse kullanmıyordu."

“Kek siparişi için teşekkürler.” Sienna’nın tatlı sesi kapıya doğru ilerlerken beni takip etti. Durmadım, dönmedim. Dikkatimi dağıtamazdım. Odaklanmamı kaybetmek için üzerimde çok fazla sorumluluk vardı. Şehir merkezindeki ofisime arabayla giderken, Sienna’nın parfümü ceketimde kalmış olsa bile, kontrolü tekrar ele geçirmiştim.

34

DIMITRI

Yıllarca seks yapmadan NASIL YAŞAMIŞTIM da, karımdan altı gün uzak durmam beni yıkmaya yetmişti?

Küçük bodrum odasında bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Bu gece buraya gelmeyi planlamamıştım ama başka seçeneğim yoktu. Ya kavga edecektim ya da sevişecektim ve sevişmek istediğim tek kadın yasak bölgeydi. Onun yanında olduğum her an, güzelliği ve cazibesiyle savunmalarımı daha da yıkıyordu. Eğer onun yanında çok uzun süre kalırsam, beni suyun derinliklerine sürükleyecekti ve bunun için ona minnettar olacaktım.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp sadece şortumu, ayakkabılarımı ve eldivenlerimi giydim. Havalandırmadan gelen soğuk hava çıplak göğsüme çarptığında ürperdim. Bu kısım hiç kolaylaşmadı. Dövüşmek değil – o nefes almaktan daha kolaydı – ama açıkta kalmak.

Duvardaki loş aynadan sırtıma bakmak için döndüm. Çirkin yaralar beyaz ve buruşuktu, her biri çektiğim işkencenin bir hatırlatıcısıydı. Kollarımı ve boynumu gevşeterek vücudumu silkeledim. Kimsenin dış görünüşümdeki çatlakları, her korkunç kesiğin içinde saklı olan kırılganlığı görmesine izin vermeyi reddettim. Ölümlü olduğumu ve kanayabileceğimi hatırlatan şeylerdi bunlar.

Sienna'nın dudaklarının hayaletimsi dokunuşu tenimde yankılandı.

Paris'te geçirdiğim o günler kurtuluşum gibiydi, hak etmediğim ve bir daha asla sahip olamayacağım bir cennet parçasıydı. Şimdi ise beni evimden uzaklaştıran, sürekli ve çılgın bir cazibe kaynağıydı. Onun yüzünden son beş geceyi şehir merkezindeki bir otelde geçirmiştim. Çok

sinirliydim, birkaç saatlik uykuyla ayakta duruyordum ve onu aptal gibi özlüyordum.

Öfkeyle kapıyı açtım ve anında Maxim'in onaylamayan bakışıyla karşılaştım. Kanım kaynadı. Maxim, en yakın arkadaşım, bir kardeşim gibiydi. Piç babası, ben geldikten bir yıl sonra onu eğitim için kampa göndermişti. Rusya'daki acımasız yılları birlikte atlatmış ve babamdan Chicago'yu geri almak için birlikte çalışmıştık, ama burada, onun yargısının ağırlığı altında durmak, beni eskiden olduğum zavallı, güçsüz çocuk gibi hissettirdi.

Onu iterek geçtim, yeraltı koridorundan aşağıya ve dar bir merdivenden yukarıya doğru ilerledim ve bambaşka bir dünyaya adım attım.

Pakhan olarak yaptığım ilk işlerden biri, eski bir Bratva deposunu, şehrin en zenginlerinin kan susuzluklarını giderebilecekleri, alkol ve paranın da çekingenliklerini azaltıp dillerini çözebilecekleri seçkin bir yeraltı dövüş ringine dönüştürmekti. Arka duvarda uzun, yaldızlı bir bar vardı ve üstsüz garsonlar içki ve kucak dansı sunuyordu. Zengin politikacılar, ünlüler ve CEO'lar, Mayhem'e davet edilmenin getirdiği büyük şansı kutlarken, havada bir beklenti ağırlığı asılıydı.

Az insan gerçek gücün en şiddetli olanla ilgili olmadığını anlıyordu; bir şehri kontrol altında tutmak, *sır* toplamakla ilgiliydi. Şantaj ve manipülasyon, herhangi bir silahtan daha hızlı bir şekilde bir rejimi devirebilirdi, bu yüzden kendi cephane toplama mekanımı kurmuş ve burayı yalnızca bana sadık insanlarla doldurmuştum. Burada çalışan kadınların hepsi, insan kaçakçılığından kurtardığım kişilerdi. Şehri terk edip yeni bir hayat kurma fırsatı verildiğinde bile, birçoğu kalmaya karar vermişti. Bir zamanlar acılarının kaynağı olan bedenleri, şimdi müşterilerden fısıltılı itiraflar alırken güçlerinin anahtarıydı. Çoğu burada çalışma kararlarını anlamazdı, ama ben anlıyordum. Çocukken dövüşmeye zorlanmıştım ve şimdi beni ayakta tutan tek şey buydu.

Kargaşa sadece şehrin zenginlerini cezbetmekle ilgili değildi; akıl sağlığım için de şarttı. Şeytanlarımı alt etmenin, kabusların kontrolünü yeniden ele geçirmenin tek yoluydu.

En azından, tek yol buydu.

Gürültülü alkışlar eşliğinde gölgelerin arasından çıktım. Maxim, kalabalığın arasından ringe doğru ilerlerken ve kendimi yukarı çekerken etrafımda bir alan yarattı. Rakibim çoktan ringdeydi ve kalabalığı

coşturuyordu. Çok geçmeden vücudumu kullanabileceğim tek faydalı şekilde kullanacaktım: acı ve ölüm getirmek için.

Bu gece dövüşeceğim haberi hızla yayıldı ve salon, ünlü yeraltı dövüşçüsü Dimitri Ivanov'un rakibini nasıl alt edeceğini görmek isteyen insanlarla her zamankinden daha dolup taştı.

Maxim ellerimi bantlamayı bitirdi ve omuzlarımdan tuttu. "Bunu yapmaya gerçekten hazır olduğundan emin misin?"

Kızgın bakışlarım onun gözlerine dikildi, ama geri adım atmadı. Elini silkip attım. "Dikkatli ol. Sanki beni sorguluyormuşsun gibi geliyor."

Spiker öne doğru adım atarken mikrofonun cızırtısı havayı kesti. Maxim çenesi sıkılı bir şekilde ringden ayrıldı.

“Bayanlar ve baylar, Mayhem'e hoş geldiniz!” Spikerin bağırarak söylediği sözlere çığlıklar ve alkışlar eşlik etti. “Böyle bir karşılaşmayı izleme ayrıcalığına sahip az sayıda kişiden birisiniz. Bu gece tarihe tanıklık etmeye hazır mısınız? Bahislerinizi koymak için sadece üç dakika kaldı. Kış Kurdu Dimitri Ivanov mu yoksa Demir Çekiç Yuri Volodin mi galip gelecek?”

Oda para, alkol ve kan hırsıyla dolup taşmıştı. Rakibim, Moskovalı iri yarı bir kaba adam, kalabalığa döndü ve bağırdı; boynundaki tendonlar kızarmış ve şişmişti, herkesi kışkırtıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak onu savuşturdum. Tehdit karşısında asla sırtımı dönmezdim, ama içgüdülerim bana bu adamın benim için bir tehlike oluşturmadığını söylüyordu. İzleyiciler bahislerini koymak için ellerini havaya kaldırdılar; gecenin sonunda toplam rakam kolayca yedi haneli rakamlara ulaşacaktı.

Bu oda en kötülerin en kötüsüyle doluydu. Rustik, yeraltı ringlerinde dövüşme alışkanlığımla alay ediyordu. Bir Pakhan'ın elini kirlettiğinde otoritesinin zayıfladığına inanıyordu.

Yıllar bana daha iyisini öğretti.

Ellerini kirletmekten kaçınan bir Pakhan, uzun süre Pakhan olarak kalamazdı. Gerçek liderler, mücadeleye ilk atılanlar, kanlı yumruklarla ve yaralarla geri dönenlerdi.

Spiker mikrofona bağırırken, ayak parmaklarımın ucunda zıplayarak ısınmaya ve esnekliğimi korumaya çalıştım. Kalabalık çığlık attı ve rakibim kükredi. Bütün bunları duymamazlıktan geldim. Kulaklarımı beyaz gürültü doldurdu ve içimdeki savaşan duyguları sakinleştiren bir huzur örtüsü oluştu.

Zil çaldı ve ben öne doğru bir adım attım.

35

SİENNA

VOVCHYK'İN BAŞI , odada volta atarken hareketlerimi takip ederek ileri geri sallanıyordu.

“Yemin ederim normalde böyle değilim,” dedim ona. “Hepsi küçük Nar’ın suçu.” Karnımı işaret ettim ve anında kendimi kötü hissettim. Elimle karnımı kavradım. “Özür dilerim. Bunu kastetmedim. Sadece… ihtiyacım var…” diye çığlık attım ve kendimi yatağıma attım.

Bu hamilelik hormonları beni mahvedecekti. Hayatımda hiç bu kadar azgın olmamıştım ve *bana bunu yapan* aptal kocam ortalıkta yoktu. Güneşlenme odasında birlikte ultrasona bakarken bir an paylaşmıştık ve her şey mükemmeldi. En azından benden kaçıp altı. Lanet olası. Gün boyunca ortadan kaybolana kadar.

Kaburgama bir şey battı. İnleyerek altımdan bir vibratörü çıkardım. Ölü, işe yaramaz bir vibratördü. Onu yatağın diğer ucuna, seks oyuncakları mezarlığıma fırlattım.

Ne yapmam gerekiyordu? Tavsiyeye ihtiyacım vardı ama burada konuşabileceğim kimse yoktu. Sofiya'dan kardeşini baştan çıkarmak için ipuçları istemenin ikimizi de ölüme sürükleyeceğinden oldukça emindim, bu yüzden o da seçenek dışıydı. Leona muhtemelen Dimitri'yi yatağa bağlamamı ve tamamen tatmin olana kadar bırakmamamı söylerdi. Ve bu fikir mantıklı olsa da, sağlam düğümler atmayı bilmiyordum.

Juliet'ten gelen bir mesajı açtım.

SİENA

Cinsel istekten ölebilir misiniz?

JULIET

Evet. Evet, yapabilirsiniz.

SİENA

Bu iyi bir haber değil.

JULIET

Kocanız nerede?

Kahretsin. Evliliğimin harika gittiğine dair hâlâ yalan söylüyordum.

SİENA

İşleriyle meşguldü.

JULIET

O şerefsiz. Sana bakmanın en önemli iş olduğunu bilmiyor mu??

SİENA

Aynen öyle diyorum! Önerileriniz var mı? Romeo'yu nasıl baştan çıkarırsınız?

JULIET

Şey, bilmiyorum... Sadece seks hakkında düşünürsem, birdenbire gözümün önünde beliriyor.

SİENA

sen kaltak

JULIET

Ah, özür dilerim! Tamam, bir düşüneyim. Bazen mafya adamları işlerine odaklanabiliyorlar. Bu yüzden nerede olursa olsun oraya gidip çekici görünmeniz yeterli.

SİENA

Bu beni çaresiz göstermiyor mu?

JULIET

Hayır! Çünkü sen sadece ortaya çıkıyorsun ve sonra aklını kaybedip çökecek olan o oluyor.

Dudaklarımı ısırdım. Ya pes etmezse? Ya daha da aşağılanmış ve *hâlâ* azgın kalırsam? Ah, şu an gururlu olmak için çok çaresizdim. Dolabıma daldım, Sveta'nın asmama yardım ettiği elbiselerin üzerinde elimi gezdirdim. Elim altın rengi bir elbiseye değdiğinde durdum. Bu, June'un hamilelik testi yaptırdığım gün benim için seçtiği elbiselerden biriydi. Oldukça abartılıydı; tamamen parıldayan altın rengi, tüylerle süslü düşük

yakalı ve iç çamaşırı seçeneklerimi sınırlayacak kadar yüksek yırtmaçlıydı. Hâlâ üzerime olur muydu? Hızlıca soyunup giydim. Göğüslerim tehlikeli derecede yukarı itilmişti ve belimde dardı, ama kumaşta yeterince esneklik vardı, bu yüzden fermuarı hâlâ çekebiliyordum. Aynada kalçalarıma bakmak için döndüm. Kahretsin, oldukça iyi görünüyordum. Bir fotoğraf çektim ve Juliet'e gönderdim.

SİENA

Bana şans dileyin

JULIET

Vay be anneciğim. Böyle görünüyorsan şansa hiç gerek yok.

Konstantin ve Sergey ile kulübün arka tarafında DURUP , o elektrikli enerjinin tadını çıkarıyordum. Kulüp, odanın ortasındaki yükseltilmiş dövüş ringiyle sert bir havayı, parıldayan, yaldızlı barı ve birinci sınıf içkileriyle de gösterişli bir lüksü ilginç bir şekilde harmanlıyordu. Dantelli şortlar, mini etekler ve topuklu ayakkabılar giyen muhteşem, üstsüz kadınlar içki servisi yapıyor ve bahisleri kabul ediyordu. Konuklar, ünlü Kış Kurdu'nun son dövüşü için bilet almak için entrikalar çevirip rüşvet verdikleri için gururla, üst düzey tasarımlar giymişti. Sıkıcı hayatlarına biraz tehlike katma fırsatından dolayı adeta heyecandan titriyorlardı. Claude le Boring muhtemelen kendini evinde hissederdi.

Adamlar garsonlara hayranlıkla bakarken, sadece bakmakla yetindiler. Mekan, her an müdahale etmeye hazır güvenlik görevlileriyle doluydu. Bu durum Dimitri'ye olan saygımı artırdı. Belki berbat bir kocaydı ama en azından iyi bir işverendi.

Dimitri'nin yokluğu bana çok fazla boş zaman bırakmıştı. Sergey'in tüm bıçaklarını plastik olanlarla değiştirerek ona şaka yapmıştım. Eğlenceliydi ama Dimitri'nin etrafta olup onunla dalga geçebilmeyi özledim.

Ya da belki de sadece kocamı özledim.

Yalnız kalmaya hiç alışkın değildim.

Muhafızlar Dimitri'nin bu gece nerede olduğunu söylemeyi reddettiğinde, Polina'ya başvurdum. O da çeviri uygulamasını kullanarak bana yerini verdi ve sonra Sergey ve Konstantin'i beni götürmeye zorladı.

Tanrıya şükür ki o vardı. Belli ki kabul etmek istemiyorlardı, ama Polina evi demir yumrukla yönetiyordu.

Spiker kalabalığı coşturdu ve bahisler için son çağrıyı yaptı. Sergey'i dürttüm, o da içini çekti ve bir garsonu çağırdı. Kadın, kıvrımlı kalçaları ve mücevher uçlu göğüsleri her adımda sallanarak yanımıza doğru ağır adımlarla geldi.

Gözlerimi yakalarken kaşını kaldırdı. "Bahse mi giriyorsun, güzelim?"

“Elbette.” Bahis kartımı doldurup ona geri verdim ve göz kırparak eteğinin kemerine yüz dolarlık bir banknot sıkıştırdım. Kadın bana bir öpücük gönderip arkasını dönünce Sergey homurdandı.

"Kıskanıyor musun?" diye sordum.

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Bundan nasıl sağ çıkacağımı anlamaya çalışıyorum sadece."

İçimden homurdandım. "Bratva üyeleri çok dramatik."

Sergey kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve Konstantin kahkaha attı. Muhafıza döndüm ve gözlerimi kıstım. Söylediklerimi anlamış mıydı? Çünkü İngilizce bilmemesi gerekiyordu. Evdeki bazı kişilerin sandıklarından daha fazlasını bildiğinden giderek daha çok şüpheleniyordum. Her şey ikinci büyük boy kekimi yerken başlamıştı. Dimitri bana ilk getirdiğinde Sveta'nın hediyesi hakkında hiçbir şey düşünmemiştim, ama sonradan aklıma geldi—Sveta bebeğin büyüklüğünü nereden biliyordu ki, bunu sadece Maxim'e söylemiştim?

Şüphelerim konusunda henüz bir şey yapmazdım... Bazen izleyip beklemek işe yarıyordu.

Müzik değişti, ışıklar kısıldı ve odanın sağ tarafındaki bir kapıdan dağ gibi bir adam çıktı. Çıplak göğsünü yumruklayarak kükredi ve kalabalık coşkuyla alkışladı. Ringe girerken çirkin gülümsemesindeki iki altın dişinden ışık yansıdı. Sanki Dimitri'den üç kat daha genişmiş gibiydi.

Sergey ve Konstantin'e baktım. "Bunlarla mı dövüşüyor?"

Sergey sırıttı. "Merak etmeyin. Pakhan kazanacak."

Kocamı ararken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kalabalıkta büyük bir sevinç çığlığı yükseldi ve işte oradaydı. Dimitri odanın sol tarafından çıktı ve göğsüm hızla çarpmaya başladı. Son altı günde daha mı yakışıklı olmuştu? Yoksa beni asıl etkileyen şey, çıplak göğsü ve dar siyah şortu muydu? Umarım bu kavga çabuk biter çünkü ona bir ağaç gibi tırmanmaya hazırdım.

Zil çaldı. Şimşek hızıyla Dimitri ileri atıldı ve rakibinin böbreklerine vurdu. Demir Çekiç geriye doğru sendeledi ve Dimitri yere eğilerek bacaklarını süpürdü. Dev adam bir şekilde dengesini korudu ve beceriksizce vücudunu Dimitri'ye doğru fırlatarak omzuna hafifçe dokunmayı başardı. Derin bir nefes aldım, ama kocam çoktan ayağa kalkmıştı, ifadesiz yüzü bir an bile değişmemişti.

Dövüşlerle ilgili tek bilgim, kardeşimin adamlarının antrenmanlarını izlemekti, ama bu beni buna hazırlamamıştı. İçgüdüsel ve vahşiydi, yıkım için yaratılmış bir dans gibiydi. Demir Çekiç'in Dimitri'nin çenesine tam isabet edeceğinden emin olduğum sert yumruğunu savururken irkildim, ama o yana doğru sıyrıldı ve rakibinin kaburgalarına topuğuyla bir tekme atarak karşılık verdi. Dövüş hız kazandıkça kalabalık çılgına döndü ve sert darbeler indiren ve savuşturan birer uzuv karmaşasına dönüştüler.

Kendimi hiç hassas biri olarak görmemiştim, ama kocamın yanağından kan damladıkça ellerim yumruk oldu ve omuzlarım gerildi.

Dimitri sanki kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi savaştı ve ben bundan nefret ettim.

Bir darbeden daha sıyrılırken sırtı gerildi. Dilimle yara izlerini okşadım, içime girerken parmaklarımın altında kaslarının gerildiğini hissettim, ama bana gösterdiği şefkat, acımasız hareketlerinde hiçbir yerde yoktu.

Planım gölgede kalmaktı ama Hammer'ın yumruğu uyluğuna değince kendimi tutamadım. Sergey bu dövüşlerin ya maçın kaybedilmesiyle ya da nakavtla bittiğini söylemişti ama hiç kimse maçı kaybetmemişti. Ona yaklaşmam, iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Öne doğru ilerledim, bu durum korumalarımın hiç hoşuna gitmedi; bana bakan herkese hırlıyorlardı. Kalabalığın arasından yavaşça ilerleyerek ringin kenarına geldim. Bu noktadan, kocamın göğsünden damlayan ter damlaları net bir şekilde görünüyordu.

Dimitri, Demir Çekiç'in başına sert bir yumruk indirdi. Dev ayakta kalmayı başardı, ancak Dimitri ona toparlanması için bir an bile fırsat vermedi. İleri doğru ilerleyerek kaburgalarına bir dizi sert darbe indirdi. İlk kez Dimitri'nin ifadesiz yüzü kırıldı. Yanaklarında bir gülümseme belirdi, ama bu gülümsemenin dostça bir yanı yoktu. Soğuk ve vahşiydi, tüylerimi diken diken etti. Kalabalık artan bir kan susuzluğuyla tezahürat yapmaya başladı ve ben de onlara katıldım, göğsüm heyecan ve korkunun karışımıyla kükredi.

Dimitri rakibini alt etmek üzereyken donakaldı. Sanki içindeki ilkel bir şey tam olarak nerede olduğumu hissedebiliyormuş gibi yavaşça döndü.

Alev alev yanan bakışları bana dikildi ve ifadesinde kötücül bir çarpıklık belirdi. Benimle kavga mı etmek istiyordu... yoksa benimle mi birlikte olmak?

36

DIMITRI

DEMİR ÇEKİÇ yan tarafını tutuyordu, her zorlu nefes alışında burun delikleri genişliyordu. Yüzümde iğrenç bir gülümseme belirdi. Kesinlikle birkaç kaburgasını kırmıştım. Bu dövüşün esasen bittiği gerçeğiyle birlikte memnuniyetim hızla kayboldu ve içimdeki huzursuzluk dinmeye bile yaklaşmamıştı.

"Bana iyi bir dövüş çıkar, zavallı küçük sürtük," diye hırladım.

Homurdandı ve beceriksizce bir hamle yaptı. Ben kolayca sıyrıldım, o ise sırılsıklam ter içinde kaldı.

Göğsümün içinde karanlık ve öfkeli bir şey pençelerini savuruyordu, sanki beni içten dışa yok etmeye kararlıydı. Rakibime son darbeyi indirmek için bir adım attım ki, hava değişti. Derim karıncalandı ve nedenini anlamadan önce vücudumdaki her hücre anında gerginleşti.

Yavaşça döndüm, sanki manyetik bir kuvvet beni kendi yörüngesine çekiyordu. Gözlerim ona kilitlendi. Karıma.

Benim. Lanet. Karım.

Uzun saçları gevşek bukleler halinde düşük yakasının üzerinden dökülüyordu. Göğüsleri dik, dolgun, yuvarlak ve iştah açıcıydı ve eli karnındaki küçük çıkıntının üzerindeydi. Bana şehvetli bakışlarıyla bakarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Tenim kıpkırmızı oldu ve dişlerimi sıkarak bir sürü küfür savurdum. Buraya nasıl geldi? Sergey ve Konstantin iki yanında onu kuşatmışlardı. İçimdeki öfkeli canavarın yeşermesiyle öfkem daha da büyüdü.

Sonra Sienna bana bir öpücük gönderdi ve ben de sinirlendim.

Ringin kenarından tutunup dışarı atladım. Kalabalık bağırdı, Hammer kükredi, spikerin sesi hoparlörlerden geldi, ama bunların hiçbiri önemli değildi. Sadece o önemliydi.

Kalabalık, gözleri faltaşı gibi açılmış ve endişeli bağırışlarla bana yol açtı, ama Sienna dimdik ve kendinden emin bir şekilde durdu, çenesini tuttuğumda bile gözünü kırpmadı.

Burun deliklerim genişledi. "Burada ne işin var lan?"

"Mutlaka izlenmesi gereken bir dövüş olduğunu duydum, kaçırmamalıyım."

Dudaklarının hafifçe kıvrılması kalbimi hızlandırdı. Yaklaştım. "Sen tam bir veletsin."

Başını yana eğdi. "Rakibiniz tekrar dövüşmeye hazır gibi görünüyor."

Omzumu çevirip hızlıca bir göz attım. Çekiç hâlâ ayaktaydı. Burnundan kan fışkırıyor, göğsü inip kalkıyordu, tam nefes almakta zorlanıyordu ama önemli değildi. Ringi terk etmiştim. Hayatımda ilk kez pes etmiştim.

Babamın utancının beni de sarmasını bekledim, ama hiç olmadı. Bunun yerine, kalbimin her atışı bana burada, hayatta olduğumu ve onun olmadığını hatırlattı.

Sienna'ya döndüm. "Seni burada o halde bırakacak değilim, asla!"

Göğüsleri ve karnının kıvrımı bana değene kadar öne doğru sallandı. "Neye benziyorsun?"

Göğsüm hırıltılı bir sese benzer bir şekilde titredi, parmaklarımı kalçalarına iyice bastırdım. "Tam bir ıslak rüya gibi."

"Bayanlar ve baylar! Kazananımız belli oldu: Demir Çekiç!"

Kalabalık karışık bir kaos içinde ayağa kalktı, ama Sienna onlara aldırış etmedi. "Kaybettiğiniz anlaşılıyor."

Gözlerimi devirdim. "Neden acaba?"

Parmaklarını çıplak göğsümde gezdirdi. "Sana bahis oynayan herkes kızacak. Neyse ki ben Demir Çekiç'e hatırı sayılır bir bahis oynadım. Yüz bin dolarla ayrılacağım. Fena değil."

Sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı. " *Ne dedin?* " İçimdeki pençeli canavar kafasını geriye atıp kahkaha attı. Kurnaz küçük karım.

O daha bir şey söyleyemeden onu kollarımın arasına alıp çıkışa taşıdım. Maxim, Sergey ve Konstantin etrafımızı sararak şaşkın kalabalığın fazla yaklaşmasını engellediler.

Kulüpten çıkarken soğuk gece havası nemli tenime çarptı ama yine de içten içe yanıyordum. Alışık olduğum öfke yerine, sürekli bir heyecan ve

beklenti uğultusu beni dolduruyordu. Maxim araba kapısını açtı ve ben de Sienna'yı arka koltuğa oturtup içeri girdim. Kapı kapandı ve bizi dünyanın geri kalanından ayıran paravan yukarı kalktı.

"Umarım küçük oyunun buna değmiştir, hanımefendi." Bedenini çevreledim, yakınlığı içimdeki canavarı besledi.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, beni aşağı doğru çekerek dudaklarımız arasında bir kıl payı mesafe bıraktı. "Bu, bundan sonra ne olacağına bağlı."

Küfür ettim ve yanağımı onun yanağına sürterek yumuşaklığının tadını çıkardım. "Cezalanmayı istiyorsun, değil mi?" Elim bacağının üzerinde gezindi, bacaklarını aralayarak sıcak vajinasını avuçladım.

Cevap vermedi ama elimi yasladığı şekil her şeyi anlatıyordu. Muhtaçtı ve *sırılsıklamdı* .

"Bana o kadar çok ihtiyacın var ki, *Emma."*

Gözleri parladı ve biz de alternatif kimliklerimize, oyunumuzun sığınağına ve aramızda koruduğu mesafeye gömüldük...

Homurdanarak arabanın zeminine indim. Dizlerini koltuğa doğru bastırdığımda, bana tamamen açık bir şekilde uzanmış halde, hafif bir çığlık attı. Çok güzel kokuyordu; tatlı ve olgun, şeftali gibi. Suyunun çeneme damlamasını istiyordum.

İncecik dantelli külotunu yırtıp vajinasına daldım, hayatım buna bağlıymış gibi yalayıp emdim. İçimdeki canavar günlerdir ilk defa sakinleşti. Ringde aradığım rahatlama buydu, ama şimdi sadece onun vajinasından alabiliyordum.

Ondan kopardığım her sızlanma, göğsüme elektrik çarpması gibi saplanıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Çok yaklaştım."

Klitorisine son bir kez hafifçe dokundum ve geri çekilip topuklarımın üzerine oturarak dudaklarımı yaladım. Yumuşak inlemeleri neredeyse beni pes ettirecek kadar güçlüydü ama kendimi güçlü tutmaya zorladım. Benimle istediği kadar oyun oynayabileceğini, ama her zaman kazananın ben olacağımı öğrenmesi gerekiyordu.

Boğazını kavradım. "Gelmek ister misin, sevgilim?"

Gözleri donuk bir şekilde başını salladı.

Parmaklarım tembelce vajinasını okşadı, her hareketimde ıslak küçük sesler çıkardı. "Çok yaklaştın, değil mi? Benim için paramparça olmaya çok hazırsın."

Kalçalarını ileri geri hareket ettirerek kıpırdandı, parmaklarımı daha derine itmeye çalıştı.

Onları tamamen uzaklaştırdım. "Geçen sefer bir fahişe gibi giyinip dışarı çıktığında sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Ben bir fahişe değilim," diye tısladı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Hım, işte burada yanılıyorsun.” Yüzüne iyice yaklaştım, sadece yüzünü görebiliyordum. “Sen benim küçük fahişemsin ve vücudun sadece benim gözlerim için.”

Araba durdu ve ben hiç vakit kaybetmeden kapıyı açtım. Sienna gözlerini kırpıştırdı, eve döndüğümüzü fark edince sevimli bir şekilde şaşkın görünüyordu. Onu arabadan çıkardım ve içeri taşıdım, göğsüme kıvrılıp boğazımdaki tuzu yalamasına bayılıyordum. Gelmek için can attığında ne kadar itaatkar olduğunu çok seviyordum.

Doğruca yatak odama girdim, zihnimin bir köşesindeki bunun korkunç bir fikir olduğunu, mesafemi korumam gerektiğini, aramızdaki bu oyunu gizli tutmak için sadece evin dışında sevişmemiz gerektiğini söyleyen sesi görmezden geldim.

O ses cehenneme gitsin, çünkü penisim şortumun içinde kocaman, gergin bir şişkinlikti. Eğer önümüzdeki birkaç dakika içinde onun içine gömülmezsem aklımı kaybedeceğim.

Onu banyoya taşıdım ve yere bıraktım, böylece duşu açıp kıyafetlerimi çıkarabildim. Aç gözlerle beni süzdü, lavaboya yaslandı ve utanmazca vücudumu inceledi.

Aramızdaki hava gerilimle doluydu. Neredeyse birbirimize değene kadar yaklaştım, sertleşmiş penisim karnıma baskı yapıyordu, daracık vajinasına girmek için can atıyordu. Elim vücudunun kıvrımları boyunca yukarı doğru ilerledi ve boğazına ulaştı. Dikkatini çekmek için her iki tarafını da yeterince sıkarak boğazını kolayca kavradım. Kontrolüm altında ne kadar derinden olduğunu hissetmesini sağlamak için.

"Bir daha kimsenin seni böyle görmesine izin verirsen, sonuçlarından hoşlanmazsın."

Kaşları sevimli bir şekilde çatıldı. "Ne giyeceğime sen karar veremezsin."

Boynundaki tutuşumu sıkılaştırdım. Gözleri tahrikle ve en ufak bir korku parıltısıyla parladı. “Bunu zaten konuştuk. Parmağındaki yüzük benim olduğunu söylüyor.” Eğilip göğsünün üst kısmını ısırdım. İnlemesi doğrudan penisime gitti. Üzerindeki izimi görünce, yıllardır hissetmediğim

derin bir tatmin duygusu içimi kapladı. Diğer tarafa da aynı şekilde bir ısırık atmaktan kendimi alamadım. “Ve bu gece boşalmak istiyorsan, bunu dizlerinin üzerinde hak edeceksin.”

"Siktir git," diye çıkıştı ama sesi boğuk çıkıyordu.

Gülümsedim. "Henüz değil."

Kalçalarından kavrayıp döndürdüm, böylece fermuarına ulaşabildim. Tezgahın üzerine ellerini dayadı, kalçasını yukarı doğru kaldırdı ve ben de açığa çıkan her santim deride sırtına ısırıklar ekledim, ta ki önümde tamamen çıplak kalana kadar.

Ellerim vücudunu keşfetti, kalçalarını sıktı ve karnının şişkinliğini avuçladı. Gözlerimiz aynada buluştu. O anın yoğunluğu beni altüst etti ve bakışlarımı kaçırdım.

Kalçasından tutarak onu duşa doğru yönlendirdim. Başını geriye doğru eğdi, su damlacıkları teninden aşağı akıp saçlarını koyulaştırdı. Çenesini okşadım. "Şu güzel dudaklarını arala benim için." Burnum çenesinden kulağına doğru kaydıktan sonra dişlerimi kulak memesine geçirdim. "Tövbe et. Şımarık davranışlarından dolayı ne kadar pişman olduğunu göster bana."

Çenesi kasıldı ve isyanını bastırmaya çalışırken burnunu hafifçe buruşturdu. Çok mu ileri gitmiştim? Sinirli bir şekilde içini çekti ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Ellerimi üzerinde tutarak kaymasını engellemeye çalışırken, dudaklarımdaki memnun sırıtışı da zorlukla bastırdım.

Suyun serpintisi sırtıma çarparak onu korudu; gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarını araladı. Derin bir nefes aldım ve baş parmağımı onun sıcak küçük ağzının içine bastırdım.

37

SİENNA

DİMİTRİ'NİN BAKIŞLARI beni büyülemişti. Yoksa Declan mıydı? Aramızdaki sınırlar bulanıklaşmış, nerede durduğumuz konusundaki çizgiler belirsizleşmişti, ama ne istediğim konusunda değil. Dizlerimin üzerinde onu beklerken, dudaklarım aralanmış, orgazmımın gerçekleşmemesinden kaynaklanan acıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. Kalın, kızıl ve ön meni damlayan penisi karnına doğru gerilmişti.

Onun aşağılayıcı davranışlarına, bedenim ve zevkim üzerindeki sahiplenme iddiasına itiraz etmeliydim. Ama ne kadar sızlansam da, gerçek şu ki, bundan çok hoşlanıyordum.

Ve o da bunun farkındaydı.

Sonunda kendimi serbest bırakabildim, zihnimdeki sürekli kaosu susturabildim ve sadece *hissedebildim* .

Çenemi kavradı, parmaklarını nemli saçlarıma doladı ve ağzıma doğru itti. Şokun etkisiyle öğürdüm. Alçak sesle birkaç kelime mırıldandı ve neredeyse tamamen dışarı çıktı, nefesimi toparlamam için bana bir an verdi. Tekrar içeri itti, bu sefer daha nazik davrandı ki büyüklüğüne alışabileyim. Onu emdim, boğazımı gevşetmeye zorladım, o daha derine itti. Dimitri anlamadığım bir dizi Rusça kelime söyledi, ama sesindeki çaresizliği, kalçalarını hareket ettirme ve çenemi tam istediği yere yönlendirme biçimindeki teslimiyeti zevkle dinledim.

Çok geçmeden inleyerek geldi, parmak uçları tenime saplandı, boğazının telleri gerildi. Hızla yutkundum, onu tamamen içime almak, tekrar onun iyi kızı olmak için can atıyordum.

“Kahretsin, bebeğim.” Beni nazikçe ayağa kaldırdı. Göğsüne yığıldım ve kolları beni sıkıca sardı. Aramızda hiçbir kelime yoktu, sadece şefkatli dokunuşlar, bakışlar ve söylenmemiş sözler vardı, birbirimizin bedenlerini yıkarken. Sabunlu elim penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket etti. O da saçımı şampuanla masaj yaparken parmaklarını saç derime batırdı.

İçimden yanıyordu, gelmek için can atıyordum ama o beni duştan çıkarırken şikayet edecek kadar rahat değildim. Beni bir oyuncak bebek gibi yerleştirdi, tenim ve saçım kuruyana kadar uzuvlarımı istediği yere getirdi. Aynı havluyla kendini kuruladı ve beni yatağa taşımadan önce havluyu yere bıraktı. Cadı saatinde birkaç kez yattığım, hiçbir şeyin gerçek gibi gelmediği yatak. Şimdi, olanlardan kaçış yoktu; burada, birlikte olmayı seçiyorduk.

Yanımda uzandı, aramızda hiç boşluk bırakmadan kaba elleriyle göğüslerimi kavradı. Parmaklarını vücudumda gezdirirken tüylerim diken diken oldu.

Gözlerim kapandı. Onun sıcaklığı ve vücut yıkama jelinin yağmur gibi kokusuyla çevrili, tamamen duyusal bir haldeydim. İki kalın parmak içime girdi, ardından üçüncüsü. Zevk ve acı arasındaki sınırda gidip gelen gerilmeden dolayı inledim. "Tatlı vajinan çok ihtiyaç duyuyor, beni sıkıştırıyor."

Parmaklarını tembelce içeri ve dışarı doğru hareket ettiriyordu, her hareket zevkimi artırıyor ama *bir* yandan da ona ulaşamıyordum. Başım zonluyordu ve daha fazlasını elde etmek için bileğini kavradım. Sırıtmaları o kadar tahrik ediciydi ki yüzüne yumruk atmak istedim.

"Bunu hak etmek için yeterince şey yaptığını düşünüyor musun?" diye sordu.

“Evet, *lütfen* . Çok uslu davrandım.”

Gülüşü yanağımdan aşağı kaydı. "Küçük yalancım." Dokunuşunu geri çekti, bedenim soğuk kaldı. "Dön bakalım."

O, meydan okurcasına kaşını kaldırdı, ben de sonunda pes edip homurdanarak yana döndüm. Eli kalçama indi ve ani acıdan çığlık atmama neden oldu.

"İyi kız olacağına söz vermiş biri için çok arsız."

Kalçalarımı yukarı çekti ve destek için altıma bir yastık koydu. Bacaklarımın arasına girip, geniş vücudunun etrafında bacaklarımı iyice açarak beni tamamen ona maruz bırakırken yatağa gömüldüm. Cinsel

organımı avuçladı ve ben de eline sürtündüm, her hareket yeni bir zevk dalgasına neden oldu.

“Lütfen. Lütfen gelmeme izin ver.” Yalvarmanın utancıyla yanaklarım kızardı, ama o kadar heyecanlıydım ki, önümüzdeki birkaç dakika içinde boşalmazsam öleceğimi sandım. Vajinam çok istekliydi, şişmiş deride nabzım zonluyordu.

Islak parmak ucunu anüsümün üzerine bastırdı. İrkilerek geri çekildim ama sıkı kavrayışı beni hareketsiz tuttu.

“Şşş. Senin vücudunun, senin zevkinin kontrolü bende olduğu için bu kalçayla oynayacağım ve istediğim de bu.” Parmak ucu içeri girene kadar ıslaklığımı deliğe daha da sürttü. Daha önce kendime oraya hiç dokunmamıştım ve bunun hakkında ne düşündüğümden emin değildim, ama çok geçmeden dokunuşuna doğru kıvrılıp daha fazlasını isteyerek inlemeye başladım.

Sırtım boyunca bir çizgi öptü. "Küçük sürtüğüm." Parmağı ikinci boğuma girdi. "Çaresizsin." Dişleri omzuma saplandı. "Anal ilişkiden boşalmak üzeresin."

Ellerim yorganı sıkıca kavradı, sözleri beni uçurumun kenarına yaklaştırıyordu ama tam olarak geçmemişti. Alnım ter içinde kaldı ve nefeslerim kesik kesik geliyordu. Nemli tenime değen serin hava bile duyularımı alt üst etmeye yetiyordu. Daha fazlasını almam gerekiyordu ama sonra ağzı vajinamdaydı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yerken göğsümde bir çığlık yükseldi, parmağı tüm süre boyunca nazikçe anüsümün içine giriyordu. Boğazımdan gelen bir çığlıkla boşaldım, vücudum zevkle kasılırken yatağa yığıldım. Dimitri'nin bedeni benimkinin üzerinde hareket etti, orgazmımın son dalgalarını atlatmam için gereken nazik baskıyı verdi.

Sonraki anlar bir rüya gibi geçti. O yumuşak, süzülen boşluktaydım, yarı burada yarı başka bir yerdeydim—karanlık, güzel ve mükemmel.

Yastık kalçalarımın altından kaydı ve sıcak bir bez bacaklarımın arasını temizledi. Güçlü kolları beni yanıma çevirdi, göğsüne bastırırken beni sıcaklığıyla sardı. Henüz onun yatağında tam bir gece geçirmemiştim. Uyarı alarmları çalmaya başladı, kalkmamı söylüyordu. Odama çekilmemi, bana çok fazla şey hissettiren bu adamdan kendimi kurtarmamı istiyordu.

Ama uykuya dalmakta zorlandığım için göz kapaklarım ağırlaştı ve uykudan uzaklaşacak gücüm kalmadı.

38

DIMITRI

Kapıya gelen HAFİF BİR TIKIRTI beni uykumdan uyandırdı. Oda karanlıktı, Sienna'nın yanıma kıvrılırken çıkardığı nazik nefes alışverişi tek duyulan sesti. Çıplak teni benimkine yapışmıştı, yumuşak, sıcak ve mükemmeldi. Çarşafı çekip vücudunu açığa çıkarmak istedim. Teninin her santimini öpmek. Sanki eve dönmüş gibi içine girmek istedim.

İçimdeki özlem neredeyse dayanılmazdı. Onu kaybetmek istemiyordum.

Gözlerimi kısarak saate baktım, henüz sabah altıydı. Güne hiç de umut verici bir başlangıç değildi bu.

Eşimi uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yataktan kalktım. Boğazından hafif bir ses çıkardı ve kollarını bir yastığın etrafına sararak yana döndü.

Kapıyı araladığımda Maxim'in son derece gergin olduğunu gördüm.

"Sveta bir mesaj aldı," dedi.

Tüm vücudum buz kesti. "Buradan mı?"

Başını onaylarcasına kaldırdı. Kahretsin.

Geçen yıl, Sveta da dahil olmak üzere, Chicago'nun banliyölerindeki bir malikaneden küçük bir grup insan ticareti mağduru kadını kurtarmıştık. İlk birkaç gün hiçbiri tek kelime etmedi. Boş bakışlarını, kederli gözlerini ve çökmüş yanaklarını asla unutmayacağım. Ama Polina'nın güvenlerini kazandıkça nasıl yavaş yavaş hayata döndüklerini de unutamam.

Sveta, ilk olarak ona içini döken kişi oldu ve birlikte hapsedildiği kadınların yarısının baskından sadece birkaç gün önce başka bir yere nakledildiğini paylaştı. Aleksei, dağınık kayıtları, e-postaları ve cep

telefonu kulelerinden elde edilen verileri inceledi ve sonunda kayıp kadınların ayrılıp farklı alıcılara satıldığını doğruladı. Bu haber hepimiz için, özellikle de hayatta kalma suçluluğunun ağır yükünü taşıyan Sveta için yıkıcı olmuştu.

Aylar boyunca onları aradık, hiçbir kaynaktan kaçınmadık, ancak Sveta, bir fısıltı ağı kurarak gerçek farkı yaratan kişi oldu. İnsan ticareti mağdurları arasında efsane haline gelmişti. Adını fısıldadılar ve numarasını birbirlerine ilettiler. Şimdiye kadar kayıp kadınlardan dördünü kurtardık.

Belki de hayatta kalanlardan biri Sveta'ya bir mesaj iletmeyi başarmıştır?

Yatak örtümün altındaki şekilsiz kütleye şöyle bir göz attım, tekrar yorganın altına girip Sienna'nın müziğiyle dünyayı susturma isteğime karşı koymaya çalıştım.

İçimden bir ah çektim ve parmaklarımı kapı çerçevesine kenetledim. "Beş dakika sonra aşağıda görüşürüz."

Saatler sonra EVE DÖNDÜĞÜMDE , karımı kollarımda tutma isteğiyle tüylerim diken diken olmuştu. Yirmi yıldır dokunmaya zar zor tahammül ettikten sonra, içimde kabaran bu yabancı arzuyu neden bir türlü atamadığımı anlamıyordum. Belki de son zamanlarda güneşlenme odasında geçirdiğim zaman bu garip rahatsızlığa neden olmuştu. Bu evdeki kendimi her zaman güvende, her zaman sevildiğimi hissettiğim tek oda orasıydı. Ya da belki de kurtardığımız kızın bu kadar kırık ve kırılgan halini görmekti. Bu tür anlar beni kendi çaresizliğimle yüzleşmeye zorluyordu. Kurtaramadığım hayatların, yıllarca *onun* ellerinde çektiğim ve durdurmanın hiçbir yolunun olmadığı acıların hatırlatıcılarıydı.

Ta ki yapana kadar.

Zorya'yı kurtarmak, kurtuluşumun okyanusunda bir damlaydı; değerliydi çünkü o güvenli, huzurlu bir hayatı hak ediyordu. Bir damlaydı çünkü yaptığım hiçbir şey ellerimi asla temizleyemezdi.

Salondan geçerken ev sessizdi. Öğleden sonraki erken saatlerin ışığı, dışarıdaki karanlığın tam tersi bir şekilde pencerelerden içeri süzülüyordu. Karnım açlıktan gurulduyordu ama ihtiyaçlarım Sienna'nınkilerden sonra geliyordu.

Mutfağa girdiğimde Vovk'un Polina'nın ayaklarının dibinde sessizce oturduğunu ve Polina'nın ona küçük biftek parçaları yedirdiğini görünce, bıkkınlıkla içini çektim.

"Tembel herif," diye homurdandım. "Onu beslememelisiniz. Avlanabilir."

Polina beni görmezden geldi, Vovk'a kalan bifteği yedirirken ona sevgiyle mırıldandı. "Bugün çok uslu bir çocuk oldu, bu yüzden küçük bir atıştırmalığı hak ediyor."

Lavaboya döndü, ama ben yüzünü görmeden önce değil. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Omuzları gergin, hareketleri beceriksizce, sessizce bulaşık yıkamaya başladı.

Burnumdan sert bir nefes çıktı ve avucum göğsümdeki sızıya bastırdı. Polina tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi. Kampı birlikte atlattık, birlikte dışarı çıktık. Yine de birbirimizi tanıdığımız, aynı berbat apartmanda birlikte yaşadığımız on yıla rağmen, onu ağlarken gördüğüm zamanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Nadir gözyaşları hep başkalarının acısına bir tepki olarak geliyordu. Benim gibi, kendisi için gözyaşı dökemiyor gibiydi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Ek personel tutabilirim, böylece temizlik yapmak zorunda kalmazsın.” Bu teklifi sayısız kez yapmıştım, ama o her zaman şöyle cevap verirdi: “Bulaşık yıkamak sorun değil.”

Tezgahın üzerinde parmaklarımı vurarak ses çıkardım. "Sveta, Maxim ve Konstantin kızı güvenli bir eve götürüyorlar."

Polina başını salladı. Sveta muhtemelen tüm gelişmeleri ona mesajla iletmişti bile. Zorya adındaki kız, aradığımız kayıp kadınlardan biri değildi, ancak Sveta'yı cezbeden benzer vaatlerle -ABD'de iyi işler ve yüksek maaşlar- kandırılarak, Chicago'lu yüksek profilli bir politikacıya satılmıştı. Zorya, kendi ülkesi olmayan bir ülkede, yalnız başına ve istismara uğrayarak onun evinde hapsolmuştu. Evdeki bir hizmetçi, kaçmayı başaran ve şimdi diğer kurbanların kaçmasına yardım eden bir kadından bahsetmişti. Zorya'ya yardım etmiş ve veda hediyesi olarak bir cep telefonu vermişti. Zorya, beynine kazınana kadar binlerce kez tekrarladığı numarayı çevirdi.

Zorya'nın kurtarılması Sveta'nın zaferiydi ve bundan daha gurur duyamazdım. Benim ellerim her gece rüyalarımda kan damlatırken, onun

elleri lekesizdi. Taşıdığı hayatta kalma suçluluğu ona ait değildi ve umarım bugünkü kurtarma, bu suçluluktan kurtulmasına yardımcı olur.

“Sienna öğle yemeğini yedi mi?” diye sordum, çünkü Polina'ya söylemek istediğim şeyler—güvende olduğuna dair güvenceler, daha fazla kadın ve kızı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım—boğazıma düğümlenmişti.

Polina başını salladı. “Bilgisayar oyununa dalmış durumda. Ona bir tabak yemek hazırlayacaktım.” Bulaşıkları bitirdi ve ellerini kuruladı. “ *Sanırım* sana da bir tane hazırlayabilirim.”

"Çok naziksiniz."

O biftek, patates ve salatayı tabağa yerleştirirken ben de bulaşıkları kuruladım.

"Günün geri kalanında izinli ol," dedim tabakları elinden alırken. İtiraz edeceğini bekliyordum ama beni kısa bir baş sallamasıyla şaşırttı. Vovk mutfaktan onun peşinden çıktı ve ona arkadaşlık ettiği için kurda garip bir minnet duygusu hissettim.

Karşıdaki koridordan güneşlenme odasına doğru döndüm, kapı eşiğinde durdum ve karımın ne yaptığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Sienna, hem absürt hem de rahatsız edici görünen bir pozisyonda kanepeye yayılmıştı. Bacakları arka minderlerin üzerine atılmış, ayakları havada bilinmeyen bir ritimle vuruyor ve telefonunda bir şeyler yaparken başı kısmen kanepeden sarkıyordu. Sienna her zaman hareket halindeydi. Vücudunun tamamen sakinleştiğini gördüğüm tek zaman, onu tamamen bitkin düşene kadar seviştikten sonraydı.

Tabakları önündeki sehpaya bıraktığımda ancak beni fark etti.

"Merhaba," dedi. "Ne yapıyorsunuz?"

“ *Ben* ne yapıyorum? *Sen* ne halt ediyorsun? Bu pozisyon nasıl rahat olabilir ki?”

Dilini dışarı çıkardı ve telefonuna geri döndü. İçimde garip bir duygu yükseldi ve bunun kıskançlık olabileceğinden şüphelendim. Onun ilgisini istiyordum.

Yanına oturdum.

"Hâlâ dondurma dükkanıyla ilgili sorunlarla uğraşıyorum," dedi. "Mary Margaret'in Elio ile kaçmasından beri ortalık karıştı, ama burayı başarılı kılmaya kararlıyım."

Ne yaptığımın farkına varmadan, bacaklarını kucağıma çektim. Göğsümdeki sıkıntı azaldı ve tekrar nefes alabildim.

Birkaç dakika sonra telefonunu bıraktı ve gülümsedi. "Tamam, köylüler artık kontrol altında." Tabaklara göz attı. "Bana ne getirdin?"

“Biftek, patates ve sebze. Gerçek yiyeceğe ihtiyacınız var. Sadece ekmek, peynir ve çikolata ile yaşayamazsınız.”

Dudaklarını büzdü. "Bunu yapabileceğime oldukça eminim."

Elini kavradım ve onu oturur pozisyona getirdim. Parmaklarım çenesini kavradı ve burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaştım.

Yanaklarıma hafifçe dokundu. "Tıraş olmamışsın."

“Vaktim yoktu.” Göğsümde bir sızı hissettim ve ekledim, “Bu sabah son dakika bir toplantım vardı.”

Kendimi açıklamakta pek alışkın değildim ama onun yalnız başına uyanıp nereye gittiğimi bilmemesi düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Kaşlarının arasındaki çizgi yumuşayıp dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde itirafımın karşılığını aldığımı anladım.

“Buyurun.” Tabağı ona uzattım.

Bacaklarını altına kıvırdıktan sonra aldı. Onu kucağıma çekme isteğine karşı koyarken elim seğirdi. Onu ne kadar istediğimi, uyanık olduğum her an beni ne kadar oyaladığını bilmemeliydi. Güvenli değildi.

Bunun yerine, yemeğimi alıp yemeye başladım.

Birkaç dakika sonra, "Kanepe hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Homurdandım. Evdeki kameralardan kuryelerin kanepeyi kurmasını izlemiştim. Karıma gereğinden fazla bakmışlardı, bu da kanepeden prensip olarak nefret etmeme neden olmuştu. Bulutların üzerinde oturmak gibi hissettirse bile.

"Daha fazla oturma alanı olsun diye birkaç koltuk sipariş edeceğim," diye devam etti.

"Daha fazla oturma yeri kimin için?" diye mırıldandım.

"Ziyarete gelecek herkes için," dedi kurnazca.

Gözlerimi kıstım. "Peki bu ziyaretçiler kim olabilir?"

“Noel’in sadece dört hafta sonra olduğunu biliyor muydun?” Sesi şüpheli derecede kayıtsızdı. “Yılın çok eğlenceli bir zamanı ve bunu aileyle geçirmekten daha iyi ne olabilir ki?”

Sessizce ona baktım, bekledim.

İçini çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. “Sofiya ile konuşuyorduk ve Noel'i evimizde geçirmeyi teklif ettim. Ve somurtkan bir

şey söylemeden önce, bu iyi bir plan. New York'taki daire herkesi sığdırmak için biraz dar, oysa burada bolca yerimiz var.”

“Oodles?”

“Evet. Hem de fazlasıyla. Ve eğer planlarım yolunda giderse, o zamana kadar misafir odalarının hepsine zemin *ve* kapı yapılmış olacak.”

Yavaşça çiğneyerek bir lokma daha yedim.

Sienna koluma hafifçe vurdu. "Ne düşünüyorsun? Bratva ailesi Noel'i mi?"

Rakip bir mafya ailesini evimde ağırlamak mı? Hayır demeliyim. Kesinlikle karşı çıkmalıyım. Ama... bu onu üzecekti. Ama burada kötü adam olmak zorunda değildim; Rossi'nin ailesini Chicago'ya getirmesinin imkanı yoktu. Siyasi bir ittifak başka bir şeydi, ama tatilleri birlikte geçirmek? Bu, güvene dayalı aşırı bir sınavdı. "Evet, tamam. Sofiya her zaman burada hoş karşılandığını biliyor."

Sienna tiz bir çığlık attı. Telefonunu kaptı ve aceleyle bir mesaj yazdı. Telefonu yanına koyduğunda gözleri parıldıyordu. "Harika. Ona Matteo'yu özellikle görmek için can attığını söyledim."

Gözlerimi devirdim ama şimdi onu kolundan dürtme sırası bendeydi. "Ye." Öğle yemeğinden birkaç lokma almıştı ama tabağı hala çok doluydu.

Uzun ve bıkkın bir iç çekişle, "Ama nar yavrusu tarçınlı çörek istiyor," dedi.

Çenesini hafifçe kaldırdım ama konuşmadan önce tereddüt ettim. Boş ver. Dün gece onu yatağımda becermiştim, çıplak bedeni benimkine yapışmış halde uyanmıştım. Zaten cehenneme doğru yarı yoldaydık, bari sonuna kadar atlayalım. "İyi kızlar söyleneni yerler." Burnumu yanağında gezdirdim, saçlarından vanilya kokusu aldım. "Öğle yemeğini yersen, ben de tatlı olarak amını yerim."

Göz bebekleri büyüdü ve dudaklarımız neredeyse hissedilmeyecek bir öpücükle birbirine değene kadar yaklaştı. "Ya yapmazsam?"

"Beni ağzına alacaksın ve karnını dolduracak kadar boşalana kadar emeceksin."

Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdi, sonra bifteğinden bir lokma aldı. Ben sırıtınca, dirseğiyle beni dürttü. "Övünmeyi bırak ve ye."

Bir lokma daha aldım.

"Tatlıya yer bırakmayı unutmayın," diye ekledi.

Kahretsin.

39

SİENNA

Karanlıkta mutfak tezgahında otururken TOPUKLARIM DOLAP KAPAKLARINA VURUYORDU . Dimitri öğle yemeğini yedikten ve *beni de* yedikten sonra gitmişti.

Elmaslar, silahlar veya... neyse, aslında hiçbir fikrim yoktu, Bratva'nın önemli iş toplantıları için şehir merkezindeki ofisine gitmesi gerekiyordu. Üç kere boşaldıktan sonra beynim işlevini yitirmişti.

Gitmek zorunda kaldığı için gerçekten pişman görünüyordu, bu da terk edilmişlik duygumu yatıştıran tek şeydi.

Güneş çoktan batmıştı, bu yüzden Viktorya dönemi hayalet eşi gibi evin içinde dolaşmaya geri dönmüştüm. Garip bir sessizlik hakimdi; Polina, Sveta, Maxim ve Sergey'nin hiçbiri ortada yoktu. Hatta Vovchyk bile bütün öğleden sonra kayıptı.

Çikolatalı kurabiye hamurlu dondurmayı kutusundan yiyordum ki Maxim mutfağa sadece siyah bir spor şortu giymiş halde girdi.

"Geri döndün," dedim.

Bana doğru dönerek bir çığlık attı. "Blyat! Sienna. Karanlıkta ne halt ediyorsun?"

Omuz silktim. "Sadece hayalet estetiğimi geliştiriyorum."

Işık düğmesini çevirirken kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Aniden gelen parlaklığa karşı gözlerimi kısarak Maxim'in... *dağınık* halini inceledim. Saçları arkada dikilmiş, yanakları kıpkırmızı olmuş ve boxer şortunun altından oldukça büyük bir şişkinlik belirginleşmişti. Kumaşın yapısal bütünlüğü konusunda hafifçe endişelenerek gözlerimi kırpıştırdım. Ya ereksiyonu birdenbire -*pat!* - şortun içinden delik açarsa?

“Maksik, ne oluyor—”

Aleksei mutfak kapısında aniden durdu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde benimle Maxim... pardon, *Maksik* arasında gidip geliyordu. O da üstsüzdü, siyah eşofman altı kalçalarının üzerinden düşük bir şekilde sarkıyordu.

Kaşımı kaldırdım. "Akşam antrenmanı mı?"

Maxim buzdolabından bir su şişesi doldururken homurdandı. "Sergey, Sveta ve ben geri döndük. Dimitri hâlâ ofiste."

Dondurma kalıbını kaşığımla deldim ve kutuyu tezgahın üzerine koydum. "Ve sanırım size ne yaptığını sorarsam, belirsiz ve faydasız bir cevap vereceksiniz, değil mi?"

Maxim bana memnuniyetsiz bir bakışla baktı.

“Lyosha? O büyük ve korkutucu Bratva adamlarının neler yaptığını paylaşmak ister misin?”

Maxim sert bir şekilde, "Onu tatlı dille kandırmaya çalışma," dedi.

Sırıttım ve tezgahtan indim. "Ben de hayalet benliğimi ortaya çıkarıp karanlık koridorlarda dolaşacağım, siz ikiniz de... ne yapıyorsanız ona geri dönebilirsiniz." Mutfaktan çıkana kadar kahkahamı tuttum. Maxim ve Aleksei hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için Mila'ya mesaj atmam gerekiyordu çünkü ikisi arasında sadece *gerginlikten* daha fazlası vardı.

Daha fazla can sıkıntısından ve yalnızlıktan beni ne uzaklaştırabilirdi ki? Güneşlenme odasına doğru yürüdüm. Belki de hayatıma biraz heyecan ve hareketlilik katmak için Forum'a girip bir işe başvurmalıyım. Ya da belki başka bir oda tasarımı üzerinde çalışabilirim. Bugünün erken saatlerinde Sofiya'ya Dimitri'nin Noel'i ağırlamayı kabul ettiğini bildirmek için mesaj atmıştım. Şimdi onun kardeşini (her ne kadar hevesli olmasa da) ikna ettiğime göre, benim kardeşimi de ikna etmesi gerekiyordu. Bol şans. Matteo tanıdığım en inatçı insanlardan biriydi, gerçi Dimitri de kesinlikle ona kafa tutabilirdi. İyi haber şu ki, ben hepsinden daha inatçı olabilirdim.

Evi herkesin ziyaretine hazır hale getirmek için sadece birkaç haftamız vardı. Misafir odaları güzelce ilerliyordu, ancak bodrum katında sinema salonu için mükemmel olacak büyük bir oda vardı. Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen Noel'e kadar hazır hale getiremezdim, ama en azından odanın ölçülerini alıp özel sinema koltukları sipariş edebilirdim. O yöne doğru yavaşça ilerledim, ayaklarımı sıcak tutan kabarık Hot Dog Wiener terliklerime minnettardım. Burada fazla zaman geçirmedim. Büyük

bir spor salonu (hayır teşekkürler), depo ve birkaç büyük, boş oda vardı... bunlardan birinin dolu olduğu anlaşılıyordu.

Koridorda müzik ve konuşmaların yankısı duyuluyordu. Kapı aralıktı, bu yüzden içeriye göz attım. Polina, Sveta, bahçe görevlileri, birkaç temizlikçi ve henüz tanışmadığım birkaç kişi de dahil olmak üzere ev çalışanlarından oluşan bir grup masa etrafında toplanmıştı. Kart oynadıklarını fark edince yüzümde bir gülümseme belirdi. Kapıyı itip içeri girdim. Sohbet anında kesildi ve masadaki herkes bana bakmak için döndü.

Kahretsin. Beni burada istemiyorlar mıydı? Evdeki yerimi hâlâ çözmeye çalışıyordum. Pakhan'ın karısı olarak, bir bakıma onların patronu muydum? Ama aslında değildim. Evlilik sadece kağıt üzerindeydi ve kimseye emir verme arzum yoktu.

“Ah, merhaba. Pardon, rahatsız mı ediyorum? Yandaki odayı sinema salonuna çevirmek için ölçü alacaktım ki duydum ki...” Ve bu masadaki hiç kimse İngilizce konuşmuyordu. Muhtemelen. Sveta hakkında hâlâ şüphelerim vardı, ama belki Maxim ona bebek Cupcake'ten bahsetmişti. Tamam, ikinci deneme. Saatlerce dil kasetlerinden öğrendiğim en iyi Rusçamı kullandım.

“Merhaba. Oyun oynuyorsunuz. Oyun oynamayı seviyorum.”

Bana şaşkın bakışlar ve kalkık kaşlar yöneltildi.

“Şey, doğru. Henüz kart oyunlarının terminolojisini bilmiyorum. Sadece...” Hmm... belki mesajımı canlandırarak anlatabilirim. “Ben, Sienna”—abartılı bir şekilde kendimi işaret ettim—“izlemek istiyorum”—iki parmağımla gözlerimi işaret ettim—“seni”—masayı işaret ettim—“kart oynarken.” Elimde hayali bir deste kart tuttum.

Bahçıvan Vasya, gülmemek için ağzını kapattı. Aslında masadaki herkes gülümsemelerini bastırmaya çalışıyor gibiydi.

"Sanırım oyunculuk benim geleceğimde yok," diye mırıldandım.

Polina bana gelmem için işaret etti ve yanındaki boş sandalyeyi okşadı. Bütün gün nerede olduğunu bilmiyordum ama ağlamış gibi görünüyordu. Sveta da öyle. Yanına gidip oturdum ve Polina'nın omzunu sıktım. Belki daha sonra her şeyin yolunda olup olmadığını sorardım ama duygular hakkında konuşmak istememesini kesinlikle anlıyordum.

Önce sessizce, sonra da hızla canlı sohbetlerine geri dönerek oyunlarına devam ettiler. Arada sırada Rusça kelimeler duyuyordum ama her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki gerçekten anlamam mümkün değildi. Sofiya, telefonda konuştuğumuz son seferde dil öğrenme konusunda kaydettiğim

ilerlemeyi övmüştü ama keşke daha hızlı öğrenebilseydim. Evimde yaşayan insanlarla iletişim kuramamak dayanılmaz hale geliyordu. Ve yalnızlık hissi. Şimdilik, ev çalışanlarının dostluğuna ve kahkahalarına yakın olmakla yetinecek ve bunu çalışmaya devam etmek için motivasyon olarak kullanacaktım.

Çabucak poker oynadıklarını anladım. Sofiya beni Mafya askerlerinin haftalık poker oyununa katılmaya ikna etmişti. Hiçbirimiz Sofiya'ya karşı kendimizi savunamıyorduk, ama ben çok daha iyi hale gelmiştim. Nadiren katılamadığı zamanlarda ise kazanıyordum ve bu da askerlerin oyunlarına kadınların sızdığı yönünde mırıldanmalarına yol açıyordu.

Polina oyunu kazandı ve Vasya tekrar dağıtmaya başlayınca ben de katıldım.

Yüzümde hiçbir ifade olmadan, beceriksizce duran elime baktım. İçimde bir yaramazlık kıvılcımı yükseldi ve teorimi test etmeye karar verdim.

“Biliyorsunuz, belki de avantajlı bir konumdayım çünkü hiçbiriniz beni anlamıyorsunuz,” dedim. “Mesela, ‘Elimde royal flush var’ diyebilirim ve hiçbiriniz anlamazsınız.”

Herkesin tepkilerini dikkatle izledim ama pek bir şey anlayamadım. Hmm. Belki de yanılıyordum.

Oyun başladı. Tüm fişlerimi ortaya attım. Artırdım. Karşılık verdim. Eğer bu memleketimde bir oyun olsaydı, pas geçerdim. Ama personelin giderek daha fazla çekilmesiyle şüphelerim arttı. Karşıma çıkan son kişi Sveta'ydı. Gözlerine baktım, tereddütsüz. "Ne olacak? Şimdi mi kaybedeceğim yoksa sonra mı?"

Dudakları büküldü ve büzüldü.

Kartlarımı göstermedim. Elimdeki royal flush'ın aslında hayali olduğunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Vasya tekrar hepimize kartları dağıttı. Bu sefer kartlarıma baktığımda, gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım. Yine berbat bir elim vardı, ama önemli değildi. "Vay canına, en iyi kartları ben çekiyorum. Bu kadar iyi bir elle oynamak neredeyse haksızlık. Ama ne diyebilirim ki? Kazanmayı adaletten daha çok seviyorum."

Polina'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldığında gözüm seğirdi ve masadaki herkes çok hızlı bir şekilde pas geçince şüphelerim daha da arttı; tek bir asla yine kazanma şansım kalmıştı. Artık işi bitirme zamanı gelmişti.

Bu sefer Vasya kartları dağıttığında başımı salladım. "Şansımı zorlamak istemiyorum."

Anlayabileceğini sanmıyorum, eğer anlayabilseydi. Yakında öğrenirdim.

Herkes kartlarını aldıktan sonra ayağa kalktım ve buzdolabından bir limonata aldım. Oyun başlarken yavaşça masanın etrafında dolaştım, doğru anı bekledim. Vasya'nın on dokuz yaşındaki torunu Matvey'i zayıf halka olarak belirlemiştim. Benim anım, Matvey'in de dahil olduğu son üç oyuncuyla yüksek riskli bir hesaplaşma şeklinde geldi. Mükemmel.

Sandalyeme yaslandım ve Polina'ya doğru eğildim. "Acaba kim kazanacak?" Sesim abartılı bir sahne fısıltısıydı. "Bence Yulia kazanacak, çünkü elinde sıralı floş var. Ama Katerina'nın elindeki full house ile nasıl başa çıkacağına bağlı olacak."

Matvey öfkeyle bir ses çıkardı, ağzı açık kaldı. "Bu adil değil! Bu hile!" diye bağırdı kusursuz İngilizceyle.

“Aha!” Ayağa fırladım. “Biliyordum!” Masadaki herkes irkildi ve suçluluk dolu ifadeleri her şeyi anlatıyordu. Yavaşça, aramızdaki dil engeline rağmen en yakınlaştığım iki kadın olan Sveta ve Polina'ya baktım. Sveta masaya bakıyordu ve Polina dudağını ısırıyordu.

Anlık heyecanım hızla yürek burkan bir hüzne dönüştü. "Buradaki herkes İngilizce mi konuşuyor?"

Polina boğazını temizledi. "Evet. Sizinle konuşmak istiyordum ama—" Sözünü yarıda kesti ve sıkılmış ellerine baktı. Soğuk ve sert bir gerçeklik birden aklına geldi. Personelden bazılarının birkaç İngilizce kelime öğrenmiş olabileceğini düşünmüştüm, ama Polina'nın aksanı bile yoktu.

“Size İngilizce anlamıyormuş gibi davranmanız söylendi.” Onlara yalan söylemeleri için kimin talimat verdiğini sormama gerek yoktu. En yıkıcı yanı, Dimitri'nin mantığını anlıyor olmamdı. Rakip bir mafyadan neredeyse hiç tanımadığım biri evine taşınmıştı. Rusça konuşamama yeteneğimi avantaj sağlamak için kullanmıştı. Eğer bir casus olsaydım, personeli dinleyemezdim ama İngilizce olarak şüpheli bir şey söylersem bana rapor verebilirlerdi.

Akıllıca bir hareketti.

“Pekala. Oyununuza müdahale ettiğim için özür dilerim.” Sesim utanç verici derecede tiz çıktı. Yanaklarım kızardı ve sırtım terledi. Buradan çıkmam gerekiyordu. “İyi geceler.”

Polina beni durdurmak için elini uzattı ve Matvey bir şeyler söyledi, ama kaçarken kulaklarım beyaz gürültüyle doluydu. Merdivenlerden yukarı koşarken nefesim zorlanıyordu. Duvarlar üzerime kapanıyordu. Çıkmam gerekiyordu. Veranda kapısından içeri daldım ve koşmaya başladım. Bahçedeki yeşil bitki sıraları ve çitler beni bir battaniye gibi sardı, karanlıktan korudu. Islak çimlerden sırılsıklam olmuş terliklerimle, göğsüm hızla inip kalkarken ve tenim soğuktan yanarken aniden durdum.

Panik beni gevşetene kadar kendimi yavaş ve düzenli nefesler almaya zorladım. Zayıf kaslarım pes etti ve yere çöktüm, bacaklarımı kucaklayıp yüzümü kollarımın arasına gömdüm. Göğsümde fırtına gibi esen duyguların etkisiyle gözlerimden yaşlar süzüldü.

Yalnızlık yıllardır düşmanımdı ve yeni kocam, yeni evimde de yalnız kalmamı sağlamıştı. Tıpkı büyürken sık sık olduğu gibi. Matteo önemli Mafya işleri yaparken ben dairede yalnızdım. Hoş karşılanmadığım odaların kapalı kapılarına bakıyordum. Sürekli küçümseniyordum. Korunuyordum. Korunma adına kendimi küçük ve işe yaramaz hissetmeye zorlanıyordum.

Nefesime odaklandım.

İçeri. Dışarı .

Göğsüm rahatladı.

İçeri. Dışarı.

Artık çocuk değildim. Çaresiz de değildim. Sadece... utanıyordum.

Panik atağım etkisini yitirdi ve titredim. Aralık başıydı, Chicago'daydık ve üzerimde sadece ince bir kazak vardı. Ya karanlıkta kayıp düşseydim? Karnımı iki elimle tuttum. "Özür dilerim, küçük Nar. Bu düşüncesizceydi."

“Siena?” Maxim’in sesi rüzgarla birlikte yankılandı.

Yere basıp eve doğru yürürken dişlerim birbirine çarpıyordu. Bahçede bağırışlar ve ayak sesleri yankılandı, sonra Maxim nefes nefese karşımda belirdi. En azından üzerinde kıyafet vardı. "Sienna, kahretsin. Yaralandın mı?"

"Hayır, sadece aptalca."

Küfür etti ve itiraz etmeme fırsat vermeden sweatshirt'ünü çıkarıp başıma geçirdi. "Hadi seni ısıtalım."

Arkamdaki güçlü kolu beni ileri doğru itti ve çok geçmeden Polina ve Sveta ile birlikte mutfağa geri döndük.

“Üzgünüm Sienna,” dedi Sveta, gözleri yaşlarla dolmak üzereymiş gibi görünüyordu. Gözlerime bakamıyordu, bunun yerine ocakta çırptığı bir şeye odaklanmıştı.

"Üzülmeye hakkınız var," dedi Polina.

Maxim beni tezgâhın taburesine doğru yönlendirirken, "Evet, kesinlikle haklısın," diye mırıldandı. "Hepimiz ona bunun berbat bir plan olduğunu söyledik."

Dudaklarım büküldü. "Daha önce anlamadığım için kendimi aptal hissediyorum. Hepiniz benimle dalga geçiyor olmalısınız."

“Hayır,” dedi Polina. Adanın etrafından dolaşıp kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. “ *Asla* . Rusça öğrenmek için çok çalıştın ve bizimle konuşmaya çalışırken çok pozitif kaldın. Bu, bu evdeki herkesin sana olan hayranlığını daha da artırdı.”

Sveta önüme bir kupa sıcak çikolata koydu, hareketleri tereddütlüydü, sanki bir sorun yaşıyormuş gibiydi.

“Buraya gel.” Kolumu ona uzattım ve o da yanıma yığıldı. Onu sıkıca kucakladım. “Bu senin suçun değil.” Sırtını okşadım. Üzgün olmadığımı anlaması için gülümsedim. “Hiçbir şey yanlış yapmadın. Ama şüphelenmemin sebebi sensin.”

"Nasıl?" diye sordu.

"Maxim'e bebeğin kocaman bir keke benzediğini söyledim ve sen de bana kekler pişirdin."

Yanakları kızardı. "Aman Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim bile."

Maxim kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. İyi yakaladın." Ocaktan kendine bir kupa sıcak çikolata doldurdu. "Seni çok uzun zamandır tanımıyorum Sienna, ama kurnaz bir zekâya sahip olduğunu biliyorum. Dimitri biraz intikamı hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. "İntikam konusunda iyiyim."

Polina homurdandı. "Sergey hâlâ bıçak şakasından bahsediyor."

Sıcak çikolatamı yudumlarken hafif, neşeli bir his beni sardı. Dimitri ile ilişkimiz hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyordu, ama bu önce küçük bir intikam şakası yapamayacağım anlamına gelmiyordu.

Son birkaç gündür, ilişkimiz hakkında umutlanmaya başlamıştım ve bu sadece fiziksel bir düzeyde değildi. Kocamla seks yapmak, Paris'te yaşadığım duyguları geri getirdi. Bu yakınlık, ona duygusal olarak daha yakın hissetmemi sağladı. Her defasında iyi olup olmadığımı kontrol etmesi, kendisi için hiçbir şey almadan sadece benim zevkime öncelik vermesi, sonrasında beni nazikçe temizlemesi ve kollarında tutması... gerçekti, ikimiz için de bir anlam ifade ediyordu.

Hâlâ beni evliliğe kandırdığımı, bilerek hamile kaldığımı, onu gözetlemek için burada olduğumu mu düşünüyordu? Bu ilişkinin yürümesi için bana güvenmesi gerekiyordu, benim de ona güvenmem gerekiyordu.

Derin bir nefes verdim. "Haklısın. Tüm zamanların en iyi intikam şakasını düşüneceğim."

Maxim, şeytani bir bilim insanı gibi ellerini birbirine sürdü. "Mükemmel. Yardıma ihtiyacınız olursa bize bildirin."

“Kesinlikle yapacağım. Aslında... herkese İngilizce bilmiyormuş gibi davranmaya devam etmelerini söyler misin? Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz belki.”

Polina güldü ve Sveta tereddütlü bir şekilde gülümsedi.

Gülümsedim. "Bu çok eğlenceli olacak."

40

DIMITRI

Kahve fincanımdan bir yudum almak için elimi uzattığımda ELLERİM TİTRİYORDU , bir anda fincanın boş olduğunu fark ettim. Kahretsin. Tükenmek üzereydim ama duramazdım, bu sorunu çözene kadar rahat edemezdim.

Zorya'yı kurtardıktan sonra, onu kaçıran adamın kimliğini ortaya çıkarmak için ofise döndüm. Olayları anlattığı şekilde, uzun zamandır unutmaya çalıştığım eski anılarımı canlandıran bir şeyler vardı. Muhtemelen paranoyaydı... ama bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

Aleksei kapı çerçevesine vurdu ve ben onu içeri davet ettim. Gözleri yorgunluktan gölgelenmişti, ama karşıma oturduğunda omuzlarının duruşunda başka bir şey daha vardı. Gerginlik ve... korku.

İçimde derin bir içgüdüsel *sezgi* yükseldi—Aleksei'nin bana söyleyecekleri her şeyi değiştirecekti.

“Zorya’nın *alıcısına* gönderilen bir e-posta buldum.” Kelimeyi tükürerek söyledi. “Şifresini çözmeyi yeni bitirdim. Rus bir VPN üzerinden gönderilmiş ve e-postada *Dusheguby’den* bahsediliyor.”

Kalbim tekledi. Durdu.

Dirilişine dair fısıltılar bu yaz Paris'teyken başlamış, beni Emma'nın otel odasından sürükleyip götürmüş ve o zamandan beri adımlarımı takip ediyordu. Ama aylar sessizlik içinde geçince, fısıltıların yanlış olduğuna neredeyse kendimi ikna etmiştim.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye devam etti Aleksei. "Başka biri onun adını kullanıyor olabilir mi?"

Yavaşça başımı salladım. Kimse canavarın adını çalmaya cesaret edemezdi. Uzun zamandır olduğumdan daha emindim; ölümden geri dönmüştü ve benim peşimdeydi. Korunması için bana güvenen herkes tehlikedeydi.

Kabuslarımdaki canavar yeniden gömülene kadar durmayacaktım, dinlenmeyecektim.

SAATLER GÖZ AÇIP KAPAYINCAYA KADAR GEÇTİ ve aniden güneş tekrar doğdu. Son birkaç gün toplantılar ve telefon görüşmeleriyle geçmişti ve bu öğleden sonra da daha fazlası planlanmıştı. Babamın ordusunda asker olduğumdan beri biriktirdiğim tüm iyilikleri, edindiğim müttefikleri, topladığım şantaj malzemelerini kullanacaktım. Hepsini kullanacaktım. Eğer bir kavga çıkacaksa, hazırlıksız yakalanmayı reddediyordum.

Bu tür günler ve geceler benim için normaldi. Dünyanın geri kalanının kaybolduğu o tek odaklı hale gelmek nefes almak kadar doğaldı. Ve yine de… bu sefer işe yaramıyordu. Aklım sürekli karıma gidiyordu. Kahvaltısını yapmış mıydı? Mutlu muydu? Güvende miydi? Bebek nasıldı? Onu ev kameralarından izlemek yetmiyordu. Vücudunu kendi vücuduma karşı hissetmem, göğüslerinin yumuşak dokunuşunu ve karnının kıvrımını hissetmem gerekiyordu. Karnı son birkaç günde iki katına çıkmış gibiydi. Onu her gördüğümde kalbim yerinden fırlıyordu.

Henüz uyanması için çok erkendi. Neden odasına kamera koymamıştım da en azından uyurken onu izleyebileyim?

Kahvemin geri kalanını içtikten sonra, Yakuza'nın lideri Haruto Ito ile bir görüşme ayarladım.

Polina ve Sveta kahvaltı hazırlarken kameralardan izledim. Yulia, Polina'ya bir soru sormak için içeri girdi. Vasya ve Matvey sabah kahvelerini aldılar.

Maxim, bu akşam Sırplarla yapacağımız toplantı için rezervasyon yaptırdığını teyit etmek üzere mesaj attı.

Sienna'nın yatak odasının kapısı açıldı ve pembe ipek pijamalarıyla çıktı. Vovk da aynı pijama takımıyla onu takip etti. Çok saçmaydı. Absürt. Ama aynı zamanda çok sevimliydi. Sienna'nın yanakları pembeleşmiş, saçları dağınık ve kaşlarının arasında, sabahları sık sık oluşan o küçük,

rahatsız edici kırışıklık vardı; vücudunun uyanmak zorunda kalmaya karşı sessiz protestosu.

Ne yapacağıma bilinçli olarak karar veremeden asansördeydim ve otoparka doğru gidiyordum. On beş dakika sonra, evin önündeki dairesel araba yoluna girdim.

“Dima.” Mutfağa girdiğimde Polina başını yana eğdi. Önünde evin alışveriş listesi vardı ve Sienna'nın tüm isteklerini sıraladığını biliyordum. Sveta meyve doğruyordu, Vasya köşede sabahın ikinci espressosunu içiyordu ve aklımı meşgul eden kadın, dudaklarında ışıl ışıl bir gülümsemeyle sandalyesinde dönüyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma çektim, etrafta izleyici olup olmadığını umursamadım. Mesafeyi korumaktan bıkmıştım.

“Merhaba.” Beni sıkıca kucakladı. “Maxim bütün gün dışarıda olacağını söyledi.”

“Ev ofisimden bir şey almak için uğramam gerekiyordu.” *Yalan* . “Uzun süre kalamam.”

Parmakları boynuma saplandı, acı veren düğümleri gevşetti ve neredeyse zevkten mırıldanmama neden oldu.

"Yorgun görünüyorsun," diye mırıldandı.

Sensiz uyuyamıyorum. Kabuslarımı dindirebilecek tek kişi sensin.

"Neler oluyor?" diye ekledi. "Etrafta çok daha fazla güvenlik görevlisi var."

Sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve göğsüm sıkıştı. Ona her şeyin yolunda olduğunu, güvende olduğunu söyleyememek beni kahrediyordu. Onu her zaman koruyacaktım.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Olası bir tehdit olduğuna dair haber aldık ve araştırıyoruz. Durumu çözene kadar evde kalmanı rica ediyorum."

Sienna'nın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. O da Mila gibiydi; ikisi de kısıtlamalardan rahatsız oluyor ve kapatılmaktan nefret ediyordu. En azından şu anda Mila ile uğraşmak zorunda olan Nikolai'ydi. Düzenli olarak kontrol ediyor, güvenli evin güvende olduğunu ve Mila'nın gönderilme öfkesiyle henüz evi yakmadığını teyit etmekten başka pek bir şey söylemiyordu.

“Yaklaşan doktor randevum ne olacak?”

Son randevusundan sonra takvimlerimizi senkronize etmiştim, böylece bir daha hazırlıksız yakalanmamış olacaktım. "Bunu halledebilmeni

sağlayacağım."

Parmakları ceketimin yakasıyla oynadı. "Aslında, benimle gelmek isteyip istemediğinizi merak ediyordum? Ultrason çekiyorlar, böylece küçük Nar'ı kendi gözlerinizle görebilirsiniz."

Boğazım düğümlendi. "Evet, seninle gelirim." *Senin için her şeyi yaparım.*

Onun karşılık olarak verdiği gülümseme göğsümde bir şeylerin kıpır kıpır olmasına neden oldu. Zihnimin arka planında çalan ve çok derinlere daldığımı söyleyen alarm seslerini susturdum. Artık aramızda mesafe koymak istemiyordum... ve ona güvenmeye başlamıştım.

Bacaklarını etrafıma daha sıkı sardı, beni kendine daha da yaklaştırdı. "Bu gece geri dönecek misin?"

Göğsüm titredi ve onu tezgâhın üzerine eğip burada, tam orada, onunla birlikte olmaktan kendimi zor tuttum.

"Deneyeceğim, Malyshka."

Dolgun dudağını ısırdı, son derece cezbedici görünüyordu. "Umarım öylesindir, çünkü bir şey sipariş ettim."

Penisim seğirdi ve dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaştım. "Bu ne?"

“Bir takım eğitim amaçlı popo tıkaçları. Anal ilişkiye bu kadar çok ilgi duyacağımı geçen güne kadar fark etmemiştim, bu yüzden daha fazlasını deneyebileceğimizi düşündüm.”

Donakaldım, kalbim sadece sertleşen penisime doğru kanımın akmasından değil, karımın *mutfaktaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmasından dolayı da hızla çarpıyordu.* Elimle ağzını kapattım ve Sienna'nın arkasından Polina, Sveta ve Vasya'nın bastırılmış kahkahalarını duyarken göğsümde bir hırıltı yükseldi.

"Çıkın dışarı!" diye Rusça çıkıştım. Kaçarken gülümsemelerini gizleyemediler ama ben gülmekten kırılıyordum. Karıma döndüm. "İnsanların önünde böyle şeyler söyleyemezsin."

Avucumu hafifçe ısırdı ve ben de ağzını açtım. "Neden? Ne dediğimi anlayamıyorlar. Bence biraz..." Yanakları kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum, insanların anlamadığını bildiğim halde onların önünde böyle şeyler söylemek biraz *seksi geliyor* ."

Vay canına. Çalışanların İngilizce konuştuğunu itiraf etmedikçe tepkimi açıklayamazdım. Yalan yüzünden duyduğum suçluluk duygusu giderek arttı.

Boğazımı temizledim. "Yine de. Bazı kelimeleri anlayabilirler ve seni kimseyle paylaşmak istemiyorum." Ellerimi vücudunda gezdirdim, kıvrımlarını takip ettim, göğüslerini avuçladım, meme uçlarını sıktım. Hafif bir inilti çıkardı.

Gitmem gerekiyordu. Bu öğleden sonra, olası bir kavga durumunda ittifakları sağlamlaştırmak için planlanmış görüşmelerim ve toplantılarım vardı... ama aynı zamanda onunla da ilgilenmem gerekiyordu.

Sienna, onu kucağıma aldığımda şaşkınlıkla nefes verdi. Kollarını boynuma doladı ve bacaklarını arkama kenetledi. "Nereye gidiyoruz?"

“Bu duruma bağlı. Sipariş ettiğiniz şeyler nerede?”

Dudaklarının boğazımın kenarına değmesi tüylerimi diken diken etti. "Komodinin üzerinde."

Bu senin komodin, çünkü bu senin odan. Bizim de odan.

Tek bir amaca odaklanarak onu merdivenlerden yukarı, yatak odamıza taşıdım. Yatağa oturttuktan sonra komodinin kapağını açtığımda gökkuşağı renklerinde bir sürü tıkaç ve dilatörle karşılaştım. Göğsümden beklenmedik bir kahkaha koptu. En son ne zaman gülmüştüm? Unuttuğumu sanıyordum.

"Keşke daha fazla seçeneğimiz olsaydı," dedim alaycı bir şekilde.

Dilini dışarı çıkardı.

"Ah, bu çok yaramazcaydı. Pakhan'ınla alay etmenin yanlış olduğunu bilmeliydin."

Alt dudağı büzüşmüş bir haldeydi. "Ama çok eğlenceli."

Göğsümden bir kahkaha daha koptu. "Davranışlarının bedelini ödemeye hazır olduğun sürece sorun yok. Dizlerinin üstüne çök, bebeğim. Ofise dönmeden önce sadece birkaç dakikam var."

Dişlerini sıktı, inatçı çenesi kasıldı ve boyun eğme isteğiyle şımarık tarafı arasındaki içsel mücadeleyi neredeyse duyabiliyordum. Yavaşça pozisyon aldığında sırıttım. O gün benim uslu kızım olacaktı o zaman.

Hiç vakit kaybetmeden eşofmanını indirdim ve altında tamamen çıplak olduğunu gördüm. İnleyerek kalçalarını avuçladım ve sıktım. Penisimi içine sokmak, orgazmlardan yorgun düşüp neredeyse hareket edemez hale gelene kadar o güzel küçük vajinasıyla oynamak istiyordum. Saatim titredi ve beni gerçekliğe geri döndürdü. Ekrana bakmadan Maxim'in bana zamanımın dolduğunu söylediğini biliyordum.

Boş ver. Bekleyebilirdi.

Çeşitli anal tıkaç seçenekleri satın almıştı. Küçük pembe tıkaç ona biraz esneme sağlayacaktı—yaklaşık iki parmağımın büyüklüğüne denk—ama

ilk deneyimi için çok yoğun olmamalıydı. Tıkaçın ucunda, yerinde kalmasını sağlayan kalp şeklinde kırmızı bir mücevher vardı.

Neyse ki çekmecede kayganlaştırıcı da vardı, bu yüzden kabı açıp popo tıpasının üzerine döktüm. Parmaklarımı da kayganlaştırıcıyla yağlayıp birini içeri soktum ve hafifçe gerdim. Bu küçük tıpanın herhangi bir soruna yol açmaması gerekse de, hiçbir şeyi şansa bırakmak istemedim.

Parmaklarımı içeri ve dışarı doğru hareket ettirirken, yumuşak, gevşemiş ve tıkaç için hazır olduğundan emin olmak için hafifçe inledi.

“Seni dinliyorum, daha fazlasını yalvarıyorum.” Parmağımı çıkardım, biraz daha kayganlaştırıcı sürdüm ve tekrar içeri soktum—bu sefer ikinci bir parmakla. Göğsü yatağa düştü ve sırtını kamburlaştırarak, iyi bir kız olduğu gibi kalçasını bana sundu. Yeni pozisyonu sayesinde parıldayan vajinasını görebildiğimde boğazımda bir inilti kaldı. Belki de sadece—

Saatim tekrar titredi.

Lanet olsun. Odaklanmam gerekiyordu.

Birkaç dakika daha kalçasıyla oynadım, parmaklarımı itip kıvırdım, ta ki hıçkırarak ve yalvararak orgazm olmaya çalışana kadar. Parmaklarımı çektiğimde, protesto edercesine inledi ve sanki arkasını dönecekmiş gibi kıpırdandı.

Elimle sırtına bastırarak onu yatağa sabitledim. "Pozisyonunu koru. Sana ne vermeye karar verirsem onu kabul edeceksin."

Fişi yağladım ve ucunu daracık deliğine bastırarak, baskıyı değiştirerek onu tahrik ettim. Kalçası geriye doğru itildi, fişi içeri sokmaya çalıştı ama başaramadı. Elim yanağına indi ve keskin bir çığlık attı. Altın rengi teninde bıraktığım kırmızı izi takip ederken sırıttım.

“Bak, şu sürtük karım doldurulmak için ne kadar çaresiz.” Vücudunun üzerine eğildim ve göğsümü sırtına bastırdım. “Yalvar bana. Güzel küçük anüsünü genişletmem için yalvar bana.”

İnledi ve başını salladı. Ben de diğer kalçasına vurdum.

"Şımarıklığına devam et bebeğim. Bıraktığım ilk el izi şimdiden solmaya başladı, ama beni sınamaya devam edersen, günlerce kalacak bir iz bırakacağımdan emin olabilirsin."

Boğuk bir çığlık attı. "Gelmem gerek."

“O zaman bu fişi yalvararak iste. Ne kadar çok beklersen, senin için o kadar kötü olacak. Beni beklettiğin her dakika için bir beden büyüyeceğim. Yeterince ceza biriktirirsen, sikimi alacaksın. Bu kıç, kalın sikimin etrafında gerilirken nasıl görünecek?” Dudaklarım kulağının kabuğunu okşadı. “Ne

kadar sıkı olacağını hayal edebiliyor musun? Seni yatağa bağlayıp saatlerce seks oyuncağım olarak kullanmak zorunda kalabilirim.”

Elbette yapmazdım. Ona asla zarar verecek bir şey yapmazdım, ama inlemelerinden anladığım kadarıyla bunu hayal etmeyi çok seviyordu. Bacaklarının iç kısımları kaygan bir uyarılmayla kaplıydı, penisimin ucundan ise meni öncesi sıvı sızıyordu.

"Son şansın, hanımefendi. Yalvarıp yalvar."

"Lütfen," diye bağırdı. "Lütfen, prize ihtiyacım var."

Başparmağımı anüsüne bastırırken mırıldandım. "Bu kime ait?"

"Sen."

"Aferin kızım."

Bu sefer, tıpanın ucunu daracık deliğine bastırıp ilk santimini içeri ittiğimde durmadım. Dirençle karşılaştığımda, kalça yanağını okşadım ve rahatlatıcı sözler mırıldandım, ta ki tıpanın geri kalanının da içeri girmesi için yeterince rahatlayana kadar. Kalp şeklindeki mücevher, kalça yanaklarının arasında güzelce duruyordu. Gördüğüm en ateşli şeydi. Gözlerim bulanıklaştı ve sanki cin çarpmış gibi hareket ettim, pantolonumun fermuarını ağır bir iniltiyle açtım. Penisimi çıkardım ve elimle içine doğru ittim, sadece birkaç saniye sonra kalça yanaklarının üzerine boşaldım.

"Kahretsin." Sırtına ateşli öpücükler kondururken nefeslerim kesik kesik geliyordu. "Çok mükemmel." Eşofmanını tekrar yukarı çektim ve kumaşı meniyle kaplı kalçasına sürttüm.

“Hayır,” diye sızlandı, dizlerinin üzerine doğrulup omzunun üzerinden baktı. Fişi ya da menimle onu nasıl işaretlediğimi protesto etmesini bekliyordum, ama daha akıllı davranmalıydım.

“Gelmem gerek.” Göz bebekleri genişlemişti ve gözleri yaşlarla doluydu.

Saatimin sürekli titreştiğini fark ettim. Artık sınırları zorlamıştım.

Öne eğildim ve Sienna'nın dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum, o öpücüğü derinleştirmeye çalışınca geri çekildim.

“Gelmek istediğini biliyorum,” dedim, nazik ve anlayışlı ses tonumun onu daha da sinirlendireceğini bilerek. “Ama kızım çok arsız davrandı ve nasıl davranması gerektiğini öğrenmesi gerekiyor. Eğer bütün öğleden sonra uslu durursan, bu gece istediğin kadar gelmeni sağlayacağım.”

Sevimli bir dudak büzerek kollarını kavuşturdu. "Beklemek istemiyorum. Ve beni meninizle kaplama takıntınız incelenmeli."

“Senden önce hiç böyle bir arzu duymamıştım.” Dudaklarını son, tutkulu bir öpücükle yakaladım. “Fişi bir saat boyunca takılı tut.” Alt dudağını hafifçe ısırdım. “Ve o zamana kadar temizlik yapma.”

Sinirli Maxim'e doğru merdivenlerden aşağı koşarken, pişmanlığın yerleşmesini, çok yaklaştığım paniği bekledim ama hiç gelmedi. Bunun yerine, şehir merkezine geri dönerken, içimde bir doğru hissi oluştu. Sienna'yı artık mesafeli tutmak istemiyordum. Ara sıra yaşanan cinsel ilişki yeterli değildi. Onun her şeyini istiyordum, ruhuna sahip olmak istiyordum ve artık aksini iddia etmekten bıkmıştım.

41

DIMITRI

AKŞAM YEMEĞİNDE ALKOL BOLCA TÜKETİLDİ VE BU DURUM Sırplar Vlad ve Dragan'ın, yani karaborsada sanat eserleri satarak kendilerine yer edinmeye çalışan iki aptalın dillerini çözdü. Çeteleri küçüktü ve bir çatışmada ihtiyaç duyacağımız yüksek eğitimli askerlerden yoksundu, ancak fısıltı ağları ve müşteri listeleri düşmanı takip etme çabalarımızda faydalı olabilirdi.

En azından, masaya bir tur daha içki sipariş ettiklerinde ikisini de vurmamak için kendime böyle söyledim. Burada oturduğum her dakika, karımla geçirebileceğim zamandı.

Votkamı tek seferde içiyormuş gibi yaparak yanımda duran bitkiye fırlattım. Vlad ve Dragan o kadar sarhoştular ki fark etmediler.

Bardağı masaya bıraktım. "Anlaştık mı?"

"Evet, Pakhan," diye kekeledi Dragan. "Sizinle çalışmak bir onur."

Gri takım elbisesinin üzerinde koyu ter lekeleri vardı. El sıkışırken küçümseyici bakışımı gizledim. Mayhem'de bir sanat müzayedesi düzenlememize izin vermemiz karşılığında, müşteri listelerine sınırsız erişim izni vermeyi kabul etmişlerdi.

“Pekala.” Garsonumuza işaret ettim; dar kırmızı bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş sarışın bir kadındı ve gece boyunca benden başka buradaki her erkeğin ateşli bakışlarını üzerine çekmişti. İlgi duyduğum tek kadın oydu. “Beyler, gitmem gerekiyor ama siz yemeye ve içmeye devam edebilirsiniz. Benden olsun.”

Gözleri şekerci dükkanına girmiş çocuklar gibi parladı. Kahretsin, bu çok kolaydı. Önümüzdeki birkaç ay içinde Aleksei, operasyonlarının tam kontrolünü ele geçirmemizi sağlayacaktı.

Garson geri döndüğünde parmakları titriyordu ve sözleri kekeleyerek çıktı. "Bay İvanov, efendim, kredi kartınız—" Etrafına bakındıktan sonra daha yakına eğildi, yüzü solgundu. "Reddedildi."

Göğsümü buz gibi soğuk bir şey kavradı.

Vlad masanın karşısına baktı. "Bir sorun mu var?"

“Hiç de değil.” Kartımı geri aldım ve ona ikinci bir kart uzattım. Maxim'e başımı salladım. “Onu takip et,” dedim Rusça.

Zihnimde hızla düşünceler dolaşırken, rahat bir şekilde koltuğuma yaslandım. Kartımın reddedilmesi için hiçbir sebep yoktu.

Maxim birkaç dakika sonra geri döndü. "Halletildi." Gözlerinin etrafındaki gerginlik, olayın çok daha fazlasını içerdiğini gösteriyordu.

Sergey ve Maxim, Sırpları restoranda bırakıp giderken yanımda yürüdüler. Konstantin arabayı çevirmişti. İçeri girene kadar kimse konuşmadı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Maxim, "İkinci kart da reddedildi," dedi. "Ben de kendi kartımla ödeme yaptım."

Damarlarımda erimiş bir öfke yayıldı. Bu *onun* benimle alay etme, kontrolün bende olmadığını hatırlatma şekli miydi?

"Aleksei'ye hemen ofiste buluşmamızı söyleyin," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve evdeki güvenlik görevlilerine de teyakkuzda olmaları gerektiğini bildirin."

Sergey, bizi eve götürecek olan sola dönmek yerine sağa döndü. Telefonumdan banka hesaplarımı açma isteğine direndim. Güvenli bir sunucuya bağlanana kadar beklemem gerekiyordu.

Biz içeri daldığımızda Aleksei çoktan ofiste hazırlıklara başlamıştı bile.

"Şimdi hesaplarınızı inceliyorum," dedi.

Ekranımda hesaplarım yüklenirken ellerimi masaya yasladım.

“Tüm kredi kartlarınız dondurulmuş, bu yüzden restoranda reddedildiler,” dedi Aleksei, kaşlarını çatarak. “Hiçbirinde bankanın dondurmasına neden olacak sahte işlemler olmadığı için nedenini anlamıyorum.” Ekranda gezinmeyi durdurdu ve başka bir hesaba tıkladı. “Bu kredi kartı hâlâ aktif – Sienna'ya verdiğiniz kart. Sadece bugün yüz bin dolardan fazla yeni harcama yapılmış.”

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanırken, onun satın aldığı şeylere şöyle bir göz attım. İki mobilya mağazasına, bir giyim mağazasına, bir bebek mağazasına ve Windy City Neon adlı bir yere dağılmışlardı.

"Bugün birilerinin alışverişten keyif aldığını görmek sevindirici," diye mırıldandım.

“Kredi kartlarının bloke edilmesini kaldırmak kolay bir çözüm, ancak bu kişinin nasıl erişim sağladığını anlayana kadar bunu önermem. Bu arada, yeni kartlarla yeni bir hesap oluşturacağım. Daha endişe verici olan şey banka hesaplarınız.” Aleksei yeni bir ekrana geçti.

Toplamları inceledim. "Bunlar doğru görünüyor."

“Evet, öyle. Bu hesaplarda bu sabah bulunan para miktarıyla tamamen aynı. Ama daha derine inersek, bu öğleden sonra tüm paranızın bu hesaplardan çekildiğini ve bir saat sonra geri aktarıldığını görebiliriz.”

Göğsümde yapışkan ve karanlık bir öfke birikti. "Bu nasıl oldu? Hesaplarımın dokunulmaz olması gerekiyordu."

Aleksei gözlerime bakmadı. “Öyleydiler. *Öyleler* . Anlamıyorum. Birinin hesaplarınıza sızabilmesi için ya dünyanın en iyi hackerlarından biri olması ya da içeriden erişime sahip olması gerekiyor.”

Sergey, "Ama parayı alıp sonra geri koymalarının sebebi ne?" diye sordu.

"Kahretsin," dedi Aleksei. "Her havaleye ekli bir notta ' *Mary Margaret'in izniyle* ' yazıyor."

Ne saçmalık bu? Bu *onun* söyleyeceği bir şeye benzemiyordu, ama başka kim böyle bir şey yapardı ki? Gerçi... isim tanıdık geliyordu.

"Aman Tanrım," diye hırladım. "Mary Margaret, Sienna'nın oynadığı o lanet oyundaki karakterinin adıymış." Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken zihnim karmakarışık oldu.

"Bu, Siena'nın bununla bir ilgisi olduğu anlamına mı geliyor?" Aleksei'nin sesi inanılmaz bir şaşkınlıkla doluydu.

Maxim ensesini ovuşturdu. "Şey, bununla bir ilgisi var mı bilmiyorum ama dün gece Sienna personelin İngilizce konuştuğunu öğrendi."

Hemen ikinci komutanıma döndüm. "Ne?"

“Personelin poker oyununa katıldı. Ben orada değildim ama anlaşılan hepsinin İngilizce konuştuğunu ortaya çıkarmaları için onları kandırmış. Bunu senin söylediğini fark edince üzüldü ve ben de ona intikam almak için sana bir şaka yapmasını önermiş *olabilirim* .”

İçimdeki öfke buz gibi soğuk ve zehirli bir hal aldı. "Ona Pakhan'ından intikam almasını mı söyledin?"

"Sergey'e plastik bıçak uçlarıyla şaka yaptığı ya da tüm ayakkabılarımı terliklerle değiştirdiği gibi aptalca bir şey yapacağını düşünmüştüm. Neyse,

muhtemelen yanılmışım ve bunun hiç alakası yok."

Tesadüf diye bir şey yoktu. "Bunu dün gece mi öğrendi?"

Maxim çenesini yukarı kaldırdı.

Doğru. Yani bugün mutfakta, Polina, Sveta ve Vasya'nın ne dediğini anlayacaklarını biliyordu. Eğer biraz olsun mizah anlayışım kalmış olsaydı, bunu komik bulabilirdim. Ama şakası bu kadar mıydı? Yoksa banka hesaplarıma sızması için birini mi tuttu?

Sergey, "Bankayla ilgili meseleyle hiçbir ilgisi olduğuna dair bir kanıt yok," dedi.

"Ancak onun kredi kartı dondurulmamış tek karttı," dedi Aleksei. "Bir de oyun karakterine yapılan gönderme."

“Bunu yapması için birini tutmuş olabilir,” dedim. Eğer bunu yapmışsa, bu bir şakadan öte, Pakhan'a ihanet olurdu. Sadece benimle uğraşmak için birden fazla güvenlik seviyesini aşması için birini tutmak mı? Artık bilinmeyen bir kişi hesaplarıma erişebiliyordu ve bu da beni savunmasız bırakıyordu. *Tüm Bratva'yı* savunmasız bırakıyordu.

"Güvenlik sistemimizi ve çevrimiçi şifrelememizi tamamen elden geçirin. Bunu yapması için kimi tuttuysa, istediği zaman tekrar erişim sağlayabilir," diye bağırdım.

Aleksei elini yüzüne sürdü. "Bu mantıklı değil. Dünyada böyle bir şeyi deneyecek, hele ki başaracak çok az bilgisayar korsanı var. Onlara nasıl para ödedi?"

Sergey, "Onun kredi kartında bu masraflar var," dedi.

“Evet, ama sadece yüz bin, ve çoğunluğu kıyafet ve ev için ıvır zıvırdı. Tam yüz bin verse bile, bu kadar yetenekli bir bilgisayar korsanı bu kadar az para için işi kabul etmeyi düşünmezdi,” dedi Aleksei.

"Yani, o yapmadı," dedi Maxim.

Sergey, "Ya da onlara başka bir yolla ödeme yapıyor olabilir," dedi.

Ne yaptığımı fark etmeden yerimden fırladım, elim boğazındaydı. "Karımı fahişe mi diye nitelendiriyorsun?" Sesim buz gibiydi ve gözlerinde korku belirdi.

“Hayır, Pakhan. Asla.”

"Öyleyse ne öneriyordunuz?"

Yutkunarak, "Belki de birilerine bilgi karşılığında para ödüyor olabilir" dedi.

Onu bıraktım ve bir adım geri çekildim. Midem bulanıyordu. Kardeşine mi yoksa başka birine mi bilgi aktarıyordu?

"Onun internet ve telefon aktivitelerini takip ediyordun, değil mi?" diye sordum Aleksei'ye.

Başını salladı. "Evet, Pakhan. Ama şüpheli bir mesaj veya internet aktivitesi bulamadım. Çoğunlukla sadece CozyScape oyununu oynuyor. Aramaya devam edeceğim."

"Ne bulduğunu bana söyle. Ben eve gidiyorum." Bütün gece teoriler üretebilirdik, ama olanları doğrulayabilecek tek kişi karımdı.

Eve dönüş yolunda araba sessizdi ve gece yarısından hemen sonra karanlık evin önüne vardık. Bir el omzuma dokundu ve vücudum kavgaya hazır bir şekilde gerildi.

Maxim, "Bunun kötü göründüğünü biliyorum," dedi, "ama onun bu olayla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyoruz. Kırk sekiz saattir uyumadın. Aceleci bir şey yapma."

Dokunuşunu umursamadım ve öfkeyle içeri girdim. Attığım her adımla kalbimin ve zihnimin etrafındaki duvarları yeniden inşa ediyordum. Yıllarca güçlendirdiğim koruma katmanlarını, siren sesim sadece birkaç hafta içinde yerle bir etmişti.

Bu, ihtiyacım olan uyarıydı.

Kaslarım o kadar gerilmişti ki kopmak üzereydi ve sıkılmış çenemden keskin bir ağrı yayılıyordu. Önce yatak odama gittim, belki orada beni bekliyordur diye düşündüm, ama bulduğum şey hayal edebileceğimden çok daha tuhaftı. Yatağımın üstüne devasa bir neon tabela monte edilmişti ve karanlıkta gözlerimi kısmak zorunda kalacağım kadar parlak bir ışık yayıyordu.

Küçük Penis Enerjisi.

Aynen öyle yazıyordu – *Küçük Penis Enerjisi* – ve yatağa doğru kıvrımlı bir ok işareti vardı.

Gözlerim kıpkırmızı bir sisle kaplıydı, koridorda hızla ilerleyip Sienna'nın odasının kapısını çarparak açtım. O da çığlık atarak yataktan fırladı, elinde yastığıyla bir saldırıyı savuşturmaya hazırdı.

“Aman Tanrım.” Yatağa geri yığıldı. Giydiği dantelli mavi gecelik içinde göğüsleri kabarıp iniyordu. Gecelik uyluklarının üst kısmına kadar uzanıyor, bacaklarını açıkta bırakıyordu. “Bir dahaki sefere bana önceden haber ver ki kalp krizi geçirmeme sebep olmayasın.”

Kapıyı arkamdan kapattım ve kollarımı kavuşturarak ona boş gözlerle baktım.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve yastıklarıyla battaniyelerinin arasına yerleşti. "Akşamınız nasıl geçti?"

“Kimi işe aldınız?” Sözlerim boğazımda cam kırıkları gibi kaldı.

Sienna'nın gülümsemesi daha da genişledi. "Hım? Neon tabela için mi?" Göz kırptı. "İnanılmaz, değil mi? Küçük bir yerel dükkandan aldım. Acele ücreti yüksekti ama onlarla çalışmak harikaydı."

Öfkem alevlendi ve kontrolümü tamamen kaybettim. "Hayır. Hesaplarıma sızmak için kimi tuttunuz!?" diye bağırdım. Aklımın bir köşesinde Sienna'nın battaniyesini sıkıca tutarkenki şaşkın ifadesini fark ettim, ama artık onun duygularını yatıştıramazdım. Onun varlığı beni sahte bir güvenlik duygusuna, gerçekten birlikte olabileceğimiz bir fanteziye sürüklemişti.

Artık her şey bitmişti.

Ellerini dikkatlice önünde kaldırdı. "Bak, personele benimle İngilizce konuşmamalarını söylemene çok kızmıştım, bu yüzden kredi kartı olayının komik bir şaka olacağını düşündüm, ama ben—"

"Banka hesaplarıma sızması için birini tutmak *komik* mi? Tüm Bratva'nın güvenliğini tehdit edip beni aptal durumuna düşürmek mi? Ne kadar çarpık bir mizah anlayışınız var."

Gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "Güvenliğinizi tehlikeye atmadım. Eğer siz—"

Elimi havada savurdum ve o geriye doğru irkildi. Öfke vücudumun her hücresine işlemişti. "Tüm hayatını, etrafında sana prensesmiş gibi davranan dalkavuklarla çevrili olarak geçirdin, oysa sen sadece günlerini aptal bir video oyunu oynayarak geçiren, kimsenin onu istemediği zavallı hayatından kaçmaya çalışan şımarık bir zengin kızsın."

Yüzünün rengi soldu. Durmam, uzaklaşmam gerekiyordu ama çocukluk anılarım aşındırıcı katran gibi üzerime çöktü. *Tanıdığınız herkes size ihanet edecek. Güvenebileceğiniz tek kişi kendinizsiniz. Aşk zayıflıktır.*

"Sen etrafta güneş gibi parıldayarak dolaşıyorsun, oysa gerçek şu ki etrafındaki herkes sana iyi davranmak için para alıyor. Hayatımda böyle şımarık, aklı havada, saf bir kız tanımadım."

"Neyse ki, artık bana çok fazla ihtiyacınız olmayacak." Gözleri öfkeyle parladı.

Bu durum sadece öfkemi daha da körükledi.

“Şanslısın. Bu bebek senden çıkar çıkmaz yeni bir eve taşınacaksın.” Dudakları aralandı, ama dilinin ucundaki keskin iğneyi söyleyemeden

devam ettim. “Önümüzdeki birkaç aydaki davranışların bundan sonra ne olacağını belirleyecek. Eğer tekrar sınırları aşarsan, varisim benimle eve gelecek, sen ise hastaneden eli boş ayrılacaksın.”

Derin bir nefes aldı, elleriyle karnını kavradı. "Bunu yapamazsın." Çenesi kasılmıştı ama sesi titriyordu.

Yatağın üzerine eğildim, bir elim yatağın üzerinde, diğer elim ise çenesini kavradı. "Her şeyi yapabilirim. Ben Pakhan'ım." Sesim sert ve alçaktı, fısıldanan bir zehir gibiydi. "Burası benim bölgem. Buradaki her şey bana ait, senin kahrolası rahmin de dahil. Anladın mı?"

Öfkeli bir karşılık vermek yerine, Sienna'nın dudağı titredi. İçindeki mücadele azmi kayboldu, aramızda sadece çirkin sözlerim havada asılı kaldı.

“Anlıyorum.” Bakışlarını kaçırdı. “Artık sorun çıkarmayacağım, söz veriyorum. Sadece lütfen… bebeğimi benden almayın.”

Göğsümde kalbim o kadar sıkıştı ki, göğüs kemiğimi ovuşturmaktan kendimi zor tuttum. Midem bulanırken Maxim'in sözleri zihnimde yankılandı. Düşünecek halim kalmamıştı. Onu asla çocuğundan ayırmazdım, ama ayıracağımı düşünmesi daha iyiydi. Bu şekilde onu kontrol altında tutabilirdim.

“Güzel.” Onu bıraktım ve bir adım geri çekildim. “Kardeşinin bununla bir ilgisi var mıydı?”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hayır. Kesinlikle değil."

"Çünkü eğer bunu yaptıysa, eğer benim hesaplarıma sızmanıza yardım ettiyse, bu ittifak sona erer."

"Yapmadı. Söz veriyorum."

Kalmam gerekiyordu, onu işe aldığı kişilerin kimler olduğunu ve hesaplarımıza nasıl girdiklerini bana anlatmaya zorlamam gerekiyordu, ama bacaklarım beni çoktan odasından, koridordan aşağıya ve banyoma doğru götürüyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve midemdekileri tuvalete kustum. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum, ama sonunda kendimi ayağa kaldırdığımda, yansımamla karşı karşıya kaldım.

Gözlerimin önünde, soluk teni kan çanakları altındaki koyu gölgelerle tezat oluşturan, kederli bir adam bana bakıyordu.

Gözleri babamınkine çok benziyordu.

42

SİENNA

Yatağın kenarına OTURDUM , odaklanmamış gözlerim alçıpan duvardaki bir oyuğa dikilmişti. Telefonuma kurduğum on iki alarm hâlâ aralıklı olarak çalıyor, beni hareket etmeye zorluyordu.

Ayağa kalkın.

Bunu bebekliğinizden beri yapıyorsunuz.

Annem her zaman ne kadar erken ayağa kalktığımla övünürdü. “Sekiz aylıktı! Ve dokuz aylıkken yürüyebiliyordu! Böyle bir şey duymuş muydunuz hiç? Benim küçük kızımın gidecek çok yeri vardı ve hiçbir şey onu durduramazdı.”

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Sonra bir tane daha, ta ki göğsüm sessiz, kırık hıçkırıklarla inip kalkana kadar. Annemle geçirdiğimden daha fazla yıl onsuz yaşamıştım, ama hamilelik kederimin acısını bıçak gibi keskinleştirmişti. Sorularımı cevaplayan ve bebek odası için eşyalar seçmeme yardım eden kişinin o olmasını istiyordum. İç mimarlığı çok severdi. Okuldan eve geldiğimde onu boya yaparken, duvar kağıdı döşerken veya mobilya taşırken bulmaya alışmıştım—hep de haute couture kıyafetler giyerken. Babam, tasarımcı kıyafetlerinin boya lekeleriyle kaplı olduğunu görünce başını sallardı, ama asla şikayet etmez ya da ona durmasını söylemezdi. Uzun saatler çalışmasına rağmen, bir şekilde her zaman bizim için zaman ayırırdı.

İlgi alanlarım her zaman bir takıntıdan diğerine hızla kayıyordu ve annem odamı yeniden tasarlamaya her zaman hazırdı. Buz patenine aşık olduğumda, duvarıma Rockefeller Center'ın tatil buz pistinin devasa bir resmini çizmiş ve arka bahçemize bir buz pisti kurmuştu. Bu da sona

erdiğinde ve kaderimin astronot olmak olduğuna ikna olduğumda, tavanıma gece gökyüzünü elle, hatta karanlıkta parlayan boyayla resmetmişti. Fikrimi değiştirdiğim için beni asla azarlamadı veya hobi mezarlığım yüzünden kendimi suçlu hissetmeme neden olmadı. Yeni ilgi alanlarım sadece onun heyecanını artırıyordu. Odamı bir moda tasarımcısının ofisi gibi yeniden dekore ederken vefat etti.

Matteo'nun elini hâlâ elimde hissedebiliyordum, beni silah seslerinden uzaklaştırıp evimizin altındaki gizli tünele çekerken. Anne babamızı kurtarmak yerine beni kurtarmayı seçtiği anı.

Sonraki yıllarda odak noktası hayatta kalmak ve New York'u amcamızdan geri almak oldu. On bir yaşındayken bile, onun benim güvende olmam için savaştığını anlamıştım. Benim için, bizim için, Aile için savaşıyordu. Ama içimdeki üzgün, bencil taraf, kaldığımız küçük güvenli evde odamı dekore etmeme yardım edecek kimsenin olmamasından dolayı yıkılmıştı.

İlk birkaç ay boyunca yatakta kalıp çıplak duvarlara bakmaktan başka pek bir şey yapmadım. Matteo, hizmetçimiz Gianna'yı güvenli eve getirmeyi başardığında işler düzeldi. Beni yataktan zorla çıkardı ve okula devam edebilmem için özel öğretmenler ayarladı, ama yine de içimde ölü gibi hissediyordum. Bir gün odama girdiğimde yatağımın üzerinde mor bir yorgan buldum. O renk patlaması beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Gianna beni yerde ağlarken bulmuştu. Saatlerce beni kucakladı, bir kez bile ağlamayı bırakmamı veya sakinleşmemi söylemedi. O gün bir dönüm noktasıydı, anne babamı kaybettikten sonra hayata geri döndüğüm ilk gündü.

Küçük Mango'nun odası konusunda daha fazla ilerleme kaydetmediğim için vicdan azabı çektim. Dimitri ile birlikte tasarlamayı hayal etmeye başlamıştım. CozyScape'te farklı tasarım fikirleri hazırlamıştım ve her şey olmadan önce ona gösterecektim.

Daha önce ben de, o da tam bir aptaldık.

Son dört gündür ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordum ama hayatımda ilk kez olmasa da, davranışımı açıklayamıyordum. Tüm parasını çaldıktan sonra güleceğini neden düşünmüştüm? Hepsini geri vermiştim ama yine de. Hesaplarıyla oynayanın ben olduğumu açıklayacağımı ve ne kadar inanılmaz bir hacker olduğuma hayran kalacağını hayal etmiştim. *"Seni duydum! Dünyanın en iyi hacker'ıymışsın!" diyecekti* ve sonra da dehamı ödüllendirmek için bana sonsuz orgazmlar yaşatacaktı.

Belki de haklıydı ve ben sadece şımarık, aklı havada, saf bir kızdım. Ama tek bir şeyden emindim: Beni çocuğumdan *asla* ayırmayacaktı.

Sofiya'ya hiçbir şey söylememiştim. Onunla kardeşi arasına nifak sokmak istemiyordum... en azından elimde kalan tek seçenek bu olana kadar. Arkadaşlarım güçlüydü ve benim ve bebeğimin birlikte olması için savaşacaklardı, ama Pakhan da güçlüydü.

Karnımı iki elimle kavradım. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Yaptığım şeyin bu soruna yol açmasından dolayı üzgünüm, ama daha iyisini yapacağım. Ve senin için gelmiş geçmiş en güzel odayı tasarlayacağım ve fikrini değiştirirsen asla kendini kötü hissetmene izin vermeyeceğim."

Battaniyemin ucuyla gözyaşlarımı sildim ve titreyerek nefesimi verdim. Bunca yıldır yalnız kalmayı öğrenmiştim ve buna alışmıştım, ama beni nefret eden ve çocuğumu elimden almakla tehdit eden bir kocanın yalnızlığına hiçbir şey hazırlamamıştı. Bebeğimize de bu kadar acımasız davranacak mıydı?

"Özür dilerim," diye fısıldadım, başparmaklarımla karnımı okşayarak. "Anne çok üzgün." Bebeğim sevildiğini hissederek büyüyecekse, onun tüm nefretini içime atardım.

Karnımın alt kısmında garip, titrek bir his dalgalandı ve nefesimi kesti.

“Sen misin?” Küçük Mango'mu dürttüm ve garip bir seğirme daha hissettim. Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. Orada bir keder vardı —bu anı paylaşacak kimsem yoktu—ama bir mutluluk da vardı. Annem bana on bir yılda çoğu insanın bir ömür boyu alabileceğinden daha fazla sihir vermişti ve ben de bebeğim için aynısını yapacaktım.

İçeri girdiğimde MUTFAK SESSİZLİĞE BÜRÜNDÜ . Yüzümü buz gibi suyun altına tutmuş ve kızarmış, şişmiş gözlerimi makyajla kapatmaya çalışmıştım ama belli ki çabalarım yeterli olmamıştı.

Polina, Sveta, Maxim ve Aleksei mutfak adasının etrafındaki yerlerinden bana bakıyorlardı. Onlardan kaçınıyordum, gözlerinde göreceğim acıma ve yargılamayla yüzleşmekten korkuyordum. Evdeki herkes Dimitri'nin bana ne söylediğini biliyor muydu? Onlar da mı benden nefret ediyordu?

"Günaydın," dedim. "Bir randevuya yetişmem için arabaya ihtiyacım var."

"Hangi randevu?" diye sordu Maxim.

“Doktor randevusu.” Gözlerindeki o anlık paniği görünce hemen ekledim, “Sadece rutin bir kontrol.”

Omuzları gevşedi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Sergey ve ben seni götüreceğiz."

Polina taburesinden kalktı ve kollarını bana doladı. Onun kollarında erimek istedim ama vücudumu kaskatı tuttum. Gözyaşlarıma boğulmamak için tek yol buydu.

Yüzü hüzünle kaplı bir şekilde geri çekildi. "Gel, otur ve bir şeyler ye."

Onun beni bir tabureye çekmesine izin verdim. Ne kadar umutsuz hissetsem de ya da midem ne kadar bulansa da, bebeğimin devam etmem için bana ihtiyacı vardı.

Sveta yoğurtlu parfe ve çikolatalı kruvasan getirdi. "Bugün anatomi taramanız var, değil mi?" diye sordu usulca. Onun ve Polina'nın bu iyiliği, hassas kalbimi kaldıramayacak kadar fazlaydı.

Yoğurdu yemeye hiç niyetim yokken kaşığımı yoğurdun içine sokup çıkarırken başımı salladım. Anatomi taramasıyla ilgili internette çok fazla yazı okumuştum ve bunlar beni daha da endişelendirmişti. Dün gece yüzlerce insanın kötü haber aldığı yazıları okuyarak takılıp kalmıştım. Şimdi bunlar beni rahatsız ediyordu ve küçülüp, bir su birikintisine dönüşüp yok olmak istiyordum.

Dimitri'nin yanımda olacağını, elimi tutacağını düşündüğüm için başka kimsenin benimle gelmesi için ayarlama yapmamıştım. Şimdi ise birine sormaya çok utanıyordum, çünkü bu, kocamın benimle veya bebekle hiçbir ilgisi olmadığını kesin olarak kanıtlayacaktı. Uzun vadede benimle kalmak isteyen birinin olacağına inanmamın tek sorumlusu kendimdim.

Tamam, bu biraz fazla kendini acındırma oldu. Kendine gel.

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalkmadan önce birkaç lokma yoğurt yuttum. "Hazırım."

ULTRASON TEKNİSYENİ Nadia'nın kıvırcık saçları, parlak sarı ipek bir toka ile başının tepesinde toplanmıştı. *Kendime not: Daha çok toka*

kullanmalıyım.

Bu, son randevum için bulunduğum odadan çok farklıydı. Penceresiz, bej duvarlar. Küçük bir lavabo. Dolap. Ve sudan başlarını çıkarıp kocaman gözlerle doğrudan bana bakan üç su samurunun büyük bir tablosu.

Bu... orta derecede rahatsız ediciydi. Ve sevimliydi. Bir su samuru ailesini evlat edinebilir miyim acaba?

Başlamaya hazır mısınız?

Başımı salladım. Nadia beni lobiden alırken, benimle birlikte geri dönecek biri olup olmadığını sormuştu. *Hayır* dediğimde yüzündeki acıma duygusunu hızla gizlemişti.

“Bugünkü anatomi taraması, muhtemelen hamileliğiniz boyunca geçireceğiniz en kapsamlı tarama olacak. Bebeğinizi baştan ayağa kontrol edeceğim. Bebeğin ne kadar işbirlikçi olduğuna bağlı olarak bir saate kadar sürebilir ve anneleri her zaman uyarmak isterim ki, eğer bebek doğru pozisyonda değilse bugün ihtiyacımız olan her şeyi elde edemeyebiliriz. Bu yaygın bir durum değil, ancak bir olasılık olarak belirtmek istedim. Bugün herhangi bir zamanda ara vermeniz veya pozisyon değiştirmeniz gerekirse, lütfen bana bildirin.”

“Tamam,” dedim sessizce, taytımın üst kısmına sıkıştırdığım kağıt peçete benzeri şeyle oynarken.

Karnıma ısıtılmış ultrason jeli sıktı.

“Televizyon ekranından her şeyi takip edebileceksiniz. Çoğu ebeveyn bunu gerçekten eğlenceli bir tarama olarak görüyor çünkü bebeğiniz bir leke gibi değil, bugünkü gerçek bir bebek gibi görünecek.”

Derin bir nefes aldım, gergin omuzlarımı ve çenemi gevşettim. Dimitri'nin yokluğunun bunu benim için mahvetmesine izin vermeyecektim.

Nadia ultrason aletini karnıma yaklaştırdı ve ultrason cihazının cızırtılı, titreşimli sesi yükseldi. Televizyon ekranı siyah beyaz lekelerle doldu.

Nadia klavyesine tıkladı, çizgiler çizdi ve ölçümler yaptı, bir yandan da sihirli değneği ayarladı. "İşte bebeğin kafası," dedi bana gülümseyerek. "Şu buruna ve minik dudaklara bakın."

Bebeğimin profiline bakarken boğazım düğümlendi. Bu benim burnuma mı benziyordu?

Bebeğin dudakları aralandı ve Nadia gülümsedi. "Esniyorlar. Ne kadar tatlı değil mi?"

Gözümün kenarında nem birikti. "Bu bir esneme miydi?"

“Kesinlikle öyleydi. Ve inanılmaz derecede sevimli olmasının yanı sıra, sağlıklı beyin gelişimi için de harika bir işaret aslında.”

Mango ile ne kadar konuşmuş olsam da, ancak bu anda idrak edebildim—içimde minicik, canlı bir bebek vardı. Vücudum o küçük, esneyen yaratığı yaratmıştı. Kalbim küt küt geldi ve ekrana neredeyse göz kırpmadan baktım. Bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Nadia sihirli değneği hareket ettirerek Mango'nun vücudunda aşağı doğru indirdi. Parmaklarını, kollarını sallayışlarını gördüm ve kalplerinin atışını dinledim. O sesi kaydedip her gece saatlerce dinlemek istedim.

"Cinsiyetini zaten biliyor musun?"

Nadia'nın sorusu karşısında biraz irkildim. Ekrana o kadar odaklanmıştım ki, onun burada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Şey, eee, hayır, bilmiyorum."

“Pekala. Şimdi bebeğin bacaklarını kontrol edip uyluk kemiğini ölçeceğim. Bebeğin pozisyonuna bağlı olarak bir şeyler görebilirsiniz. Eğer görmek istemiyorsanız, şimdi ekrandan uzaklaşın.”

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Sürpriz olmasını istediğimi sanıyordum, ama şimdi o kadar emin değilim."

Asasını karnımın üzerinde gezdirirken yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. "Bunu yapmanın doğru ya da yanlış bir yolu yok. Eğer bugün öğrenemezseniz ve fikrinizi değiştirirseniz, her zaman ofisi arayabilirsiniz."

Kanepede Sofiya ve Juliet'in arasında sıkışmış, bebek isimleri hakkında gülüşürken sürprizler kulağa eğlenceli gelmişti ama şu an kalbim sürprizler için çok kırılgandı. Dünyaya karşı sadece Mango ve ben vardık ve onlar hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyordum.

"Bilmek istiyorum," diye patladım.

"Öyle mi? Emin misin?"

Birdenbire, öğrenme ihtiyacı o kadar acil bir hal aldı ki, derimin altında titreşti. "Evet, lütfen."

Sihirli değneği tekrar hareket ettirdi. "Tamam, bunlar Bebeğin ayakları ve bacakları." Ekrandaki beyaz ve siyah bir bulanıklık netleşti. "İşte orası"—parmağıyla bölgeyi daire içine aldı—"bacakların arasındaki bölge."

"Neye baktığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

“Biliyorum. Bunu görmek zor. Ama bebek aslında bizim için mükemmel bir pozisyonda. Bir kız çocuğu bekliyorsun.”

Bir kız çocuğu.

Benim Mango'm kızdı.

Kızım.

Gözlerimden yaşlar sel gibi aktı ve hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken karnım şiddetle kasılıyordu.

Nadia, bana bir kutu mendil uzatırken kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Yüzümdeki kuruluğu sildim. "Evet. Özür dilerim. Bu kadar güçlü bir tepki beklemiyordum."

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve ben gözyaşlarımı kontrol altına alırken elimi okşadı. Onun tesellisine minnettardım ama keşke tuttuğum el başka birinin eli olsaydı diye düşündüm.

Burnumu çektim. "Tamam, panik geçti."

"Hamilelik hormonları bazen çok çılgın olabiliyor," dedi, paniklememi anlayışla karşılayarak. Bu kadar büyük bir tepki vermemin nedenini bile bilmiyordum. "Bu her zaman olur."

Tekrar uzandıktan sonra Nadia taramaya devam etti. Gözlerim büyük ekrana kilitlenmişti ama zihnim bir milyon yöne doğru koşuşturuyordu.

Bebek odası için pembe çok mu sıradandı? Belki duvarlar için daha zengin bir leylak rengi, doğal ahşapla birlikte daha uygun olurdu. Ya da renklerle tam anlamıyla maksimalist bir tarz yaratabilirdim; gökkuşağı teması çok eğlenceli olurdu. Ona kendi küçük kütüphanesini kurmak için raflara ihtiyacım vardı. Annem her gece bana kitap okurdu ve babam da eve geldiğinde bana eşlik ederdi. Ben de kızım için aynısını yapmak istedim.

Juliet ve Sofiya, grubumuza bir kız daha ekleyeceğimizi duyduklarında çok heyecanlanacaklardı; Polina ve Sveta ise çok sevineceklerdi ama şaşırmayacaklardı. Vovchyk'in erkeklerden ne kadar nefret ettiğine karşılık karnımı ne kadar çok dürttüğünü göz önünde bulundurarak, başından beri bir kızım olacağına ikna olmuşlardı. Bratva askerleri, o etraftayken geniş bir güvenlik çemberi oluşturmayı öğrenmişlerdi.

Bir avuç daha mendil alıp gözlerimi sildim. Rimelimden kalan siyah lekeler ince kumaşı kaplamıştı. Su geçirmez bir mendil almanın zamanı gelmişti herhalde. Leona'nın sevdiği markanın adı neydi acaba? Suikastçıdan bahsetmişken, bir kızım olacağı için çok sevinecekti, ama kesinlikle onu ordusuna katmaya çalışacaktı. Clem'e bıçak tutmayı öğretirken onu çoktan yakalamıştım. En azından plastik bir bıçaktı ama Matteo hiç memnun olmamıştı—özellikle de kızından bıçağı aldığında ağlamaya başlamıştı. Onu kucağına alıp sallamış, tatlı sözler mırıldanırken Leona'ya dik dik bakmıştı. Clementine onu parmağının ucunda oynatıyordu.

Matteo'yu hiç çocuk sahibi olarak hayal etmemiştim, ama o tam anlamıyla bir kız babasıydı. Küçük bir bakıcı ve gece hemşiresi ekibine rağmen, kardeşim evde olduğu her an onunla ilgilenmekte ısrar ediyordu. Sofiya ona, bebeğiniz bir yaşına gelmeden önce yüz farklı yiyeceği denemeniz gereken "yüz yiyecek meydan okuması"ndan bahsettiğinde, o da aynı yoğunlukla bu işe girişmişti. Telefonunda Clem'in denediği tüm yiyeceklerin ve bunlara verdiği tepkilerin bir listesini tutuyordu.

Tatlı Patates: 9/10. Hepsini yedim.
Brokoli: 1/10. Onu ağlattı. Bir daha asla ona brokoli yedirmeyeceğim.

Dimitri kızının hayatına bu kadar dahil olmak ister miydi acaba?

Kahretsin. *Kahretsin* .

Gerçekler acımasız ve soğuk bir şekilde üzerime çökerken, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Dimitri, kızımız olacağı haberine nasıl tepki verecekti? Tüm evliliğimiz, onun varisini taşıyor olmam gerçeğine dayanıyordu, ama bir kızı varis olarak görecek miydi?

Bizim dünyamızda kızlar, bizi tam anlamıyla insan veya onlara verebileceklerimizden başka bir değerimiz olarak görmeyen yozlaşmış erkeklerin oyunlarında piyonlardı. İttifaklar için takas ediliyor, koz olarak kaçırılıyorduk. Kızım için istediğim hayat bu değildi. Özgürce oynamalı, büyük hayaller kurmalı ve dünyayı güvenle gezmeliydi. Her şeye sahip olmasını istiyordum, ama ya Dimitri bunu böyle görmüyorsa? Ya da tıpkı birçok Mafya ve Bratva erkeği gibi, onun cinsiyetini ona karşı kullanıyorsa?

“Tamam, işimiz bitti.” Nadia karnımdaki jeli silmem için bana bir havlu uzattı. “Doktor birazdan her şeyi seninle birlikte gözden geçirmek için gelecek. Bu arada bir şeye ihtiyacın var mı?”

"Hayır, teşekkür ederim." Sözlerim kısık ve boğuk bir sesle çıktı ağzımdan.

Odayı terk etmeden önce gülümsedi.

Yavaşça doğruldum ve suyumu yudumladım. Karnım guruldadı. Kahvaltı yapmamamın etkileri şimdi kendini gösteriyordu ve aklımda bir çizburger, patates kızartması ve milkshake hayalleri canlanıyordu. Umarım Maxim'in geri dönmek için acelesi yoktur. Doktor randevusundan sonra bir şeyler atıştırmak için durmamanın yasa dışı olduğuna emindim.

Avucumu karnımın etrafına sardım. "Şimdi gerçekten isim düşünmeye başlayabilirim. Eminim teyzelerinizin bir sürü fikri olacaktır."

Masaya yanlamasına oturdum, ayaklarım altımda sallanıyordu. Topuklarım metal çerçeveye çarpıyordu.

Tak tak tak.

Dakikalar hızla geçti.

Tak tak tak.

Hâlâ doktor yok.

Tak tak tak.

Bu kadar uzun süre kendi düşüncelerimle yalnız kalmaya dayanamadım. Duvarlar üzerime doğru kapanmaya başladı.

Sonunda kapı açıldı ve ben de ayaklarımı hareketsiz bıraktım.

“Merhaba Sienna. Bugün nasılsın?” Dr. Bell tabletini sehpaya koydu ve ultrason cihazının yanına geldi.

Çok bunalmış durumdayım. Kızımın daha doğmadan tüm geleceğinin elinden alınmasından endişeleniyorum. Canım kurabiye ve kremalı milkshake çekiyor.

"İyi."

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Nadia bana bebeğin cinsiyetini öğrendiğini söyledi. Kızınız için tebrikler.”

Gözlerim yaşlarla dolmuş bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Her zamanki gibi belirtilerim hakkında sorular sorduktan sonra uzanmamı söyledi. Karnımda daha fazla jöle kıvamı vardı. Odayı hışırtılı sesler doldurdu.

Sessizlik birkaç dakikaya uzayınca endişelenmeye başladım. Doktor Bell'in kaşları çatılmıştı, başını yana eğmiş, aleti karnıma daha sert bastırıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum sonunda.

Yüz ifadesini gevşetti ve bana baktı. "Şimdilik endişelenecek bir şey yok."

Henüz.

Henüz henüz henüz.

"Nadia'nın istediğimiz kadar net bir görüntü alamaması nedeniyle bebeğin kalbine tekrar bakmak istedim."

Göğsüm sıkıştı.

"Bu çok yaygın bir durum," diye teselli etti. "Bebeğin kalbi şu anda sadece bir tırnak büyüklüğünde, bu yüzden özellikle bugün olduğu gibi kıpır kıpır ve hareketli olduğunda net bir görüntü elde etmek zor olabiliyor."

"Kalbinde bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorarken sesim tizleşti.

Ultrason cihazını bıraktı ve tekerlekli tabureye oturdu. "Bir şeylerin ters gitme ihtimalinin düşük olduğunu düşünüyorum, ancak tamamen emin olmak için net bir görüntü elde etmek istiyorum. Sizi bir anne-fetüs tıp uzmanına yönlendireceğim, böylece fetal ekokardiyogram yapabilirler." Bana peçeteler uzattı ve ben de hareketlerim sertleşmiş bir şekilde karnımı tekrar sildim.

"Fetal ekokardiyogram nasıl yapılır?"

"Bu bir tür ultrason, dolayısıyla hiç de invaziv bir işlem değil."

"Sizce yanlış olan nedir?"

"Herhangi bir şeyin yanlış olduğunu söylemiyorum," dedi, sözleri nazik ve yavaş bir tonda. "Bugünkü görüntülere dayanarak, bebeğin kalbinde ventriküler septal defekt veya VSD denilen küçük bir delik olma ihtimali var."

Odanın etrafımda hafifçe döndüğünü hissederken, hızlı hızlı nefesler alıyordum. Ellerim yumruk olmuştu. Sakinleşmem gerekiyordu. Panik yapmak Mango'm için iyi değildi.

"Bu benim yaptığım bir şey mi?" diye patladım. Vücudum neden onun kalbini doğru şekilde oluşturmayı başaramamıştı?

Dr. Bell, patlamaya hazır bir bombaya bakar gibi aynı ifadeyle bana baktı. Nazikçe elimi tuttu. "Hiçbir yanlış yapmadın, Sienna. Hiçbir şey. VSD olsa bile, birçoğu kendiliğinden kapanır ve tedavi gerektirmez. Sadece ihtiyatlı davranıp seni sevk ediyoruz, tamam mı?"

Başımı salladım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Makineyi tekrar açmasını isteyip, *"Boş ver, kalbi gayet iyi görünüyor" mu diyecektim?*

“Tamam,” dedim. Tenim bir an sıcak, bir an soğuk oldu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Önümüzdeki bir iki gün içinde fetal tıp bölümünden sizi arayıp randevu planlayacaklar. Bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni arayın."

Yatağın üzerinden kalktım.

"Buraya arabayla gelmediniz, değil mi?" diye dikkatlice sordu.

Başımı salladım. Maxim kapının dışındaydı ve Sergey lobide nöbet tutuyordu.

"Endişelenmeyin demenin bir faydası olmadığını biliyorum, bu yüzden sadece önümüzdeki birkaç günü rahat geçirmenizi söyleyeceğim. Kendinize

iyi davranın, dinlenin ve çok fazla Google araması yapmamaya çalışın."

Gülümsemem zorlamaydı, sözleri karmakarışık zihnime zar zor nüfuz ediyordu.

Odayı terk etti.

Giyindim.

Telefonumu sıkıca kavradım ve Sofiya'yı aramayı düşündüm. Yalnız kalmak istemiyordum ve onun da benimle birlikte olmak için uçakla gelmekte ısrar edeceğini biliyordum. Ama onu ararsam, şu sözleri yüksek sesle söylemek zorunda kalacaktım: *Bebeğimin kalbinde bir sorun olabilir.*

Telefonumu çantama koydum.

Odayı terk ettiğimde Maxim koridorda duruyordu.

Beni görür görmez kaşları çatıldı, vücudu tetikteydi. "Her şey yolunda mı?"

Ruhumun en derinlerine indim ve uzun zamandır taktığım maskeyi yeniden taktım.

“Evet. Her şey yolunda. Sadece yorgunum.”

İkna olmuş gibi görünmüyordu ve beni ofisten çıkarırken endişeli bakışlar atmaya devam etti. Arabayla gelip hamburger alma teklifini reddettiğimde şüpheleri daha da arttı, ama sinir krizi geçirmek üzereydim ve olabildiğince hızlı eve gitmem gerekiyordu. Sergey ile bakışıp dikiz aynasından göz teması kurmaya çalıştı, ama ben yanağımı cama dayadım ve gözlerimi kapattım.

Vovchyk, kapı açılır açılmaz burnunu karnıma bastırarak beni karşılamak için arabaya koştu. Kalın tüylerinin arasından parmaklarımı geçirdim. Gözlerim yanıyordu.

Biraz uyuyacağımı mırıldanıp arkama bakmadan içeri girdim. Merdivenleri çıkarken bacaklarım yanıyordu. Tüm gücüm tükenmişti ve sadece Vovk'un arkamdaki istikrarlı varlığı, odama ulaşana kadar beni ayakta tuttu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve o özel sessizlikte hıçkıra hıçkıra yere yığıldım. Vovchyk inledi ve bedenini benimkine bastırdı. Kollarımı boynuna doladım, onun sakin varlığını içime çektim ve tüylerine doğru ağladım.

“Bir kız kardeşin olacak,” diye kekeledim. “Küçük bir kız bebek. Sen gelmiş geçmiş en iyi ağabey olacaksın. Sadece onun iyi olmasını istiyorum. Onun iyi olması için her şeyi veririm.”

Gençliğimden beri hissetmediğim kadar yoğun, acımasız ve ezici bir çaresizlik dalgası üzerime çöktü. Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok param vardı ve dünyanın en güçlü insanlarıyla bağlantılarım vardı, ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama sonunda kendimi yatağa sürükleyip yorganın altına kıvrılmayı başardım. Vovk ayaklarımın dibinde, gözleri kapıya dikili, ben uykuya dalarken nöbet tutuyordu.

43

SİENNA

KAR TANELERİ HAVADA DANS EDİP saçlarıma, burnuma ve omuzlarıma sıkıca sarılmış battaniyeye konuyordu. Vovchyk karnıma dürttü ve mızmızlandı. Dün eve geldiğimden beri yanımdan ayrılmıyordu. Acaba üzgün olduğumu bildiği için mi yoksa bebekte bir sorun olduğunu hissettiği için miydi? Buz gibi rüzgar görmeyen gözlerimi yakıyor ve donmuş parmaklarımı sızlatıyordu. Karnım pantolonumun fermuarını çekemeyecek kadar büyümüştü ve kışlık ceketimi bile giymekte zorlanıyordum. Yeni kıyafetler almam gerekiyordu ama bu enerji, çaba ve motivasyon gerektiriyordu.

Şu anda bunlardan hiçbirine sahip değildim.

Vovchyk aniden tetikte durdu. Sırtındaki tüyler diken diken oldu ve göğsünden kısık bir hırıltı yükseldi. Kalbim hızla çarparken parmaklarımı kürküne doladım. Çok geçmeden karda botların gıcırtısını duydum.

“Hey, benim!” Aleksei’nin sesi rüzgarla bana ulaştı. “Lütfen Vovk’a bana saldırmamasını söyle.”

Kurtumu daha sıkı tuttum. "Onu duydun. Arkadaşımıza saldırma, erkek çocuk olsa bile."

Boğazımda aniden bir yumru oluştu. Aleksei hâlâ arkadaşım mıydı? Evde kimse var mıydı? Polina ve Sveta, randevumdan önce bana karşı nazik davranmışlardı, ama o zamandan beri herkesten saklanıyordum. Gece yarısından sonra gizlice mutfağa inip yemek almış, bu sabah da yürüyüşe çıkmak için yan kapıdan dışarı çıkmıştım. Arazideki muhafız sayısı birden artmıştı, ama ormana doğru giderken beni görmezden gelmişlerdi.

Aleksei'nin adımları yoğun ve sıkı karda giderek daha yüksek sesle duyuluyordu. Yaklaşırken el salladı. Şapkası dışında tamamen siyah

giyinmişti; şapkası ise gözleriyle uyumlu açık mavi bir renkteydi.

"Hey," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdim.

Yaklaşık üç metre ileride durdu. "Yanına otururum Vovk beni yiyecek mi?"

"Yok canım. İyi olacaksın."

Aleksei birkaç adım ileri attı ve Vovk'un hırıltısı daha da şiddetlendi.

"Bundan emin misiniz?" diye sordu.

"Kahvaltısını zaten yapmış, bu yüzden yapabileceği en fazla şey size küçük bir lokma vermek olur."

Aleksei boğuk bir ses çıkardı. "Isırılmak da pek istemem doğrusu."

Yanımda duran yere elimle işaret ettim. "Hadi gel. Seni o büyük, korkunç kurttan koruyacağım."

Homurdandı ama oturdu. Vovk diğer tarafımda durdu ve ziyaretçimize dik dik baktı.

Ormanın sesleri bizi sarmıştı; buz ve kardan dalların çatlama sesi, havada dans eden birkaç ötücü kuş, donmamış dereden sızan suyun şırıltısı. Vovk'la ilk tanıştığım aynı yere, bir ağaç gövdesine yaslandım ve Aleksei'nin konuşmasını beklerken gözlerimi kapattım.

Uzun bir iç çekti. "Dimitri'nin hesaplarına sızması için kimi tuttuğunuzu ve tam olarak ne yapmaları için tuttuğunuzu bilmem gerekiyor."

Dudaklarımı ısırdım ve battaniyemin kenarıyla oynadım. "Şimdi herkes benden nefret mi ediyor?"

"Ne? Bunu nereden çıkardın?"

Omuz silktim. "Dimitri benden nefret ediyor."

“Sanmıyorum. Ama güvenliği için ona güvenen insanları çok koruyor. Bana bilgisayar korsanının bilgilerini verirseniz, sistemlerimizin güvenliğini sağlayabilirim. Hiçbir zarar olmaz.”

Söylenmemiş sözleri havada asılı kaldı— *ama eğer konuşmayı reddederseniz...*

“İşe aldığım kişiye ne yapacaksınız?”

“Sanırım bu, kim olduklarına bağlı. Profesyonel olduklarını varsayarsak, onları çevrimiçi hacker topluluklarında itibarsızlaştıracağım. Hayatlarını cehenneme çevireceğim.” Devam etmeden önce tereddüt etti. “Ama başlarına ne gelirse gelsin, bu senin sorumluluğunda değil. Herhangi bir hacker, böyle bir işi kabul etmemesi gerektiğini bilir.”

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi çünkü haklıydı. Bunu tahmin etmeliydim. Utancıma karışan bir diğer şey ise, bu bilgisayar korsanının

hayatını bu kadar kolayca mahvedebileceğini düşünmesiydi. "Kirpi'yi tanıyor musun?"

Aleksei donup kaldı. "Kirpi mi? Yani, dünyanın en iyi bilgisayar korsanlarından biri mi?"

Başımı salladım.

“Sienna, bunu yapmadın.” Saçlarını telaşlı ve aceleci hareketlerle karıştırdı. “Kahretsin, bu düşündüğümden çok daha kötü. Kirpi tehlikeli. Yaptıkları şeyler... ve sen onları mı tuttun? Üzgünüm ama seni bunun sonuçlarından koruyamayacağım.”

Başımı yana eğdim. "Ne gibi sonuçları olacak? Zindana mı atılacağım?"

Gerginlikten kaskatı kesilmiş bir halde ayakta duruyordu. “Bilmiyorum. *Kahretsin* . Pakhan'a haber vermem gerek. Tüm Bratva'nın siber güvenliği tehlikeye girdi.” Stresinden o kadar bunalmıştı ki, Vovk'un her yaklaştığında hırladığını fark etmiyordu bile, bir o yana bir bu yana ileri geri yürüyordu. “Geçen yıl, Kirpi Dublin'de İrlandalı mafya liderlerinden birini öldürdü. Nişanlısını, parasını ve sonra da canını aldı.” Sesi telaşlıydı ama saygı... hatta *hayranlık* da taşıyordu.

Gülümsememi avucumun arkasına sakladım. Onun kirpi hakkında sanki efsanevi bir yaratıkmışım gibi konuşmasını duymak oldukça hoşuma gitti.

Aniden durdu. "Aman Tanrım. Ya Kirpi... ile işbirliği yapıyorsa..."

Kaşlarım çatıldı. "Kimle?"

"Boş ver. Hemen içeri gelmelisin."

Ağaç gövdesine yaslandım. "Otur aşağı, Aleksei."

“Oturamıyorum! Sienna, yaptığın şey—”

Gözlerim birden onun gözlerine dikildi. "Otur aşağı lan ve beni dinle, yoksa yemin ederim seni vururum."

Birden durdu. "Hangi silahla?" Battaniyeme şüpheyle baktı, sanki el bombası çıkaracakmışım gibi.

Oturduğum yerde sakince Vovchyk'in tüyleriyle oynadım. Acıkmaya başlamıştım ve canım pizza çekiyordu. Juliet, henüz Chicago usulü kalın hamurlu pizza denemediğim için beni azarlamıştı. Belki bu gece tam zamanıydı.

Aleksei sinirli bir şekilde içini çekerek oturdu, aramızda birkaç metre mesafe bırakarak vücudunu gergin tuttu.

İşte başlıyor. Tıpkı yara bandını birden çekip çıkarmak gibi.

“Ben Kirpiyim.” Kelimeler havada dans etti, ta ki rüzgar onları alıp götürene kadar. Son yedi yıldır neredeyse hiç sesli söylemediğim

kelimelerdi bunlar. Özgürleştirici, neredeyse heyecan verici bir his verdi.

"Ne?"

Ağzı açık kalmış Aleksei'ye döndüm. "Ben Kirpi'yim. Dimitri'nin hesaplarıyla oynaması için birini tutmadım." Böyle bir şeye ihtiyaç duyabileceğim fikrine dudak büktüm. "Kendim yaptım, çünkü ona kızgındım. Belki de iyice düşünmedim, ama açıklamama da izin vermedi, bu yüzden..." Omuz silktim.

Aleksei'nin bir şey söylemesini bekledim ama o, boş, biraz da şok olmuş bir ifadeyle sessizce oturdu. Burnumu buruşturdum. Benim böyle havalı bir hacker olabileceğime inanmak bu kadar zor muydu? Ne kadar da kaba!

“Şimdi, Kirpi’nin hayatını cehenneme çevirebileceğin veya onları itibarsızlaştırabileceğin bir dünya yokken, ben bunu sana kolayca yapabilirim.” Gözlerimi kıstım. “Saniyeler içinde, senin kendinden daha çok şey öğrenebilirim. Sahip olduğun her şey bir parmak şıklatmamla benim olabilir. Forumda senin aleyhine tek bir kelime söylesem, bir daha asla iş bulamazsın.”

Yüzünden kan çekildi. Bayılacak mıydı? Cesedini ormanın içinden sürükleme fikri hoşuma gitmedi, bu yüzden cebimden bir paket meyveli atıştırmalık çıkardım ve ona fırlattım. Buraya ilk gelişimden sonra her zaman yanımda atıştırmalık bulundurmayı öğrenmiştim.

“Bunları ye. Kan şekerini yükseltecekler.”

Kekeledi. "Neden Dimitri'ye söylemiyorsun? Kahretsin, eğer Bratva için çalışsaydın, durdurulamaz olurduk."

Kalbim, etrafımdaki güçlü erkekler tarafından görmezden gelinmenin ve kenara itilmenin o tanıdık acısıyla sızladı. "Fırsatı varken beni dinlemek istemedi. Beni duyması için yalvarmayacağım."

Aleksei inledi ve başını ellerinin arasına koydu. "Taşındığınızda size güçlü şifreler oluşturmanın yolunu anlatmıştım."

Burnumu çektim. "Evet. Bu oldukça komikti."

Kafasını kaldırdı. "Bekle, tüm cihazlarını izledim ve şüpheli bir aktivite görmedim. Tek yaptığın CozyScape oyununu oynamak."

“Bazen erkeklerin günü nasıl geçirdiğini merak ediyorum,” diye düşündüm.

"Ne?"

Sırıttım. "Merak etme. Cihazlarıma kurduğun takip programı tamamen saçmalık. Saniyeler içinde devre dışı bıraktım."

"İnternet aktiviteni mi sahte gösterdin? Bu yüzden mi hiç kimseye mesaj atmıyormuşsun gibi görünüyor? Hiç arkadaşın olmadığını düşünmek beni çok strese soktu."

“Şifreli mesajlaşma olmasaydı ne tür bir hacker olurdum ki? Ayrıca, gerçekten de CozyScape oynuyorum ve mobilya alışverişi yapıyorum. Sadece başka işlerim de var.”

Ağzı açık kaldı ve ben de başımı yana eğerek, onu alt edebileceğime dair savunmacı ve öfkeli tavrını bekledim. Katıldığım son hacker yarışmasında (ve *tabii ki* kazandığımda) ikinci olan kaybeden, Forum'da beni itibarsızlaştırmaya çalışmıştı. Garip bir şekilde, bundan sonra tüm hayatı altüst oldu... ne garip işte.

"Bana öğretebilir misin?"

Gözlerim aniden Aleksei'ye çevrildi. "Ne?"

Yüzü kızardı. "Kirpi'nin çalışmalarını yaklaşık beş yıldır takip ediyorum. Eğer bir gün bunu düşünürseniz, sizden bir şeyler öğrenmekten onur duyarım. Sadece birkaç saatinizi ayırmanız bile yeterli."

"Sana... öğretmemi mi istiyorsun?"

Gözleri kocaman açılmıştı ve inanılmaz derecede ciddiydi.

Göğsüm sıkıştı. "Evet, Lyosha. Eğer Dimitri'yi her şeyin yolunda olduğuna ve şu can sıkıcı bilgisayar korsanını hallettiğine ikna edersen, sana ders vereceğim."

Geniş gülümsemesi o kadar büyüleyiciydi ki, zaten yakışıklı olan yüzünü daha da çarpıcı bir hale getirmişti. Sarı bukleleri, parlak mavi gözleri ve soğuktan pembeleşmiş yanakları onu bir kışlık giyim mankenine benzetiyordu. Elini uzattı. "Hadi gel. Donacaksın."

Şövalyece bir şekilde beni kaldırma girişimi Vovk tarafından engellendi; Vovk onu kenara itti. Lyosha yere düştü ve Vovk nazikçe başını elimin altına yerleştirdi.

"Ahhh. Ayağa kalkmama yardım edecek tek beyefendi olmak ister misin?" Ayağa kalkarken dengemi sağlamak için onun sağlam bedenine tutundum.

Kaşlarını çatmış Lyosha ayağa kalktı ve poposundaki karı silkeledi. Vovchyk kuyruğunu sallayarak, eve doğru giderken yanımda hoplayıp zıpladı. Birden irkildim ve birkaç anlığına bebek Mango'nun kalbiyle ilgili endişemi unuttuğumu fark ettim. Bu iyi bir şeydi. Endişe bebek için iyi değildi. Ama yine de göğsüm suçluluk duygusuyla burkuldu, sanki sürekli endişem onu güvende tutacakmış gibi.

44

DIMITRI

SİENNA, KONUK ODALARINDAN BİRİNİN ORTASINDA DURMUŞ , duvara boş boş bakıyordu. Birkaç dakikadır böyleydi, adeta donakalmıştı.

Gözlerim o kadar kurumuştu ki kırpmak bile acı veriyordu, tükettiğim aşırı miktarda kafeinden kalbim hızla çarpıyordu ve telefonum yine cevapsız bir aramayı bildirerek öfkeyle titriyordu, ama yine de kendimi bilgisayar ekranından ayıramıyordum. Çalışırken evin güvenlik kamerası görüntülerini açık tutabilmek için ikinci bir monitör almıştım. Güvenliğimizi tekrar tehlikeye atacak bir şey yapmadığından emin olmak için onu daha yakından takip etmem gerekiyordu.

Herkesin güvenliğini sağlamak, kontrolü elinde tutmak ve koruma sağlamak zorundaydım.

En azından, bu benim bahanemdi. İçten içe, onu özlediğim gerçeğini artık görmezden gelemiyordum.

Onunla yüzleştiğimden beri altı gün geçmişti ve o zamandan beri evine adımımı atmamıştım. Çok tehlikeliydi, etrafında olmak çok bağımlılık yapıcıydı… bana imkansız şeyleri istemeyi öğretiyordu. Asla gardımı indirmemeliydim ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Keşke herkes aynı fikirde olabilseydi.

Aleksei bana tüm hesapların güvende olduğunu ve bilgisayar korsanının artık sorun teşkil etmeyeceğini söylemişti. Soğuk ve yargılayıcı bir tonla, Sienna'nın bize hiçbir zaman tehdit oluşturmadığını özellikle vurgulamıştı.

Babam, adamlarından böyle bir saygısızlığa asla tahammül etmezdi. Aleksei arkasını dönüp ofisimden ayrılırken ben sessiz kaldım.

Sen güçsüz, zavallı bir çocuksun. Senin gibi bir oğula sahip olduğuma inanamıyorum.

Personel, karımdan uzak durmaları yönündeki talimatımı görmezden gelmişti, ama Sveta'ya Sienna'yı film izlemeye davet etmeyi bırakmasını ya da Vasya'ya onu serasına davet etmeyi bırakmasını söylemeye gönlüm el vermedi. Zaten Sienna tekliflerini reddettiği için bunun bir önemi yoktu. Son birkaç günü amaçsızca odalarda dolaşarak ve görünüşe göre neden orada olduğunu unutarak geçirmişti.

Ofis kapım açıldı ve Maxim kapıyı çalmadan içeri girdi. Kaşlarımı çattım ama dikkatimi dağıtmasına izin vermemek için gözlerimi bilgisayar ekranından ayırmadım.

Karşıma oturdu. Dakikalar geçti, aramızdaki gerilim, kopmaya saniyeler kala bir lastik bant gibi geriliyordu.

İlk pes eden ben oldum.

"Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

Omuz silkti. "Zaten dinlemeyeceğinize göre neden bir şey söylemeye zahmet edesiniz ki?"

Son altı gündür içimde taşıdığım keskin, acı verici suçluluk duygusu yeniden kendini gösterince dişlerimi sıktım. Neden artık onu bastıramıyordum? Derim paramparça olmuştu. Onun yüzünden savunmasız ve kontrolsüzdüm.

"Pakhan'ınızla böyle mi konuşuyorsunuz?"

Maxim, rahat omuzları ve ifadesiz yüzüyle, son derece rahat bir şekilde sandalyesine yaslandı. Ama birbirimizi yirmi yıldır tanıyorduk. Birlikte işkenceden kurtulmuştuk. İmparatorluğumu geri kazanmıştık. "Pakhan'la mı konuşuyorum? Yoksa kardeşimle mi?"

Onun bu kadar samimi olmasına çıkışma isteği boğazımda asit gibi yükseldi ama yutkundum. Bana kardeşim demeye hakkı vardı çünkü biz gerçekten de öyleydik—kan bağıyla değil, ama önemli olan her anlamda.

Ellerimi birbirine kenetledim. Gözleri, Mayhem'deki gece kavgalarımın izleri olan, kabuk bağlamış ve morarmış parmak boğumlarıma kaydı. Akıl sağlığımın son kırıntılarına tutunmanın tek yolu buydu.

"Sen de diğer personel gibi bana karşı nefret beslemeye başladın mı?"

Çenesi seğirdi. "Hiçbirimiz senden nefret etmiyoruz, Dimitri. Binlerce ömre yetecek kadar öz nefretin varken neden nefret edelim ki?"

Göğsümde keskin bir acı hissettim. "Meşgulüm Maxim. Ne istiyorsun?"

“Sienna'da bir sorun var. Doktor randevusundan beri neredeyse kimseyle konuşmadı. Polina ve Sveta endişeli.”

Görünüşe göre karım için endişelenenler sadece onlar değildi.

Sienna'nın neden üzgün olduğu hiç de sır değildi. Son birkaç gündür ona gidip diz çökmek ve özür dilemek için defalarca canım çekmişti. Ama içimdeki soğuk, hesapçı taraf—beni bunca yıldır hayatta tutan taraf—bunu reddetti. Özür dilemek, onun üzerindeki gücümü kaybetmek anlamına gelirdi. Bu güç olmadan onu kontrol altında tutamazdım. Herkesin güvenliğini sağlayamazdım.

Maxim oturduğu yerden doğruldu, sessizliğimden dolayı yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı. "Bu gece Mayhem'de kendini öldürtmemeye çalış."

Ve sonra yine yalnız kaldım.

Vovk'un misafir odasına girdiğini görmek için video kaydına geri döndüm. Sienna'nın elini dürterek onu gerçekliğe geri döndürdü. Sienna yere çömeldi ve kollarını onun boynuna doladı. Ağlamaya başlayınca kamera kaydını kapattım.

45

SİENNA

“NE SAKLIYORSUNUZ? Neler oluyor?”

Elimdeki evrak defterinin üzerinden Maxim'e kaşlarımı çattım. Anne ve bebek sağlığı randevum için formları dolduruyordum. En azından doldurmaya *çalışıyordum* , ama o sorularını bir türlü bırakmıyordu.

"Sana söyledim, bu rutin bir randevu. Beni strese sokuyorsun," diye çıkıştım.

Maxim kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve huysuz bir çocuk gibi kollarını kavuşturdu. Ona doktor randevum olduğunu söylediğimde anında şüphelenmişti. Neden yeni bir muayenehaneye gittiğimizi öğrenmek istemişti ve hamilelikte herkesin yaptırdığı normal bir test olduğunu söylediğimde bana inanmamıştı. Zaten en iyi yalancı değildim, ama endişeden kusmak ya da bayılmak üzereyken inandırıcı olmak daha da zordu.

Doktor beni çabucak muayeneye almıştı. Anatomi taramam tam bir hafta önceydi ama her gün bir azap gibi geçiyordu. Neredeyse hiç uyuyamamıştım. Polina'nın elime yemek tıkıştırması, düzenli olarak yemek yememin tek sebebiydi. Evdeki herkes gergindi ve kocam tamamen yoktu. Bu Bratva tehdidi her neyse, herkesi tedirgin ediyordu. Bu randevuya dört adam bize eşlik etmişti. Sergey, Aleksei ve Konstantin klinik binasının içinde ve çevresinde beklerken Maxim yanımdan hiç ayrılmadı.

SOFIYA

Dimi'nin Noel kazağını örmeyi bitirdim. Görmek ister misiniz?

JULIET

Muhteşem

BEN İSTERİM

Aman Tanrım, evet! Tüm erkekleri kazaklarıyla görmek için çok heyecanlıyım!

Grup sohbetinden hızla çıktım ve telefonumu çantama attım. Onlara ultrason hakkında defalarca söylemeye çok yaklaşmıştım ama bir türlü kelimeleri ağzımdan çıkaramıyordum. Özellikle de Noel'i birlikte Chicago'da geçireceğimiz için çok heyecanlı oldukları bir dönemde. Dimitri sonunda Mila ve Nikolai'ye Noel için eve dönme izni vermişti, ancak sonrasında yeni bir güvenli eve gitmeyi kabul etmeleri şartıyla.

Her zamanki Noel heyecanım ortada yoktu. Misafir odalarını hazırlamaya çalışıyordum ama başımın üzerindeki kara bulut karar vermemi veya düşüncelerimi toplamamı imkansız hale getiriyordu. Bu günlerde beni mutlu eden tek şey, küçük Tatlı Patatesimin her geçen gün daha çok hareket ettiğini hissetmekti... ve neon tabelanın hala Dimitri'nin yatak odası duvarında olmasıydı. Onu kaldırmalıydım. Onu memnun etmeye çalışıyorsam akıllıca olan buydu. Ama... şakanın o kısmından pişman olamadım. Komikti ve bunu hak etmişti.

Hemşire adımı çağırdı ve ben yavaşça sandalyemden kalktım. Tanrım, sanki bir milyon yaşındaydım. Maxim sessizce benimle birlikte geri yürüdü. Kapının dışındaki yerini almadan önce muayene odasını kontrol etti.

Hemşire kendini tanıttı ve hayati belirtilerimi ölçtü. Sorularını yanıtladım, gerektiğinde başımı salladım, ama sanki başka biri bedenimi ele geçirmiş gibi hissettim, zihnimin karanlık bir köşesine kıvrılıp çığlık attım.

Gözümü kırptım ve kalp ultrason teknisyeni odadaydı. Masaya uzandım. Cildime ultrason jeli sürdü.

“Bebeğinizin kalbinin bu taraması genellikle kırk beş ila doksan dakika sürer. Bebeğinizi daha iyi görebilmek için pozisyonunuzu değiştirmenizi isteyebileceğim zamanlar olabilir. Herhangi bir noktada ara vermeniz gerekirse bana bildirin.”

Odayı hışırtılı bir ses doldurdu. Karşı duvardaki büyük televizyon ekranında görüntü vardı, ama gözlerim tavana sabitlenmişti.

Tavanda yüz yirmi bir tam ve üç yarım karo vardı. Yedisinde kahverengi su lekeleri vardı. Tavandan kelebeklerden oluşan bir mobil sarkıyordu. Elli yedi mavi ve yirmi bir pembe kelebek vardı. Sağımda, üç su samurunun büyük çerçeveli bir resmi doğrudan karnıma bakıyordu. Kaşlarım çatıldı. Su samuru resimlerinin olayı neydi? Bu, kadın doğum

uzmanımın muayenehanesindekiyle aynı serinin parçası gibi görünüyordu. Su samurları bebekleri sever miydi? Ultrasonları? Vajinalara bakmayı?

Ama gerçekten çok tatlıydılar.

“Tamam, işimiz bitti.” Ultrason teknisyeni bana bir yığın kağıt havlu uzatırken gülümsedi. İyi haber olduğu için mi gülümsüyordu yoksa teselli amaçlı mıydı?

“Doktor ultrasonu inceleyecek ve sonra sizinle konuşmaya gelecek. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Banyo hemen koridorun karşısında.”

Başımı salladım.

“Tamam. Doktor Larsson çok uzun sürmez.”

Ultrason teknisyeni odadan çıkarken Maxim'in sırtını kısaca gördüm.

Yer karoları tavan karolarından daha küçüktü. Yetmiş yedi adet tam karo, sekiz adet kısmi karo ve desenin yanlış hizalandığı iki nokta vardı.

Dakikalar hızla geçti.

Duvara asılı tansiyon aletinin ucunu tutuyordum. Uzun hortumu parmaklarımın etrafına doladım. Sardım, açtım.

Manşeti taktım ve şişirdim. Havayı boşaltırken, ne aradığımı bilmesem de küçük kadranı izledim.

Manşeti yukarı doğru şişirin.

Havayı boşaltın.

Küçük döner kadran.

Ayaklarım masaya vuruyordu.

Tak tak.

Tak tak tak tak.

Lateks eldivenlerimi giymeye çalışırken kapı çalındı. Donakaldım. Gökkuşağı renkli gözlük takan sarı saçlı bir kadın doktor içeri girdi.

“Merhaba Bayan Ivanova. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Doktor Larsson.” Elini uzattı ve ben de hâlâ mavi eldivenimi taktığımı fark etmeden elini sıkmak istedim. Kaşları çatıldı ama hakkını vermek gerekirse, sadece gülümsedi ve tekerlekli tabureye oturdu. “Doktor Bell'in ultrason görüntüsünü ve bugünkü ekokardiyografi sonuçlarını inceleme fırsatım oldu. Bebeğinizin kalbinin tamamen sağlıklı göründüğünü bildirmekten mutluluk duyuyorum.”

Gözlerimin önünde karanlık noktalar belirdi. Oda dönüyordu. Doktorun sesi bozuldu. Ellerinin üzerimde olduğunu, başımı dizlerimin arasına sıkıştırıp sırtımı ovduğunu belirsizce tanıdım.

“Şşş, sorun yok. Benim için bir nefes al. İşte oldu. Yavaş ve güzel nefesler.”

Kulaklarımdaki çınlama azaldı ve sözleri anlaşılır hale geldi.

“İşte oldu. Rengin geri geliyor. Seni masaya yatıracağım.”

Beni tekrar fayans tavana bakana kadar geri götürdü. Elime soğuk su dolu bir kağıt bardak tutuşturdu ve birkaç yudum almak için başımı kaldırdım.

"İşte iyi haber şu ki, sakin kalmayı başardım," dedim sonunda.

Doktor Larsson elimi okşadı. "Bugün buraya gelmek konusunda bu kadar endişeli olmanıza üzüldüm. Korkutucu olabileceğini biliyorum."

“Ama bebek iyi mi?” Boğazım kurumuştu, sesim kısık bir fısıltıydı.

"Evet, her şey mükemmel görünüyor."

Sözleri yavaş yavaş içime işlerken gözlerim kapandı. "Kalbi gerçekten iyi mi?"

"Evet. Anatomi taraması sırasında bebeğinizin pozisyonu, kalp odacıklarını ayıran duvarda bir boşluk olabileceği izlenimini vermişti, ancak ekokardiyografide her şey olması gerektiği gibi görünüyor."

Yavaşça doğrulup oturdum, neredeyse bayılacak gibi olmamdan dolayı utanacak halim yoktu. "Bu çok iyi. Gerçekten çok iyi." Gözlerimden yaşlar süzüldü ve onları tişörtümün koluyla sildim. Doktor Larsson bana mendil kutusunu uzattı.

"Kalp doktoruna ihtiyacınız olmadığı için, Dr. Bell ile düzenli gebelik kontrollerinize devam edebilirsiniz."

Bu, uzun zamandır duyduğum en iyi haberdi.

Muayene masasından indim ve ona gözlerim yaşarmış bir gülümseme gönderdim. O da bana eğlenmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi, ardından ellerime anlamlı bir bakış attı.

“Ha, doğru.” Eldiveni çıkardım ve çöp kutusuna attım, sonra da Maxim'in beklediği yere doğru odadan çıktım.

O sorularına tekrar başlamadan önce, "Hemen banyoya gideceğim," diye mırıldandım.

Banyo kapısı arkamdan kapandığı anda ellerim titremeye başladı. Telefonumu çıkarıp Sofiya'yı ararken boğazımdan kısık bir inilti çıktı.

"Hey! Tam da seni düşünüyordum. Tarçınlı çörek yapıyorum ve keşke burada olsaydın diye düşünüyorum."

Ağzımı açtım ama ağzımdan sadece bir hıçkırık çıktı.

“Sienna? Ne oldu?” Sesi gergin ve telaşlıydı.

Kelimeler oluşturmaya çalıştım ama hiçbiri ağzımdan çıkmadı.

“Güvende misiniz? Saldırıya uğruyor musunuz?”

Ne kadar da saçma bir hayat yaşamışız ki, bu soru mantıklıymış. "İyiyim," diye kekeledim.

“Tamam canım. Hazır olduğunda bana söyle yeter.”

Gözyaşlarımın ne kadar sürede durduğunu bilmiyordum ama Sofiya tüm süre boyunca yanımdaydı. Beni acele ettirmedi, sadece yatıştırıcı sözler söylemeye devam etti. Ona uzattığı can simidine sıkıca tutundum.

"Özür dilerim," diye burnumu çektim. "Böyle ağlamaya başlayacağımı düşünmemiştim."

"Özür dileme. Neler oluyor?"

“Her şey yolunda. Az önce doktor randevum bitti.” Alt dudağım tekrar titremeye başladı ve onu dişlerimin arasına aldım. “Geçen hafta yapılan anatomi taramasında bebeğin kalbinde bir sorun olduğunu düşündüler. Ama iyi durumda.” Göğsümü bir hıçkırık daha sarstı ve gözyaşlarımı silmek ve burnumu temizlemek için kocaman bir tuvalet kağıdı yığını kaptım.

Sofiya nefes nefese kaldı. "Bebeğin kalbi mi? Dur, *o mu* ? Kız mı doğuracaksın?" Yüksek sesle çığlık attı ve bu o kadar beklenmedikti ki, ben de şaşkınlıkla güldüm. "Doğrusu, bunun zamanı değil. Kız bebeğin kalbi iyi mi?"

"Evet." Titreyerek nefes verdim. "Bebeğin kalbinin ekokardiyogramı için beni anne-fetüs tıbbi bölümüne yönlendirdiler ve doktor her şeyin mükemmel göründüğünü söyledi."

“Ah, Sienna. Çok sevindim. Bu hafta senin için çok kötü geçmiş olmalı.”

O göremiyor olsa da başımı salladım. Yüzyılın en hafif ifadesiydi bu. "Sana söylemediğim için özür dilerim," diye fısıldadım. "Bunu gerçek kılmak istemedim."

"Keşke bana söyleseydin de bu hafta sana destek olabilseydim. Sen korkunç bir şey yaşarken ben burada çirkin kazaklar ve Noel için makarna ve peynir tarifleri hakkında konuşuyorum."

"Kazaklar iyi bir dikkat dağıtıcı unsur oldu."

“Dimitri’nin tasarımını neredeyse bitirdim ve sanırım bu şimdiye kadarki en muhteşem tasarımım olabilir, bu yüzden onu dört gözle bekleyebilirsiniz.”

Göğsüm acıyordu ve neredeyse her şeyi itiraf edecektim ama yapamadım. Bu, Sofiya'nın küçük bir kız çocuğu olduğundan beri iki

kardeşiyle birlikte geçirdiği ilk Noel'di. Bunu onun için mahvetmeyi reddettim.

"Şu anda size destek olmak için yapabileceğim bir şey var mı?" diye devam etti. "Noel'den önce başka randevunuz var mı?"

“Hayır. Yeni yıla kadar hiçbir şey yok.” Makyaj çantamı çantamdan çıkardım, yanımda getirmeyi düşündüğüme minnettar kaldım. Yeni su geçirmez maskaram gerçekten de işe yaramıştı. Çok etkilendim. “Ve şimdi Noel ruhuna girebileceğimi hissediyorum.”

“Seni görmeme sadece bir hafta kaldı. Emin misin, bir şeye ihtiyacın yok mu? Dimi sana iyi destek oluyor mu? Kriz anlarında her zaman çok sakin kalıyor.”

“Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum, eminim. Bu sonucu almak, umabileceğim en güzel Noel hediyesi oldu.” Banyo kapısına gelen sert bir vuruş beni irkiltti. “Aman Tanrım. Özür dilerim, Maxim banyo kapısını kırmadan önce gitmem gerek.”

“Pekala, ama bebekle ilgili başka gelişmeler olursa bana haber vermelisiniz. Nasıl olduğunuzu her gün öğrenmek istiyorum.”

"Söz veriyorum."

“Ve bebek isimleri hakkında konuşmamız gerek! Kızınız olacak! Çok şükür Leona'nın dilek ritüeli işe yaradı. Kız isimleri için şimdiden bir liste hazırladım.”

Bir haftadır ilk defa dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Fikirlerinizi duymak için sabırsızlanıyorum. Ama durun bir dakika. Dimitri kız çocuğu olduğunu bilmiyor. Ona sürpriz olarak saklıyorum." Bu kesinlikle yalan sayılmazdı bile.

"Sözümü tutacağım. Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum."

Maxim'in asık suratıyla karşılaşmadan önce banyodan çıkmadan önce makyajımı son bir kez düzelttim.

Kollarımın üst kısmını nazikçe kavradı ve gözlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. "Şu anda neler olup bittiğini bana hemen anlatmalısın."

Onun ilgisi ve endişesi kalbimi ısıttı ve kendimi tutamayıp ona sarıldım. "Her şey harika. Ben iyiyim, bebek de iyi ve tarçınlı şekerli bir simit istiyorum."

Maxim'in gözleri yumuşadı. "Beni çok korkuttun, Sienochka." Yüzümü inceledi. "Bana karşı dürüst müsün?"

"Evet. Söz veriyorum."

"Pekala. O zaman sana şu simidi getireyim."

Maxim kendi kendine , "BUNUN İÇİN ANLAŞMA İMZALAMADIM ," diye mırıldandı.

"Hadi ama, biraz Noel havasına girin."

Maxim ve Lyosha kitapçıda peşimden dolaşırken ben adeta bulutların üzerinde süzülüyordum. Tuzlu krakerlerin verdiği şeker enerjisiyle yüzümde bir gülümseme belirdi; Juliet için bir defter seti seçtim ve Lyosha'ya taşıması için verdim.

"Eve geri dönmemiz gerek. Burada çok fazla açıkta kaldık," diye mırıldandı Maxim.

Göğsüne hafifçe vurdum. "Clementine için birkaç resimli kitap alacağım, sonra da gideceğim."

Bütün bu alışverişi internetten yapabilirdim ama o evde o kadar uzun süre mahsur kalmıştım ki, özellikle de kimse bana büyük tehdidin ne olduğunu söylemediği için, geri dönmeye hiç niyetim yoktu.

İçimde kabaran bir yaramazlıkla Lyosha'ya döndüm. "Özellikle hediye alacağın biri *var* mı?"

Gözleri, far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi kocaman açıldı, sonra bir anlığına Maxim'e baktı. Homurdanarak başını salladı ama yanaklarına yayılan kızarıklığı gizleyemedi, Maxim'in çenesi ise o kadar sıkı kenetlenmişti ki dişini kıracağını sandım. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm ve çocuk bölümüne doğru koştum. Onları duygularını itiraf etmeye zorlamayacaktım. Henüz.

Kasaya doğru ilerlerken kollarım Clem için aldığım uzun bir kitap yığınıyla doluydu... ve küçük kızımın kütüphanesini kurmak için aldığım birkaç kitap da vardı.

46

SİENNA

Evde neşeyle ZIPLAYARAK Noel hazırlıklarını bitirdim—ya da karnım bu hafta şişip ağırlık merkezimi tamamen değiştirmeye karar vermeseydi zıplayarak giderdim. Adımlarıma biraz daha canlılık katmak zorundaydım. Herkes bugün geliyordu ve önce Noel ağacı süslerinin sonuncusunu bitirmem gerekiyordu.

Sonunda yalnız olmayacaktım. Bu, daha önce aldığım hediyenin (bebek Burrito'nun iyi durumda olduğu haberi) dışında isteyebileceğim en güzel Noel hediyesiydi. Artık çok daha fazla hareket ediyordu, gaz sancısı çekmekten çok küçük bir uzaylı yaratığa benziyordu. Her çırpınışıyla ona olan sevgim daha da artıyordu.

İkinci ultrasondan sonra hissettiğim rahatlama, içimde yeni bir kararlılık uyandırdı. Eğer Dimitri bu bebeği benden almaya kalkarsa, cehennemi serbest bırakacaktım. Zaten tüm parasına kolayca erişebileceğimi kanıtlamıştım. Onu iflas ettirmek kolay olacaktı ve Kirpi olarak yıllar içinde kazandığım saygınlık, Pakhan'ı alt etmekten çekinmeyecek birçok müttefik edinmemi sağlamıştı. Ve eğer her şey başarısız olursa, Leona ve kadın suikastçılardan oluşan ordusu, sorgusuz sualsiz benim ve bebek için savaşacaktı. Hamilelik sırasında atış becerilerimi geliştiremezdim çünkü yüksek ses bebek Burrito'nun kulaklarına zarar verebilirdi, ama ne olur ne olmaz diye bir silah edinmeye karar vermiştim. İşin aslına bakarsak, bebeğimi benden almaya çalışan herkesi vuracaktım.

Küçük kar köyü sergim neredeyse bitmişti ki, arabaların giriş yoluna yanaştığını duydum. Çoraplarımla antreye girdim ve ön kapıyı bekleyen

Sergey'den sert bir bakış aldım. Beni dışarıya, ailemin beklediği karla kaplı dünyaya bırakmadan önce ayakkabılarımı ve ceketimi giymemi istedi.

İlk arabanın kapıları açıldı ve Romeo dışarı çıktı. Dik bir şekilde, tetikte, etrafı tehditlere karşı taradı, ancak merdivenlerden aşağı inerken beni görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Noel Arifesi kutlu olsun!" diye bağırdım ona doğru koşarken, ama yolcu tarafındaki kapı açılıp Juliet'i görünce hemen yönümü değiştirdim. Kahkaha atarak ona çarptım ve o da bana sıkıca sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Romeo homurdanarak, "Anlıyorum," dedi. "Seni bütün hayatın boyunca tanıyorum ve yine de beni değil Juliet'i seçiyorsun."

“Doğru,” dedim. “Buna alışmalısın.”

İkinci SUV'nin kapısı açıldı ve Sofiya başını dışarı uzattı. "Hey, bu haksızlık! Ben de toplu kucaklaşmaya katılmak istiyorum!"

Juliet ve ben, Sofiya'yı arabadan indirirken kahkahalar attık ve hep birlikte kucaklaştık. Sıkıca sarılırken boğazımda bir yumruk oluştu. Bunu bir daha asla hafife almayacaktım.

Ayrıldığımızda gözlerimi sildim ve Juliet ile Sofiya da aynısını yapınca gülümsedim.

"Başardığımıza çok sevindim," dedi Sofiya, ama dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Sorun ne?" diye sordum.

“Mila’dan az önce mesaj aldım, gelemeyeceklerini söylüyor.”

"Bekle, neden?"

“Kar altında mahsur kaldılar. Güvenli evlerinin nerede olduğunu bilmiyorum ama anlaşılan buraya gelmeleri güvenli değil.”

Kolunu sıktım. "Çok üzgünüm. Bu çok kötü." Kız kardeşini ne kadar özlediğini biliyordum ve onu daha yakından tanımayı dört gözle bekliyordum.

Eski korumam Sofiya'nın yürütecini arabadan çıkarıp bize getirdi.

“Dante! Geleceğini bilmiyordum. Angelo’nun geleceğini sanıyordum.”

Sofiya iç çekti. "Bir şey çıktı ve şehirde kalması gerekti."

Daha fazla açıklama yapmasını bekledim, ama birden dikkatini kazağındaki gevşek bir ipliğe verdi.

“Pekala o zaman… Burada olmana sevindim, Dante. Eminim sen de rahatlamışsındır. Bensiz hayat çok sıkıcı olmalı.”

Burun kıvırdı. "Belki sen de Noel ruhuna kapılıp kayıp botumun nerede olduğunu söyleyebilirsin."

“Ah, ne güzel bir şakaydı. Bunu tekrar yapmalıyım.” Taşınmadan önce boks salonuna gizlice girmiş ve askerlerimizden altı tane sol ayakkabı çalmıştım. Hepsi bulunmuştu, sadece biri hariç—Dante’nin botu. Sakladığım yeri söylemem için defalarca mesaj atmıştı, ama dürüst olmak gerekirse, nereye koyduğumu hiç bilmiyordum.

Gözlerini devirdi ve bavulları bagajdan çıkarmaya giderken kendi kendine mırıldandı.

Matteo, Clementine'i kucağında tutarak arabanın etrafından döndü. Beni görür görmez, yüksek sesle çığlık attı ve bebeklerin her zaman birinin onları yakalayacağına dair o kendinden emin, pervasız tavrıyla bedenini bana doğru fırlattı. Onu Matteo'dan alıp göğsüme sıkıca bastırdım. "İşte benim tatlı kızım. Seni çok özledim. En sevdiğin teyzeni özledin mi?"

"Sen yokken her şey çok sessiz geçti," diye mırıldandı Matteo.

Güldüm ve yanına doğru eğildim. "Ah, beni özlemişsin."

Gülerek alay etti ama bana verdiği sıkı sarılma her şeyi anlatıyordu.

“İŞTE MİSAFİR ODALARI.” Kollarımı gösterişli bir şekilde açtım. Sofiya ve Juliet tasarım seçimlerime *hayran kalırken* , erkekler de kameraları, dinleme cihazlarını ve diğer güvenlik tehditlerini kontrol ediyordu. Dün gece son rötuşları yapmak için çok geç saatlere kadar çalışmıştım ve onların iltifatları her şeye değmişti. Herkesi eşyalarını yerleştirmeye bırakırken, Noel müziğinin ezgilerini takip ederek henüz yarım kalmış birkaç odayı dolaştım.

Olaydan beri Dimitri'yi hiç görmemiştim. Son iki haftadır eve hiç ayak basmadığından oldukça emindim. Kendime, sadece gerçek bir ilişki içindeymişiz gibi davranmamız gerektiği için umursadığımı söyledim, ama içimde küçük, aptalca bir parça onu özlüyordu. İkimizin bir şeyler yaşayabileceğine dair umut beslememe izin vermiştim. Gerçek bir ilişki değil, ama karşılıklı fayda sağlayan dostane bir ebeveynlik durumu mümkün görünüyordu. Sonra da, espri anlayışı olmaması ve sonuçlara varmadan önce dinleme yeteneğinin olmaması yüzünden her şeyi mahvetmişti.

Mutfağa girdiğimde Sveta ve Polina'yı, onlara aldığım rengarenk kazakları giymiş halde buldum; ikisinde de minik kurt yavrularının çok sevimli çizimleri vardı. Sergey ile birlikte Michigan'a, ailesini ziyarete gitmeden önce son birkaç işi tamamlıyorlardı. Noel'de burada olmayacakları için üzgündüm, ama Sergey'nin ailesi geçen yıl geldiklerinden beri onlarla birlikte kutlamayı dört gözle bekliyordu. Dünyada mutlu evli iki ebeveynin olması çok nadir bir durumdu, ama bu Sergey'nin neşeli enerjisini açıklamaya yardımcı oluyordu.

Sveta'ya kollarımı doladım. "Her şeyi paketledin mi?"

Başını omzuma yasladı. "Polina dün gece eşyalarımı toplamamı istedi."

Söz konusu kadın, şekerli kurabiye hamurunu paketlerken homurdandı: "Evet, çünkü geçen yıl yola çıkmadan beş dakika önce paketlemek sizin için çok işe yaramıştı."

Sveta sırıttı. "Yanımda tek bir çorap ve diş fırçası olmadan sadece diş macunuyla gelmiş olabilirim, ama sonunda her şey yolunda gitti."

Fransız kapılarından gelen bir gürültüyle köşeyi dönüp Vovchyk'i aramaya başladım.

Kapıyı açtım ve kulaklarını okşadım. "Merhaba tatlı oğlum," diye mırıldandım. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca çok uslu durman gerekiyor çünkü evde bir köpeğimiz var. Adı Noodle. Benim için uslu duracaksın, değil mi?"

"Sorun olmaz herhalde," dedi Polina. "Bahçede köpekler vardı ve onları hiç umursamadı."

"O yerleşke mi?" diye sordum.

"Biz oraya böyle diyorduk; Dima, Maxim ve ben Rusya'da orada yaşıyorduk."

“Ah, doğru.” Bu gibi anlar, bu evde hâlâ ne kadar yabancı olduğumu rahatsız edici bir şekilde hatırlatıyordu. “İyi ki öyle. Umarım Noodle ile iyi anlaşır. Yoksa önümüzdeki birkaç gün dışarıda kalmak zorunda kalacak ve Noel'i böyle geçirmek hiç hoş olmaz.”

“Hayır, değil.” Polina, donuk gözlerle pencereden dışarı baktıktan sonra başını salladı. “Geçen yıldan sonra, bu Noel'de kimsenin yalnız kalmamasını sağlamaya kararlıydım.”

Başımı yana eğdim. "Geçen yıl kim yalnızdı?"

“Dima. Sergey’nin ailesi hepimizi davet etti ama o burada yalnız kaldı.”

Kaşlarım çatıldı. Sofiya, erkek kardeşini de bizimle kutlamaya davet etmişti ama o gelemeyeceğini söylemişti. "Neden?"

O, zaten temiz olan tezgahları silmekle meşgul oldu. “Bahanesi çalışması gerektiğiydi, ama aslında bu çoğumuz için yılın zor bir dönemi. Yerleşkedeki ilk birkaç yıl, şenlikli bir şeyler yapmaya çalıştım, ama sonunda vazgeçtim. O yer her şeyin ve herkesin rengini emdi, ta ki hepimiz… üşüyene kadar.” Başını salladı ve zoraki bir gülümsemeyle, “Üzgünüm, bu çok iç karartıcı. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız var mı?” dedi.

Onu sıkıca kucakladım ve Sveta'yı da yanıma çektim. "Tek istediğim, senin eğlenceli, mutlu ve sıcak bir Noel geçirmen."

"Birkaç gün sonra görüşürüz," dedi Polina, bana son bir kez sıkıca sarılarak. "Bu yıl yılbaşı gecesini çok büyük kutlayacağız."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Onlar mutfaktan çıktıktan sonra Vovchyk'e döndüm. "Sanırım kurabiye zamanı geldi."

Müziğin sesini açtım, paketlenmiş bir kurabiye hamuru diskini kaptım ve açmaya başladım. Çok geçmeden ailem mutfağa geldi. Sofiya ve Juliet, Vovk'a hayranlıkla bakarken, Romeo, Matteo ve korumamız Dante mutfağın diğer tarafından somurtuyordu. Kısa süre sonra Noodle, huysuz Vovchyk ile flört etmeye başladı, Romeo, Matteo'nun süsleme girişimleriyle alay etti ve Juliet ile Sofiya, fırın kalitesinde süslemeler yapmaya koyuldular. Kurabiye imparatorluğumuzu kurmak için Clementine ile güçlerimizi birleştirmiştik.

"Kurabiye süsleme yarışmasını kazanacak mıyız?" diye sordum, Clem'i kucağımda zıplatırken. "Elbette kazanacağız. Evet, kazanacağız." diye kıkırdadı ve kremayla kaplı ellerini ağzına soktu.

Sofiya, Noel kazağı da dahil olmak üzere Noodle'a benzetmek için süslediği kurabiyeden başını kaldırıp kaşlarını çatarak, "Bu bir yarışma değil," dedi.

"Kaybetmekten mi korkuyorsun?" diye alay ettim.

Önündeki mükemmel şekilde süslenmiş kurabiye sırasını işaret etti; kurabiyeler arasında Juliet'in kedisi Queenie'nin taç takmış hali ve en şirin küçük Noel kulübesi de vardı. Ne kadar yetenekli olduğuna insan inanamadı.

Kızını işaret ettim. " *Bize* karşı kampanya mı yürüteceksiniz?" Noel ağacı kurabiyemizin tepesi yoktu, geyik figürümüz kana benzeyen kırmızı krema lekeleriyle kaplıydı ve Vovk olması gereken figür ise tek gözlü bir dev gibi görünüyordu.

Sofiya başını salladı, gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü. "Şimdi neden ikinizin iş birliği yaptığını anlıyorum."

"Çünkü biz çok tatlıyız?" Yüzümü Clem'in yapış yapış yanağına bastırdım.

"Buna benzer bir şey," dedi kuru bir tonda.

“Seninkiler harika görünüyor, Juliet,” dedim. O, düz, renkli arka planlar ve üzerine el yazısıyla yazılmış şenlikli kelimeler seçmişti. “Şunu kim alacak?” diye sordum, üzerinde *“yaramazlar listesi ”* yazan ve bitirmekte olduğu kurabiyeyi işaret ederek.

Omuz silkti. "Bugün herkesin nasıl davranacağını göreceğiz sanırım."

Clementine güldü ve elini Juliet'in yeni pişmiş kurabiyesine sertçe vurdu, krema her yere sıçradı.

Burnumu çektim ve mutfağın tamamını boyamadan önce ellerini silmek için bir yığın kağıt havlu kaptım. "Aa, biri Noel Baba'nın yaramazlar listesine girmeye mi çalışıyor? Neredeyse bir yaşında olan tatlı kızımız. Böylesine küçük, büyümüş bir kızımız olacağına inanamıyorum."

“Ve yakında küçük bir kuzeni olacak,” dedi Juliet, Clem’in burnuna hafifçe dokunarak. “Karnının ne kadar tatlı olduğuna inanamıyorum,” diye ekledi. “Bebeğin bu hafta kaç kilo?”

“Bir burrito.”

Boğuk bir kahkaha attı. "Bir burrito mu? Biraz daha şenlikli bir şey bekliyordum."

“Bebeğim çok şenlikli bir Noel dürümü gibi,” dedim bilgece. “Ya da, sıkıcı olmak isterseniz greyfurt da diyebilirsiniz.” Elim karnıma gitti. Kızım dünyayı hak ediyordu—tatil gelenekleriyle dolu büyük, mutlu bir aile. Son zamanlarda sağlığı ve birlikte geleceğimiz hakkındaki endişelerimle o kadar meşguldüm ki, dört gözle beklediğimiz tüm güzel şeyleri unutmuştum.

“Noel dürümü mükemmel.” Juliet öne eğildi, sesi alçaktı. “Nasıl hissediyorsun? Burada işler yolunda mı?”

Sofiya da öne eğildi, cevabımı bekliyordu.

Gülümsemem dondu ve çok yapmacık görünmediğini umdum. "İyi gidiyor. Tabii ki bir alışma süreci. New York dışında hiç yaşamadım. Burası daha sessiz. Daha çok ağaç var..." Hâlâ geveledi̇ğimi fark edince sözlerim yarım kaldı. "Ama neyse, kendimi iyi hissediyorum. Çok daha fazla enerjim var."

Sofiya dikkatlice, “Enerjik olmak iyidir,” dedi. “Peki sen ve Dimitri nasılsınız?”

Yapmacık gülümsememi korudum. Bunu beklemiyordum zaten. Kızların grup sohbetinde Dimitri hakkında ketum davranmıştım. Yeni hayatıma alışırken beni sıkıştırmadıkları için nazik davranmışlardı, ama belli ki zamanım dolmuştu.

"Bunu çözmeye çalışıyoruz. Son zamanlarda çok fazla uzakta oluyor."

"Neden?" diye sordu Juliet.

Mutfağa şöyle bir göz attım. Çocuklar bir araya gelip zencefilli kurabiye evi süslemeye çalışıyorlardı, ama Matteo kesinlikle konuşmamızı dikkatle dinliyordu.

"Emin değilim. Sanırım Bratva içinde benim bilmediğim bazı olaylar yaşanıyor."

Sofiya burnunu kırıştırdı. Mafya dünyasından dışlanma konusunda bolca tecrübesi vardı. "Ona bu konuda sordun mu?"

"Hayır. Konuyu oldukça belirsiz tutuyor."

Sofiya dudaklarını büzdü, ama Sergey kapı aralığından başını uzatıp ellerini birbirine sürtünce konuyu değiştirdi. "Aa, kurabiyeler." Mutfak tezgahına doğru yanaştı. "Bunlar muhteşem görünüyor. Sakıncası yoksa..." Clem çığlık attı ve tombul ellerini Sergey'in ellerine koyarak, korumanın yeşil kremayla kaplı kalp şeklindeki kurabiyeyi çalmasını engelledi.

"Noel Baba'nın kendilerine hediye getirmesini isteyen iyi çocuklar, kurabiye almadan önce sorarlar, değil mi?" dedim neşeli bir ses tonuyla.

Sergey kıkırdadı. "Bayan Clementine, bana büyük bir şeref bahşeder misiniz, kurabiyelerinizi benimle paylaşır mısınız?"

Clem tiz bir çığlık attı ve Sergey kurabiyeyi kapıp tamamını ağzına atarken gülümsedi.

“Dimi yolda mı?” diye sordu Sofiya. Herkes gelmeden önce gelmesini ummuştum ki ikimiz de önümüzdeki birkaç günü nasıl geçireceğimizi planlayabilelim, ama bir iş toplantısı yüzünden gecikmişti.

“Maxim mesaj attı, birkaç dakika içinde gelecekler,” diye yanıtladı. “Ve biz de yola çıkmak üzereyiz. Araba tamamen hazır.” Koluma dirseğiyle vurdu. “Maalesef, tüm hediyelerinizi arabaya yerleştirdikten sonra yer kalmadı, bu yüzden Sveta'yı arabanın tavanına koydum. Düşerse en azından bir kar yığınına düşer.”

Alaycı bir şekilde güldüm ve gözlerimi devirdim. "Hediyeleri istemiyorsan, almak zorunda değilsin."

“Hayır, öyle yapmayın,” diye araya girdi Sofiya. “Sienna olağanüstü bir hediye vericidir.”

Göğsüm sıkıştı. Beni tanıyan ve seven insanların etrafımda olması büyük bir nimetti.

Sergey, "Bunun olma ihtimali sıfır," dedi. "Bana ne aldığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapattım. Ona plastik bıçaklı yeni bir bıçak seti almış *olabilirim* . Ayrıca gerçekten beğeneceği birkaç hediye de almıştım, ama Sveta ve Polina, önce plastik bıçakları açmasını sağlamam konusunda kesin talimatlar vermişti.

“Güvenli sürüşler ve harika zaman geçirin. Vardığınızda bana mesaj atın ve anne babanıza benden de Mutlu Noeller dileyin,” dedim, Clem'i aramızda sıkıştıran bir kucaklamayla. Ayrıldığımızda, gömleği yüzündeki ve ellerindeki kremadan dolayı kırmızı ve yeşil lekelerle kaplıydı. Sergey sadece güldü ve grubun geri kalanına veda etti.

Çok geçmeden ön kapının açıldığını duydum. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve yüzümü Clementine'in saçlarının tepesine bastırıp derin bir nefes aldım. Şekerli kurabiye gibi kokuyordu.

Keşke kendimi zorlayıp en azından Dimitri'ye mesaj atsaydım da önümüzdeki birkaç gün için aynı fikirde olduğumuzdan emin olsaydım. Bu yıl birçoğumuz için gerçekten zor bir yıldı ve ailemin ve arkadaşlarımın bu Noel'den hatırlayacakları şeyin kocamın benden ne kadar nefret ettiği olmasını istemiyordum. Her şeyin yolunda gitmesi için evrene sessiz bir dua gönderdim.

47

DIMITRI

GİRİŞ HOLÜNDE TEREDDÜT ETTİM. Mutfaktan Noel müzikleri, kurabiye kokusu ve bir bebeğin çığlığı geliyordu… ki bu oda şu anda benden nefret ettiğinden emin olduğum bir grup insanı barındırıyordu. Rossi'nin kız kardeşine söylediklerimden sonra bana öfkeli tehditler savurarak aramasını bekliyordum. Açıkçası, benimle dövüşmek için Chicago'ya gelmesini bekliyordum, ama hiçbir şey olmadı.

Yıpranmış ellerimi esnettim, omuzlarımı dikleştirdim ve duygularımı bastırarak içimdeki o soğuk, hissiz yere uzandım, ta ki insanlıktan aşağı bir hale gelene kadar.

Ama mutfağa yaklaştıkça kalbim hızla atmaya başladı.

Dün gece, sürekli var olan kabuslarımın arasına, *onunla* ilgili rüyalar da karışmıştı. Sienna. Güneş ışığının saçlarındaki altın sarısı telleri aydınlatması. Gülerken burnunun kırışması. Vovk'un kulaklarını okşayışındaki şefkat. Kaderim bu muydu? Kendi hayatımın kıyısında kalırken, her zaman dışarıdan içeriye bakarken, karımın karşı konulmaz görüntülerine rüyalarımda şahit olmak? Tüm bunlar olurken, onun ne kadar mutsuz olduğundan, beni ne kadar az görmek istediğinden yalnızca kendimi sorumlu tutmanın acı gerçeğini de taşımak?

Mutfak kapısında durdum ve manzarayı izledim. Herkes buradaydı: Rossi, Sofiya, Clementine, Romeo, Juliet ve Dante.

Rossi fırından bir tepsi şekerli kurabiye çıkardı ve Sofiya'ya gösterdi, Sofiya da ona başparmağını yukarı kaldırarak onayladı. "Mükemmel görünüyorlar." Beni görünce yüzü ışıldadı. "Dimi!"

Herkes döndü ama benim gözlerim sadece Sienna'daydı. Yavaşça taburesinde dönerek bana baktı ama göz teması kurmadı. Tüm dikkati kucağındaki bebekteydi. "Dimi Amcana selam söyle."

Clementine ciyakladı ve tombul yumruklarını salladı.

“Merhaba, zayka.” Yanına gidip elimi Clem’in başına koydum. Sarı saçları, başının tepesinde dünyanın en küçük atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Çok komik görünüyordu, ama Sienna’nın saçını topuz yapmak için kullandığı kardan adam şeklindeki tokadan daha komik değildi.

"Merhaba," dedi sonunda bana bakarak.

"Noel Arifeniz kutlu olsun," diye yanıtladım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, ama iri kahverengi gözlerindeki üzüntüyü görmek hiç de zor değildi.

Sonraki anlar bir anda bulanıklaştı; Sofiya tekerlekli yürüteciyle yanıma geldi ve bana sarıldı, erkekler de elimi sıktı. Maxim coşkuyla kurabiye süsleme yarışmasına katılırken ben kenarda durup her şeyi giderek artan bir şaşkınlıkla izledim.

Sienna onlara söylememişti. Tek açıklama buydu. Söylediğim korkunç şeyleri kimseye anlatmamıştı ve nedenini anlayamıyordum.

48

DIMITRI

SALONUN zemini açılmış Noel hediyeleri ve rengarenk ambalaj kağıtlarıyla doluydu. Noodle ve Vovk, aynı yeşil kazaklarıyla şöminenin yanında uzanıyorlardı. Clementine babasının kollarında uyukluyordu. Noel şarkıları ve taze pişmiş kurabiyelerin kokusu havada asılı kalmıştı. Bu ev daha önce hiç bu kadar canlı ve hareketli olmamıştı ve bunun sebebi, karşımda kanepede Juliet ve Sofiya'nın arasında oturan kadındı.

Sienna'nın kahkahası odayı doldurdu ve göğsümü acıttı. Adeta ışıldıyordu. Saçları gür ve parlaktı, yanakları pembeleşmişti ve parmaklarını yuvarlak karnının üzerinde gezdiriyordu. Sofiya'nın ördüğü kalın şeker kamışı desenli kazak karnını biraz örtüyordu ama tamamen değil. Son iki haftada çok daha büyümüştü. Evdeki kameralardan onu izlerken karnının büyüklüğündeki günlük değişimleri ezberlemiştim ve kendimden nefret ediyordum.

Şimdi sadece birkaç adım ötedeydi, ama sanki okyanusun öbür tarafındaymış gibiydi.

Onu çok özledim.

Romeo yanımda oturmuş, Dante'ye bir şeyler geveleyip duruyordu ama ben kızların konuşmasını duyabilmek için onu dinlemeyi bıraktım.

"Hadi ama, bebeğim Burrito. Bizim için biraz kenara çekilir misin?" diye mırıldandı Sofiya, elini Sienna'nın karnına bastırarak.

“Ooo,” dedi Sienna, Sofiya’nın elini başka bir yere götürerek. “Bunu hissettin mi?”

“Hayır.” Sofiya homurdanarak hayal kırıklığıyla dudak büzdü ve arkasına yaslandı.

Donakaldım. Sienna bebeğin hareket ettiğini hissedebiliyor muydu? Ne zamandan beri?

"Nasıl bir his?" diye sordu Juliet.

"Küçük bir uzaylı yaratık gibi." Karımın sesinde saf bir sevgi vardı.

“İlk başta çok tuhaf bir his,” dedi Sofiya. “Ama çok sevdim. Gerçekmiş gibi hissettiriyor.” Sofiya uyuyan kızına gülümsedi. “Doktorunuz anne-fetüs tıbbi birimine gitmeye devam etmenizi istiyor mu?”

“Hayır, ikinci ultrasonda bebeğin kalbi mükemmel göründüğü için gerek olmadığını söylediler.” Karnına gülümseyerek baktı, son derece rahat görünüyordu ama kulaklarımda cızırtı vardı.

"Ne?" diye bağırdım, odadaki konuşmaların arasına girerek. "Bebeğin kalbinde ne sorun var?"

Sofiya'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" Sienna'ya baktı. "Ne demek istiyor?"

Sienna'nın gözleri bir anlığına yüzüme kaydı ve orada bulduğum yoğun acı karşısında kalbim durdu. Hemen kusursuz bir gülümseme ve elini hafifçe sallayarak acısını gizledi. "Hiçbir şey yok," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Dimitri benimle anatomi taramasına gelemedi ve doktor her şeyin yolunda olacağından bu kadar eminken onu endişelendirmek istemedim."

Sofiya yatışmamıştı. Gözleri bana hançer gibi saplanmıştı, ama sonra Clementine ağlamaya başladı ve dikkati kızına yöneldi. Mafya babası karısının yanına yürüdü, parmaklarını saçlarının arasından geçirdikten sonra eğilip alnından öptü.

Ağırlığımı değiştirdim, Sienna'yı kollarıma çekme isteğiyle tüylerim diken diken oldu. Ama bu hakkımdan vazgeçtiğim için, telefonumu çıkarıp *anatomi taraması* aramaktan başka çarem kalmamıştı. Okudukça kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacak gibi hissediyordum.

Gelişmekte olan bebeğin organlarını ölçen kapsamlı bir ultrason muayenesi... Yüksek riskli gebelikler, ileri düzey izleme için anne-fetüs tıbbi birimine yönlendirilir.

Herkesin dikkati dağılmışken, sessizce banyoya girdim. Kapalı klozet kapağına oturdum, ellerimi başıma koydum. Göğsümde baskı giderek arttı, nefeslerim düzensizleşti ve hırıltılı hale geldi, görüş alanımın kenarları karardı.

Onu koruyamamıştım.

Sienna çok korkmuş olmalıydı. Sadece fiziksel olarak çocuğumuzu taşımakla kalmamış, bir şeylerin ters gitmiş olabileceği düşüncesinin

ağırlığını da omuzlarında taşımıştı. Peki ben neredeydim?

Orada değildim. Ailemin güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yapacağından korktuğum için, acımasızlığımla onu kendimden uzaklaştırmıştım, oysa tehlikede olan kendisiydi.

Titreyen ellerimle Sienna'nın tıbbi kayıtlarının bulunduğu uygulamaya giriş yaptım ve ilk kez randevu notlarını inceledim.

Fetüsün pozisyonu nedeniyle kalbin net bir görüntüsünü elde edemedik. Kalp sorunlarını (VSD dahil) ekarte etmek için fetal ekokardiyografi yapılması amacıyla anne-fetus tıbbi birimine yönlendirme yapıldı.

Yere yığıldım. Sanki bir pipetten nefes alıyormuş gibi, soğuk banyo fayanslarında yavaş yavaş boğuluyordum. Uyanıkken gördüğüm kâbuslar gözlerimin önünden geçti, ta ki banyoyu artık göremeyene kadar. Geçmişe, kanıyla kaplı çatlak beton zeminli o karanlık, buz gibi geceye ışınlandım.

49

SİENNA

Herkese iyi geceler öpücüğü verip sarıldıktan sonra VOVCHYK BENİ MERDİVENLERDEN YUKARI ÇIKARDI .

"Tatlı oğlum, Noel'in güzel geçti mi?"

Derin bir iç çekti ve ben sırıttım. Vovchyk, gürültülü ve kaotik misafirlerimizden pek hoşlanmazdı. Tek istisna, tatlı kurtçuğumun çok sevdiği Clementine'di. Ne kadar yüksek sesle ciyaklasa veya ona ne kadar sarılsa da, Clem onun gözünde hiçbir yanlış yapamazdı. Vovchyk, tüm misafirlerimize karşı iyi davranmıştı. Akşamın sonunda, Noodle'ın şöminenin yanında ona sarılmasına bile izin vermişti.

Ben ise yarın herkese veda etmek zorunda kalacağım için şimdiden yas tutuyordum. Ev bir kez daha boş ve sessiz olacaktı, yine de yeni yılı tüm muhafızlar ve personelle birlikte karşılamayı dört gözle bekliyordum. Yavaş yavaş bu ev ev gibi hissettirmeye başlamıştı. İyi bir şey olmalıydı ama tadını çıkaramıyordum. Dimitri beni evden çıkmaya zorladığında, onlardan herhangi birini bir daha görebilecek miydim?

Köşeyi döndüğümde, söz konusu adamı yatak odamın kapısının yanında yerde otururken görünce irkildim. Akşam yemeğinden sonra ofisine kapanmıştı. Ben misafir ağırlamaya ve herkesi mutlu etmeye odaklanmıştım, ama göğsüm endişeyle sıkışmıştı. Sofiya'nın bebeğimizin kalp rahatsızlığıyla ilgili konuşmasını duyduktan sonra odadan fırlayıp çıkmıştı ve ona söylemediğim için çok kızdığından emindim.

Dimitri ayağa kalktı ve ben de onun öfkesine karşı kendimi hazırladım.

“Burada olmamı istemediğinizi biliyorum, ama bebeğin gerçekten iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.” Sözleri boğazından zar zor çıkmış

gibiydi, boğuk bir sesle konuşuyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Bir adım öne çıktı ve karnıma dokunmak ister gibi elini uzattı, sonra geri çekti. "Bebek. Gerçekten iyi mi?"

Gözlerinin altındaki koyu halkalar... neredeyse *hayalet gibi* görünüyordu. Ne kadar uyuyordu? Hâlâ kâbus görüyor muydu?

"Evet," dedim sonunda. "Bebek iyi durumda."

Başını çevirdi ama omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Güzel. Bu iyi." Saçlarını parmaklarıyla düzeltti. "Pekala, seni yalnız bırakıyorum." Arkasını dönüp uzaklaşmak istedi ama tereddüt etti. "Ya sen?"

Başımı yana eğdim. "Ben mi?"

"İyi misin?"

“Ah.” Kalbim bilinmeyen bir duyguyla sarsıldı. “Evet, iyiyim.”

Bana kısa bir baş selamı verdi ve sonra gitti.

Dengemi sağlamak için parmaklarımı Vovk'un tüylerine sapladım. Bugün aldığım tüm o harika hediyelere rağmen, göğsümdeki derin acıyı inkar edemiyordum. Çünkü ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, asıl istediğim kocamın bana her şeyin yolunda olacağını söyleyip sarılmasıydı.

50

DIMITRI

ELLERİM KANLA KAPLIYDI . Derimden damlayan kan, parke zemini asla çıkmayacak mükemmel dairesel lekelerle kaplamıştı. Boğuk çığlıklar etrafımda yankılanıyordu. Çığlıkların nereden geldiğini anlamaya çalışırken, nefes nefese kalmış bir halde çılgınca etrafımda döndüm. Ses, bedenimi sarıp ruhumun derinliklerine kadar işleyerek her şeyi tüketiyordu. Onun kusursuz teninde açtığı her bir kesik için bir çığlık.

Nefes nefese doğruldum. Ne yaptığımı fark etmeden yataktan fırlayıp koridorda koşmaya başlamıştım bile. Her gölge kalbime elektrik çarpması gibi bir korku gönderiyordu. Çok mu geç kalmıştım?

Sienna'nın yatak odasının kapısını hızla açtım. Yataktan gelen bir çığlık ve lambanın çıtlaması, gözleri panikle açılmış karımı aydınlattı.

Canlı.

Hayatta. Hayatta. Hayatta.

Dizlerimin üzerine çöktüm, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki boğuluyordum, nefes alamıyordum.

“Dimitri?” Nazik bir el omzumu sıktı. “Nefes al. Hadi, benim için bir nefes al.” Soluk borum kapanırken gözlerimin önünde koyu noktalar belirdi. Sonra parmakları saçlarıma uzandı, başımı geriye doğru çekti ve acı saç derime yayıldı. Boğuk bir nefes aldım.

“İşte oldu. Aferin. Derin bir nefes al.” Saçlarımı acıtacak şekilde tutmaya devam etti, gözlerimi ondan ayırmamamı sağladı.

Yavaş yavaş nefes alışverişim daha düzenli hale geldi. O da elini gevşetti.

"Gerçek misin?" diye hırıltılı bir sesle sordum. "Yoksa yine aklımı mı karıştırdı?"

"Ben gerçeğim," dedi usulca. "Buradayım." Sıcak elleri buz gibi soğuk ellerimi sardı.

Öne doğru düştüm, başım omzuna yaslandı ve kollarımı ona doladım. "Hâlâ hissedebiliyorum."

Eli sırtımda yukarı aşağı hareket etti. "Neyi hissedeyim?"

“Kan. Her yerim kan içinde. Temizleyemiyorum.”

“Şşş, dur. Bunu yapma.” Elimden tuttu ve derimi tırmaladığımı fark ettim. “Hadi canım.” Ayağa kalktı ve beni yerden kaldırdı.

O beni banyoya götürüp, küvet doldurup, üzerimdeki kıyafetleri çıkarırken, adeta bir sisin içinde hapsolmuş gibiydim. Sıcak su tenimi yakıyordu ama bu acının sızılarına katlandım.

“Sadece nefes almaya devam et,” diye mırıldandı Sienna. Vücut yıkama jelinin tatlı vanilya kokusu havayı doldururken, bir bezle tenimi sildi. “Bak, canım.” Şaşkın bakışlarım birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza takılana kadar bekledi. “Gördün mü? Kan yok. Ellerin temiz.” Dudaklarını tenime bastırdı ve bu kadar saf birinin bana dokunmaya tenezzül edeceğine inanamadım.

Su soğuyunca, beni sudan çıkardı ve havluyla kuruladı. "Hâlâ benimle misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

Elimden tuttu ve nazikçe beni banyodan, koridordan geçirip yatak odama geri götürdü. Yastıklarımı kabarttı ve üzerime battaniyeyi örttü. "Umarım bu sefer rüyaların daha tatlı olur."

"Bekle." Sıra bana gelmişti elini tutmak için. "Lütfen, kal."

Gözleri sıcaktı ama nefesi kesildi. "Yapamam. Kimse kabus görmeyi hak etmez. Senin güvende hissetmeni istiyorum ama ben de güvende hissetmeyi hak ediyorum. Ve sen bana bunu vermedin."

Saçlarımı nazikçe parmaklarıyla okşadıktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

51

DIMITRI

Ofis penceremin dışında GÖKYÜZÜ griydi ve havada birkaç kar tanesi uçuşuyordu. Sienna, yanında Vovk ve kucağında Clementine ile dışarıdaydı. Daireler çizerek dönüyorlardı ve her dönüşte Clem başını geriye atıp ağzını coşkulu bir kahkahayla açıyordu. Sanki yüzümü cama dayamış bir kar küresinin içindeki bir sahneyi izliyormuş gibi hissettim.

Sienna, Sofiya'nın ona Noel için hediye ettiği yeni kışlık paltoyu giymişti. Açık mavi ceketi, kırmızı dudakları ve yanakları kürklü kapüşonla çerçevelenmiş halde bir melek gibi görünüyordu. Başkasının hediye ettiği kıyafetleri giymiş olmasına rağmen, benim hediye ettiğim kolyeyi takmamış olması, içimde açıklanamaz bir kıskançlık duygusu uyandırdı.

Hafif bir tıkırtı dikkatimi çekti. Sofiya, tekerlekli yürüteciyle kapı aralığında duruyordu, yanında da Noodle vardı. Kapıyı arkasından kapattı ve karşımda bulunan sandalyeye oturdu.

"Kar daha da kötüleşmeden önce hemen ayrılmalısın," dedim.

Dudaklarını büzdü. "Bana neler olup bittiğini söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım." Sesinde alışılmadık bir keskinlik vardı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden pencereden dışarı baktım.

"Dinle," diye devam etti. "Dünyanın en huysuz mafya adamıyla evliyim. Onun bana karşı hiçbir şansı yok, senin de yok. Yani burada ne kadar sürerse sürsün oturabiliriz ya da bunların hepsini atlayıp bana şimdi söyleyebilirsin."

Onun yeni kazandığı özgüven karşısında göğsümde gurur kabardı. Bu ev babamıza aitken olduğu gibi korkak, sinmiş bir kız değildi artık.

Ne söylememi istiyorsunuz?

Gözlerinde öfke parladı ve parmakları sandalyenin koluna vurdu. "Bana söylemeni istiyorum..." Sözü yarım kaldı ve haklı öfkesi bedeninden akıp gitti, gözleri yaşlı ve omuzları çökmüş bir halde kaldı.

Kahretsin. Öfkeyle başa çıkabilirdim ama *bu mu?*

"Bana nasıl olduğunu anlatmanı istiyorum." Sesi titredi ve kalbim acı verici bir şekilde çarptı.

"İyiyim."

“Doğru.” Yavaşça başını salladı. “Sorun yok. Emin misin?” Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı ve pencereden dışarı baktı.

"Sofiya, neye ihtiyacın var?" Ses tonumu sertleştirdim, umarım bu onu uzaklaştırır.

Masaya doğru eğildi ve elimi tuttu. "Kardeşimin mutlu olması gerekiyor. Babamız öldü ve gerçek bir aile olabiliriz, ama sanki sen hâlâ burada, bizimle değilsin."

"Bunun bana göre olduğundan emin değilim."

"Ne?"

“Mutluluk. Önemli olan sizin ve Mila'nın güvende olması ve Bratva'nın da güvende olmasıdır.”

“Peki ya Sienna ve bebek?”

Gözlerim otomatik olarak Clementine'in Vovk'un sırtında oturduğu pencereye kaydı. Sienna, kurt bahçede dört bir yana koşuştururken Clementine'in düşmemesi için onu tutuyordu.

Sofiya manzarayı izlerken gülümsedi, ancak parlak mavi gözleri benimkilerle buluşunca ifadesi ciddileşti. "Eşin ve çocuğun mutlu olmayı hak ediyor. Bunu sağlayacak mısın?"

Savunmacılık duygusu beni ele geçirdi, keskin ve dikenliydi. Ona çıkışma isteği neredeyse beni tüketiyordu, ama ağzımı açtığımda gerçek döküldü. "Onları hem nasıl sevebilirim hem de aynı anda güvende tutabilirim?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ne demek istiyorsun? Onları sevmek neden onları daha az güvende yapsın ki? Sienna zaten burada yaşıyor, seninle evli."

“Aşkın her zaman bir bedeli vardır. Rustik gitti diye tüm düşmanlarım da gitti demek değil.” Ona *ondan* bahsetmeli miydim? Eğer onu yakında yakalamazsam, Rossi ve Finnegan'a söylemek zorunda kalacaktım, ama gururum onun *benim işim* olduğunu, öldürmem gerektiğini söylüyordu. “Seni ve Mila'yı güvende tutmak için senden ve Mila'dan uzak durmak

zorundaydım. Eğer Rustik sana karşı herhangi bir sevgi beslediğimi bilseydi, seni bana karşı kullanırdı. Beni kontrol etmek için sana zarar verirdi." Sanki hayaleti bu yerde dolaşıyor, beni izliyor, beni yargılıyordu. "Ama yine de yaralandın."

"Dimochka, *hayır* . Yani, evet, bana ve Mila'ya zarar verdi, ama senin yaşadıklarınla kıyaslandığında, biz çok şeyden korunmuştuk." Sesi titriyordu, sanki ağlıyordu, ama ben korkaktım ve yüzüne bakamadım. "Onun dikkatini dağıtarak bizi koruduğunu her zaman biliyorduk, ama o artık yok. Ölümü hepimizin taşıdığı anıları silmez, ama senin geleceğine de o karar veremez."

Acaba bunu mu yapıyordum? Şeytan gibi babamın ölümünden sonra bile evliliğimi mahvetmesine izin mi veriyordum? Her zaman onun gibi olmayacağıma yemin etmiştim, ama yine de karımı, onun beni annemden ayırmakla tehdit ettiği gibi tehdit etmiştim. Kendime duyduğum nefret beni tüketiyordu. Hasta hissetmeme neden oluyordu.

Sofiya derin bir nefes aldı ve ofise göz gezdirdi. "Buraya geri dönmenin nasıl bir his olacağından emin değildim. Beklenti kabuslarımı daha da kötüleştirdi ve Matteo seyahati iptal etmeye çok yakındı. Ama burada olmak aslında çok iyi geldi. Ev artık eskisi gibi değil. Ve bu sadece bir inşaat alanı olduğu için değil." Acı bir gülümsemeyle ekledi: "Enerji çok daha parlak ve huzurlu. Burası artık korkutucu değil."

Duygularım boğazımı tıkadı. Onun burada olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim bile. Bu evde benden daha uzun süre yaşamış ve acı çekmişti, ama ben sadece kendi karanlık anılarıma odaklanmıştım.

"Çoğunlukla Sienna'nın işi," diye mırıldandım. "Bütün Noel süslemelerini o yaptı." Son birkaç haftadır evden uzak durduğumu itiraf etmedim.

"Gerçekten de herkes için güzel bir tatil olmasını istiyordu." Tereddüt etti. "Ama aslında mutlu olduğundan emin değilim."

"Ne?"

"Üzgün görünüyor. Yalnız." Sofiya'nın sözleri yumuşaktı, ama altta yatan bir yargılama vardı.

"İşler zor gidiyor." Ellerim masamın altında sıkı yumruk halindeydi. *Ne kadar acınası durumdasın. Duygularını bile gizleyemiyorsun.* Sesi bir kenara ittim. Artık onu dinlemek zorunda değildim. " Benim hatam. Güvenliğimizi tehlikeye atan bir şaka yaptıktan sonra birkaç haftadır işler gergindi. Ben de kötü tepki verdim."

Sofiya'nın kahkahası, beklediğim son tepkiydi.

"Sienna'nın şakaları Mafya askerleri arasında efsanevi," diye açıkladı. "Ve güvenliğinizi tehlikeye atacak bir şey yaptığından şüpheliyim. Kesinlikle zeki ve çok komik. Size iyi gelecek. Ona iyi davrandığınız sürece biraz rahatlamanıza yardımcı olacak."

Kadın tekrar pencereden dışarı baktı. Rossi dışarıdaydı, kızını Sienna'dan geri almaya çalışıyordu; Sienna ise Clementine ve Vovk'un fotoğraf çekimini yapıyordu.

Daha neşeli bir insan olacağımı sanmıyordum. Gerçi, birkaç hafta önce Sergey'in bıçak kutusunu açıp tüm bıçakların plastik olanlarla değiştirildiğini görünce yüzündeki ifade... keyifliydi.

"Ona nasıl telafi edebilirim konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordum.

“Şey, öncelikle ‘ *Özür dilerim* ’ diyerek başlamanızı öneririm. Biliyorum, biliyorum, bu Bratva erkeklerinin kelime dağarcığında yok ama artık siz Pakhan’sınız. İşleri yeni bir şekilde yapabilirsiniz.” Yürütecinin tutacaklarını kavradı ve ayağa kalktı. Ben de bıkkın bir iç çekip masanın etrafından dolaştım ve onu desteklemek için dirseğinden nazikçe tuttum.

Bana hafif bir gülümsemeyle, "Artık benim için endişelenmene gerek yok," dedi.

"Senin için her zaman endişeleneceğim."

Göğsüme yaslandı, kollarını bana doladı. Ben de sert bir şekilde karşılık verdim. Sofiya'nın dokunuşu tüylerimi diken diken etmedi ama yine de vücudumu acıya karşı tetikte tuttu. Nedense Sienna tek istisnaydı. Vücudumun güvende gördüğü tek kişiydi.

Birbirimizden ayrıldık ve Sofiya göğsüme hafifçe vurdu. "Ah, bir de son bir tavsiyem var. Eğer ona mücevher vereceksen, Allah aşkına altın olsun, gümüş olmasın."

52

SİENNA

"KIZIMA EVCİL HAYVAN OLARAK KURT ALMAYACAĞIM ."

Matteo verandayı geçip Clementine, Vovchyk ve bana doğru gelirken sırıttım. Clementine mutlu bir çığlık attı ve kollarını babasına doğru uzattı. Matteo hiç vakit kaybetmeden onu kucağına aldı ve göğsüne bastırarak sarıldı.

"Bu tatlış şeye hayır mı diyeceksin?" Clem'in sevimli küçük yanağını sıktım.

“Evet,” dedi ama sesi *hayıra* çok benziyordu. “Neye gülüyorsun?” diye sertçe sordu.

"Senin tam anlamıyla süper baba olman beni mutlu ediyor. Babam da gurur duyardı."

Ukala bir yanıt bekliyordum, ama Matteo'nun ifadesi ciddileşti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Sesindeki tereddüt karşısında kaşlarım çatıldı. "Elbette, seni seviyorum. Harika bir babasın."

Bahçenin karşısına doğru bakarken Clementine'i nazikçe salladı, şefkatli eliyle başının arkasını kavradı. Küçük eli, buranın olabileceği en güvenli yer olduğunu biliyormuş gibi kazağını sıkıca kavradı.

"Neler oluyor?" diye sordum usulca.

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu ve konuyu değiştireceğinden emindim, ama sonra konuştu. "O zamanlar seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum, ama Clem doğduktan sonra bunun ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu anladım."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri yüzüme kilitlendi ve orada gördüğüm yoğun acı karşısında nefesimi tuttum. “İmparatorluğumu geri kazanmanın senin için yapabileceğim en iyi şey olduğunu, çünkü seni güvende tutacağını kendime söyledim. Ama senin ne kadar genç olduğunu ve onların ölümünden sonra ne kadar yalnız hissetmiş olabileceğini düşünüyorum. Clementine'in Sofiya ya da ben olmadan büyüdüğü düşüncesi...” Boğazını temizledi, yüzündeki üzüntünün yerini bir kaş çatması aldı. “Bunu asla izin vermezdim.”

“Bazen kötü şeyler olur. Her şeyi kontrol edemezsin, Matteo.”

"Sen de yapamazsın, Sienna."

Başımı yana eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

"O ilk günlerde, kaçtıktan sonra, her gece çığlık atarak uyanıyordun. Yatağının yanında oturup bana defalarca 'Keşke onları kurtarsaydım, seni değil' diyordun."

"Ne? Bunu hatırlamıyorum."

“Sabahları hiçbir şey hatırlamıyordun ve ben de bunun daha iyi olduğunu düşünüyordum. Gecenin ortasında uyanmayı bıraktığında rahatlamıştım. Ama şimdi acaba kabuslar gerçekten bitti mi yoksa sen sadece çığlık atmayı mı bıraktın diye merak ediyorum.”

Dudaklarımı ısırdım. O ilk yıllardan pek bir şey hatırlamasam da, kabusların yıllarca devam ettiğini biliyordum. Hatıralarım, yalnız uyanmak ve yüzümden sessizce yaşların akmasıydı... gerçi belki de her zaman böyle olmamıştı.

"Yatağımın yanına mı oturdun?"

“Elbette, yaptım.” Ses tonunda, ne kadar önemsediğini gizlemek için her zaman kullandığı o kısa ve sert huysuzluk vardı.

Elim göğsüme gitti, paramparça olmuş kalbimdeki kanayan kesiklerden biri yavaşça iyileşirken sıkıca bastırdım. Her zaman yalnız değildim. Kardeşim hep yanımdaydı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "İmkansız bir durumdaydın. Bir gecede hem ağabey, hem baba, hem de Don olmak zorunda kaldın."

Yavaşça başını salladı. "Haklısın. Üçünü de yapamazdım. Öncelik belirlemek zorundaydım. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, eğer tekrar yapabilseydim, farklı seçimler yapardım."

Alt dudağım titredi ve bakışlarımı kaçırma sırası bana geldi. Matteo kolunu omuzlarıma doladığında, göğsümden bir hıçkırık koptu.

"Belki çok geç ama umarım biliyorsun ki, ailem benim için her zaman önceliklidir. Seni seviyorum, Sienna."

Kendimi onun göğsüne bıraktım ve ona karşılık sarıldım. Clementine de bana sokuldu, uyanık kalmaya çalışırken göz kapakları ağırlaştı. "Ben de seni seviyorum, Matteo."

Veranda kapılarının açılma sesi bizi birbirinden ayırdı. Duygusal aşırı yüklenmeden bizi kurtaran kişiye dönmeden önce garip bir gülümseme paylaştık.

Sofiya, Noodle ve Dimitri bize doğru geliyorlardı. Sofiya yürüteciyle yürüyordu ve Dimitri düşmemesi için etrafında dolaşıyordu. Matteo da anında yanına geldi.

"Çok kaygan, canım. Seni taşıyabilirim ya da Dimitri gidip tekerlekli sandalyeni getirebilir."

Matteo'nun kayınbiraderinden kurtulma girişimine alaycı bir şekilde güldüm.

Sofiya, bir santim kalınlığındaki kar yığınında yürüteciyle ilerlerken, "Sanırım bu kar fırtınasını atlatırım," dedi kuru bir sesle. "Bu kurt ve yavru fotoğraf çekiminin bir parçası olmak istiyorum."

“Aa, kesinlikle birkaç aile fotoğrafı çekmeliyiz,” dedim. “Herkes buraya gelsin.” Vovchyk'in uslu bir çocuk gibi oturduğu yeri işaret ettim.

“Evet, aile fotoğrafları! Noodle ve yeni en iyi arkadaşının da bir fotoğrafını çektirmemiz gerek.”

Noodle, Sofiya verandayı geçerken ona odaklanmıştı, ama ben onun çılgıca sallanan kuyruğunun Vovk'a bu kadar yakın olmasından kaynaklandığını tahmin ediyordum.

“Aile fotoğraflarında sen de varsın, Dimi,” dedi Sofiya omzunun üzerinden. Dimitri'nin eli kapı kolunda, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi durduğu için gülmemek için dudağımı ısırdım.

Clementine, minik ellerini Sofiya'ya doğru uzatarak "Anneciğim," dedi. Sofiya ise donakaldı.

"Az önce şöyle mi dedi...?"

"Anne!" diye tekrarladı Clementine, bu sefer belirgin bir arsızlıkla.

“Aman Tanrım! *‘Anne!’* dedi! Kazandım!” diye cıvıldadı Sofiya. “Gel buraya, tatlım. Annen seninle çok gurur duyuyor.”

Clem birkaç hafta önce ilk kelimesini söylemişti, ancak ebeveynlerinin büyük hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, söylediği kelime *"Loodle"* olmuştu. O zamandan beri Matteo ve Sofiya, "Noodle"dan sonra ikinci sırayı almak için mücadele ediyorlardı.

“Onun tam olarak bunu söylediğinden emin olamayız,” dedi Matteo kaşlarını çatarak. “'Papà, piccolina' mı demek istedin? *Papà* .”

“Ah, bence mükemmel konuştu,” dedim gülerek. Elim karnıma gitti. Kızımın ilk kelimesi ne olacaktı acaba? Bana baktığını fark ettiğimde Dimitri'ye baktım. Dün gece kabusundan sonra onu terk ettiğimden beri onu ilk kez görüyordum. Onun böyle acı çektiğini görmek kalbimi kırmıştı, ama kendimi savunduğum için gurur duyuyordum. Matteo'nun Sofiya'ya duyduğu gibi... ve Noodle'ın Vovchyk'e duyduğu gibi bir sevgiyi hak ediyordum.

Fotoğraf çekimi boyunca Dimitri gözlerini benden ayırmadı, sadece mecbur kaldığında bakışlarını benden çevirdi. Ben Vovchyk ve Clem'e odaklanmıştım ama bakışlarında rahatsız edici bir şey olduğunu görmezden gelemedim. Bir tür özlem gibi.

53

SİENNA

Çoraplarımla mutfağa GİRDİM . "Tahmin et bakalım ne oldu!"

Şaşkınlıkla Polina ve Sveta, Yılbaşı gecesi yemeği hazırlıklarından başlarını kaldırdılar. Sofranın oldukça gösterişli olacağı belliydi. Tüm ev personeli ve Bratva askerleri yeni yılı birlikte kutlamak için davet edilmişti ve Polina, benim kendimi evimde hissetmem için Sofiya'dan bazı İtalyan yemek tarifleri bile almıştı.

“Dikkatli ol, Sienna!” diye azarladı Polina, yoğurduğu ekmekten başını kaldırıp kaşlarını çatarak. “Evde kayıp düşme sakın.”

Ona selam verdim, bu da onun gözlerini devirmesine neden oldu.

"Bu da ne şimdi?" Lyosha elinde kahve fincanıyla mutfağa girdi.

“Bak bakalım kim tekrar DEHB ilaçlarına başladı?” Şişeyi marakas gibi şıkırdattım. “Doktor, bebeğim için tekrar ilaçlara başlamamın güvenli olduğunu söyledi. Her zamanki dozumdan daha düşük, ama alabildiğimle yetineceğim.”

Polina sırıttı. "Bu, artık bulaşıklarını evin her yerine bırakmayacağın anlamına mı geliyor?"

Dudaklarımı büzdüm. "Bu, yarım kalan bulaşık sayısında yüzde ellilik bir azalma bekleyebileceğiniz anlamına geliyor."

"İnanılmaz," dedi. "Bu kutlanmayı hak ediyor. Bir mandalina alın."

Birini bana doğru fırlattı ve yakalayamadım. Lyosha'nın ayaklarının dibine *şap* diye düştü. Başını sallayarak topu yerden aldı ve bana uzattı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"İyi misin?" diye sordum.

Kupasını kahveyle doldururken bana zoraki bir gülümseme verdi. "Bütün gece birileri garsonlarımıza saldırmaya çalıştı ve ben de onları püskürttüm."

Sveta donakaldı. "Birileri mi saldırıyor?"

“Bilgisayar ağlarımız, Svetochka. Güvendesin.”

Başını salladı ve dikkatini önündeki karıştırma kabına geri verdi.

Lyosha gözüme çarptı, kahvesini bana doğru eğdi ve odadan hızla çıktı.

Buraya akşam yemeğine yardım etmek için gelmiştim ama yeteneklerime başka bir yerde ihtiyaç duyuluyormuş gibi geldi. Özür dileyerek Lyosha'nın ofisine gittim. Maxim'i de orada bulmayı bekliyordum ama orada sadece hacker vardı.

"Kurtarma ekibini arayan oldu mu?" diye sordum.

Sandalyesinde inleyerek döndü. "Saldırıları savuşturmaya çalışıyorum ama durduramıyorum."

Omzunu sıktım. "Biraz uyumalısın. Şimdi de çekil."

Sandalyesinden kalktı ve şimdiye kadar yaptıklarının hepsini anlatmaya başladı, ama onu dinlemedim. Sorunu saniyeler içinde tespit ettim ve sunucu güvenliğini başarıyla güçlendirene ve saldırganları kendi bilgisayar sistemlerine bulaşacak kötü bir virüsle kaçmaya zorlayana kadar gerekli sistemleri inceledim.

Sırtımı ve boynumu bir yandan diğer yana esnettim, kaslarımın ne kadar gergin olduğunu görünce yüzümü buruşturdum. Masaj randevusu almam gerekiyordu.

Lyosha, ağzı açık bir şekilde bilgisayar ekranına bakakaldı.

"Az önce büyücülüğe mi şahit oldum?"

Bilgece başımı salladım. “Evet. Şimdi git biraz uyu. Gece yarısına kadar dayanmak istiyorsan buna ihtiyacın olacak. Polina, Rusların yeni yıl için bir dilek yakıp küllerini gece yarısı içmek üzere şampanyaya atma geleneği olduğunu söyledi. Ve tabii ki, yeni yılı bir öpücükle karşılama Amerikan geleneği de var. Bunu kaçırmak istemezsin.” Göz kırptım, ona bir öpücük gönderdim ve odadan yavaşça çıktım.

POLİNA, ADAMLARA OTURMA VE YEMEK ODASININ ORTASINA DEVASA BİR MASA KURMALARINI SÖYLEMİŞTİ ve şu anda her sandalye Bratva askerleri ve

ev personeliyle doluydu. Yeni ailem. Maxim, Lyosha ve Sergey, tuhaf yemek çeşitlerini yerken (lazanya ve ekmek çubuklarının yanı sıra, et jölesi ve salata dedikleri ama içinde ringa balığı ve mayonez katmanları olan bir yemek de dahil olmak üzere, kibarca uzak durduğum bazı Rus lezzetleri) gençlik yıllarındaki çılgınlıklarına dair utanç verici hikayeler anlatarak bizi güldürdüler.

Gitgide daha çok, bu ev ve içindeki insanlar bana ev gibi geliyordu. Kaotik alışkanlıklarım ve bozuk Rusçamla beni kucakladılar... masanın başında taş gibi bir ifadeyle oturan adam hariç. Dimitri, akşam yemeği boyunca beni bir şahin gibi izledi; ne zaman ona baksam hemen başka yöne bakması da bunu doğruluyordu. Noel boyunca aramızda bir şeyler değişmişti ama ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ayaklarımızın altındaki zemin hala sallantılıydı.

Gece yarısına yaklaşırken alkol akmaya başladı, insanlar şarkı söylemeye koyuldu ve Maxim ile Lyosha'nın ortalıkta görünmemesinden memnun oldum.

Telefonumun ekranı aydınlandı ve Sofiya'nın mesaj attığını gördüm.

SOFIYA

Merhaba! Gelecekten geliyorum ve size bunun şimdiye kadarki en iyi yıl olacağını söyleyebilirim!

SİENA

Anne olmak demek, bayat zaman dilimi şakaları yapmak demek mi?

SOFIYA

Evet. Evet, öyle.

SİENA

O halde beni de kaydedin! Gelecekle ilgili güzel haberleri duyduğuma çok sevindim.

Başımı kaldırıp baktığımda Dimitri'nin yanımda durduğunu gördüm. Siyah bir takım elbise giymişti, sarı saçları kusursuzca şekillendirilmişti ve yüz ifadesi boştu. Ama bakışlarımla karşılaştığımızda, o soğukkanlı özgüveni sarsıldı.

Elini bana uzattı. Onu yakalamasını ya da sinirlenmesini bekleyerek elini süzdüm, ama o sadece bekledi, gözleri yumuşaktı ve sonunda pes ettim. Beni koridordan aşağıya, gürültülü kalabalıktan uzaklaştırıp güneşlenme odasına götürdü. Sadece yumuşak, parıldayan masa lambaları

yanıyordu ve kapıyı arkamızdan kapattığında, partinin gürültüsünü tamamen kesti. Kendi dünyamızda saklanmıştık.

Elini boynunun etrafında gezdirdi ve ağırlığını bir yandan diğer yana kaydırdı. Onu daha iyi görebilmek için başımı geriye doğru eğdim. Çok beceriksiz görünüyordu, sanki uzuvlarını nasıl ayarlayacağını bilmiyordu.

Pencere kenarındaki oturma yerini işaret ettim. Sipariş ettiğim özel yapım bank minderi yeni gelmişti. Kadife istemiştim ama Vovchyk'in de benimle birlikte üzerinde vakit geçirebilmesi için daha dayanıklı bir şey tercih ettim. Şimdi ormandaydı. Bütün akşam kar yağmıştı ve karın içinde oynamayı çok seviyordu.

Dimitri pencere kenarındaki koltuğun bir ucuna, ben de diğer ucuna oturdum. Karlarla kaplı bahçelere bakarken Clem'i özledim. Doğum gününe sadece bir hafta kalmıştı ve onunla birlikte kutlamak için New York'ta olmayı çok istiyordum.

“Sana bir şey aldım.” Cebinden küçük, kadife bir kutu çıkardı ve bana doğru uzattı. Bu tuhaf Dimitri ile ne yapacağımı bilemedim, ama onun endişesi savunma mekanizmalarımı etkisiz hale getiriyordu. Hediyeyi açtığımda daha da eridim. İçinde, açık pembe bir taşı çevreleyen narin gül altından yapılmış muhteşem bir çift küpe vardı.

"Bunlar pembe elmaslar," dedi sert bir sesle.

Taşın üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Etkilenmemeliydim—Dimitri kelimenin tam anlamıyla güzel mücevherlere sınırsız erişimi olan bir elmas ithalatçısıydı—ama sinir bozucu kalbim durmadan çarpıyordu çünkü küpeler, bana Noel için aldığı gümüş kolyenin aksine, mükemmeldi. Tam olarak kendim için seçeceğim şeydi.

"Çok güzeller," diye mırıldandım, parmağımla taşların üzerinde gezinerek. "Teşekkür ederim."

Gözlerinin etrafındaki gergin çizgiler yumuşadı. "Sana başka bir şey daha borçluyum."

Bekledim. Neyden bahsediyordu?

Derin bir nefes aldı. “Özür dilerim. Noel'den önce söylediklerim için. Şakadan dolayı üzgündüm ama haddimi aştım. Aleksei sistem güvenliğimizi hallettiğini ve devam eden bir tehdit olmadığını doğruladı. Olsa bile, seni bebeğinden ayırmakla tehdit etmemeliydim.”

Boğazıma bir taş takıldı ve gözlerim yaşardı. Ona inanmak istiyordum ama çok fazla hayal kırıklığı yaşamıştım ve umutlarımın tekrar yıkılmasını istemiyordum.

"Yaptıklarımdan ailenize bahsetmediniz," diye ekledi.

"HAYIR."

"Neden?"

Omuz silktim. "Bu bizim aramızda bir meseleydi, onların değil." Bana sabit gözlerle bakmaya devam etti ve ben iç çektim. "Kendime bakabilirim. Onların zaten yeterince derdi var."

Gözleri, kazağımın içinde bile kaçınılmaz bir şekilde yuvarlaklaşmış olan karnıma kaydı. "Belki de senin için endişelenmek benim görevim olabilir."

Burnumu çektim ve ellerime baktım. Her zaman istediğim şey buydu, birinin beni önemsemesi, ama durumun geri kalan her şeyi yanlıştı. Dimitri bana yükümlülük ve suçluluk duygusuyla bakıyordu. Taşıdığım bebeği önemsiyordu. Bunun yeterli olmasını istiyordum, ama değildi.

"Bu gece gidiyorum." Dimitri'nin sesi beni birden gerçekliğe döndürdü.

Başımı yana eğdim. "Nereye gidiyorsun?"

"Rusya."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne? Rusya mı?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Gerekli olmasaydı gitmezdim. Şahsen yapılması gereken ticari anlaşmalar var."

"Ah."

“Maxim, Aleksei ve Sergey, şehirdeki her şeyi yönetmek için burada kalıyorlar.” Buz mavisi gözleri benimkilerle buluştu. “Ve sizin güvende kalmanızı sağlamak için.”

"Peki, seninle kim gidecek? Seni kim koruyacak?" Sözler, kendimi durduramadan ağzımdan döküldü. Lanet olsun kalbime, her zaman bu kadar hassas olduğu için.

Derin bir nefes aldı ve dudaklarının kenarı *neredeyse* bir gülümsemeyle kıvrıldı, bu da benim dil sürçmemi *neredeyse* telafi etti. Sanki ölmesini istemediğim için ne kadar memnun olduğunu gizlemeye çalışıyormuş gibi elini yüzünden aşağı doğru sildi. "Yanımda birkaç adam götürüyorum ve Rusya'da hâlâ sadık adamlarım var."

Dudaklarımı büzdüm. "Tamam."

Dile getiremediğim sorular aramızdaki boşluğu doldurdu. *Gerçekten neden gidiyorsun? Ne zaman döneceksin? Bu ilişki ne anlama geliyor?*

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Rusya'da bir kız arkadaşı mı vardı? Sanırım artık daha doğru bir ifadeyle *metresiydi* . Kaşlarımı çattım, kime

daha çok kızdığımdan emin değildim; hayalimde beni aldattığı için Dimitri'ye mi, yoksa umursadığım için kendime mi?

"Sorun nedir?"

Gözlerimi kısarak kollarımı kavuşturdum. "Hiçbir şey."

Kaşını kaldırdı, delici bakışları yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Çok saçma davranıyordum.

O pencere kenarındaki koltuktan kalktı, ben de kalktım.

Bir adım öne çıktı ve saçlarımın uçlarıyla oynadı. "Artık kahkülün yok." Bir adım daha öne çıktı. "Seni ne üzdü anlat bakalım."

Saçlarımı omzuma doğru itti, parmaklarıyla köprücük kemiğimin hassas derisinde gezindi. Başparmağı boynumda yukarı doğru hareket etti, ardında sıcaklık kıvılcımları bıraktı. Avucuyla sıkıca kenetlenmiş çenemi kavrayarak beni bekledi.

"Rusya'da biriyle görüşecek misiniz?"

"Ne demek istiyorsun, hanımefendi?"

Bir adım geri çekildim ve kollarımı kavuşturdum, ama o bana mesafe bırakmadı. Sinirle içimi çektim. "Özel biri var mı?"

Bir an duraksadı, gözleri şaşkınlıkla kısıldı, ardından yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Eşim kıskanıyor mu?"

“Hayır,” diye tersledim. Bir adım daha geri çekildim ama hata yaptım çünkü sırtım duvara çarptı.

Dimitri vücudunu benimkine iyice yasladı. Göğsü kısık bir kahkahayla titredi. "Hiç de sakıncası yok, karım." Çenemi yukarı kaldırdı. "Ve hayatımda senden başka *özel* kimse yok."

Gerçekten senin için özel miyim?

"Anlıyor musunuz?"

Aslında öyle yapmasam da başımı salladım.

“Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Umarım bir sonraki doktor randevunuzdan önce dönerim, ama dönmezsem nasıl geçtiğini bana söyler misiniz? Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama—”

"Evet yapacağım."

“Teşekkür ederim.” Omuzlarındaki gerginlik azaldı ve gözleri sevgiyle doldu. Hayranlık mıydı acaba?

Bana doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırarak nazik bir öpücük kondurdu. Göğsüne yaslandım ve sonra dudaklarım onun dudaklarına

değdi, yumuşak ve tereddütlü bir şekilde. Yüzümü okşadı, başparmakları yanaklarımda sanki çok kıymetli bir şeymişim gibi gezindi.

Öpüşmelerin arasında "Malyshka," diye mırıldandı. "Çok güzel."

Daha güçlü olmalı ve ona karşı koymalıydım, ama bir an için, Paris sokaklarında beni öpüp kalbime aşka inanmayı öğreten Declan'dı yine. Tek fark, şimdi karnımın ona değmesiydi. Yarattığımız şeyin bir hatırlatıcısıydı bu.

Elleri sırtımdan kalçalarıma doğru kaydı, parmak uçları derine saplandı. Kollarımı boynuna doladım, kalçalarımı avuçlayıp sertleşmiş penisini bana sürttüğünde inledim. Vücudum sıcak ve şişmişti, cinsel organım ihtiyaçtan yanıyordu, ama kalbimin kırılgan, incinmiş kısmı beni geri çekilmeye zorladı.

Alnını benim alnıma yasladı ve bir an orada kaldık, nefes nefese.

"Benim için güvende kal," diye mırıldandı.

"Sen de."

Yanağıma son bir kez dokunmamla, gitmişti.

Yeni yılın başladığını müjdeleyen yüksek bir tezahürat sesi duyulur duyulmaz, pencere kenarındaki koltuğa geri oturdum. Sofiya'nın haklı olup iyi bir yıl olacağını umuyordum, çünkü göğsümdeki karmaşık ağrı, olacaklar için hiç de iyiye işaret etmiyordu.

54

SİENNA

Mutfağa girdiğim ANDA kollarımda paketlenmiş doğum günü hediyeleri yere saçıldı.

"Kahretsin." Onlara aşağıdan bakarak, zihnimin gücüyle onları tezgâhın üzerine nasıl kaldırabileceğimi anlamaya çalıştım.

“Endişelenme! Her şey yolunda!” Sergey elinde bir kase mısır gevreğiyle yanıma koşarken sesi panikle doluydu. Küfür etti ve hediyeleri toplayıp beni bir sandalyeye oturtmadan önce mısır gevreğini hızla tezgâhın üzerine bıraktı. “Ağlamana gerek yok.”

"Ağlamıyorum?"

"Dün yaptın," diye mırıldandı kendi kendine, kahvaltısını geri alıp yanıma oturmadan önce.

“Tamam, bu benim hatam değildi. Bu kişi”—Sveta'yı işaret ettim —“bana o belgeseli izletti.”

"Adı *'Gizemli Okyanus'* olan bir şeyin seni ağlatacağını düşünmemiştim!" diye itiraz etti.

“Eşcinsel balinalar üç ay ayrı kaldıktan sonra birbirlerini buldular! Ve birbirlerine şarkı söylediler!” Gözlerimden yaşlar tekrar süzülürken yüzümü yelpazeyle serinlettim.

Sergey, "Hayır," diye bağırdı. "Artık ağlamak yok."

“Ah, ben ağlamam! Bebeğin suçu. Gerçi…” Ona sinsi bir gülümseme attım. “Sabah kahvemi almazsam ağlayabilirim.” Göz kırptım, bu da Polina ve Sveta'yı güldürdü, Sergey'i ise homurdandırdı. Ama yine de kalkıp kahvemi yaptı.

Hediye paketlerini dürttüm. Biraz yıpranmışlardı, ama bu hamileliğin getirdiği sakarlığımdan çok, yetersiz paketleme becerilerimden kaynaklanıyordu. "Bunlar Clementine'in doğum günü hediyeleri. Birisi bunları benim için postaya verebilir mi acaba?"

"Bunu yapabilirim," dedi Sveta gülümseyerek. "Zaten bugün daha sonra postaneye gitmem gerekiyor."

"Sen harikasın, teşekkür ederim. Ve doğum günü yarın olduğu için, biraz ertelemiş *olabileceğimden* , en pahalı yöntemle göndermekten çekinme. Bunu hamilelikten kaynaklanan unutkanlığa bağlayabilirim ama bu bir yalan olurdu."

Sergey kahvemi uzatırken, "DEHB ilaçlarına geri döndüğünü sanıyordum," dedi.

“Evet, ama bunlar uyarıcı ilaçlar, sihirli haplar değil.” Parmaklarımı tezgâha vurdum. “Bu sabah aldım mı?”

Sergey bana bıkkın bir ifadeyle baktı. "Bana mı soruyorsun? Nereden bileyim?"

Omuz silktim.

Polina homurdandı. “İlaçlarını ver, her sabah almanı sağlayacağım. Ayrıca, hediyelerin gecikmesinden Clementine rahatsız olmayacak. Ama ilginçtir ki, hediye verme havasında olan tek kişi sen değilsin.” Gözlerinde bir parıltı vardı, kilerde belirdi ve altın kurdeleli büyük bir altın kutuyla geri döndü. “Bu senin için.”

“Benim için mi? Benim doğum günüm değil ki.” Kapağı kaldırdım ve içine baktım. “Hım?”

Kutunun içinde bir çeşit kabak ve iki ek paketlenmiş şey vardı. Önce sebzeyi çıkardım. Küçük yeşil bir balkabağına benziyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Sergey.

“Hiçbir fikrim yok… durun bir dakika!” diye haykırdım ve telefonumda hızlıca bir arama yaptım. “Evet! Bu bir meşe palamudu kabağı!” Sandalyemden fırladım ve onu karnımın önüne tuttum. “Yirmi beş haftalık hamileyim, yani bebek meşe palamudu kabağı büyüklüğünde.”

Küçük kabağı kollarımda tutarken, sanki kızımı kucağımda tutuyormuş gibi hayal ettim. Burnumu çektim ve yutkundum, ama bu sefer gözyaşlarımın akmasını engelleyemedim.

Sergey, "Bir şey yapın! Kabak onu çok rahatsız ediyor!" diye bağırdı ve çılgınca kollarını salladı.

Polina, Sveta ve ben göz göze geldik ve aynı anda kahkaha atmaya başladık.

Sergey'in yüzündeki şaşkınlık ve panik ifadesi birden kaşlarını çatmış bir ifadeye dönüştü. Polina gözlerini silerek hafifçe güldü ve "Vay canına, buna ihtiyacım vardı," dedi.

Küçük meşe palamudu kabağımı nazikçe tezgâhın üzerine koyarken gülümsedim, kutudan iki paketi çıkardım ve açtım. İlk hediye, yanağıma sürtmeden duramayacağım kadar yumuşak, güzel, açık mavi bir kazaktı, ama ikincisi beni hayrete düşürdü; kazakla mükemmel uyum sağlayan açık mavi bir tulumdu. Tulumu kaldırdım ve bir kart tezgâhın üzerine düştü.

Ben yokken meşe palamudu kabaklarımızı güvende tut. Bu, kendine iyi bakmayı da içeriyor. — Dimitri

İçimdeki dik başlı, asi taraf Dimitri'nin bana ne yapmam gerektiğini söylemesine sinirlendi... ama aynı zamanda *"meşe palamudu kabağı"* dediği için de kendimi erimekten alıkoyamadım.

CozyScape'te Kızımın odası için boya renkleri SEÇERKEN Forum'da bir uyarı belirdi. Daha önce de orada dolaşıp, ilgimi çeken bir şey olup olmadığını görmek için ilanlara göz atmıştım. Şu an herhangi bir iş almayı planlamıyordum ama olup bitenlerden habersiz kalmak hoşuma gitmiyordu... ve canım sıkılmıştı. CozyScape'te ve gerçek hayatta yapabileceğim ev tadilatlarının sayısı sınırlıydı. Gerçek hayattaki ev nihayet yaşanabilir bir eve benzemeye başlamıştı.

Foruma tıkladım. Arta da dahil olmak üzere birçok hacker arkadaşım geri döndüğümü görmüş ve beni karşılayan mesajlar göndermişti. Bu uyarının da benzer bir mesaj için olduğunu sandım, ama yanılmışım.

ATLAS

Bana birini bulmanız için sizi işe almam gerekiyor.

Başımı yana eğdim, parmaklarım dokunmatik yüzeyin üzerinde geziniyordu. Atlas, geçen yıl beni, seks tacirlerinin kızları ülkeye getirmek için hangi giriş noktalarını kullandığını bulmam için işe alan bir müşteriydi.

Onun hakkında çok az şey biliyordum, sadece beni işe alacak kadar zengin olduğunu ve görünüşe göre mağdurları korumak için para harcayacak kadar onlara önem verdiğini biliyordum.

KİRPİ

Bulunması gereken kişiye bağlı.

ATLAS

Bana ihanet etmeyeceğinize dair ne güvencem var?

Gözlerimi devirdim.

KİRPİ

Şöhretimden başka kimse yok.

ATLAS

Ben güçlü bir adamım. Bana karşı gelirsen, itibarından çok daha fazlasını çekersin.

KİRPİ

Vay canına, titriyorum!

Eğer öfkeli bir yüz emojisi ekleseydiniz, tehdidiniz daha da korkutucu olurdu 😡

Arkama yaslandım ve esnedim. Yıllarca zengin ve kendini beğenmişlerle çalışmak, onların güç gösterisi yapmalarına ve ilham vermeyen tehditlerine karşı beni bağışıklık kazandırmıştı. Erkekler tarafından bu şekilde sorgulanmaya tahammül edemiyordum, ama Atlas daha önce tamamen işe yaramaz olmadığını kanıtlamıştı, bu yüzden en azından birkaç dakika daha dayanmaya razıydım.

ATLAS

İşe alınmanız konusunda güven uyandırmıyorsunuz.

KİRPİ

Ben buraya güven aşılamak için değil, işleri halletmek için geldim. Beni senin işini almam gerektiğine ikna etmesi gereken kişi sensin.

ATLAS

Sizi ikna etti mi? Tazminat yeterince ikna edici değil mi?

KİRPİ

Eğer paranıza ihtiyacım olduğunu düşünüyorsanız, yeterince araştırma yapmamışsınız demektir.

Arkama yaslanırken homurdandım. Bu eğlenceliydi. Son birkaç ay beni çok güçsüz hissettirmişti, ama bu, güçlü, yetenekli ve hatta becerilerim nedeniyle dünya çapında *takdir edilen biri* olduğumu hatırlatmak için ihtiyacım olan şeydi. Hayatım bu evle sınırlı değildi.

ATLAS

Souleater'ı duydunuz mu?

İşte şimdi bir yere varmaya başlamıştık. Bu, yüz milyon dolarlık ödüllü gizemli anonim ilandı.

KİRPİ

Sanırım bu forumda ondan bahsedildiğini görmüştüm. O iş ilanını siz mi yayınladınız?

ATLAS

Evet. Diğer işte gösterdiğiniz yardım, kadınların güvenliğine önem verdiğinizi düşündürüyor.

KİRPİ

Souleater kadınlar için bir tehdit mi?

ATLAS

Daha çok insanlık için bir tehdit gibi.

KİRPİ

Ve onun hayatta olduğuna dair teyitiniz var mı?

ATLAS

Pek çok söylenti dolaşıyor.

KİRPİ

Benden, ölü olup olmadığı belli olmayan birini bulmak için bir iş mi almamı istiyorsunuz?

ATLAS

Sizin için çok mu zor?

Ağzım açık kaldı ve yanaklarım kızardı. Vay canına, vay canına, Bay Atlas. Oyununuzu tanıyamadım.

KİRPİ

Beni bu işi kabul etmeye ikna edebileceğini mi sanıyorsun?

ATLAS

Tabii ki hayır. İlgilenmediğinizi görüyorum. Onun yerine Phisherman'a soracağım.

Beni kitap gibi okuduğu için ona lanet olsun. Phisherman, C0zyBrODeezNuts'tan bile daha büyük bir düşmanımdı.

KİRPİ

İlgilenmediğimi söylemedim. Sadece somut bilgi eksikliğinize şaşırdım.

Casus modundayken kullandığım web sitelerine zaten giriş yapıyordum. Ana sayfalar beni karşılayınca içimdeki huzursuzluk yatıştı. Sanki kendime, evime dönmüş gibi hissettim.

ATLAS

Daha fazla bilgiye sahip olsaydım, birini işe almam gerekmezdi.

KİRPİ

Haha, sanırım doğru. Güzel küçük kafanı bununla yorma. Bulunabilirse, ben bulurum.

Bütün bu boyut karşılaştırmaları neden sebzelerle ilgili? Karnabaharı gerçekten seven var mı? Neyse, burada hava çok soğuk. Umarım sen ve küçük Cauli üşümezsiniz.

Yuvarlak karnımın üzerinde DENGESİZCE DURAN KARNABAHARI , Dimitri'den aldığım yeni pembe kazağımı sergilerken aynada bir selfie çektim. Fotoğrafı Mafia Girls Grup Sohbetine gönderdim ve mesaj uygulamamı kapatmak üzereydim ki gözlerim Dimitri'nin adına takıldı. Haftalık hediyelerim ve ara sıra attığım mesajlar dışında ondan pek haber almamıştım.

Kendimi ikna edemeden önce, Dimitri'ye fotoğrafı mesajla gönderdim.

Sonunda dayanamayıp Leona'ya Dimitri ile aramda olan her şeyi anlattım. Onu en az üç kez öldürtmeyi teklif etmişti ve kocama sevimli bir bebek karnı fotoğrafı göndermeme vereceği tepkiyi hayal bile

edemiyordum. Ama içten içe, Dimitri'nin bu deneyimi benimle paylaşmasını istiyordum. Burada olmasa bile. Bunu istemem aptalca olsa bile.

———

İlya bana patlıcan emojisinin penis anlamına geldiğini söyledi. Ben de suratına yumruk attım.

Dimitri'nin saçmalıklarına gözlerimi DEVİREREK , kucağımda patlıcanla ofisime doğru yürüdüm. Patlıcanı bilgisayarımın yanındaki masaya bıraktım ve Vovchyk burnuyla dürttükten sonra, hiç etkilenmemiş bir şekilde yerine oturdu.

"Tek söyleyebileceğim şey, Dimitri'nin penisinin bu büyüklükte olmamasına şükrettiğim."

Vovchyk homurdandı.

“Bir daha asla seks yapmayacağımızı biliyorum,” dedim hızla. “Sadece söylüyorum. Neyse ki vajinamın içine girmedi. Ama… aman Tanrım. Bunun benden çıkması mı gerekecek?” Küçük bir çığlık attım ve ellerimle gözlerimi kapattım. “Tamam, hayır. Bunu düşünemem bile.”

Bir battaniye alıp patlıcanın üzerine örttüm.

İşte orada. Artık Ruh Yiyici hakkındaki araştırmalarıma devam ederken yanı başımdaydı, ama emeğin sonuçlarını gerçekten düşünmeme gerek kalmamıştı.

Vovchyk burnunu karnıma dayadı. İçimden bir ah çektim ve kollarımı boynuna doladım. "Bazen kadın olmak gerçekten de komik bir şey."

Gözlerim kapandı ve birkaç derin nefes alarak kendimi işe başlamaya hazırladım. Şu ana kadar Ruh Yiyici'nin hayatta olduğuna ikna olmamıştım. Atlas'ın dediği gibi yer altından fısıltılar geliyordu ama somut bir şey yoktu.

Vovk'un alnından öptüm ve tekrar doğruldum.

Saatler sonra, kurumuş gözlerimi kırpıştırarak arkama yaslandım. Parlak bilgisayar ekranı, artık karanlık olan odaya ürkütücü bir ışık saçıyordu. Hareket etmeden, yemek yemeden, su içmeden ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Dağlarca kaydı incelerken başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve bu çabalarım karşılığını vermişti.

Buldum. Aradığımız kanıt. Atlas ile forum mesajlarımı açtım.

ATLAS

Bu, düşündüğüm şey mi?

KİRPİ

Bu sefer sadece söylentilerden ibaret olmayan iki kanıt var.

Haftalar süren çalışmanın ardından, Souleater'ın takma adlarını ortaya çıkardım ve bu da beni Rusya'dan Almanya'ya yapılan bir uçuşun yolcu listesine ve Lihtenştayn'daki bir banka hesabından yapılan para çekme kaydına götürdü.

ATLAS

Sizce hâlâ Almanya'da mı, yoksa Lihtenştayn'da mı?

KİRPİ

Mümkün, ama şu anda başka bir yerde, henüz keşfedilmemiş takma adlarla seyahat ediyor olması da mümkün.

ATLAS

Yine de, bu aylardır bulduğumdan daha fazla.

KİRPİ

Phisherman'ın bulabileceğinden daha fazlası mı?

ATLAS

Ha, bu konuda kızgın olduğunu biliyordum. Seni ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım. Sen tüm hackerların en iyisisin.

KİRPİ

Bunu bildiğinize sevindim.

Kapı çalınca irkildim. Hemen forumdan çıkıp CozyScape oyunuma geçtim.

"Girin!"

Sergey elinde bir tabakla içeri girdi. "Başın belada," dedi neşeli bir ses tonuyla. "Düzenli olarak yemek yemeni sağlamam için bana kesin emirler verildi."

Burnumu buruşturdum. "Meşgulüm."

Burun kıvırdı. "Telefonuna bak."

Dimitri'den mesaj geldiğini görünce midem alt üst oldu.

DIMITRI

Polina, tüm gün güneşlenme odasından çıkmadığınızı ve öğle veya akşam yemeği yemediğinizi söylüyor. Bu kabul edilemez.

Onun bu küstahlığına gözlerimi devirdim ama Sergey'den gelen yemek tabağını yine de kabul ettim. Yaptığım şeye o kadar odaklanmam ve temel ihtiyaçlarımı unutmam alışılmadık bir durum değildi, ama haklıydı, bu artık kabul edilemezdi. Bebek Patlıcan için daha iyisini yapmalıydım.

———

Bakın, bir kabak daha. Bu küçük kabağa da "Butternut" (bal kabağı) diyebiliriz.

Güneşlenme odasında volta atarken, dünyanın en garip bebeği ya da peluş oyuncağıymış gibi kabağı göğsüme BASTIRDIM . Ağırlığı, içimde büyüyen kız bebeğimi ve onun için kurmaya çalıştığım dünyayı hatırlatıyordu. Her zaman güvende olacağı, her zaman kendine ait olacağı ve asla terk edilmenin acısını hissetmeyeceği bir dünya. Ruh Yiyici beni alaya alsa bile, ilerlemeye devam etmemin sebebi oydu. Hayal kırıklığımdan ve paranoyamdan doğan saçma bir düşünceydi, ama gerçeğini iliklerime kadar hissediyordum. Rüyalarımda gölgeli bir figür beliriyordu. Hiç konuşmuyordu, sadece yüzünü örten koyu bir kapüşon ve elinde keskin, kızıl uçlu bir bıçakla duruyordu.

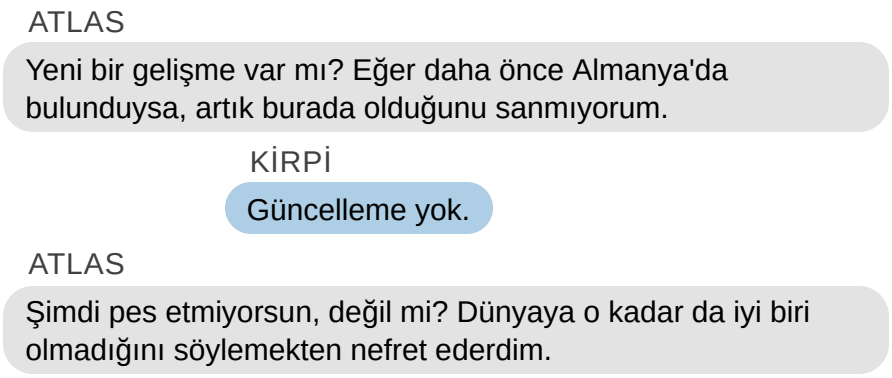
Pencerenin yanında durdum, bir elim karnımda, diğer elim kabakların etrafındaydı. Bu haftanın ürün hediyesiyle birlikte kocaman bir kutu çocuk kitabı ve bir marangozla randevu da geldi. Haftanın başlarında çocuk odasına muhteşem gömme kitaplıklar kurmak için gelmişlerdi.

Juliet bu kitapları seçmeme yardım etti. Senin için kurtlarla ilgili olanlardan falan birkaç tane de ekledi.

Notu beni güldürmüştü, kutudan bir yığın omegaverse romantik roman çıkarırken, ama gülüşüm hızla hıçkırıklara dönüştü.

Dimitri, sık sık getirdiği hediyeler, notlar ve günde en az bir kere yemek yeme, su içme ve dışarı çıkma hatırlatmalarıyla tatlı ve ilgili davranıyordu. Ama neredeyse bir aydır yoktu ve her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Gitmeden önce kurduğumuz kırılgan yakınlık, şimdi sanki hayal ettiğim bir şeymiş gibi geliyordu. Bebeğin gelmesinden sonra ne olacağından bile emin

olamıyordum. Sabah 2 ile 4 arasında yeni kitapları düzenleyerek geçirdiğim saatlerde bebek odasında bir yerim olacak mıydı?

Beni kışkırttığını biliyordum ama tartışacak gücüm yoktu. Sırtım çok ağrıyordu, boğazım mide yanmasından yanıyordu ve Vovchyk bu sabah koşuya çıkmak için evden ayrılmış, beni tamamen yalnız bırakmıştı. Ve iyi olmam gereken tek şeyi bile beceremiyordum.

Önümdeki ekran bulanıklaşıyordu ve fare tıklamaları arasında sürekli uyuyakalıyordum, ama duramıyordum. Vazgeçemiyordum.

Belki de haklıydı ve ben *o kadar da* iyi değildim.

Dimi'nin görüntülü aramaya cevap vermesini beklerken KALBİM HIZLA ÇARPIYORDU . Telefonu açtığında ekranı karanlık ve bulanıktı.

“Özür dilerim. Bir saniye.” Bir ışık düğmesinin tıklama sesi ve ardından kapanan bir kapının gürültüsü duyuldu ve işte oradaydı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve saçları dağınık olacak kadar uzundu, ama gülümsemesi nefesimi kesti.

"Merhaba," dedim, birden utanarak.

"Merhaba, Malyshka. Blyat, çok güzel görünüyorsun."

Yanaklarım kızardı ve bakışlarımı kaçırdım. Şu an göz teması çok samimi olurdu.

“Ultrason teknisyeni birazdan gelecek.” Dudaklarımı ısırdım, cesaretimi toplayıp kocama bir kez daha baktım. Acaba hiç uyuyabiliyor muydu?

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

“Üçüncü trimester oldukça iyi gidiyor.” Boğazımda kabaran beklenmedik duyguyu yutkunarak sordum. “Sen nasılsın?”

Göz temasını kesme sırası ona gelmişti. Elini saçlarının arasından geçirdi, bu hareket tanıdık ve sevimliydi. "İyiyim."

Gözlerim duvarlarda gezindi. Kendimi yine meraklı su samuru ailesinin bulunduğu klinik odasında bulmuştum.

“Kahretsin.” Yorgunluktan ağırlaşmış bir şekilde iç çekti. “Hayır, bu bir yalan. Bu kadar uzun süre uzakta olmak zorunda kaldığım için çok sinirliyim.”

"Ticaret anlaşmalarını sonuçlandırmak için hâlâ çalışıyor musunuz?"

Çenesi seğirdi ve yaptığı şey konusunda dürüst olmadığına dair şüphelerim arttı. Bratva'nın parasının çoğu elmas ticaretinden geliyordu ve Dimitri, birkaç rakip gruba karşı yeni bir elmas madeniyle karaborsa sözleşmesi kazanmaya çalışıyordu, bu yüzden Rusya'ya gitmesi mantıklıydı.

Peki, *beş hafta boyunca onu uzak tutan şey ne olabilirdi?*

Bilgisayarına ve telefonuna sızma isteği çok güçlüydü, ama şimdiye kadar direndim. Sızmam zaten aramızda derin bir uçurum yaratmıştı. Şu anda mahremiyetinin daha fazla ihlal edilmesinin hoş karşılanacağını düşünmüyordum... ama eğer yakında ne yaptığını söylemezse, casusluk yapmakla suçlanamazdım. Casusluk için bir zaman aşımı süresi olmalıydı, değil mi? Dur, zaman aşımı süresi mi? Doğru kelime bu muydu? Ne demeye çalışıyordum ben...

“Siena mı?”

Gözlerim aniden ekrana döndü ve elimin kaydığını, kamera kadrajında sadece göğüslerimin ve yuvarlak karnımın yakın çekiminin kaldığını fark ettim. Boğazımı temizledim ve kamerayı tekrar yüzüme doğru çevirdim.

Dimi sırıttı. "Manzaraya itiraz etmiyordum, sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum."

“Evet, öyleyim.” Derin bir nefes aldım. “Ultrason günleri artık biraz stresli geçiyor.”

“Özür dilerim. Daha önceki zamanlarda yanınızda olamadığım için ve şimdi de orada olamadığım için. Gerçekten olmak istiyordum.” Samimiyet dalga dalga ondan yayılıyordu.

“Keşke sen de burada olsaydın,” diye fısıldadım. Sözlerim tehlikeliydi; her biri onun istismar edebileceği hassas bir noktaydı; ama gönderdiği her not, hediye ve mesaj duvarlarımı daha da yıkıyordu. Zaten duvarlarım baştan beri o kadar sağlam değildi. Bir Mafya prensesi... ya da bir Bratva kraliçesi için her zaman fazla açık ve güvenilir olmuştum. “Güvende

misin?” Ekranı o kadar karanlıktı ki, bulunduğu odayla ilgili hiçbir ayrıntıyı seçemiyordum.

“Burası beş yıldızlı bir otel diyemem ama güvende kalıyorum. Klinik nasıl? Sizden, korumalarınızdan ve personelinizden başka kimse yok, değil mi?”

Kliniğe ilk geldiğimde lobinin tamamen boş olması beni hiç şaşırtmamıştı. Bratva'nın kendi kadın doğum uzmanı yoktu, ancak klinik ile bir anlaşma yapmışlardı; ben randevulara geldiğimde başka hasta bulunmuyordu.

"Burada bu adamlardan başka kimse yok." Telefonumun kamerasını çevirip ona su samuru ailesini gösterdim.

"Bu da neyin nesi?"

Kamerayı geriye çevirdim. "Bunlar su samuru ailesi. Evin yanındaki derede su samuru bulabilir miyiz acaba?"

Dimi'nin dudakları kıvrıldı. "Ne istersen, bebeğim."

Kapı çalınca Nadia'nın geldiği haber verildi. "Merhaba Sienna. Bugün biraz geç kaldığım için özür dilerim. Öğle yemeğinde tişörtümün üzerine koca bir soda döktüm ve değiştirecek bir şey bulmak zorunda kaldım."

"Sorun değil. Çok uzun zamandır beklemiyorum."

Gözleri telefonuma kaydı ve kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

“Kocam görüntülü görüşmede,” diye açıkladım. Sanki ağzından dökülen soruyu duyabiliyordum—eğer kocam varsa neden tüm randevularıma yalnız gelmiştim—ama hızla şaşkınlığını gizledi.

“Kulağa hoş geliyor. Bugünkü ultrason muayenesi çok uzun sürmeyecek. Sadece bebeğin boyutunu ve pozisyonunu, ayrıca plasentanın konumunu kontrol edeceğim.”

"Kalp atışlarını kontrol ediyor musun?" Dimi'nin sesi telefondan geldi ve aynı şeyi ben de sormak istediğim için gülümsememe engel olamadım.

“Evet, bebeğin kalbine bakacağım. Ama bir şey bulmayı beklemiyorum,” diye yanıtladı Nadia.

“Bir saniye.” Hemen aramayı sessize aldım. “Cinsiyeti bilmiyor.”

Göz kırptı. "Merak etme. Sırrı kimseye anlatmam."

Yatağa yerleştim ve Dimi'nin de takip edebilmesi için kamerayı duvardaki televizyona çevirdim. Odayı tanıdık bir hışırtı sesi doldurdu ve ardından bebeğimiz ekranda belirdi.

“Bebek çok uslu duruyor,” dedi Nadia. “Baş aşağı pozisyona geçtiler.”

Dimi, "Bebeklerin otuz altı haftaya kadar pozisyon değiştirmeye devam edebileceğini okudum," dedi. "Ya bebek önümüzdeki birkaç hafta içinde ters pozisyona geçerse?"

Dudaklarım aralandı ve kocamın yüzüne şok içinde baktım.

"Evet, bebek kesinlikle pozisyonunu değiştirebilir, ancak çoğu bebek en geç otuz altı haftada pozisyonunu sabitler. Doktor, karnınızı muayene ederek bebeğin pozisyonunu ileriki randevularda kontrol etmeye devam edecektir."

Dimi, bu cevaptan memnun kalmış gibi başını salladı. Taramanın geri kalanı hızla geçti ve gözlerim Dimi'den ayrılmadı. Yüzünde hiç bu kadar açık bir duygu görmemiştim. Tıpkı kız bebeğimizi gördüğümde hissettiğim gibi görünüyordu... sanki yarattığımız o minicik varlığa tamamen hayran kalmıştı.

Nadia taramayı bitirdi ve jeli silmem için bana mendil uzattı. İyi dileklerini ve vedalaşmalarını ilettikten sonra odadan ayrıldı.

"Bu inanılmazdı," dedi yalnız kaldığımızda. "Bunun bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

“Elbette.” Sesim titredi ve boğazımı temizledim. “Fotoğrafların kopyalarını size mesajla göndereceğim.”

Sessizliğe büründük. Dikkatimizi dağıtacak başka bir şey kalmayınca, son birkaç ayın tüm olayları aramızda bir karmaşaya dönüştü.

"En iyisi ben gideyim," dedim sonunda.

Dudakları bir şey söylemek üzere aralandı ama son anda fikrini değiştirdi. "Kendine iyi bak. Ve bebek Cabbage'e de."

Kalbimde bir acı ve dudaklarımda kırılgan bir gülümsemeyle telefonu kapattım.

———

Sonunda. Sebze değil. Aşağıdaki odada, spor salonunun yanındaki odada bunun tadını çıkarın.

Polina bana notu ve sinema salonu patlamış mısırı için büyük, boş kovayı uzatırken başımı YANA EĞDİM .

"Tek söyleyebileceğim, umarım bebeğim bu kadar, eee, *geniş* olmaz," dedim, kovanın devasa çevresine bakarak.

Başını salladı. "Ona boyut konusunda abarttığını söyledim." Kollarımızı birbirine kenetledi. "Hadi, birlikte batacağız."

Vovchyk merdivenlerden aşağıya doğru yol gösterdi. Poker gecesinden beri buraya inmemiştim. Sergey'i takım elbise giymiş ve kapalı bir kapının önünde dururken görünce kaşlarım havaya kalktı.

"Hoş geldiniz bayanlar," dedi gerçekten berbat bir İngiliz aksanıyla.

"Hoş geldiniz," dedim ben de aynı derecede berbat bir İngiliz aksanıyla. "Peki, bizi neye davet ediyorsunuz?"

Kapıyı gösterişli bir hareketle açtı. Buranın, sinema salonuna dönüştürmek istediğim oda olduğunu fark ettiğimde ağzım açık kaldı. Bu ana kadar fikrimi tamamen unutmuştum; işte karşımda, devasa bir ekranı, eğimli bir şekilde dizilmiş lüks koltukları ve arkada yeni arkadaşlarımın işlettiği bir büfesi olan gerçek bir sinema salonunun kapısında duruyordum. Sveta büyük kovalara patlamış mısır dolduruyor, Vasya buzdolabından içecekler çıkarıyor, Maxim, Lyosha ve Matvey ise sinema salonu şekerlemelerinin kutularını düzenliyorlardı.

“Kendi ev sinemanıza hoş geldiniz!” diye bağırdı Polina. Gözlerindeki parıltı kalbimi hızlandırdı. “Ve açılış filmimiz aslında bir televizyon dizisi.”

“Bekle, demek istediğin şu değil—”

Sergey kolunu omzuma doladı. "Evet, o eşcinsel Rus hokey takımını milyon kere izledin ama nedense bizimle birlikte izlemek istiyorsun."

Sinema salonundaki patlamış mısır taneleri mesanemi ezene ve tuvalete koşmak zorunda kalana kadar çığlık attım ve ayak parmaklarımın ucunda zıpladım.

Geri döndüğümde, Sveta beni etrafında çeşitli ikramlıklar bulunan koltuğuma götürdü. Ekranda imkansız bir aşk hikayesinin gelişmesini izlerken kendimi rahat bıraktım. Atıştırmalıklar yedim, yeni arkadaşlarımla güldüm ve haftalar sonra ilk kez dünyanın dehşetinden birkaç saatliğine uzaklaştım. Aşkın hala var olduğunu hatırlamak için birkaç saatliğine.

Bu hafta seçeneklerim huni şeklinde kek veya papaya idi. Umarım sizi yeterince tanıyorumdur ve doğru seçimi yapmışımdır.

– Dimi

Ağzıma huni şeklinde kek parçaları tıkarken güvenlik kamerası kayıtlarını incelerken KALBİM GÜMBÜR GÜMBÜR ATIYORDU . Güvenlik kamerası görüntüsündeki adam yüzünü kameralardan gizlemişti, ancak bir otelde üç gece rezervasyon yaptırmak için Souleater'ın takma adlarından birini kullanmıştı.

Otelin Paris'te olması göğsüme kötü bir his çöktü. Daha önce kaldığım otelle aynı değildi ama yeterince yakındı ki kendimi savunmasız ve açıkta hissettim, sanki bu canavar en büyük maceramın yuvasını kirletiyordu.

Bu durum beni Dimitri'ye mesaj atmaya itti, ama hayatımın bu kısmıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve nasıl tepki vereceğini de tahmin edemiyordum. Üstelik Ural dağlarındaki değerli taş madenlerini ziyaret ediyordu. Bunun yerine Atlas'la olan sohbetimi açtım.

KİRPİ

Bu adam La Couronne Noire'de takma adlarından birini kullanıyor. Paris'te bir otel. Boyu uygun gibi görünüyor, ancak biraz zayıf duruyor. Sizin tarif ettiğiniz gibi değil.

ATLAS

Kahretsin. Onun olup olmadığını anlayamıyorum. Yüzünü gösteren bir fotoğraf var mı?

KİRPİ

Hayır. Sanki hepsinin nerede olduğunu biliyor ve onlardan kaçınıyor gibi.

ATLAS

Yoldayım. Bana daha fazla fotoğraf ve güncelleme gönderin.

Seni ve küçük Pineapple'ı çok özledim.

- Dimi

Masamın üzerindeki ananasın altında KALIN BİR MANİLA zarf duruyordu. Ananası kolumun kıvrımına sakladım, dikenli yüzeyi kazağımın üzerinden tenime değiyordu.

Zarfın üzerinde hiçbir şey yazmıyordu, ama benimki olduğunu varsaydım. Dürttüm. *Doğru, çünkü dürtmek gizemli zarfları değerlendirmenin etkili bir yoludur.* Neyse ki patlamamıştı.

Kutuyu açtım ve içinden bir yığın resmi görünümlü yasal belge çıkardım. Gözlerimin önünde *"Velayet Anlaşması"* yazısı belirince sandalyeme yığıldım. Oda dönmeye başladı ve görüşüm bulanıklaştı. Aman Tanrım. Dimitri'nin hediyeleri bunca haftadır beni sahte bir güvenlik duygusuna mı kaptırmıştı, yoksa şimdi altımdan halıyı mı çekip alacaktı?

İlk cümleyi anlamak için birkaç deneme gerekti.

Göğsümdeki baskı gevşedi.

Okumaya devam ettim, dudaklarım siyah beyaz yazılmış kelimeleri mırıldanıyordu ve son sayfaya geldiğimde gözyaşlarım mutluluk gözyaşlarına dönüşmüştü. Çünkü sayfalarda, bebeğimden asla ayrı kalamayacağımın garantisi yazılıydı.

Titreyen bir elle imzaladım ve Dimi'nin bir an önce eve dönmesi için dünyanın öbür ucuna sessiz bir dilek gönderdim. Çünkü kocamı çok özleyebilirim.

55

SİENNA

KAHRETSİN, *evet* . Elektrik enerjisi vücudumdan geçerken sandalyeme yaslandım.

"Dürüst olmak gerekirse, burada kendimi oldukça etkiledim."

Vovchyk tembelce başını kaldırıp bana onaylayıcı bir bakış attı, sonra da onun için sipariş ettiğim dev köpek yatağına geri uzandı.

Geniş bir gülümsemeyle bilgisayar ekranına döndüm. Souleater işinde bir atılım yapalı haftalar olmuştu ve bu zorluk, takıntımı daha da artırmıştı. Paris'te Claude'un kasasını açacak şifre çözücüyü inşa etmek dışında, gerçekten zorlayıcı bir işe girişeli çok uzun zaman olmuştu. Korkunç, sinir bozucu ve heyecan vericiydi, ama her başarısızlık doğru yola daha da yaklaştırıyordu. Bu gece nihayet cevaplar gelmişti ve bunların hepsi Arta sayesindeydi.

Görünüşe göre, Ruh Yiyici yıllar önce Rusya'dan Arnavutluk'a gelmişti; o zamanlar Sendika hâlâ Arta ve Elira'nın kocaları da dahil olmak üzere yozlaşmış adamlar tarafından yönetiliyordu. Kadınlar, Ruh Yiyici'nin seks ticareti operasyonlarını genişletmek için bir ittifak kurma teklifini dikkatle not ettiler. Onu nasıl durduracaklarına dair bir strateji oluşturmakta hiç vakit kaybetmediler ve ziyaretinden kısa bir süre sonra aniden öldüğünde evrenin sonunda onlara gülümsediği sanılmıştı. Arta, onun hâlâ hayatta olduğuna dair kanıtı ona gönderdiğimde, sadece Arnavutça küfürler olduğunu tahmin edebileceğim bir dizi söz sarf etmişti.

Arta'ya Ruh Yiyici'yi bulmak için birlikte çalışmak isteyip istemediğini sormuştum, ancak o şu anda gizli bir dağ hapishanesini özgürleştirme görevine liderlik ediyordu. Bu, bulduğu her türlü istihbaratı bana

göndermesini engellemedi ve bu sayede Ruh Yiyici'nin ayrıntılı günlükler tuttuğunu öğrenmiştim. Onları bulmak yeni takıntım haline gelmişti, ancak Arta benden önce davranarak Ruh Yiyici'nin bir kız kardeşi olduğunu ve tüm dosyalarını onun sunucusunda sakladığını bildiren istihbaratı bana göndermişti; bu sunucuya da ben az önce başarıyla sızmıştım.

Çaldığım binlerce dosyayı şifreleme karşıtı yazılımımdan geçirirken parmaklarımı masaya vuruyordum. Bulduklarımı Atlas'a bildirmek için mesaj atmalı mıydım? Heyecanıma rağmen yorgunluk beni ele geçirmişti ve başımı masaya eğdim. Dosyaların ne olduğunu görene kadar bekleyecektim. Eğer hiçbir şey yoksa umutlarını boşa çıkarmak istemiyordum.

Yarı uykulu, yarı uyanık bir halde dalıp gitmiştim ki bilgisayarımın bildirim sesi beni birden doğrulttu. İlk dosya grubu hazırdı. En üsttekine tıklarken nefesimi tuttum. Mart 1977 tarihli el yazısı bir notun düşük kaliteli bir taramasıydı. Bir sayı listesi vardı, ama geri kalanı Rusçaydı. Geri kalanını hızlıca taradım—70'ler ve 80'lerden çok fazla not yoktu, ancak 90'lara gelindiğinde, Souleater uzun, ayrıntılı haftalık raporlar yazıyordu. Neyse ki, o zamana kadar notlarını daktilo etmeye başlamıştı.

Rastgele bir metin seçtim ve çeviri programından geçirdim. Dakikalar önce hissettiğim heyecanlı memnuniyet, okudukça yavaş yavaş buharlaştı.

Kaydettikleri şeyler akıl almaz derecede korkunçtu.

Ekran o kadar bulanıklaştı ki, gözyaşlarım yüzünden yazıları okuyamaz hale geldim.

VOVCHYK BÜTÜN GECE YANIMDAN HİÇ AYRILMAMIŞTI , ama güneşin ilk ışınları ufuktan yükselmeye başlayınca, tişörtümden çekiştirip beni bilgisayarın başından uzaklaştırdı ve dışarıya kadar peşinden sürükledi. Bahçenin ortasında, karnımı kollarımla sarmış bir şekilde oturuyordum, sürekli yağan kar vücudumu beyaz bir battaniye gibi örtüyordu.

Dünya sessizdi. Mart ayında mevsim normallerinin altında soğuk bir Chicago havasında kar taneleri yağıyor, rüzgar dağınık saçlarımın uçlarıyla oynuyordu. Ama zihnimde hızla dönen düşüncelerde sessiz ya da sakin hiçbir şey yoktu.

Ruh Yiyici'nin günlüklerinin sayfalarını beynimden silmek istedim. Okuduğum her satır ve gördüğüm her görüntü hayatımın geri kalanında bana musallat olacaktı. Ama ne kadar istesem de yüzümü çeviremedim. Kurbanları daha fazlasını hak ediyordu. Yaptığı korkunç, işkence dolu deneylerden sonra, onların yanında olup onlar için savaşan birini hak ediyorlardı.

Yaklaşık yirmi yıl önce, Mitka adında yeni bir kurbana yönelmesiyle, sapık deneyleri daha da ileri gitmişti. Çocuğun iki yıl boyunca çektiği fiziksel ve psikolojik işkence korkunçtu; tüm bunlar *onu kırmak* içindi - bunun ne anlama geldiği bilinmiyor. Mitka'dan sonra Lev'e, daha sonra da Sasha'ya yöneldi. İşkenceleri, Ruh Yiyici'nin verdiği her yara izini titizlikle anlatan sayfalarca ayrıntılı notta belgelenmişti.

İçim paramparça olmuştu, acıyordu. Hiçbir şey bunu iyileştiremezdi. O insanların çektiği acıyı hiçbir şey silemezdi.

Şafaktan hemen önce, beş yıl öncesine ait son yazıyı okudum. Yazıdan bir ay sonra, yeraltı casus ağları onun ölümünü bildirmişti; bu, Souleater'ın adını ilk kez duyduğum zamandı. Buna pek dikkat etmemiştim. Yeni mezun olmuştum ve hacker topluluğunda itibarımı oluşturmaya kararlıydım. Yaşayanlar yeterince sorun çıkarırken neden ölülerle ilgileneyim ki?

Ama ölmemişti.

Titreyen bedenimi saran buz gibi soğukluğu, yakıcı bir öfke deldi. Onu yeryüzünden silmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Ve bu sefer, ölülerden dirilmeyecekti.

Donmuş parmaklarım telefonumu sıkıca kavradı. Bulduğum her şeyi Atlas'a göndermem gerekiyordu, ama bu iş çok ağırdı. İçimde tuttuğum acı dışarı akarken hıçkırıklar bedenimi sarstı. Adil değildi. Dünyada hiçbir şey adil değildi. Uykusuzluğum, saatlerce okuduğum korkunç zulüm ve kızımı böylesine acımasız bir dünyaya getirdiğimi bilmenin verdiği umutsuzluk, başa çıkma yeteneğimi altüst etti. Parçalanıyordum. Vovchyk'e tutundum, ama yeterli değildi. Yalnızlığımda boğuluyordum.

Parmaklarım telefon rehberimin üzerinde geziniyordu… ama Atlas'a mesaj atmak yerine Dimitri'nin numarasını aradım. Telefon çalar çalmaz, içimi öyle güçlü bir şüphe dalgası kapladı ki neredeyse telefonu kapatacaktım. Ya benimle konuşmak istemezse? Ne diyecektim ki?

İkinci çalışta telefonu açtı. "Sienna? Neler oluyor? İyi misin?"

Gözlerimi yeni bir gözyaşı dalgasına karşı sıkıca kapattım. "Merhaba."

“Neden ağlıyorsun? Bir şey mi oldu?”

“Hayır, her şey yolunda.” Nefesim kesildi ve keskin acıyı bir şekilde dindirecekmiş gibi göğsümü tuttum. Dimitri'ye her şeyi anlatmak istiyordum—siber saldırılarımı, bu müşteriyi, Ruh Yiyici'yi—ama yapamıyordum. Siber saldırılarım onu geçen sefer çok kızdırmıştı ve her şeyi itiraf etmek Bratva'yı riske atmadığımı kanıtlayacak olsa da, ya Matteo gibi tepki verirse? Aptallığım ve tehlikeler hakkında bana bağırırsa? Bu yüzden aklıma gelen tek bahaneyi uydurdum, anlayacağından emin olduğum bir bahane. “Kötü bir rüya gördüm.”

“Üzgünüm, hanımefendi.” Sesi o kadar yumuşaktı ki, karlı soğuğa karşı sıcak bir battaniye kadar rahatlatıcıydı. “Anlatmak ister misin?”

“Hayır.” Gözyaşlarımı kolumla sildim. Kolum kısa sürede sırılsıklam oldu.

"Pekala tatlım. Hala yatakta mısın?"

"Dışarıdayım."

“Ne? Neden? Hava soğuk değil mi? Ve hâlâ karanlık?”

Burnumu çektim. "Gökyüzü aydınlanıyor." Bahçeden keskin bir rüzgar esti, elbiselerimi bıçak gibi kesti, yüzümü yaktı ve dişlerimi birbirine vurdu.

“İçeri girip ısınman gerek.” Cevap vermeyince sesini daha da kalınlaştırdı. “Şimdi. İçeri gir.”

Donmuş, kaskatı kesilmiş uzuvlarım ayağa kalkarken gıcırdadı. Vovk da aynı şeyi yaptı, tüylerindeki kar tozunu silkeleyip beni içeriye kadar takip etti. İçeriye dolan sıcak hava dalgası tenimi yaktı.

"İçerideyim," dedim titreyen dişlerimin arasından.

"Aferin kızım. Neden yukarı çıkıp yatağına geri dönmüyorsun?" Bunu bir soru gibi sordu ama bir emir gibi geldi.

"Elbiselerim kardan ıslandı," diye yanıtladım.

"Odanızda üzerinizi değiştirebilirsiniz," dedi sabırla.

Doğru. Kıyafetler oradaydı.

Ben odama doğru yavaşça ilerlerken, üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp yorganın altına kıvrılırken Dimi benimle telefonda konuşmaya devam etti.

"Yatakta yatıyorum," diye fısıldadım.

Sabahın erken saatlerinde güneş perdenin aralığından içeri süzülüyordu, ama ben hâlâ karanlığın içinde hapsolmuştum.

"Isınmaya başladın mı?"

"Evet."

"Eğer orada olsaydım, seni sıcak tutmak ve kabuslarını uzaklaştırmak için kollarımı sana sarardım."

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsunuz?" diye kekeledim.

"Nazik olmamalı mıyım?" diye sordu.

"Her zaman böyle değildin."

“Ah, Malyshka. Ben bir aptaldım. Her zaman iyiliğe layıksın.” Nefesi kesildi. “Çocukken kötü rüyalar gördüğümde, annem bazen tekrar uyuyabilmem için bana kitap okurdu. Burada birkaç kitabım var. Rusçalar ama belki sana okursam yine de yardımcı olabilir?”

"Bunu yapmak istiyor musun?"

“Her şeyden çok.”

Göğsümü sarsan bir hıçkırık daha koptuğunda gözlerimi sıkıca kapattım. "Tamam."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Şimdi gözlerini kapat. Kötü rüyaları senden uzak tutacağım."

Souleater'ın sonunu görme arzum uyandığımda geri dönecekti, ama şu an Dimitri'ye teslim oldum ve sesinin yankısına kapılarak uzaklara daldım.

56

SİENNA

Birkaç saat sonra UYANDIĞIMDA , Dimitri telefon görüşmemizi sonlandırmıştı ama bana bir mesaj bırakmıştı.

DIMI

Polina uyandığınızda kahvaltıyı ve kahveyi hazır etmiş olacak. Bugün rahat olun, kızım.

Önümüzdeki 24 saat içinde yanıt vermekte gecikebilirim, ancak bir şeye ihtiyacınız olursa arayın.

Yakında senin için bir sürprizim var.

Odamdan çıktığımda Polina ve Maxim benimle ilgilenip, en sevdiğim kahvaltılıklarla ve kocaman bir fincan kahveyle beni şımartmışlardı. Souleater'ı yakalama kararlılığıyla güneşlenme odasına gittiğimde, düzenli olarak yemekler, atıştırmalıklar ve içeceklerle yanıma geliyorlardı. İkisi de nazikçe ara vermemi ve dışarı çıkmamı teşvik etmeye çalıştılar—CozyScape'te saatlerce oynadığımı düşündükleri için makul bir istek—ama dikkatimi bir an bile dağıtmama izin veremezdim. Riskler çok yüksekti.

Saatler sonra, güneş battıktan ve herkes yatağına gittikten sonra, okyanusun derinliklerinden nefes almaya çıkmış gibi gözlerimi kırpıştırarak koltuğuma yaslandım. Midem bulantı dalgalarıyla kasılırken ve koltuk altlarım ter içinde kalmışken, bilgisayar ekranındaki bulanık siyah beyaz fotoğrafa bakıyordum.

O oydu. Ruh Yiyici. Hayattaydı ve *Chicago'daydı* .

Atlas, Ruh Yiyici'nin Avrupa'da olacağı konusunda ısrarcıydı, ancak haftalarca hiçbir şey bulamayınca, arama alanımı Amerika Birleşik

Devletleri'ne genişlettim. Ruh Yiyici hakkında ortaya çıkardığım her şey, onun dünyada bir hayalet gibi yaşamaya razı olacak son insan olduğunu gösteriyordu. Günlükleri, gücün onun doğuştan gelen hakkı olduğu ve onu geri almak için her şeyi yapacağı hakkındaki öfkeli yazılarla doluydu. Suç dünyasıyla bilinen bağlantıları olan bir Rus olarak, gözünü Amerikan Bratva'sına dikmiş olması hiç de uzak bir ihtimal değildi.

Şimdiye kadar bulduklarımın hiçbiri Ruh Yiyici ile Dimitri'nin babası Rustik arasında herhangi bir bağlantı olduğunu göstermiyordu. Yine de, Ruh Yiyici, Dimitri'nin Pakhan görevini uzun süredir yürütmediği için Bratva'nın kolay bir hedef olduğunu varsayabilir. Ruh Yiyici'nin ölümünü taklit etmesine ve beş yıl boyunca ortadan kaybolmasına neden olan Rusya'daki olaylar, ABD'de yeniden başlamayı denemesi için yeterli olmuş olabilir.

Ülke genelindeki ulaşım gözetim sistemlerine günlerce sızmıştım ve sonunda Union İstasyonu'ndan bir sinyal aldığımda çabalarım karşılığını vermişti. Ruh Yiyici, trenle Chicago'ya girmişti. Bir bulmacayı çözdükten sonra hissettiğim olağan tatmin duygusu yoktu. Bu canavarın şehrimde bulunmaya, yeni aileme ve doğmamış çocuğuma tehdit oluşturmaya hakkı yoktu. Tekrar saklanma şansı bulmadan önce derhal ortadan kaldırılması gerekiyordu. Artık benim bölgemde olduğuna göre, şehirdeki hareketlerini kolayca takip edebilirdim.

Kalbim her çarptığında göğüs kafesim sarsılıyordu, titreyen ellerimle tren istasyonunun kamera kayıtlarını incelerken. Sonunda, Ruh Yiyici'nin bir arabaya bindiği görüntüleri buldum. Şehrin güvenlik kamerası kayıtlarına geçtim ve arabayı şehrin kuzeyindeki bir yükleme alanına kadar takip ettim. Oraya yalnız başına gitmişti ve onu karşılayacak kimse yoktu. Anlamadım. Neden Chicago'da desteksiz olacaktı ki?

Tersanenin video gözetimi için kullandığı programı tespit etmek sadece birkaç saniye sürdü. Erişim sürecine çoktan başlamıştım ki, atladığım adımı fark ettim. Atlas ile olan sohbetimi açtım.

KİRPİ

Onun yerini buldum.

ATLAS

Ciddi misin? Nerede? Rusya'da mı?

KİRPİ

Chicago

ATLAS

Ne sikim

KİRPİ

Şu anda kuzey tersanesinde. Union istasyonundan tek başına arabayla geldi. Kiminle buluşacağını öğrenmeye çalışıyorum.

ATLAS

2 saat uzaklıktayım. Onu kaybetmeyin.

KİRPİ

2 saat mi?? Paris'te olduğunu sanıyordum.

ATLAS

Bugün erken saatlerde farklı bir nedenle Amerika'ya gittim.

KİRPİ

Şans eseri zamanlama

ATLAS

Umarım öyledir.

Dakikalar sonra, bilgisayar monitörlerim tersane gözetim sisteminin her bir kamera görüntüsünü gösterdi. Gözlerim ekrana kilitlenmiş bir şekilde, Souleater'ın nakliye konteynerlerinin gölgeli koridorlarındaki ilerleyişini takip ettim. *Nereye gidiyorsun?* Gezintisi amaçsız görünüyordu.

ATLAS

Güncelleme

KİRPİ

O hâlâ orada, öylece dolaşıyor. Başka kimseyi görmüyorum.

Geçen her saniye kaygımı daha da artırıyordu. Ruh Yiyici her an gidebilirdi. *Hadi Atlas, acele et* . Bu iş can sıkıntımı gidermek için bir müşteri işi olarak başlamış olabilir, ama şimdi Ruh Yiyicinin yok oluşu konusunda Atlas kadar endişeliydim.

Ekrandaki kamera görüntülerinden biri titredi. Sonra diğeri. Bağlantı sorununu gidermek için bir teşhis testi yapmaya hazırlanırken, tüm kameralar birden kapandı.

“Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.”

Onları tekrar çevrimiçi hale getirmek için çılgınca uğraşırken kalbim hızla çarpıyordu, ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kamera görüntüleri boş kaldı.

KİRPİ

Tersanedeki güvenlik kameralarında parazit var. Artık onu göremiyorum. Ne kadar uzaktasınız?

ATLAS

Kahretsin! Hala 45 dakika uzaktayım.

Kalbim yerinden oynadı. Atlas gelene veya ben kameraları tekrar açana kadar, Ruh Yiyici yine ortadan kaybolmuş olabilirdi. Onu ikinci kez bulmak ne kadar sürerdi? Ve bu arada Bratva'ya -*yeni aileme*- karşı ne tür saldırılar düzenlemeye çalışabilirdi?

Dudaklarımı ısırdım. Tersane sadece on beş dakikalık sürüş mesafesindeydim. Souleater'ı tek başıma alt edebileceğimi düşünecek kadar aptal değildim, ama tersane çok büyüktü…

Peki ya ben kimseye fark ettirmeden içeri sızıp doğrudan güvenlik sistemine bağlansam? Böylece Atlas geldiğinde ona verebileceğim bir konumum olurdu.

Yavaşça masamın çekmecisini açtım ve Maxim'in bana aldığı yeni silahın soğuk namlusunu kavradım. Zihnimde bir ses karmaşası yankılanıyordu; bazıları evde kalmamı söylerken, daha yüksek sesler Leona'yı ve Arnavut kadınlarını örnek alıp bu canavarı yok etmek için harekete geçmemi istiyordu.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Bunu yapabilirdim. Tersaneye on beş dakika araba sürmek, doğrudan gözetleme sistemine bağlanmak ve Atlas gelene kadar Ruh Yiyici'yi gözlem altında tutmak. Hiçbir şey garanti değildi. Ben vardığımda Ruh Yiyici çoktan gitmiş olabilirdi, ama denemezsem kendimden sonsuza dek nefret ederdim.

Hamile bedenimin izin verdiği en hızlı şekilde siyah eşofman, siyah sweatshirt, eldiven ve kışlık botlarımı giydim. Vovk, bana dik dik, onaylamayan bir bakışla baktı. Dudaklarımı büzdüm. Akıllı olsaydım, nereye gittiğimi birine söylerdim. Ama Dimi'ye söyleseydim, hemen Maxim'i arayıp gitmemi engellemesini emrederdi. Sofiya veya Juliet'e mesaj atabilirdim, ama muhtemelen uyuyorlardı ve sabah dönmezsem, bana yardım etmek için çok geç olurdu. Burada tereddüt ederek durduğum her saniye, bu küçük fırsat penceresini kaçırma olasılığımı artırıyordu. Kızımın, Ruh Yiyici'nin yeni kurbanlar ararken serbestçe dolaştığı bir dünyaya doğmasına izin veremezdim.

Kararımı verdim, yatağa koştum, yastıklarımı yorganın altına, biri beni kontrol ederse diye uyuyan bir insana benzeyecek şekilde düzenledim, dizüstü bilgisayarımı ve silahımı özel tasarım çantamın içine koydum ve yatak odamın kapısını yavaşça açtım. Odadan sessizce çıkıp devasa yer altı garajına doğru ilerlerken ev karanlık ve sessizdi, Vovchyk de hemen arkamdan geliyordu. Daha önce evin güvenlik sisteminin kontrolünü tamamen ele geçirmiştim, bu yüzden alarmları devre dışı bırakmam saniyeler sürdü. Zırhlı bir SUV'nin anahtarlarını kaptım ve Vovchyk'i eve geri götürmek için döndüm, ama gitmeyi reddetti. Fısıltılı yalvarışlarım ve itiş kakışlarım kurdu geride bırakmaya yetmedi. Geçen her saniyenin farkında olarak sonunda pes ettim ve onun için araba kapısını açtım.

Dakikalar sonra, ıssız yolda tersaneye doğru hızla ilerliyordum.

57

SİENNA

Gölge dolu tersanede sessizce ilerlerken , muhtemelen aklı başında herhangi bir insan için bariz bir soru olacak olan şu soruyu kendime sordum *: Bu iyi bir fikir mi?*

Ön kapıdaki metal kilit zaten kırılmıştı, bu yüzden küçük, müstakil ofise ulaşmak için oradan geçmeyi başardım. Terli elim silahımın namlusunu kavradı, diğer elim ise Vovk'un kürkünü bükmüştü. Gergin görünüyordu ama ofis pencerelerinden içeri bakarken hiçbir şeye tepki vermedi. Işık yoktu, hareket yoktu; orada kimsenin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Titrek bir nefes aldım ve Arta'dan aldığım kilit açma aletini çıkardım. Paris'te bana veda hediyesi olarak vermişti, o zamanlar gülmüştüm ama şimdi ona ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Ofise girmem uzun sürmedi. Vovchyk önce içeri girdi, ben de onu takip ettim. Kalbimin hızla çarpması ve damarlarımda dolaşan panik beni yavaşlattı ama yine de, güvenlik kameralarına tekrar erişmem sadece birkaç dakika sürdü.

Her bir kamera görüntüsünü tek tek inceledim, Ruh Yiyici'yi bulmak isteyip istemediğimden emin değildim. Büyük, bulanık bir insan kamera görüntülerinden birinden geçip doğrudan ofis binasına doğru ilerlediğinde cevabımı aldım.

Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Burada savunmasız bir şekilde kalmak kesinlikle iyi bir fikir *değildi* . Dizüstü bilgisayarımı çantama attım, silahımı kaptım ve Vovk'un peşinden ofisten çıktım. Nakliye sahasının derinliklerine doğru sessizce ilerledik. Nakliye konteynerlerinin labirentini çevreleyen yüksek tel örgü, bana bir

yırtıcıyla birlikte kapana kısılmış olma hissini yoğun bir şekilde verdi. Nefes nefese kalmak boğazımı yakıyordu ve sıra numaraları gittikçe yükselirken sessiz kalmaya çalıştım. Eklemlerim ve ayaklarım ağrıyordu, keskin bir ağrı zorlanan ciğerlerimi delip geçiyordu ve koşarken kendime destek olmak için bir elimi karnımın altına koydum. Bayılmak üzere olduğumu hissettiğimde, bir sıra aşağı döndüm ve sırtımı bir konteynerin soğuk metal tarafına dayadı.

Göğsümü tutarak nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Kızım bana tekme attığında, hıçkırıklarımı bastırmak için çenem kasıldı. Yine yapmıştım. Hayatımda birçok kez olduğu gibi, eylemlerimin sonuçlarını tam olarak düşünmeden tepki vermiştim ve şimdi bebeğim tehlikedeydi. Derin bir utanç dalgası göğsümü ezdi.

Kızım, Ruh Yiyici gibi adamlar yeryüzünde dolaştığı sürece asla güvende olmayacaktı. Ama... hayatımda ilk kez, Aile için bilgisayar korsanlığı yapmak istediğimi söylediğimde Matteo'nun öfkesini anladım. Ölümden veya tehlikeden hiç korkmamıştım, ama artık yalnız değildim. Kızım benimleydi ve hayatta kalabilmesi için bedenime bağımlıydı.

ATLAS

Buradayım. Sen neredesin?

Rahatlama hissiyle çıkardığım iniltiyi susturmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

KİRPİ

sıra99

Vovk'un tüyleri diken diken oldu. Sarı gözleri, konteyner sıramızın en uzak ucuna dikilmişti. Silahımı daha sıkı kavradım ve emniyet kilidini açtım, ama bacaklarım donmuştu. Orada biri mi vardı? Kalmalı mıydım yoksa başka bir sıraya doğru koşmalı mıydım?

Vovk'un kısık bir hırıltı çıkarmasıyla vücudum irkildi.

“Şşş, şşş.” Yerimizi belli etmemesi için susmasını umarak elimi sırtından aşağı doğru okşadım. Homurdanmayı kesti ama gerginlik vücudundan… ve benim vücudumdan da geçmedi.

Kollarım ve bacaklarım adrenalinden titriyordu. Bu noktada nefes alışverişimi yavaşlatmanın hiçbir umudu kalmamıştı.

Arnavut kadınları gibi havalı ve güçlü biri olma hayallerimle kimi kandırıyordum ki? Bunların hiçbirine cesaretim yoktu. Bu bir video oyunu

gibi değildi. Başarısız olursam yeniden başlama şansım yoktu, koruma sağlayacak sihirli bir iyileştirici iksir de yoktu.

ATLAS
27. sırada

KİRPİ
O yakında.

Lütfen daha hızlı gel. Lütfen, Atlas.

ATLAS
58

Vovk'un hırıltısı metalin arasında yankılandı, bu sefer daha da yüksek ve daha vahşiydi. Kaçmam gerekiyordu ama tek bir adım bile atamadan, bir silah sesi havayı yarıp geçti. Kurşun birkaç metre ötemdeki konteynere çarptığında çığlık attım.

Sıranın en ucunda gölgeli bir figür duruyordu. Kör bir korku, karanlık bir sis gibi üzerime çöktü. Silahımı kaldırdım ve ateş etmeye başladım; adam geriye sıçrayıp başka bir konteynerin arkasında kaybolana kadar durmadım.

Koştum, sıradan çıkarken sola döndüm. Bir silah sesi daha yanımdan vızıldayarak geçti ve sert bir şeye çarpmadan hemen önce çığlık attım.

Hayır. *Birisi* .

Kaba bir el ağzımı kapattı. Esir alan kişiye karşı mücadele ederken panik beni sardı.

Kişi keskin bir nefes aldı ve tısladı. " *Siena* ."

Donakaldım. O sesin kime ait olduğunu biliyordum.

Kocamın buz mavisi gözleri bana dik dik bakıyordu.

58

DIMITRI

İLYA, Lev, Anatoly ve ben, nakliye sahasında koşarak, Kirpi'ye yaklaştıkça her sırayı sayıyorduk. Hacker'ın sahaya çıktığını hiç duymamıştım, ama belki bu onun için normaldi. Yine de, göğsümde bir endişe uğultusu vardı. Onu işe aldığım için güvenliğinden bir nebze de olsa sorumlu hissediyordum.

ATLAS
27. sırada

KİRPİ
O yakında.

Blyat. Kendimi daha hızlı zorladım, her adım beni yıllardır kabuslarıma giren canavara biraz daha yaklaştırıyordu.

Bir silah sesi havayı yırttı ve dördümüz de kayarak durduk, bir konteynerin arkasına saklandık. Yukarı baktım. 93. sıra. Kirpi'den sadece altı sıra uzakta. Çenemi hafifçe sallayarak adamlarıma ilerlemeye devam etmeleri için işaret verdim, ama sadece birkaç adım atmıştık ki bir dizi silah sesi yankılandı. Bu sefer durmadım.

Sıralar adeta bir bulanıklık halindeydi… *96, 97, 98* … 99. sıradan biri fırlayıp göğsüme çarptı. Sol kolumla o kişiyi yakalarken sağ elimle silahımı kaldırıp kafasına dayadı, ama yukarı baktığında donakaldım.

Eşimin sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

“Siena.” Dünya dönmeye başladı, ben paramparça oldum, derim paramparça oldu ve kanamayı durdurmak için tamamen çaresizdim.

“Buraya nasıl geldiniz?”

"Ne yapıyorsun?"

Aynı anda konuşuyorduk, ikimizin de şaşkın soruları aramızdaki boşlukta uçuşuyordu.

“Aman Tanrım. Sen Atlas mısın?” diye sordu Sienna, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. “Bu nasıl oluyor—dur bir dakika.” Başını salladı, nefes nefese omzunun üzerinden baktı. “Sıranın diğer ucundan bana ateş etti ve ben de karşılık verince o tarafa doğru kaçtı.” Nakliye sahasının arka tarafını işaret etti. “Şimdi nerede olduğunu ya da geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum ama arka çıkış var.”

Sesindeki panik beni harekete geçirdi. "Onu koru!" diye bağırdım Anatoly'ye, onun gösterdiği yöne doğru koşmaya başlarken.

Arkamdan gelen bir ses beni döndürdü, silahım havadaydı ama Ilya ve… Vovk muydu? Bu gece bir ateşli rüya gibiydi. Hiçbir şeyin anlamı yoktu ama duramıyordum. Ilya ve ben konteyner labirentinde koşarken etrafımızı taradık. Vovk kısık bir hırıltı çıkardı ve önümüzden koşarak, kayarak durdu ve yerde bir şey kokladı. Ilya bir el feneri çıkardı. Işık huzmesi parlak kırmızı noktalara düştü… kan. Kahretsin, Sienna onu vurmuş muydu?

"Nereye gitti Vovk?" diye fısıldadım. "Göster bize."

Kurt kaçtı ve biz de peşinden gittik; kan izi giderek ağırlaşırken içimde hastalıklı bir tatmin duygusu yükseldi, ta ki tel örgünün kırık bir bölümüne ulaşana kadar. Islak topraktaki derin lastik izleri, kanın yerini almıştı. Gitmişti.

"Kahretsin!" İlya lastik izlerine kaşlarını çattı. "Hiç bu kadar yakın olmamıştık ve sonra da elimizden kayıp gitti?"

Yumruğumu çite vurdum, acının şiddetini neredeyse hiç hissetmedim. Öfke ve kafa karışıklığıyla burun deliklerim genişledi, ama konuşurken sesim buz gibiydi. "Aleksei'yi ara. Ona bilgi ver. Arabanın görüntülerini bulup bulamayacağına bak."

"Evet, Pakhan."

Diğerlerini bıraktığımız yere geri koştuk. Karım, Anatoly ve Lev'in arasında dururken çok küçük görünüyordu. Baştan aşağı siyah giyinmişti, saçlarının yarısı başının tepesindeki topuzdan dışarı sarkmıştı ve kollarında bir çanta ve bir silah tutuyordu.

Başımı çevirdim. Soru sormanın zamanı değildi. Burada çok fazla göz önündeydik ve duygularımı kontrol altına almam gerekiyordu.

"Hadi gidelim."

Geri dönerken ona dokunma isteğine karşı koydum, ama tökezleme ihtimaline karşı yakınında bekledim. Adamlarım silahları hazır bir şekilde bizi çevreledi. Güvenilir askerlerdi ve son haftalarda iyi iş çıkarmışlardı, ama Maxim ve Sergey kadar yetenekli değillerdi.

"Sienna ve ben eve dönemeyiz," dedim Rusça. "Adresi biliyor olacak." Ruh Yiyici hemen karşılık veremeyecek kadar yaralı olsa bile, ne kadar büyük bir ordu topladığını kim bilebilirdi ki?

"Aleksei trafik kameralarını inceliyor," dedi Ilya.

“Anatoly, eve git. Finnegan’ın adamları yakında gelmeli. Herkesin olası bir saldırıya karşı hazırlıklı olduğundan emin ol. Ilya ve Lev, Ruh Yiyici’nin gittiği yöne doğru ilerleyin. Eğer yaralıysa, bir yerde durmak zorunda kalabilir. Ve Rossi’nin ekibiyle iletişime geçip onları bilgilendir.”

Rustik'in bana aşıladığı tüm dersler arasında en çok aklımda kalan, kimseye asla güvenmemekti. Yetişkinlikte ona karşı gelmiş, yakın çevremdeki kişileri Maxim, Polina, Sergey... ve birkaç kişiyle sınırlamıştım. Ama Chicago'ya dönüş uçuşunda iki seçenekle karşı karşıya kalmıştım: Rossi ve Finnegan ile olan ittifakıma güvenip onlardan yardım istemek ya da karımın, kız kardeşimin ve ailemin geri kalanının güvenliğini riske atmak. Zamana karşı yarışıyordum ve Rossi ile Finnegan'ın adamları olmadan, Ruh Yiyici'nin bir sonraki hedefi kim olursa olsun, kendimi savunmak için yeterli zamanım veya adamım olmayacaktı.

"Rossi'nin adamları hâlâ güvenli eve gitmeli mi?" diye sordu Ilya.

“Evet. Sienna ve ben başka bir yere gideceğiz. Vardığımızda sizinle iletişime geçeceğiz.”

Havaalanından geldiğimiz SUV, tersanenin ardına kadar açık kapılarının hemen dışında bekliyordu.

Sienna sessizce, "Arabamı şuraya park ettim," dedi ve otoparkın diğer tarafını işaret etti.

“Anahtarlar,” dedim elimi uzatarak. Çantasından çıkardı ve ben de Anatoly'ye verdim. “Dikkatli ol.”

Adamlarım arabalarına doğru yönelirken ben de Sienna'ya döndüm. Soğuktan titreyen Sienna, kollarını sıkıca karnının etrafına sarmıştı.

"Bin içeri," diye çıkıştım. Gözleri öfkeyle parladı, ama bu gece yaşananlar onun isyankar tavrını törpülemiş gibiydi ve itiraz etmeden içeri girdi. Arka koltuğun kapısını açınca Vovk da arkasından geldi.

Çevreyi son bir kez gözden geçirdikten sonra, arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna oturdum. Motor gürültüyle çalışmaya başladı.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

“Hayır.” Dişleri takırdadı ve bunun adrenalinden mi yoksa serin gece havasından mı kaynaklandığından emin değildim, ama yine de havalandırma deliklerini ona doğru çevirdim ve tersaneden çıkarken ısıyı sonuna kadar açtım.

Aramızda gergin bir sessizlik oluştu, zihnimde yankılanan o silah seslerinden dikkatimi dağıtacak hiçbir şey kalmamıştı. Sesler gittikçe yükseldi, nefes alamayacak hale geldim. O kurşunların her biri Sienna'yı benden alabilirdi. Tenim bir sıcak bir soğuk kızarıyordu ve göğsümdeki ezici baskı her nefesi bir işkenceye dönüştürüyordu.

O güvende. Yara almadı. Ona zamanında ulaştınız.

Kendime kaç kere tekrarlasam da kalbim durmuyordu. Ya Paris'ten o anda ayrılmasaydım? Ya Chicago havaalanından çıkarken trafiğe yakalansaydık? Ya da tersane koridorlarında yeterince hızlı koşmasaydım? Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştım.

Çaresizliğimi silmek için savaşmam, öldürmem, *bir şeyler* yapmam gerekiyordu, ama tek karşımda oturan kadın vardı ve o benim şiddetimi hak etmiyordu. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve göğsümdeki duygu karmaşasının, ona bağırmadan konuşabileceğim kadar yatışmasını bekledim, ama öfkem, korkum ve kafa karışıklığım sadece arttı. Bu buluşmanın hiçbir yanı, uçakta özür konuşmamı prova ederken hayal ettiğim gibi değildi.

Elini tutmamak için direksiyonu sıkıca kavradığımda parmak boğumlarım bembeyaz oldu. Dokunuşuna, hâlâ burada ve zarar görmemiş olduğuna dair güvenceye çok ihtiyacım vardı. Ama teselli etmeye hakkım yoktu. Onun soluduğu havayı bile solumayı hak etmiyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Yumuşak sözleri sessizliği bozdu ve beni irkiltti.

"Güvenli bir ev," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Yaklaşık iki saat uzaklıkta."

Gözümün ucuyla Sienna'nın başını salladığını yakaladım. İkimiz de ön camdan dışarı, virajlı, zifir karanlık yollara bakarak, sessiz sözlerimizle aramızda neredeyse elle tutulur bir duvar oluşturacak şekilde yolumuza devam ettik.

Sonunda, asfalt yol yerini çakıl yola bıraktı. Güneşin doğmasına daha birkaç saat vardı ve ıssız bir yerde ışık kirliliğinin olmaması, parlak yıldızların bizi güvenli eve giden uzun yoldan yönlendirmesi anlamına geliyordu. Bratva güvenli evleri, Rustik'in yaptığı tek iyi şeydi. Ülke çapında bir ağ kurmuş ve çocukken haritada hepsini kolayca bulana kadar

tam yerlerini ezberlememi sağlamıştı. Orta Amerika'daki herhangi bir orta sınıf aileye ait olabilecek, sıradan, yorgun görünümlü bir evin önünde durduğumda bu eğitim hala içime işlemişti. Bratva güvenli evleri hiç keşfedilmemiş, hiç ele geçirilmemişti. Ben ve Polina dışında, ve şimdi Rossi ve adamları dışında, yaşayan hiç kimse yerlerini bilmiyordu. Onlara olan güvenimin yersiz olmamasını umuyordum.

Arabayı park konumuna aldım. "Her şeyi kontrol ederken burada bekleyin."

O cevap veremeden ayaklarım yere değdi. Evin kocaman bahçesi ormanlık bir alana bitişikti. En yakın komşular kilometrelerce uzaktaydı. Elimde silahla çevreyi kontrol ettim ama her yer sessizdi.

İçeri adımımı attığımda alarm çaldı. Her odayı kontrol etmeden önce susturdum. İki yatak odası, biri ebeveyn banyolu. Küçük bir oturma odası. Küçük bir kahvaltı masası olan eski moda bir mutfak. Hava küf kokusuyla doluydu, bakımsızdı ama hırsızlık belirtisi yoktu. Beklenmedik bir şey yoktu.

Arabaya geri döndüm ve Sienna'nın kapısını açarak sessizce dışarı çıkması için işaret ettim. Sertçe hareket etti ve paniğim arttı. Bir yarasını mı saklıyordu? Onu kucağıma alıp içeri taşıma isteğine direndim, dokunuşumun hoş karşılanmayacağından emindim. Ama tökezlediği an, her şey değişti.

“Vovchyk?”

“Onu buldum.” Arka kapıyı açtığımda Vovk'u arka koltukta uzanmış halde buldum. Oraya sığmayacak kadar büyüktü, uzuvları ve kocaman patileriyle derin bir uykuya dalmıştı.

“Bana Ruh Yiyici’nin orada olduğunu söylemişti.” Sienna beni kenara itti ve kollarını Vovk’un boynuna doladı.

Uykusunda kuyruğunu sallamaya başladı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Sienna ile her şey daha iyiydi.

"Hadi gel tatlım. İçeride daha rahat edersin."

Uykulu bir şekilde homurdandı, ama patileri yere değdiği anda burnu havada, derin derin koklamaya başladı. Vücudunu uyuşuk bir şekilde gerinerek silkelediğinde, çevreyi taramamın sonuçlarını doğruladı. Yalnızdık.

Önden içeri girdim, doğruca mutfağa gidip bir bardak su doldurdum. Sienna koltuğa oturdu, parmakları sıkıca kenetlenmişti ve Vovk da ayaklarının dibine uzandı.

Suyu ona uzattım. "İç."

Küçük bir yudum aldı. Hayatında ilk kez yüzünden tüm düşünceleri belli etmiyordu ve bu, her şeyden çok, içimdeki karmaşanın taşmasına neden oldu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi kanepenin önünde bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

"Ne düşünüyordun?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Yapmam gereken bir işim olduğunu düşünüyordum.”

Gözlerim kıpkırmızı bir sisle kaplandı ve bağırmamaya dair kararlılığım uçup gitti. "Kahretsin! Kahretsin! Bu gece ne kadar büyük bir tehlikede olduğunuzu anlıyor musunuz? Her şey olabilirdi!"

Gözlerinde ateş parladı. "Kirpi olduğunu sandığın zaman umursamadın bile."

“Çünkü Kirpi umurumda değil! Ne zamandır müşteriniz olduğumu biliyorsunuz?” Göğsüm kabardı ve ellerimi yumruk yaptım.

İrkilerek irkildi; bu küçücük, istemsiz hareket öfkemi yarıp geçti. Gözlerimi sıkıca kapattım ve avuç içlerimi göz yuvalarına bastırdım. Ne yapıyordum ben? Onun için *daha iyi biri* olmak istiyordum. Yeni ailemin hak ettiği koca ve baba olmak istiyordum.

Birkaç sessiz anın ardından, "Ta ki bu gece seni görene kadar," diye mırıldandı. "Gerçi bana inanmayacağından eminim, çünkü ben şeytani bir dahi olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Yutkundum. Elbette benden şüphe duyacağımı bekliyordu. New York'ta ona nasıl davrandığımdan sonra neden şüphe duymasın ki?

Korkum ve adrenalinim sonunda beni ele geçirdi ve kaslarımdan güç çekildi. Koltuğa yığıldım, başımı ellerimin arasına aldım. Söyleyecek doğru kelimeleri bulabilmeyi diledim. Elini tutabilmeyi diledim.

"Nakliye sahasına bu kadar çabuk nasıl ulaştınız?" diye sordu.

Başımı kaldırdım. Sienna, kucağındaki parmaklarını sıkıca kenetlemiş bir şekilde, dümdüz ileriye bakıyordu. "Ne?"

"Atlas'a Souleater'ın yerini mesajla bildirdikten sonra tersaneye gelmeniz sadece iki saatinizi aldı. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiniz?"

“Mesajınızı uçakta aldım. Zaten Chicago'ya geri dönüyorduk.”

"Neden?"

Yalan söyleme isteği dilimin ucunda yanıp tutuşuyordu. Gerçek paylaşılmayacak kadar kırılgan bir şeydi, ama ona borçluydum. Kahretsin, ona borçlu olduğum en az şeydi bu. "Buraya geri dönmeme ihtiyacın vardı, bu yüzden geldim."

"Sana mı ihtiyacım vardı?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

Zorlukla yutkundum. "Belki de bu sadece bir hayaldi. Belki de bana ihtiyacın yoktu, ama benim sana ihtiyacım vardı. Sen aradıktan sonra—" Boğazımı temizledim, içimdeki sert duygu yumruğunu yuttum. "Onca kabustan sonra beni teselli ettin ve ben senin yanında değildim."

"Sen her zaman yanımdaydın," dedi usulca. "Uyuyana kadar telefonda kaldın."

Onun bu hak edilmemiş iyiliğine göğsüm sıkıştı. "Sana hak ettiğin gibi destek olamadım, ama bu değişecek."

Tişörtünün kenarıyla oynuyordu ve ben de cevap vermesini beklerken tüm sabrımı topladım.

“Anlamıyorum. Ruh Yiyici'nin hâlâ Avrupa'da olduğunu sandın ve yine de benim için geri döndün mü?” Sesi titredi ve o sessiz ses beni mahvetti. Ne yaptığımı fark etmeden elini avucumun içine aldım ama o çekmedi. Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve sıktı.

“Sana karşı çok kaba davrandım Sienna. Beni affetmeni beklemiyorum ama bundan sonra önceliğim sen ve bebek olacak.”

Gözlerinin etrafındaki koyu halkalar yüzünden göğüs kemiğimin altında keskin bir ağrı hissettim. Dağınık bir saç tutamını yüzünden çektim. "Seni kontrol etmem gerek. Yaralanmadığından emin olmalıyım. Bazen şok, acıyı maskeleyebilir."

“Şokta değilim. Sadece yatağa gitmek istiyorum.”

“Şokta olan insanlar şokta olduklarını düşünmezler. Sizi muayene etmeme izin verir misiniz?”

"Sanırım…"

Fikrini değiştirmeden önce onu kollarımın arasına aldım. Göğsüme bastırarak protesto edercesine bir çığlık attı, ama ben onu ana yatak odasına taşırken sadece daha sıkı sarıldım. Vovk yavaşça arkamdan geldi, kapıyı kapatmadan önce odaya girdi. Halının üzerine uzandı ve gözlerini kapattı.

Sienna'yı nazikçe yatağa bıraktım, ellerimle bedenini kavrayıp ona baktım.

"Tüm bu süre boyunca Ruh Yiyici'yi aradığın için mi ortadan kayboldun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Belki de anlamalıydım ama senin Atlas olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim."

Omuzlarım içe doğru büküldü ama kollarımı pes etmemeye zorladım. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip, nazikçe alnımdan geriye doğru ittiğinde, sertleşmiş kalbimde bir çatlak oluştu.

"Kafanın içinde neler olup bitiyor?" Yumuşak sorusu içimde bir şeyleri kırdı.

Nefesim kesildi ve ona yaslandım. Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, titreyen kollarım bizi yan yana, birbirimize bakacak şekilde çevirecek kadar güçsüzdü. Hiçbir şey yapmamış olmama rağmen, parmaklarını saçlarımın arasından geçirmeye ve saç derime hafifçe masaj yapmaya devam etti.

Dudaklarım boğazının yumuşak tenine değdi. "Bu gece ölebilirdin." Onu daha sıkı kucakladım. "Seni kaybedebilirdim." Yüzümü saçlarına gömdüğümde vanilyalı şampuanının kokusu hafifçe saçlarına sinmişti. "Seni kaybedemem."

Altımda kaskatı kesildi ve ben de yüz ifadesini yakalayabilmek için biraz geri çekildim, ama bakışlarıma karşılık vermedi.

“Depoya gidip, güvenlik kamerası sisteminin erişimini tamir edip, fark edilmeden oradan çıkabileceğimi sanmıştım.” Sesi kısıktı ve gözlerini sıkıca kapattı. “Tuzaklanacağımı bilmiyordum. Bebeğimizin güvenliğini riske attığım için çok üzgünüm.”

Yanaklarından süzülen gözyaşları beni mahvetti. Yüzünü ellerimle kavradım ve alınlarımızı nazikçe birbirine yasladım. "Sienna, *seni* kaybetme düşüncesine katlanamıyorum. Elbette bebeğimizin güvende olmasını istiyorum, ama benim için her şey sensin."

Nefesi kesildi, dudakları büküldü, yüzünde şüphe açıkça belliydi.

“Bunu bilmemen, sana karşı hislerimden şüphe duyman benim hatam,” diye fısıldadım. “Sensiz bir dünyayı hayal edemiyorum.”

Gözlerini hızla kırpıştırdı ama gözyaşları hâlâ akıyordu. "Bu hamileliğin büyük bir bölümünde kendimi... bir kap gibi hissettim. Hayalleri ve duyguları olan, yaşayan, nefes alan bir insan gibi değil."

“Ah, Malyshka.” Kalbim acıdı. Yavaşça öne eğildim ve gözyaşlarını öperek sildim. Dudaklarımda tuz tadı kaldı. “Özür dilerim. Çok çok özür dilerim.”

Sienna'nın koyu kahverengi gözleri beni tamamen içine çekti. Bunu başka bir ruhla hiç yaşamamıştım; sessizlikte mükemmel bir huzur, geçen anları sayan tek metronom olan nazik nefes alışverişlerimiz.

Yer değiştirdi ve karnı bana değdi. İşte o zaman hissettim. Hafif bir dürtme. Nefesim kesildi, parmaklarını bileğime doladı ve avucumu karnına doğru yönlendirdi. İşte yine oradaydı—elime karşı minicik bir kıpırtı.

“Bu—?” Cümlemin geri kalanını tamamlayamadım.

"Evet," dedi. "Bizim Romaine marulumuz."

Bu gece yaşanan tüm beklenmedik olaylar arasında en şok edici olanı, göğsümden fışkıran kahkahaydı. Sienna'nın gözleri parladı ve tatlı gülümsemesi kalbime dokundu.

“Buna nasıl engel oldum, inanamıyorum,” dedim. “Bunca zamandır hayatlarımızın nasıl iç içe geçtiğini anlayamadım ve beni manipüle ettiğini düşündüm.” Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Bana asla tesadüflere inanmamam öğretildi, ama sanırım sen beni kadere inandırdın.”

"Yani bana inanıyor musun? Senin Atlas olduğunu bilmediğimi, Paris'te kim olduğunu bilmediğimi mi düşünüyorsun?"

“Sana inanıyorum,” diye mırıldandım. “Korktuğum için bütün bu süre boyunca tam bir aptalmışım. Beni çok fena şaşırttın.”

“Belki de bu iyi bir şey,” dedi esneyerek. Gözlerini açık tutmakta zorlanırken gözleri seğirdi ve ben de dayanamayıp yanağına bir öpücük kondurdum.

Elimle karnını okşadım. "Seni kontrol edebilir miyim tatlım? İyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Söz veriyorum, iyiyim. Kurşun beni ıskaladı."

Göğsümden hafif bir inilti çıktı ve onu daha sıkı tuttum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Ama evet, istersen kontrol edebilirsin."

Lanet olsun. Onun tatlılığına, anlayışına layık değildim.

Yatağın üzerinden kalktım ve yavaşça kıyafetlerini çıkardım, onu battaniyelerle olabildiğince örtülü tutmaya özen gösterdim. Haklıydı; onu benden koparacak gizli bir yara yoktu. Dudaklarımı tenine değdirmek, her yerini öpmek istiyordum ama henüz bunu hak etmemiştim. Henüz değil. Bu yüzden ayaklarına sıcak çoraplar ve dolaptan yedek bir tişört giydirdim, keşke ona daha iyi bir şey sunabilseydim diye düşündüm.

Onu battaniyenin altına yerleştirdiğimde gözleri çoktan kapanmıştı. Hemen üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve yanına uzandım.

“Dimi? Şimdi ne olacak?”

Kollarımı sıkıca onun etrafına sardım. Hak etmediğim bir şey daha, ama onu tutarken, avucumun içindeki o nazik harekete büyülenmiş bir şekilde,

aynı şekilde bunun da tadını çıkardım.

"Seni güvende tutacağım."

“Peki ya Ruh Yiyici?”

Dudaklarımı göz kapaklarına hafifçe değdirdim. "Uyanınca daha detaylı konuşacağımıza söz veriyorum. Şu an endişelenmen gereken bir şey yok."

Yorgunluğunun derin bir belirtisi olarak, başını itiraz etmeden göğsüme yasladı. Uykuya dalarken nefesinin hafif esintileri tenimde gezindi.

Maxim'le iletişime geçmem gerekiyordu ki neler olup bittiğini bana anlatsın... ve karımın gece yarısı nasıl kimseye yakalanmadan evden kaçtığını açıklasın. Ama bir dakikalığına, güzel karım yanımda kıvrılmış, bebeğimiz karnında takla atarken yatağa iyice yaslandım.

Annemin sık sık söylediği bir şey aklımdan geçiyordu, unuttuğumu sandığım uzak bir anının yankısıydı bu. *Bütün evren kollarımda.* Bunu bana her gece fısıldardı. O günlerde, sesi uykuya dalarken beni takip ederdi. Bu, kabuslar başlamadan önceydi, Rustik ve Ruh Yiyici beni sertleşmiş bir canavara dönüştürmeden önceydi.

Rusça kelimeler dilimden döküldü ve Siena kıpırdandı.

"Hım?" Parmakları göğsüme kenetlendi, gözleri hâlâ kapalıydı.

Elim sırtından yukarı doğru kaydı ve gür kahverengi saçlarının arasına gömüldü. "Uyu, Malyshka. Ben yanındayım."

59

SİENNA

Kahve ve tatlı bir kokuyla UYANDIM . Gerindim ve elimi yatak örtüsünün üzerinde gezdirdim.

Bu bana hiç benzemiyordu…

Dün geceye ait anılar bir anda zihnime doldu ve birden irkilerek doğruldum.

Tanıdık olmayan yatak odasını incelerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Perdeler çekiliydi, ama içeri yeterince ışık sızıyordu, bu yüzden etrafımı görebiliyordum. Bej duvarlar, bej halı, sade bir şifonyer ve burnunu karnıma dayamış bir kurt.

Güvenli ev. Güvenli evdeydik.

Yatağa geri uzandım, kalp atışım normale dönene kadar düzenli nefes alıp verdim. Vovchyk'in soğuk burnu elimi dürttü, okşanmak istedi ve ben de itaat ettim.

“Günaydın.” Kaşlarımı çattım. “Yoksa iyi günler mi?” Sabah saat beşte gelmiştik, o yüzden şimdi saatin kaç olduğunu kim bilebilirdi ki? “Küçük Kızımıza göz kulak olduğunuz için teşekkürler. Ve beni tersanede koruduğunuz için de.”

Vovchyk, kulağının arkasındaki doğru noktaya vurduğumda mutlu bir homurtu çıkardı. Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı, gülümsedim.

“Sanırım kalkıp gerçekle yüzleşmeliyim.” Kalbimdeki keskin acı neredeyse nefesimi kesti. Yalnız uyanmaktan nefret ediyordum ama şu anda buna minnettardım. Dimitri ile yüzleşmeden önce karmakarışık duygularımı düzene sokmam gerekiyordu.

“Her şey çok karışık, değil mi?” diye fısıldadım Vovchyk'e. “Ona ikinci bir şans verirsem beni yargılar mısın? Çünkü vermek isteyebilirim diye düşünüyorum, ama tekrar hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum. Asla bir Mafya üyesiyle birlikte olmayacağıma söz vermiştim. Onlar her zaman önce Mafyayı seçerler.”

Ancak... bu durum Matteo ve Romeo için geçerli değildi. Onlar Sofiya, Clementine ve Juliet'i ilk sıraya koydular.

Ve dün Dimitri, intikam alma fırsatı olduğunu düşündüğü şeyi feda ederek Paris'ten ayrılmış ve bana geri dönmek için uçmuştu.

Beni seçmişti.

On bir yaşındayken anne babamı kaybettiğimden ve Matteo'nun önceliklerini benden uzaklaştırıp Aileye yönelttiğinden beri kalbimde var olan yara yavaş yavaş kapanmaya başladı.

Yavaşça oturur pozisyona geçtim. Battaniyeyi pelerin gibi üzerime sarmış bir şekilde, yataktan kalkacak enerjiyi bulana kadar öylece kaldım. Pencerenin dışında, ormana bitişik bir tarla vardı. Bulutlu bir gündü, ama birkaç güneş ışını çiseleyen yağmurun arasından sıyrılıp rengarenk kır çiçeklerine yansıyordu. Hafif bir esinti beni ürpertti. Bahar havası hala serindi, bu yüzden çekmeceyi açıp kocaman karnıma sığacak kadar büyük bir sweatshirt buldum ve kahve kokusunu takip ederek yatak odasından çıktım.

Mutfak kapısında durdum. Dimitri ocağın başında, sırtı bana dönük duruyordu. Kalçalarının üzerine düşük bir eşofman altı giymişti ve başka hiçbir şey giymemişti, bu da onu fark edilmeden süzmeme olanak sağlıyordu. Gözlerim geniş omuzlarını, kaslı sırtını ve kalçasını süzdü. İçimde bir şeyler titredi ve bacaklarımı sıktım. Son birkaç ayın stresi, cinsel ilişkiye girme isteğimi tamamen kurutmuştu... ya da belki de stres değildi. Belki de sadece onun yokluğuydu, çünkü vurulup canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kalmamın üzerinden saatler geçmişti ve gömleksiz kocamı görmek, ona atlamak istememe yetmişti.

Yani, ben öyle yapmazdım.

Hayır. Kesinlikle değil.

Mutfağa girdiğimde Dimi omzunun üzerinden bana baktı ve saf, içten bir gülümsemeyle "Günaydın, hanımefendi." dedi.

"Dobroye utro," diye yanıtladım, ondan sadece bir adım ötede durarak.

"Rusçayı çok güzel konuşuyorsunuz."

"Spasibo. Herkes bana pratik yapmamda çok yardımcı oldu."

Saçımın bir tutamını parmağının etrafına doladı. "Hatırladığımdan bile daha güzelsin." Aniden elini indirdi ve boğazını temizledi. "Kahve hazır, krep de neredeyse bitti."

Aramızdaki hava, haftalarca süren söylenmemiş sözler yüzünden gerginleşmişti.

"Yemek pişirdiğini bilmiyordum."

Omuz silkti ama bana bir fincan kahve uzatırken yanaklarında hafif bir pembelik fark ettim. Dolaplara yaslandım ve bir yudum aldım. Mükemmeldi.

"Yani..." dedi, gözleri ocağa sabitlenmiş bir şekilde başka bir krep çevirirken. "Sen bir bilgisayar korsanısın."

Onu dikkatle izledim. Ne düşünüyordu acaba? "Evet."

Boğazını temizledi. "Sen dünyanın en iyi bilgisayar korsanlarından birisin."

Mırıldandım ama dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Öyle diyorlar."

Başını salladı ve bana döndü, gözlerindeki alaycı ifadeyi belli etti. "İnanılmaz, seni *iki kere* işe aldım. Bunca zamandır kimliğini nasıl gizli tuttun? Özellikle de kardeşin için çalışıyorsun?"

“Kardeşim için çalışmıyorum.” Bu varsayım göğsümdeki eski yarayı yeniden acıttı. “Mafya işlerine bulaşmamı istemiyor, bu yüzden serbest çalışıyorum. Paris'te olmamın sebebi de buydu.”

Dimi kaşlarını çattı. "Dünyanın en tehlikeli karanlık web forumlarından birinden iş alarak serbest çalışıyorsun? Bu adam nasıl olur da buna razı olabilir?"

Başımı yana eğip baktım ve tam o anda olayın farkına vardığını gördüm. Küfür etti. "Bilmiyor, değil mi?"

“Hayır. Yani, bilgisayar korsanlığı eğitimi aldığımı biliyor ama ne kadar iyi olduğumu bilmiyor. Bazen onun bilgisayar korsanı Franco ile çalışıyorum, o da muhtemelen benim hakkımda bilgi sahibi. Ama o pek drama seven biri değil, o yüzden söylemez. Leona biliyor, Lyosha da biliyor.”

“Ne?” Ağzı açık kaldı. “Hackerım senin kimliğini biliyor ve bana söylemedi mi?”

Omuz silktim. "Ona söylemek zorundaydım ki banka hesabı şakası yüzünden paniklemeyi bıraksın."

Dimi inleyerek dirseklerini tezgâha dayadı, ellerini başına koydu. "O sen miydin?"

“Ha, doğru.” Yanaklarım kızardı ve burnumu kupama gömdüm. “O bendim. Ama düşünsene, aslında senin suçun. Herkese İngilizce konuşmuyormuş gibi yapmalarını söyledin, ben de senden intikam almak için komik bir yol buldum.”

Elini yüzünden aşağı doğru sildi. "Davranışım affedilemezdi, hanımefendi. Bunda bir itirazım yok. Ama bunun *komik* olacağını nasıl düşündün ki?"

Göğsümdeki gerginlik azaldı. Kızgın ya da bağırmıyordu. Bıkkın ifadesi, kahvaltıda kek yediğimde Polina'nın bana verdiği ifadeye benziyordu. "Belki de senden daha iyi bir mizah anlayışım var. Ayrıca, artık istediğim zaman tüm paranı alabileceğimi biliyorsun. Benimle iyi geçinsen iyi olur."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

“Bu neydi?” diye sordum, kirpiklerimi kırpıştırarak. Kocamı biraz kızdırmak, göğsümdeki tırmalayan endişeyi yatıştırmıştı.

"Pankekler hazır. Gidip oturun," dedi kaşlarını çatarak.

Yanından geçerken sırıttım ve küçük mutfak masasına doğru giderken vücudumu onun vücuduna sürtmeye özen gösterdim.

Önüme mükemmel bir şekilde kızarmış, altın rengi krep tabağı koydu. Tabağında düzensiz şekillerde, hem fazla pişmiş hem de az pişmiş kreplerin karışımını görünce şaşırdım.

Bana baktığımı fark edince, "Daha önce hiç krep yapmadım," diye mırıldandı. "Afiyet olsun."

Bana en iyi pankekleri verdiğini ve deneme pankeklerini kendine aldığını fark ettiğimde vücudum sıcaklıkla doldu.

Yemeye başlamadan önce bolca tereyağı ve akçaağaç şurubu ekledim. "Bunlar gerçekten çok lezzetli."

Homurdandı ama gülümsemesini tamamen gizleyemedi.

Kahvaltımızı sessizce yedik ve kahvelerimizi yudumladık, ama sessizlik o kadar da yapmacık gelmedi.

"Paris'te ne iş yapıyordunuz?" diye sordu.

"Ah, ben de bir grup insana, eee, bir kolye *edinmelerinde* yardım ediyordum."

Çatalı dudaklarına götürmeden donakaldı. "Şaka mı yapıyorsun? Claude'un kolyesini mi çaldın?"

“Bekle, *Claude’u* tanıyor musun?”

“Dünyanın en sıkıcı adamı mı? Evet, benim, çünkü *kolyeyi ona ben sattım.* ”

“Bekle…” Zihnimde bulmacanın parçaları yerine otururken bir anda her şey yerli yerine oturdu. Kahkaha attım. “Aman Tanrım. Demek ki ikimizin de Paris'te olması tesadüf *değilmiş* .”

Dimi sandalyesine yaslandı. "Komik değil," dedi ama gülümsemesini gizleyemedi. "Kolye çalındıktan sonraki sabah Claude ile yüz yüze görüşmek zorunda kalmamın sebebi sensin." Onun bıkkınlıkla homurdanması beni daha da güldürdü.

Dirseğimle yan tarafına vurdum. "Hadi ama. Bu gerçekten çok komik. Ama, şey, kolyeyi çaldığım için özür dilerim sanırım?"

Göğsünden derin bir kahkaha yankılandı ve yüz ifadesi tamamen değişti. Ona hayranlıkla baktım ve elimi uzatıp gamzesine dokundum.

“Hayatımda bundan daha samimiyetsiz bir özür duymadım. Ama Claude muhtemelen bunu hak etmişti.”

“Kesinlikle öyle yaptı.” Başparmağımla yanağını okşadım. Sakalları diken diken olmuştu. “İş bittikten hemen sonra New York'a uçacaktım ama Paris'te birkaç gün daha kalabilmek için işin henüz bitmediği konusunda yalan söylemiş olabilirim.” Dudaklarımı ısırdım. “Bir macera yaşamak istedim.”

Parmakları tereddütle kolumda gezindi, sanki bana dokunmasına izin verilip verilmediğinden emin değildi.

"Keşke yapmasaydım, değil mi?" diye fısıldadım.

"Ne yoktu?"

“Paris'te kaldım.”

Ne sorduğumu anlayınca gözleri yumuşadı. Başparmağı dudağımı okşadı. "Hayatımın en güzel hafta sonundan, bana dünyanın en büyük hediyelerini veren hafta sonundan nasıl pişman olabilirim ki? Asla."

Bir an öne eğilip beni öpeceğini sandım. Ama kalkıp tabağımı topladı.

"Souleater'ın nerede olduğuna dair herhangi bir bilgi aldınız mı?" diye sordum.

Çenesi kasılarak başını salladı. "Aleksei onu arıyor."

“Şimdi ne olacak? Burada mı kalacağız? Evdeki herkes ne olacak? Onlar güvende mi?”

Bulaşıklarımızı duruladı. "Şimdilik burada kalacağız ve evdeki herkes teyakkuzda." Konuşurken tereddüt etti, gözleri duvara sabitlenmişti. "Dün

gece, Chicago'ya yaklaşırken, Rossi ve Finnegan'ı arayıp destek istedim."

Kaşlarım birden yukarı kalktı. Dimi, kardeşim ve Ronan ile ittifak halinde olabilir, ama aynı zamanda son derece güvensiz bir insandı. Ondan bunu asla beklemezdim… yine de, değer verdiği herkesin güvende kalmasını sağlamak için tüm bunları bir kenara bırakmıştı.

Rahatsız mutfak sandalyesinden kalkıp yanına, lavabonun başına geçtim. "Şaşırdım. Grup projeleri senin tarzın değil gibi görünüyor."

"Görünüşe göre işler ciddiye bindiğinde öyle oluyorlar. Korumam gereken insanlar olduğunda." Ellerini kuruladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Souleater'ın tüm bunlarla ne ilgisi var? Beni neden işe aldınız? O neden Chicago'da?”

Yavaşça nefes verdi. "Yeterince yemek yedin mi?"

Başımı salladım.

"Konuşurken daha rahat edebilmeniz için oturma odasına geçelim."

Beni kanepeye götürdü. Yan yana oturduk ve elimi tuttu. "Böyle uygun mu?" diye sordu.

"Evet." Dokunmaya o kadar uzun zamandır hasret kalmıştım ki daha fazlasını istiyordum ama kendimi tutuyordum. Birbirimizle nasıl birlikte olacağımızı, nasıl güveneceğimizi yeniden öğreniyorduk... ya da belki de ilk kez öğreniyorduk.

“Her şey Rustik’in annesiyle tanışmasıyla başladı.”

Sofiya'dan annesi Alena'nın Rustik'in ikinci karısı olduğunu öğrendim. Dimi'nin annesi öldükten sonra yeniden evlenmişti.

“Annem… tanıdığım en iyi insandı ve bu dünya için fazla iyiydi.” Göğsünden uzun, titrek bir nefes çıktı. “Büyükbabam Artem Ivanov, yıllar önce Moskova Bratva'sının Pakhan'ıydı. Annem onun evinde hizmetçiydi ve Rustik'in dikkatini çekti. Babam ona takıntılı hale geldi ve kısa süre sonra hamile kaldı. Henüz on sekiz yaşındaydı.”

Ona gücümü göndermeye çalışarak parmaklarımızı birbirine kenetledim.

“Artem bunu öğrenince onu evden kovdu. Ama babamın saplantısı onu bırakamayacak kadar derindi. İki gün sonra Artem öldü, Rustik Pakhan oldu ve annem geri döndü—bu sefer onun odasına.”

Rustik babasını mı öldürdü?

"O her zaman bunu reddetti, Pakhan'ın kalp krizinden öldüğünü söyledi. Kimse ona inanmadı."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi çevirdim ve boşta kalan parmaklarımla elinin arkasındaki damarların üzerinden geçtim. "Rustik hakkında duyduklarımdan sonra, birini uğruna öldürecek kadar sevdiğine inanmak zor."

Dimitri kaskatı kesildi, ifadesi bomboştu. "Takıntı aşk değildir," diye tısladı. "Başlangıçta öyle hissettirebilir, özellikle de Mama gibi biri için. Hiçbir şeye sahip olmadan büyüdü ve sonunda özlediği aileyi ve hayatı bulduğunu sandı. Ama Rustik için o bir nesneydi, bir insan değil. Sahip olabileceği, kontrol edebileceği ve..." Sesi titredi ve sözünü tamamlayamadı.

"Devam etmek zorunda değilsin," diye mırıldandım.

Başını eğdi ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Artık senden uzak durmaktan bıktım. Çocukluğumdan beri kimseyi yanıma almadım. Sofiya ve Mila hikâyemin bazı kısımlarını biliyorlar ama onlardan bile çok şey saklamak zorunda kaldım. Senden saklanmak istemiyorum."

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadım karşılık olarak. Yüzünü okşarken, başparmağımla dudaklarının üzerinde yavaşça bir çizgi çizerken, buz mavisi gözleri sıcaklıkla doldu.

Mıknatıslar gibi bedenlerimiz birbirine yaklaştı, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. O hikayesini anlatmaya devam ederken elimi çenesinde tutmaya devam ettim.

“Babam, evlilikleri boyunca anneme şidd uyguladı. Annem bunu yıllarca benden sakladı.” Gözlerini sıkıca kapattı ve kollarını bana doladı, yuvarlak karnım onun sert karın kaslarına bastırıldı. “Beni sonsuza kadar koruyamazdı. Okula başladığımda, hayatımın diğer çocuklarınkinden ne kadar farklı olduğunu yavaş yavaş fark ettim. Yıllar geçtikçe Rustik'in şiddeti arttı ve annem artık morlukları gizleyemez hale geldi. Ne yapacağımı bilemedim.”

Gözlerinde, kâbuslardan uyandığında aldığı o uzak bakış vardı; bana aslında burada benimle olmadığını anlatan o bakış.

Alnımı onun alnına yasladım ve parmaklarımı saçlarına doladım. "Sorun yok. Artık orada değilsin. Buradasın, benimlesin."

"Bazen o odadan hiç çıkamayacakmışım gibi geliyor."

"Hangi oda?"

Zorlukla yutkundu. “On yaşındayken beni ofise çekti ve eğer Pakhan olmak istiyorsam sertleşmem gerektiğini söyledi. Beni *gerçek bir adam* yapma planı vardı. Nereye gittiğimizi veya ne yaptığımızı söylemedi, ama o

gece onda her zamankinden daha sapıkça bir şey vardı, gözlerinde görebildiğim bir hastalık. Bu beni çok korkuttu.”

Daha fazlasını duymak istemiyordum. Buna dayanıp dayanamayacağımdan emin değildim. Tam olarak ne olduğunu bilmesem de, kocamın hikayesinin bu kısmının mutlu bir sonla bitmeyeceğini biliyordum. Ona durmasını söylemek isteyen içimdeki sese karşı koydum. Acı veren şeylerden kaçmaya alışmıştım, ama Dimi cesur davranıyordu, bu yüzden ben de öyle olacaktım.

"Seni nereye götürdü?" diye sordum.

“Bir depo.”

60

DIMITRI

Depoya geri götürüldüğümde ETRAFIMDAKİ HER ŞEY KAYBOLDU . Gözümün önünde belirdi, görüntü o kadar canlıydı ki neredeyse tenimde acı rüzgarı hissedebiliyor, ayaklarımın altında karın çıtırtısını duyabiliyordum. Gerçekten özgür olabilecek miydim, yoksa geçmişin hayaletleri beni sonsuza dek cehenneme mi sürükleyecekti?

Sienna elimi sıktı ve boğulduktan sonra nefes almaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldım. Dokunuşu beni bedenime geri getirdi. Şimdiki zamana geri.

“O kadar şiddetli kar yağıyordu ki yolda zar zor ilerleyebiliyorduk, ama sonunda harap bir depoya vardık.” Genç halimin karda tökezleyerek ilerleyişini korku filmi izler gibi gördüm. Kaçmaya kalkışması ihtimaline karşı etrafını muhafızlar sarmıştı. On yaşındaki bacaklarıyla çok uzağa gidemeyeceği de bir gerçekti zaten.

“Rustik'in beni neden oraya getirdiğini bilmiyordum, ama o zaman bile biliyordum ki, onun peşinden içeri girmektense dışarıda karda donarak ölmek daha iyiydi. Ama başka seçeneğim yoktu.” Dökülmemiş gözyaşları içimde yanıyordu, ama asla akmayacaklardı. Ağlama yeteneğim çoktan benden alınmıştı.

Sienna yanıma kıvrıldı, kolumu göğsüne doğru sıkıca sardı. Bana sessizce devam etme gücü verdi.

“Ana odanın ortasında annem bağlı ve ağzı tıkanmış haldeydi. Üzerinde ceket bile yoktu.” Kahretsin. Bu sonraki kısmı söylemek istemedim, sadece hatırlamamı gerektirdiği için değil, aynı zamanda Sienna'yı tüm bunlardan korumak istediğim için de. Dünyanın acımasızlığından. “Meğer annem

ikimizin kaçması için planlar yapıyormuş. Beni Rustik'ten kurtarmak istemiş ama o öğrenmiş.”

Sienna keskin bir nefes aldı ve kolumu daha sıkı kavradı.

"Vatan hainliğinin cezasının ölüm olduğunu ve onun kendisine ihanet etmesinin sebebi ben olduğum için cezayı benim infaz etmem gerektiğini söyledi."

Bütün vücudum uyuşmuştu.

"Elime bir silah verdi ve ateş etmemi söyledi. Yapamadım ama yapmalıydım."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Sienna.

Gözlerim boş bakışlarla duvara dikildi, zihnim beni hiçbir şeyin önemi olmadığı o soğuk yere götürdü. “Reddedince, silahımı elimden aldı ve muhafızları beni bağladı. Bıçağıyla kadının derisini keserken beni izletti. Onu öldürmesi saatler sürdü. Sonra da, zayıf olduğum için ceza olarak yanımı kesti.”

Hiçbir şey hissetmedim. Ben hiçbir şeydim.

“O gün öğrendim ki, sevgi yeterli değil. Koruma sağlamıyor. Sadece acı getiriyor.”

“Dimi.”

Parmaklarım saçlarımın arasından geçti.

Dudaklarım yanağıma değdi.

Hareket etti ve benden uzaklaşıyor olabileceği korkusuyla bir anlığına onun ellerine ihtiyacım vardı. Beni ayakta tutan tek şey buydu.

Ama o sadece tatlı sözler mırıldandı ve kucağıma oturdu. Basmakalıp sözler söylemedi ya da acımdan kaçınmadı. Sadece yanımda oturdu, kafa derimi ve boynumu sert ama nazik bir dokunuşla masaj yaptı. Gözlerim kapandı, beni sadece onun var olduğu bir trans haline soktu.

O nihayet konuştuğunda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

"Eğer sevmeseydik hayat muhtemelen daha az acı verici olurdu," dedi dudakları yanağıma değerken. "Ama belki de yaşanmaya değer bir hayat olmazdı. Belki de aşk riske değer."

Nefesim kesildi. "Bunun doğru olmasını istiyorum."

"Öyleyse doğru olsun."

Onu kendime daha çok yaklaştırmak istedim ama karnındaki bebek inatla aramızda mesafe bırakıyordu. Kaşlarımı çattım. Kabul edilemezdi. Hem onu hem de bebeğimizi aynı anda kollarımla sarmak istiyordum. Onu

kucağıma yanlamasına oturttum ve sonunda başını göğsüme yasladığında onaylayıcı bir homurtu çıkardım.

"Şimdi daha iyi mi?" diye sordu, sesi neşeyle titriyordu.

"Evet."

Parmakları hırpalanmış tenimde dans ederken mırıldandı. "Rustik seni bundan sonra Rusya'ya gönderdi mi?"

Başımı salladım. “On altı yaşıma kadar değil. Beni asker olarak eğitmek için gönderdi. On sekiz yaşımdan itibaren bana işler vermeye başladı. İlk başta küçük işlerdi, ama yirmi dört yaşıma geldiğimde ordusunun vazgeçilmez bir parçası olmuştum ve beni Avrupa'da infazcısı olarak atadı. Dışarıdan bakıldığında Pakhan'ın oğlunu terfi ettirmesi gibi görünüyordu, ama bu beni kendisinden olabildiğince uzak tutma yöntemiydi. Benden nefret ediyordu. Annemin ölümünden beni sorumlu tutuyordu.”

Kadın irkildi. "Ne? Seni mi suçladım?"

“Onun kaçmak istemesinin sebebi bendim. Ben olmasaydım, kalırdı ve o da onu öldürmek zorunda kalmazdı.”

Sienna'nın ağzı açık kaldı. "Bunu sana mı söyledi?" Başımı salladığımda gözleri ateş gibi parladı. "Ne yazık ki çoktan öldü. Onu tekrar öldürmek isterdim."

“Ne kadar da hain bir kedi yavrusu.” Yanağını ve burnunun ucunu öptüm. “Ama ben de bu işte masum değilim. Belki benden nefret ediyordu, ama ona yardım ettiğim için kendimden ne kadar nefret ettiğimle kıyaslanamaz bile. Onun ordusu için asker yetiştirdim ve cebine para koymak için karaborsa ticareti yapmak üzere dünyayı dolaştım.”

"Başka seçeneğiniz yoktu."

“Her zaman bir seçeneğin vardır, kız kardeşim. Ama ben kız kardeşlerimin itaatsizliğimin bedelini ödemesine razı değildim.”

“Peki ya Ruh Yiyici? O tüm bunların neresinde yer alıyor?”

Adını duyduğum anda midem bulanmaya başladı ve tenim bir sıcak bir soğuk akmaya başladı. Ona ne kadarını anlatmalıydım? Ne kadarını paylaşmaya cesaret edebilirdim?

“O ve Rustik arasında gizli bir ittifak vardı, ancak Ruh Yiyici çok fazla güç hırsına kapılınca, onu öldürmek için gönderildim. Bu görevi seve seve kabul ettim. Onu Arnavutluk ve Sırbistan'da avladım, ama onu bulduğumda çoktan ölmüştü.”

Çenem seğirdi, küçük çiftlik evinin kapısını açtığımda onu yerde yığılmış halde bulduğumu hatırladım. O şerefsiz bana onu öldürmenin

verdiği tatmini bile yaşatamadı.

"Onu ben gömdüm," diye hırslı bir şekilde söyledim. "Kendi ellerimle. Nasıl olur da hayatta kalmış olabilir?"

"Acaba ikiz kardeşi olabilir mi?" diye sordu Sienna.

“Onun yeniden ortaya çıktığına dair söylentiler başladığından beri ben de aynı şeyi merak ediyordum. İkizi mi yoksa taklitçisi mi?” Parmaklarım saçlarıyla oynadı. Dün gece onunla yüzleşmeye çok yaklaşmıştım. Gerçeği elimden kaçırmadan önce bulmaya çok yaklaşmıştım. “Paris'ten ayrılmamın sebebi o. Sen uyuyordun ve ben seni kollarımda tutuyordum, nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyordum ki Maxim'den Ruh Yiyici'nin hayatta olduğuna dair ilk söylentileri içeren bir mesaj aldım. Zamanda geriye gidebilseydim, o gece seni de yanımda götürürdüm.”

"Buna adam kaçırma denir."

“Evet,” dedim kısaca. “Ve buna değerdi.”

Başını salladı ama gülümsemesini gizleyemedi.

“Bunların hepsini senden sakladığım için özür dilerim,” dedim. Özür dilemek dilimde alışılmadık bir şeydi ama doğru geldi. Eski kalıpları yeniden yazmak gibi.

Başını geriye doğru eğdi. "Teşekkür ederim. Matteo her zaman beni korumaya çalıştı ama bu beni daha da yalnız hissettirdi. Bir mafya adamıyla asla evlenmek istemediğime karar verdim. Beni eşit gören biriyle evlenmek istedim. Mafyayı karısının önüne koymayan biriyle."

Sırıttım. "İyi ki bir Bratva üyesiyle evlendin."

Kadın homurdandı. "Evet, plan tam olarak bu değildi, Bay Declan İşadamı."

“Emma ile tanıştığım için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Ve seninle evli olduğum için daha da şanslıyım.”

"Bu, utanç verici derecede duygusal bir şeydi."

Omuz silktim. "Doğru."

Sırtını göğsüme yasladı ve sweatshirt'ünün manşetiyle oynadı. "Velayet evraklarını imzaladım."

Boğazım kurudu. "İyi."

Ona o evrakları göndermek, söylediklerim ve yaptığım tehditler için gerçekten özür dilemenin aklıma gelen tek yoluydu.

"Bebeğimi benden almayacaksınız, değil mi?" Kahverengi gözleri yaşlarla parıldıyordu.

Göğsümün çökecekmiş gibi hissettim. “Hayır. Bunu asla söylememeliydim. Söylediklerimi bir saniye bile kastetmedim. Bunca yıldır hayatta kalmamın tek yolu, etrafımdaki herkesi kontrol altında tutmak oldu. Ama seni kontrol etmek istemiyorum. Sadece yanında durma onurunu istiyorum.” Kelimeler boğazımda düğümlendi ve zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. *Çok savunmasız. Çok dürüst. Geri çekil. Geri çekil.* Ama karıma karşı dürüst olmaktan çok korkuyorsam, gerçekten kontrol bende miydi? “Bebeğimizi annesinden asla ayırmam. *Asla* . Evraklar sana birincil velayet veriyor, ama umarım…” Boğazımı temizledim, kendimi zorlayarak gözlerinin içine baktım. “Çocuğumuzun hayatının bir parçası olmak istiyorum. Eğer izin verirsen.”

“Bunu istiyorum,” diye fısıldadı, sesi titreyerek. “Bebeğimizin her iki ebeveyni tarafından da ne kadar sevildiğini bilerek büyümesini istiyorum. Onun bizim önceliğimiz olduğundan asla şüphe duymasını istemiyorum.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kendimi tutamayıp çenesini avuçlarımın içine aldım. " *O mu dedin?* "

Sienna donakaldı, avucu tenimin üzerinde duruyordu. Kaşlarımı çattım ve elini göğsüme doğru bastırdım. Her zaman olabildiğince bana dokunmalıydı.

"Şey, bu sadece bir deyim."

Burnumuz birbirine değecek kadar yaklaşırken homurdandım. "Öyle mi?"

Başını salladı ama gözleri odanın içinde tedirgin ve tedirgin bir şekilde etrafta dolaştı.

Gülümsememi boynunun kıvrımına bastırdım. "Hacker kimliğini benden nasıl sakladın lan? Tam bir yalancısın."

"Muhtemelen bana dikkat etmediğin içindir." diye kibirli bir şekilde burnunu çekti, ama yüzündeki kırgınlık açıkça belliydi.

“Bir daha tekrarlamayacağım bir hata,” diye mırıldandım. “Bundan sonra seni *çok* yakından izleyeceğime emin olabilirsin.” Boynundan köprücük kemiğine kadar bir öpücük kondurdum, vücudunda aşağı doğru devam ederek karnına bir öpücük kondurdum. “Kızımız mı olacak?”

Cevabını bekledim ama o sadece dudağını ısırdı, gözleri tavana dikilmişti.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, her atış kan dolaşımıma panik pompalıyordu. "Sorun ne?"

"Kız çocuğu olduğunu öğrensen üzülür müydün?"

Kaşlarım çatıldı. Sienna, sanki kötü bir haber bekliyormuş gibi gerildi. Elim tişörtünün altına girdi ve karnının yumuşak teninde gezindi. "Neden üzüleyim ki?"

Gözleri sonunda gözlerime kenetlendi. "Veliaht olarak bir oğul tercih etmez miydiniz?"

Bebeğimiz hakkında daha önce nasıl konuştuğumu düşününce yanaklarım utançtan kızardı. Sanki sahip olduğum bir nesneymiş gibi. Sanki bir amaca ulaşmanın aracıymış gibi.

Ve Sienna'ya da aynı duyguları nasıl hissettirdiğimi.

“Hayır, Malyshka.” Duygularım boğazımı düğümledi ve boğazımı temizledim. İçgüdülerim bana kendimi açmak yerine öfkeyle karşılık vermemi söylüyordu. Onları bir kenara ittim ve ona gerçeği söyledim. “Bir kızımız olursa çok mutlu olurum.”

Titreyen nefesi boynuma değdi. "Bir kızımız olacak."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Aleksei ile olan görüşmemi SONLANDIRDIM . Maxim, olan biten her şeyi ona anlatmıştı ve hacker da hemen Ruh Yiyici'nin peşine düşmüştü. Ama canavar bir kez daha duman gibi kaybolmuştu. Acaba saklanıp Sienna'nın aldığı olası kurşun yarasını mı tedavi ediyordu? Yoksa ordusunu toplayıp saldırıya mı hazırlanıyordu? Tüm Bratva adamları ve Chicago'daki tüm müttefiklerimiz potansiyel tehditten haberdar edilmişti. Rossi ve Finnegan'ın adamları evde ve Mila ile Nikolai'nin güvenli evinde konuşlanmıştı, ben de market alışverişi yapıyordum.

Böylesine sıradan bir şey yapmak yanlış hissettirdi... ama şu anda yapılacak başka bir şey yoktu ve karımın sadece temel gıdalardan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Market reyonunda alışveriş arabasını ittim, doğru marka ve çeşit dondurmayı bulmaya çalışırken kaşlarımı çattım. Sienna, güvenli evden ayrılmadan önce benimle dalga geçmişti *: "Hiç gittin mi?" Daha önce market alışverişi yapmış mıydınız?* Hayır, yapmamıştım, bunu itiraf etmeye hiç niyetim yoktu. Ama gerçekten, ne kadar zor olabilir ki?

Asıl şaka benim üzerimdeydi çünkü bu mağaza adeta Minotaur'un labirenti gibiydi. Her koridorda en az üç kere yukarı aşağı yürümeden hiçbir

şey bulamıyordum. Aldığım derme çatma alışveriş arabası her adımda gürültüyle sallanıyordu ve kasaya vardığımda tüm mağaza beceriksizliğimin farkına varmıştı.

Ben döndüğüm anda Sienna poşetten dondurmayı kapıp, kutusundan direkt yemeye başlayınca bunların hiçbiri önemli olmadı. "Teşekkür ederim," dedi tatlı bir sesle. "Senin ilk alışveriş deneyimin nasıl geçti?"

Soruyu cevaplayarak onurlandırmak istemediğimden homurdandım. Gözlerimi kıstım. "Bekle, hiç market alışverişine gittin mi?"

"Evet, tabii ki. *Onlarca* kez gittim," dedi muzip bir gülümsemeyle.

Burnumu çektim. "Benim hatam."

Yüzüme doğru bir kaşık dolusu dondurma uzattı. Bu hareket o kadar beklenmedikti ki, *bana* ikram ettiğini anlamam bir dakika sürdü. Yavaşça parmaklarımı bileğine doladım, göz temasını koruyarak ağzımı açtım ve kaşıktan dondurmayı aldım. Tadına zar zor baktım. Karımın parlak gözlerinin üzerimde olmasının tatlılığıyla kıyaslanamayacak kadar azdı. Yanakları pembeleşti ve onu öpmek, tadına bakmak, zevkten çığlık attırmak istiyordum... ama bunların hiçbirini hak etmiyordum. Bileğini bıraktım ve market alışverişini yerleştirmeye devam ettim.

"Burada her şey yolunda mıydı?" diye sordum. Ondan ayrı kaldığım her dakika beni çıldırtıyordu, ama onun burada kalması daha güvenliydi. O sevimli hamile karnıyla çok akılda kalıcıydı.

"Her şey yolundaydı, ta ki şifreli sunucuyu kurduktan sonra telefonumu tekrar açana kadar. Yaklaşık bir milyon panik dolu arama ve mesaj aldım."

“Kardeşinle konuştun mu?” Sienna’nın ısrarı üzerine Vovk için aldığım bir sürü çiğ et paketini açmaya başladım. Kurtun yirmi saat aç kaldıktan sonra ölüm döşeğinde olduğunu sanıyordu, oysa ben ona bir hafta boyunca yemeden rahatlıkla yaşayabileceğini söylemiştim.

“Evet, Sofiya da öyle. Benim *düşüncesiz kararlarımdan* pek etkilenmediler.”

Kardeşiyle aynı fikirde olabilirdim ama sesindeki üzüntü hoşuma gitmedi. "İyi misin?"

Omuz silkti. "Evet. Her şey yolunda gitti, sanırım önemli olan bu. Neyse, onlarla telefonda konuştuktan sonra Maxim'i aradım ve onunla, Lyosha, Polina, Sveta ve Vasya ile konuştum."

Kaşımı kaldırdım. Bahçıvanımla ne konuşması gerekiyordu ki? "Vasya?"

“Bahçeye su samuru yaşam alanı kurma konusunda ciddi olup olmadığımı öğrenmek istedi.” Göğsümden boğuk bir ses çıktı ve o güldü. “Şaka yapıyorum.”

"Hı hı," diye şüpheyle mırıldandım.

Sienna ve ben akşamın geri kalanında birbirimizin etrafında dans ettik, emin değildik ve adımlarımızı beceriksizce atıyorduk. Vovk'u besledim, akşam yemeğini hazırladım ve Sienna'yı dondurma dışında bir şeyler yemeye zorladım. Birbirimize bol bol utangaç gülümsemeler ve sıradan dokunuşlar paylaştık, ama bunun ötesine geçmedi. Aramızdaki bu şey kırılgandı ve onu kırmaktan çok korkuyordum.

Sen sadece ölüm ve yıkım getiriyorsun. Eğer sen olmasaydın, o hâlâ burada olurdu.

Ona geçmişimi anlatmak, beni bir kez daha yaptığım tüm korkunç şeylerle yüzleşmeye zorladı. Ellerimden asla çıkmayacak olan kanla.

Akşam yemeğinden sonra, bir ev tadilatı programı açtı ve kanepede yanıma kıvrıldı. Tasarım seçimleri hakkında sürekli yorumlar yapıyordu, ama ben sadece vücudunun benimkine değmesinin mükemmel hissini ve kızımın avucuma yaptığı düzenli tekmeleri düşünüyordum.

Sienna üst üste dördüncü kez esnedi ve kalbim sıkıştı. "Yatma vakti," diye mırıldandım.

Sevimli bir inilti çıkardı ama beni koltuktan itmeme izin verdi. Yatak odasına doğru yürüdük. Kapının önünde durdu, benden çaldığı sweatshirt'ün kollarıyla oynuyordu.

“İyi geceler, malyshka.”

"İçeri girmek istemiyor musun?" Sesindeki kırgınlık tonu beni onu göğsüme doğru sıkıca sarılmaya itti.

“Elbette, istiyorum. Ama… güveninizi kırdım. Yanınızdaki yerimi yeniden kazanmam gerekiyor.”

Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı. "Seni affetmek istiyorum ama korkuyorum."

Yürek burkan itirafı göğsüme işledi. "Biliyorum, bebeğim." Eğilip alnına nazik bir öpücük kondurdum. "Tatlı rüyalar."

Vovk onu yatak odasına kadar takip etti. Son bir "iyi geceler" mırıltısının ardından kapıyı arkasından kapattı.

61

SİENNA

Karanlık odaya gözlerimi kısarak bakarken, beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum; GÖZ KAPAKLARIM SANKİ BİN KİLO AĞIRLIĞINDAYDI . Bu sefer, küçük kızım kaburgalarıma tekme atmıyor ya da mesanemi trambolin gibi kullanmıyordu, bu yüzden vücudumun beni neden bu kadar kaba bir şekilde uykudan uyandırdığına dair hiçbir fikrim yoktu. Sinirli bir şekilde homurdanarak yana döndüm ve gözlerimi kapattım, yavaş ve derin nefesler alarak yatağa gömülmeye odaklandım. Uykuya dalmak üzereyken duydum—koridordaki banyodan gelen akan su sesi.

Belki Dimi duş alıyordu... ama duş için çok sessizdi. Suyun kesilmesini bekledim, ancak dakikalar geçtikçe ve lavabo akmaya devam ettikçe göğsüm sıkıştı.

Bu sefer gözlerim gerçekten açıldı ve yatakta doğruldum. Dimi'den çaldığım sweatshirt'ü kaptım ve atletimin üzerine giydikten sonra yatak odasından sessizce çıkıp koridordan banyoya gittim. Kapıyı hafifçe çaldım. "Dimi? İyi misin?"

Hiçbir yanıt yok. Sessizce inleyerek elimi yüzüme sürdüm. *Lütfen tuvalette olmasın. Lütfen.* Kapı kolunu çevirdim ve kapıyı iterek açtım.

İyi haber—Dimi tuvalette değildi. Kötü haber—lavabonun başına eğilmiş, kızarmış, tahriş olmuş ellerini mutfak süngeri ve öyle sıcak suyla ovuyordu ki, süngerden buhar yükseliyordu. Çıplak göğsü hızlı ve sığ nefeslerle inip kalkıyordu.

“Dimi?” diye tekrar denedim. Bu sefer geri çekildi. Geniş, anlamsız gözleri benimkilerle buluştu. “Hey, sorun yok,” diye mırıldandım. “Sadece ben, Sienna.”

Beni tanıdığına dair en ufak bir işaret bile yoktu, kim olduğumu ya da nerede olduğunu bildiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Dudaklarımı ısırdım. Çok acemiydim. Çenemi ellerine doğru eğdim. "Bunlar çok ağrıyor gibi görünüyor."

Hâlâ çok sıcak suyun altındaydılar ama artık onları ovmuyordu. Şansımı denemek için küçük bir adım öne attım. Vücudu kasıldı ama uzaklaşmadı.

“Şu akan su mesanemi uyandıracak.” İç çektim. İdrar yapma isteği üzerimde bir baskı oluşturuyordu, tam ulaşılmaz bir mesafedeydi. “Maalesef, şimdi idrarımı yapmadan yatağa geri dönemem.” Bir adım daha ileri attım. “Buraya gerçekten yerden ısıtma sistemi kurmalısınız.” Bir adım daha. “Yani, önce evimizdeki banyoların ihtiyacı var, ama sonra tüm güvenli evlerinize de ekleyebilirsiniz.” Elimle yavaşça musluğu kapattım.

Su kesildi ve sessizlikte kulaklarım çınladı. Dimi ellerini ovuşturdu, görünüşe göre neden artık kaynamadıklarını anlamamıştı.

Musluğu soğuk su ayarına getirdim. Su tenine değdiği anda Dimitri başını salladı. "Hayır, yıkamam lazım."

Aramızdaki son mesafeyi de kapatıp elimi sırtından aşağı doğru gezdirdim. Başını öne doğru eğerek ürperdi.

"Neyi yıkayayım?" diye fısıldadım.

“Kan.” Sesi kısık ve kırıktı. “Ama yapamam. Tekrar temizlenemem.”

Boğazımda bir yumruk oluştu. Elimle kolundan aşağı doğru inip eline ulaştım. Parmaklarımızı birbirine kenetledik ve ellerimizi suyun altına soktuk. Buz gibi akıntı tenime şok etkisi yaptı ama Dimi hiç tepki vermedi.

“Ellerimize bakın. Temizler. Kan yok.”

"Bana dokunmamalısın."

"Neden?"

Omuzları sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı. "Çünkü ben de tıpkı onun gibi oldum."

"Kim gibi?"

“Babam.”

Kaşlarım çatıldı. "Bunu neden söylüyorsun?"

"Sana zarar verdim. Tıpkı onun ona yaptığı gibi, çocuğunu elinden almakla tehdit ettim. Onu kontrol etmek için."

Ağlamamak için burnumdan yavaşça nefesler aldım. Karşımdaki adam için kalbim paramparça oldu. Kusurlu, kırık dökük, hiç çocuk olamamış, hayatta kalmanın kontrol ve manipülasyon gerektirdiğini öğrenmiş adam için...

Ellerimi saçlarının arasından geçirdim. "Gerçekten de söz verdiğin şeyi yapar mıydın? Kızımı elimden alır mıydın?"

Sonunda gözleri benimkine kilitlendi. "Asla. Bunu asla yapmazdım."

"Biliyorum," diye mırıldandım göğsümdeki acıyla. Bu sözlerin doğru olduğunu, onları sesli söyleyene kadar bilmiyordum. "Bunu yapmayacağını biliyorum."

Elim, saçlarından başlayıp boynundan aşağı, sırtına doğru uzanarak, girintili çıkıntılı yara izlerini takip etti.

Yaralar…

Zihnim bağlantıyı kurmadan önce kalp atışlarım hızlandı. Aman Tanrım. Zihnim yavaş yavaş parçaları bir araya getirirken mide bulantısı tüm vücudumu sarstı; oysa bunu hemen fark etmeliydim. Artık o kadar açıktı ki, verebileceğim tek bahane beynimin yapboz parçalarını bir araya getirmek istememesiydi. Beni korumaya çalışıyordu çünkü gerçek, hayal edebileceğimden çok daha kötüydü.

Dimi'nin babası onu Rusya'daki bir yerleşkeye göndermişti. Yıllarca orada tutulmuş, asker olarak *eğitildiği* için nadiren evini ziyaret etmesine izin verilmişti.

“Dimi? Bu yara izlerini nereden aldın?”

Parmaklarımın altında kasları gerildi. "Tehlikeli bir iş yapıyorum, Sienna."

Sesi ifadesizdi ve yeniden duvarlarını ördüğünü hissedebiliyordum, ama benim kesin inancım daha da arttı. Ruh Yiyici, Rusya'nın ücra bir bölgesinde erkek çocuklara işkence etmişti. Sanki gerçek bir bilim insanıymış gibi, hasta *eğitiminin* sonuçlarını titizlikle belgeliyordu.

24.05.2007: 523 mL kan kaybı. Hasta bayılmadan önce 16 dakika boyunca depar attı.

2.6.07: 400 ml kan kaybından sonra maksimum deadlift ağırlığı %7 azaldı. 500 ml kan kaybından sonra ise %34 azalma görüldü. Demir infüzyonu uygulandı. 3 gün sonra tekrar test edilecek.

13.07.2007: Barutla yakma yönteminin yağla yakma yöntemine kıyasla etkinliğini değerlendirmek için iki kesi uygulandı.

Günlüklerdeki isimlerin hiçbiri Dimitri'ninkiyle eşleşmiyordu, ama yine de yanaklarımdan gözyaşları süzüldü; hem o çocuklar için, hem de kocamınkine benzeyen yara izlerinin kayıtları için. Burnumu çektiğimde, Dimi dehşet dolu bir ifadeyle bana döndü.

“Hayır, kızım. Ağlayamazsın.” Gözlerindeki o boş ifade kayboldu ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. “Söyle bana, neyin yanlış olduğunu, düzelteyim.”

Ona karşılık sarıldım. “Geçen gece seni aramamın sebebi kabus görmem değildi. Seni aramamın sebebi, Ruh Yiyici'nin eski günlüklerini, genç askerlere verdiği eğitim kayıtlarını bulduktan sonra çok üzülmüş olmamdı.” Ertesi gün Atlas'a göndermeyi düşünmüştüm ama tüm o karmaşada aklımdan çıkmıştı.

Bütün vücudu gerildi ve tekrar konuştuğunda sesi boğuktu. "Günlük mü tutuyordu?"

“Evet.” Göğsüm sıkıştı. Bunu kendimle ilgili bir mesele haline getirmek istemiyordum ama üzüntü, kaçamayacağım bir kasırga gibiydi. “Sana olan bu muydu? Ruh Yiyici?”

"Şşş," diye mırıldandı, gözyaşlarımı silerek. "Sorun yok, kızım. Geçmişte kaldı."

Başımı salladım. "Senin için geçmişte kalmadı." Geriye çekilip ellerimi yüzünün iki yanına koydum. "Bunların hiçbirini hak etmedin. Onu ortadan kaldıracağız, sana söz veriyorum."

Başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Hadi tekrar uyuyalım," dedim. "Ama işemek konusunda şaka yapmıyordum."

Onu banyodan dışarı ittim ve tüm bunları anlamaya çalışarak tuvalete yığıldım. Bu kadar acımasız bir şeyi nasıl anlamlandırabilirdim? Ellerimi karnımın üzerinde gezdirdim. Kızımı görmek için sabırsızlanıyordum ama onun dünyada, bedenimden ayrı olması fikri korkunçtu. Onu her şeyden ve herkesten nasıl koruyabilirdim?

Dimi banyo kapısının dışında beni bekliyordu. Elini tuttum ve onu yatak odama doğru çektim. Bu sefer kapıda durmadım.

Yan yana uzandık ve birdenbire dünya biraz daha hafifledi. Ayrı uyumak ikimiz için de bir cezaydı ve son zamanlarda çok fazla acı yaşamıştık, daha fazla acı eklemek istemiyorduk.

Yüz yüze geldik, kızarmış gözlerim onun yumuşak mavi gözleriyle buluştu. Yüzümü okşadı, nasırlı başparmağı yanağımda gezindi. "Seni

kucaklayabilir miyim?" diye fısıldadı.

Sorusundaki incelik karşısında gözlerimden yeni akan yaşları silmeye çalıştım. "Evet. Çok isterim."

Yüzümü ondan uzağa çevirecek şekilde dönmeme yardım etti ve ardından pazusunu başımın altına yerleştirdi. Diğer kolu karnımı sardı ve uyluğu bacaklarımın arasına bastırarak belimdeki baskıyı hafifletti.

Uykuya dalmadan önce duyduğum son şey Dimi'nin mırıldandığı sözlerdi.

"Seninleyken her şey daha güzel."

62

DIMITRI

Telefonu kapattığımda kemiklerime kadar işleyen BİR HAYAL KIRIKLIĞI HİSSETTİM , telefonu güvenli evin verandasının korkuluğundan aşağı fırlatma isteğime zar zor karşı koydum. Ormanlık alana boş gözlerle baktım. Dışarıda olmama rağmen, evrenin duvarlarının üzerime çöktüğünü hissediyordum. Öfkeyle saç tellerimi çekiştirerek bir inilti çıkardım.

Aleksei az önce aradı ve bana bir kez daha Ruh Yiyici'nin yerini bilmediğini, hatta tek bir geçerli ipucuna bile sahip olmadığını söyledi. Şimdi de sayısız karaborsa nadir mücevher satışına aracılık eden ve babamı devirmemde önemli rol oynayan hacker'ım, karımın yardımını istiyordu. Yine.

Son iki gecedir göğsüme yaslanarak uyuyan ve doğumuna sadece birkaç hafta kala olan karım, tüm bunlardan korunmalıydı. Ruh Yiyici'yi ortadan kaldırmak benim sorumluluğumdu ve o zaten çok fazla risk almıştı. Aleksei başka bir yol bulmak zorunda kalacaktı.

Ama… Sienna'da bir şeyler olup bittiği hissinden kurtulamıyordum. Souleater hakkında herhangi bir güncelleme istemediği için rahatlamış olmalıydım… değil mi? Birlikte geçirdiğimiz son birkaç gün, karımı gerçekten gözlemleme fırsatı vermişti bana—bu sefer sadece evin güvenlik sistemi aracılığıyla değil, bizzat. Görünende hiçbir sorun yoktu, ama Sienna maske takmakta çok iyiydi. New York'taki o felaket akşam yemeğinde, maskesinin bir tür manipülasyon olduğunu varsaymıştım, ama Sienna muhtemelen tanıdığım en az manipülatif insandı. Dudaklarım kıvrıldı. O benim küçük şakacımdı.

Ama benim küçük yaramazım bir şey saklıyordu.

Tekrar içeri girdim. Kanepede oturmuş, dizüstü bilgisayarını karnının üzerine koymuş, kaşları çatık bir halde kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Yanına otururken sesimi yumuşak tutarak sordum, bacaklarımız birbirine değecek kadar yakınlaştım.

“Köyümü ihmal ettim.”

Beceriksiz CozyScape dükkan sahibi Mary Margaret, yeni dondurma çeşitleri deniyordu.

"C0zyBrODeezNuts nasıl?"

"Son birkaç gündür neredeyse hiç oynamadı. Aramızdaki gol farkını kapatıyorum."

Mary Margaret, çarkıfelek meyveli dondurmaya yarım kavanoz zeytin ekleyince, kadın bir sürü küfür savurdu.

Kaşımı kaldırdım. "Vay canım. Başka bir hayatta denizci miydin?"

Bu *neredeyse* dudaklarında bir gülümsemeye neden olacaktı.

Elimle ensesini kavradım, gerginliği gidermek için parmaklarımı hafifçe bastırarak masaj yaptım. "Az önce Aleksei ile konuştum."

"Ah evet?"

"Ona senin Kirpi olduğunu bildiğimi söyledim. O da bana kim olduğunu söyleyemeyeceğini, çünkü ona karşı türlü tehditlerde bulunduğunu söyledi."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "İspiyoncu. Ona neredeyse hiç tehdit bile etmedim. Akıllı hiç kimse isteyerek Kirpi'ye karşı gelmez."

Kıkırdadım ve yanağından öpmek için yaklaştım. "Tehlikeli hacker'ım."

Mary Margaret yeni çikolatalı dondurmaya soya sosu eklediğinde, kız hayal kırıklığıyla tiz bir çığlık attı.

Yanına hafifçe dokundum. "Hey, belki de bu iyi bir şeydir." Sienna'nın bakışları lazer ışınları fırlatacak kadar güçlüydü. Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim, özür dilerim. Sadece cesaretlendirmeye çalışıyordum."

“İşte sorun bu! Mary Margaret’in cesaretlendirmeye ihtiyacı yok!” diye homurdandı ve koltuğa geri yığıldı. “C0zyBrODeezNuts’ı asla yenemeyeceğim.”

“Onu yakalayacaksın bebeğim. Hiç şüphem yok.” Çenesini okşadım ve öpmek için yaklaştım. Geri çekildiğimde derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım. “Aleksei bana başka bir şey daha söyledi. Dün sana mesaj

atmış, Ruh Yiyici'yi bulmasına yardım edip edemeyeceğini sormuş ve sen de hayır demişsin.”

Sesim yumuşak olsa da Sienna gerildi. "Devam etmemi isteyeceğini düşünmemiştim."

Gözlerimi kırpıştırdım. Söyleyeceğini hiç beklemiyordum. "Yani... senden siber saldırıları bırakmanı isteseydim, bırakır mıydın?"

Omuz silkti.

Aslında Sienna'nın siber saldırılara devam etmesini istemiyordum, ama ne yapayım? Aleksei bana Kirpi'nin yaptığı efsanevi şeylerden bazılarını anlatmıştı; mafya babalarını, milyarderleri ve hatta güçlü hükümet yetkililerini bile, seks ticaretiyle ilgili herkesi alt etmek de dahil. Karımı durdurmak için her şeyi yapacak dünyadaki yozlaşmış, kötü adamların sayısı beni dehşete düşürdü. Ama hiçbir lanet olası evrende Sienna, bir adam istedi diye tehlikeli bir şeyi yapmayı bırakmayı asla kabul etmezdi.

“Neler oluyor, malyshka?” Baş parmağımla çenesini okşadım. “Konuş benimle. Lütfen.”

Kahverengi gözleri gözlerime dikildi. "Vay, lütfen dedin."

"Evet. *Lütfen* ."

Alt dudağı titriyordu. Çenesini sıktı ve bakışlarımdan kaçındı, ama tutmaya çalıştığı gözyaşlarını gördüm. "Asla tersaneye gitmemeliydim."

Onu kollarıma sarıp teselli etme içgüdüme karşı koydum. Bunu dışa vurması gerekiyordu, bu yüzden bekledim.

“Kızımızın güvenliğini riske attım,” diye fısıldadı. “Ya ben yaralansaydım? O da yaralanırdı.” Gözlerinden yaşlar süzüldü. Çelişkili duygularımla boğuşurken baş parmağımla gözyaşlarını sildim. Orada olmasından nefret ediyordum, o silah seslerini duymayı bırakamıyordum, ona zamanında ulaşamayacağım korkusu göğsümde zonluyordu.

"Neden yaptın?" diye sordum.

“Aklıma sadece o çocuklara yaptıklarının geldiğini düşündüm.” Elimi sıkıca kavradı. “Sana yaptıklarını da. Bebeğimiz için daha güvenli bir dünya yaratmak istedim ama yeterince düşünmedim. Çok dürtüselim. Ya berbat bir anne olursam?”

Bu sefer onu kendime çekme isteğime karşı koyamadım. Onu kucağıma yan yatırdım, bir kolumu sıkıca sırtına doladım, diğer kolumla da karnını tuttum, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

“Şşş. Benim için derin bir nefes al. Kendini hasta edeceksin.” Ellerimle yüzünü kavradım. “Harika bir anne olacağından hiç şüphem yok. Yani,

oğlun için zaten öylesin.” Ayaklarının dibinde uyuklayan Vovk'u işaret ettim. Ona marketten aldığım gurme biftekleri yedirdiğimden beri tembellik ediyordu.

Bana isteksiz, gözleri yaşlı bir gülümseme verdi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ya benim yargılarıma güvenilemezse?"

“Kendine çok yükleniyorsun. Keşke tersaneye gitmeseydin, çünkü senin yaralanma düşüncesi beni kahrediyor. Ama neden yaptığını anlıyorum ve kendini güvende tuttun.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. “Son birkaç ayda ikimiz de bir sürü kötü karar verdik, ama bundan sonra birlikte karar verebiliriz, değil mi?”

Gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırdı. "Birlikte kötü kararlar alabilir miyiz?"

“Ne? Hayır, yani… kahretsin, şimdi kafam karıştı. Bildiğim tek şey, senin harika ve nazik biri olduğun ve babalık konusunda en ufak bir fikrim olmasa da, Matteo Rossi yapabiliyorsa ben de yapabilirim. Hem de daha iyisini.”

Güldü ve bu dünyanın en güzel sesiydi. "Mafya adamları çok saçma."

"İyi ki Bratva'nın lideri benim."

Başını omzuma yasladı. "Aleksei'ye yardım etmeli miyim sence?"

Parmaklarımı kolunda yukarı aşağı gezdirdim. "Hayır."

"Bir dakika, ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

Derin bir iç çekerek yanağını okşadım. "Bu saçmalıkların hiçbirine karışmanı istemiyorum ama Aleksei'ye yardım etmek istediğini düşünüyorum. Ve Ruh Yiyici'yi bulmak için en büyük şansımızın sen olduğunu biliyorum."

Yanakları hafifçe pembeleşti.

Dizüstü bilgisayar ekranındaki hareket dikkatimi çekti. Mary Margaret'in dondurma dükkanının masalarında dans ettiğini görünce kahkaha attım. "İşletme yönetmeye pek uygun biri olduğundan emin değilim."

Sienna inledi. "Umutsuz bir durum."

"Pes etme," dedim, yanağından hızlıca bir öpücük kondurarak. Bilgisayara daha da yaklaştım. "Bir şey deneyebilir miyim?"

Kaşları çatıldı. "Şey, emin misin?"

Mary Margaret'ın kişilik ayarlarını inceledim ve oyuna dönmeden önce yaptığım değişiklikleri kaydettim. Sienna, Mary Margaret'ın üç yeni dondurma çeşidi hazırlamasını ağzı açık izledi: keçi peynirli çilekli

balzamik, çikolatalı fındıklı çarkıfelek meyveli dondurma ve sıcak ballı şeftalili krema.

"Bu da neyin nesi? Anlaşılan çift hayat yaşayan tek kişi ben değilmişim."

Gülümsemem son derece kibirliydi. "Bir oyun forumunda okudum ki, yenilebilir benzersiz yemek kombinasyonları elde etmek için karakterin özerkliğini, yaratıcılığını ve lezzet profilini aynı anda artırmanız gerekiyormuş."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Ne zamandan beri CozyScape oynuyorsunuz?"

"Neden bu kadar çok beğendiğini görmek istedim."

Gözlerimin içine derinlemesine baktı, parmaklarını yavaşça çenemde gezdirdi ve beni öpmek için kendine çekti. İnledim ve hemen öpüşmeyi derinleştirdim, kendimi onun tatlılığında ve dudaklarının sıcaklığında kaybettim. Parmakları tişörtümün içinde kıvrıldı. Kalçasını avuçladım, sertleşmiş penisim uyluğuna bastırıyordu. İçine girmek, penisimin etrafında boşalmasını hissetmek istiyordum ama bu hakkı henüz kazanmamıştım.

Nefes nefese, birbirimizden ayrıldık.

“Peki…” Dudakları çeneme hafifçe değdi. “Şehrinizi göreyim.”

Güldüm. "Yeter ki çok sert eleştirmeyin."

63

DIMITRI

"ARTIK ÇALIŞMAYI BIRAKMA VAKTİ GELDİ, KIZIM."

Sienna bakışlarını bilgisayar ekranından ayırıp bana sevimli bir kaş çatmasıyla baktığında dudaklarım kıvrıldı. "İncelemem gereken bir şey daha var."

Bu sabah ilk iş olarak Aleksei ile telefonda konuşmuş ve o zamandan beri Ruh Yiyici'yi avlıyordu. Onu güvenlik kameralarından izlerken bu tür tek odaklılığını görmüştüm, ama bunu bizzat yaşamak farklıydı. En azından onu yemek yemeye ve ara vermeye zorlamak için buradaydım.

Başımı salladım. "Bir saat önce de aynısını söylemiştin."

Baykuş gibi bir ifadeyle bana baktı ve "Bir saat önce miydi?" diye sordu.

Kanepede yatan bedenini çevreleyip alt dudağını ısırdım. "Tam olarak altmış iki dakika."

Dizüstü bilgisayarını kapattığımda itiraz edercesine tiz bir ses çıkardı.

“Ama çok yaklaştım. Yemin ederim, cevap *tam* ulaşamayacağım kadar uzakta. Bana bir saat daha verin lütfen—”

Onu bir öpücükle susturdum. "Güzel deneme bebeğim. Dinlendikten sonra daha iyi anlayacaksın." Dizüstü bilgisayarını alıp sehpanın üzerine koydum. "Ve şu anda sana sarılmam gerekiyor."

Homurdandı ama koltuğa yanına oturup onu kucağıma çektiğim anda hemen göğsüme yaslandı.

"Aleksei'ye çalışmayı bırakıp sana sarılması gerektiğini söylemeyeceğine eminim."

Kıkırdadım ve parmağımı büzülmüş alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Böyle bir şey yaşadığımı söyleyemem."

"Muhtemelen en iyisi böyle oldu. Sarılmak istediği başka biri var."

Kaşımı kaldırdım ama o konuyu uzatmadı ve ben de ev halkımın aşk hayatına burnumu sokmaya niyetli değildim.

Derin bir nefes aldı ve elimi tutarak avucumu karnına bastırdı; tam o sırada hafif bir tekme hissettim. "Bugün çok fazla tekme atıyor. Sanırım karnı daralıyor."

"İnanılmaz, doğum tarihin iki hafta sonra."

Yüzünü boynuma gömdü ve tişörtümü sıkıca kavradı. "Bana hatırlatma."

Yüzümdeki endişeyi görmesin diye başının tepesine bir öpücük kondurdum. Sofiya bana sürekli doğum ve doğum partnerine nasıl destek olunacağı hakkında makaleler gönderiyordu ama bunlar beni çok korkutmuştu. Çok korkunç şeyler olabilirdi.

“Harika işler başaracaksın. Ve ben de senin yanında olacağım.”

İçini çekti. "Şu an bunu düşünmeyeceğim."

"Tamam bebeğim," diye mırıldandım.

Bebeğimizin tekrar tekmelemesini dileyerek parmaklarımı karnında yukarı aşağı gezdirdim. Çok şey kaçırmıştım ve şimdi hamileliği neredeyse sona ermişti. Geriye kalan her deneyimi doyasıya yaşamaya kararlıydım.

“Sen—” Sorum boğazımda düğümlendi. Kahretsin. Kaygı duyma yeteneğimin benden tamamen yok edildiğini sanıyordum, ama işte buradaydım, karımın önünde kekeliyordum.

“Neyi?” Sienna’nın parmakları saçlarımın arasından geçti ve beni anında rahatlattı.

“Kızımız için isim düşündünüz mü?”

Gülümseyerek yukarı baktı, ama sonra alt dudağı titremeye başladı. İki elimle yüzünü kavradım. "Ne oldu?"

"Bunu söylediğini duymak çok güzel. *Bizim kızımız* ... Seni asla sevmeyeceğini kabullenmeye çalıştım ama bebeğimizi sevmemen düşüncesi..."

Gözlerini sıkıca kapattı ve ben de sadece yüzüne nazik öpücükler kondurabildim. Ona verdiğim acı ve asla geri alamayacağım seçimler kalbimi sızlattı.

"Özür dilerim." Titrek bir kahkaha attı ve gözlerini sildi. "Sen çok tatlısın, ben de ağlamaktan perişan haldeyim. Ama soruna cevap vermek

gerekirse , aklıma birkaç isim geldi."

"Benimle birlikte her zaman dağılabilirsin." Kaşlarımı çattım. "Ama senin ağladığını görmek hoşuma gitmiyor."

Gülerek beni öptü. "Normalde bu kadar duygusal değilim. Hamilelik hormonları çok çılgın. Ama Rusça bir isim düşünüyordum. Ona bütün sevimli takma adları vermek istiyorum. Benim ismimin sevimli versiyonları yok."

“Muhafızların uydurduğu Sienochka hariç.” Sevimliydi ama içimdeki sahiplenici canavar, bu ismi adamlarımın uydurmuş olmasına içerledi. Elimle yanağını okşadım. “Sana takma isim vermeyi ihmal mi ettim, Malyshka?”

"Sadece şunu söylemek istedim, daha fazlasına da itiraz etmezdim," dedi kibar bir tavırla.

Gülümsememi omzuna bastırdım. "Bunu aklımda tutacağım." Dudaklarımın boynunda gezinen bir çizgiyi öpmesini engelleyemedim. "Hangi Rus isimlerini seversin?"

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle sehpanın üzerindeki telefonunu kaptı.

Notlar uygulamasını açtığında güldüm. "Aa, *belki* aklına birkaç isim gelmiştir?"

Gözlerini devirdi ama bu benim kahkahamı daha da artırdı. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmuş muydum?

“Sveta ve Polina bana bazı fikirler konusunda yardımcı oldular ve ben de favorilerimden birkaçını belirledim: Katya, Zoya ve Liliya.”

Nefesim kesildi ve parmaklarım karnının üzerinde donup kaldı. "Öyle mi?"

“Evet. Katya ve Zoya gerçekten çok tatlılar, ama aklıma hep Liliya geliyor. Polina, ona Lilya veya Lilochka takma adlarını verebileceğini söyledi. İsmin anlamı *zambak* ve annemin en sevdiği çiçekti.” Gözleri tekrar doldu ve yutkundu. “Hamileliğim boyunca annemi çok özledim. Keşke ona sorular sorabilsem ve tavsiyelerini alabilsem diye düşünüyorum.”

"O öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"On bir."

"Çok üzgünüm canım. Annen ve baban aynı anda öldürüldü, değil mi?"

“Evet ve hayır.” Dudaklarını ısırdı. “Olay olduğunda Matteo ile evdeydik. Film izliyorduk ve silah seslerini duyduk.”

Küfür ettim. "Bunu asla duymamalıydın, bebeğim."

“Senin yaşadıklarınla kıyaslandığında hiçbir şey değil—”

“Hayır. Karşılaştırma yapma. Ya kızımız bizi böyle kaybetseydi? Korkunç olurdu.” Başparmağımla kaşlarının arasındaki endişeli çizgiye dokundum. “Bunun olmasına asla izin vermem. Kızımız iki sevgi dolu ebeveynle büyüyecek.”

"Söz?"

“Evet. Söz veriyorum.” Başını omzuma yasladı ve ben de saçlarındaki buklelerle oynadım. “Sonra ne oldu?”

“Matteo ve ben evimizin altındaki yeraltı tünellerinden çıktık, ama Matteo yalnız olsaydı ofise koşup amcamla savaşabilirdi. Onlardan biri hâlâ hayattaydı ve onu kurtarabilirdi. Ama bunun yerine beni kurtardı.”

Yüzünden suçluluk duygusu okunuyordu; taşıması gereken bir suçluluk duygusu değildi bu.

“Onun bunu yaptığına çok sevindim. Anne babandan herhangi birini kurtarabileceğinin garantisi yoktu ama neredeyse kesin olarak o sırada ölecekti. Ayrıca”—burnunun ucuna bir öpücük kondurdum—“sen kurtarılmaya sonsuz değersin.”

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hiç şüphe yok. Sadece kendiniz olarak dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz ve bu, yaptığınız inanılmaz şeyleri ve siber saldırılarınızla kurtardığınız hayatları hesaba katmadan bile böyle."

Elimle dokunuşuma karşılık verdi. "Bana karşı oldukça takıntılı gibisin."

“Öyleyim.” Dudaklarım onunkilere değdi ve o yumuşadı, dili ağzımın kenarını okşadı. Kendimi zorlayarak biraz geri çekildim. “Ahmaklık ettim.”

Başını yana eğdi, ben de devam ettim.

"Sen ve ben annelerimizi hemen hemen aynı yaşlarda kaybettik, ama ben kalbimi aşka kapattım, seninki ise sonuna kadar açık kaldı."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. “Benim kardeşim ve Gianna'm vardı, sonra da arkadaşlarım ve güvenim. Sen bunların hiçbirine sahip olamadın.” Nazik sesi ve yanağımdaki sakallara dokunan parmaklarının hafif dokunuşu, acıyan kalbimi yatıştırdı. “Ve sen kız kardeşlerini, Polina'yı ve Sveta'yı seviyorsun. Maxim, Aleksei, Sergey ve Vovk'u da.”

Uyuyan hayvana öfkeyle baktım. "Hain."

Güldü. "Hain mi?"

"Vovk seni benden daha çok seviyor."

"Şey, ona hiç yağmurluk ya da kazak almadın. Ayrıca, eminim ki en çok bebeği seviyor."

“Küçük kızımız. Liliya.”

"Evet?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Liliya annemin adıydı."

Sienna'nın gözleri yaşlarla doldu, ama yüzündeki yumuşak gülümseme, şimdiye kadar gördüğüm en ışıl ışıl şeydi. "O zaman mükemmel. Bizim Liliya'mız."

64

SİENNA

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE, Dimi gecenin son çevre kontrolünü yaparken, banyo aynasında çıplak vücuduma baktım. Dokuz ayın ne kadar çabuk geçtiğine inanamıyordum. Yan döndüm ve yuvarlak bebeğim Lilya'yı okşadım. Hamilelik kesinlikle özlemeyeceğim bazı değişiklikler getirmişti: sürekli tuvalete gitme ihtiyacı, mide yanması, karaya vurmuş bir balina gibi görünmeden koltuktan kalkamama ve markette en sevdiğim dondurma yoksa ağlama isteği. Ama sevdiğim başka şeyler de vardı. Bebeğim Lilya'ya ne kadar yakın hissettiğim, vücudumun yaptıklarından duyduğum gurur ve harika göğüslerim ve parlak saçlarım.

Başparmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Bütün akşamı Dimi ile kanepede sarılarak, uzun öpüşme seansları arasında gelecekle ilgili hayaller kurarak geçirdiğim için şişmişlerdi; bu da beni ıslak iç çamaşırları, ağırlaşmış göğüsler ve her şeyi 13 yaş üstü izleyici kitlesine uygun tutmaya çalışan aşırı kibar bir kocayla baş başa bırakmıştı.

Kocamla tekrar yakınlaşmak beni hâlâ biraz tedirgin ediyordu. İlişkimizi hâlâ inşa ediyorduk ve birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Ama onun dürüstlüğü ve kırılganlığı, ayrıca güvenli evde bana gösterdiği ilgi ve saygı... aramızdaki kırılgan güveni onarmıştı.

Üstelik, o gün saçlarım olağanüstü güzeldi, kalçam özellikle sevimli görünüyordu ve azmıştım.

Yatak odasının kapısının kapanma sesini duydum. Gösteri başlamıştı. Saçlarımı son bir kez düzelttikten sonra banyodan çıktım. Dimi, çekmecenin içini karıştırırken başını kaldırdı ve çıplak bir şekilde duvara yaslanmış halimi görünce şaşkınlıkla iki kez baktı.

"Tişört ister misin?" diye hırıltılı bir sesle sordu ve tişörtü bana uzattı.

“Sence tişört giymem gerekiyor mu?” Kalçalarımı daha da sallayarak yaklaştım. Parmak uçlarımla göğsümün üst kısmını okşadım, meme uçlarımın etrafında daireler çizdim. “Üzerimi örtmek ister misin, kocam?”

İnledi ve yumruğunu yüzüne bastırdı, gözlerini sımsıkı kapattı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Malyshka?"

“Hımm, hayır.” Elimle göğsünden aşağı doğru, gittikçe aşağı indim ve sonunda eşofmanının üzerinden penisini kavradım. “Kesinlikle bunu istemiyorum.”

Geriye doğru sendeleyerek bir adım atarken titrek bir nefes verdi. Kalbim sıkıştı ve sonunda uzattığı tişörtü alma isteği duydum.

"Bana öyle bakma," dedi, kaşları acıyla çatılmıştı. "Seni ne kadar çok istediğimden asla şüphe etme. Bunu ne kadar çok istediğimden. Ama affını hak etmiyorum. Ellerimin sana dokunmasına bile izin vermemelisin."

“Dimi.” Ellerini avuçlarımın içine aldım, boğuk bir ses çıkarırken bile sıkıca tuttum. “Bu senin taşıman gereken bir suç değil.”

Başını salladı ama ben daha da sıkı tuttum. "Sence baban hiç böyle hissetti mi? Acı ve pişmanlıkla dolu?"

Yüzünde acı bir ifade belirdi. "Asla."

“Hayatımın tamamını tehlikeli adamların arasında geçirdim, bu yüzden onun gibi adamların cesur veya güçlü olmadığını söylediğimde bana güvenin. Onlar, kendilerini büyük hissetmek için şiddete başvuran korkak küçük çocuklardır. Savunmasız insanları, tam da karşılık veremeyecekleri için işkenceye maruz bıraktı. Annenizin ilişkilerinde hiçbir güç kaynağı yoktu. Ona saldırdı, savunmasızlığını istismar etti.”

"Ben de sana aynı şeyi yaptım."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Şey... denedin işte."

“Ne demek istiyorsun—”

“Bu ilişkide güç sende. Sen Pakhan'sın ve bir erkeksin. Bu otomatik olarak ilişkimizde bir güç dengesizliği yaratıyor. Ama şimdi beni tanıdığına göre, hâlâ bu ilişkide savunmasız olanın ben olduğumu mu düşünüyorsun? Karşı koyacak gücüm yok mu?”

Gözlerinde bir anlık anlayış belirdi ve sessizce kıkırdadı.

“Senin paran var,” diye ekledim. “Ama benim daha çok var. Tehlikeli adamlara komuta ediyorsun... ama bana zarar vermelerini emretsen, emirlerini yerine getireceklerinden emin misin?” Cevabına kendimi

hazırladım. Bu bir riskti—adamlarının benim için ona karşı gelebileceğini ima etmek—bu yüzden Dimi'nin geniş gülümsemesi beni şaşırttı.

“Seni çok seviyorlar, *Sienochka* .” Ellerini benimkilerden çekip kalçalarıma koydu. Parmak uçları tenime saplandı, sıkı ve sahiplenici bir şekilde. “Seni kraliçe yapmak için beni anında devirirlerdi.”

Dudaklarımı büzdüm. "Bundan pek emin değilim."

Başını salladı. "Hele ki şu lanet olası Kirpi'nin rejimleri devirebilecek kadar çok dostu var dünyada. Forumdaki insanların seni nasıl gördüğünü tam olarak anlamadığını düşünüyorum."

“Seni affetmekten korkuyorum,” diye fısıldadım. “Ama... sanırım denemeye hazırım. Seni istiyorum, Dimi.”

“Kendimi asla affetmeyeceğim.”

Başımı salladım. "Bu ilişkinin yürümesi için bunu yapmalısın. Aramızda böyle bir şeyin kalmasına izin veremeyiz. Belki de affedilmeni sağlayacak bir şey yapabilirsin." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve sertçe çekiştirdim.

Üşüdü. "Nasıl?"

“Teslimiyet yoluyla.” Parmağımla boğazının üst kısmına dokundum, yutkunmasını hissettim. “Bana teslim ol, Dimochka,” dedim, internette bulduğum isminin küçültülmüş halini kullanarak. “Dizlerinin üstünde tövbe et ve affını kazan.”

Sözümü bitirmeden önce dizlerinin üzerine çöktü. Kalçalarımı okşadı, alnını karnıma yasladı. "Moya tsaritsa." *İmparatoriçem* . "Sana acı çektirdiğim için çok özür dilerim. İhtiyacın olan ve hak ettiğin adam ve koca olamadığım için ve tüm istediğim sana yakın olmakken seni bu aylarda yalnız bıraktığım için. Bir daha asla, söz veriyorum. Sana ulaşmak için ateşin içinden bile geçerim. Affını kazanmak için hayatımın geri kalanında dizlerimin üzerinde kalacağım."

Dimi'nin sözleri, uzun zamandır taşıdığım yaraları yeniden bir araya getirirken kalbim sızladı. Fazla olduğum, ilgiye layık olmadığım, sonsuza dek kenara itilmeye mahkum olduğum korkuları...

"Paris'teki o ilk geceden beri beni tamamen ele geçirdin," diye devam etti. "Affını hak etmiyorum ama yanında olma şerefine nail olmak için tüm dünyayı verirdim."

Gözlerim yaşlarla doldu, ama bunlar rahatlama ve minnettarlık gözyaşlarıydı. Elini uzatıp gözyaşlarımı sildi.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

“Evet.” Cevabı anında geldi. Hiçbir tereddüt, hiçbir belirsizlik yoktu. Bu bana kendimi güçlü hissettirdi.

Ellerini yanlarımda gezdirdi. "Şimdi benimle istediğini yapacak mısın, hanımefendi?"

Başımı salladım ama cesaretim biraz kaçmıştı ve tereddüt ettim. Şimdi ne yapacaktım? Son derece sınırlı cinsel deneyimlerimin tamamında Dimi kontrolü ele almıştı.

Elleriyle kalçalarımı yoğururken kıkırdadı. "Şimdi sakın vazgeçme."

Kaşlarımı çattım. Gerçekten de bunu *mu* söyledi?

Yüzünü vajinama bastırdı ve boğazımın arkasından bir protesto sesi çıktı. Saçlarını kavradım, başını geriye doğru eğerek karnımın etrafında bakışlarıyla buluştum. Acıdan inledi, gözleri tahrikle parladı.

"Beni tatmak mı istiyorsun?" diye sordum.

"Evet." Sesi ihtiyaçtan dolayı alçaktı.

Parmak ucuyla boğazının üst kısmında bir çizgi çektim. "Öyleyse yalvar."

“Kahretsin,” diye inledi, gözleri titreyerek kapandı. Tekrar açıldığında, gözleri ateş gibi yanıyordu. “Lütfen. Lütfen beni bu acıdan kurtar ve seni tatmama izin ver.”

Yanaklarım kızarmış, meme uçlarım sızlıyordu ve çaresiz olan bendim ama ondan bir şey daha istiyordum. Saçlarını tekrar kavradım. "Söyle bana, kimin vajinasını istiyorsun?"

Kaşları çatıldı, ama ne sorduğumu anlayınca kafasındaki karışıklık hızla geçti. " *Sienna* . Kraliçem. Her şeyim. Her zaman sadece sen oldun."

Ne Emma, ne de Declan. Sadece Sienna ve Dimitri, tüm bu karmaşanın içinde birlikte.

Omuzlarımdaki gerginlik kayboldu ve gülümsedim. "Benim Dimochka'm."

Aramızdaki boşlukta derin ve ağır bir şey uzanıyordu; her ikimiz de hissettiğimiz duygularla doluydu, kelimeleri söylemeye hazır olmasak bile.

Daha da yaklaştı, ama bu sefer ona başımla onay verdim. Verdiği gülümseme nefes kesiciydi. Ellerini bacaklarımda gezdirdi, kalçalarımı avuçladı ve karnımı okşadı. "Kahretsin, Sienna. Sen bir tanrıçasın." İfadesi saygılıydı, sanki hayatında gördüğü en güzel yaratık benmişim gibi. Yeniden canlanan özgüven ve cinsel uyarılma bedenimi sardı, beni onun gördüğü güçlü tanrıçaya dönüştürdü.

Sırılsıklam olmuştum ama işini kolaylaştırmayacaktım, bu yüzden yüzünü vajinama bastırıp derin bir nefes aldığında, içimden bir 'tsk' sesi çıkardım ve onu ittim. "Soyun bakalım."

Hemen ayağa kalktı ve tek eliyle yavaşça tişörtünü çıkarır gibi yaparak geniş, kaslı göğsünü, belirgin karın kaslarını ve aşağı doğru uzanan hafif tüylerini ortaya çıkardı... Benim açıkça bakışlarıma karşılık dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve vakit kaybetmeden eşofmanını da çıkararak arzuladığım kalın, kızıl penisini gösterdi. Elini sert bir hareketle penisinin üzerinde gezdirdi ama ben başımı salladım.

"Ne zaman zevk alacağınıza ben karar veririm."

Küfretti ama ellerini yanlarında yumruk yaptı.

İçimde bir güç heyecanı hissettim. "Güzel. Şimdi, yavaşça arkana dön."

Sırıttı ama itiraz etmedi. Sıkı, yuvarlak kalçalarına hayranlıkla inledim. Karnım belinin alt kısmına değene kadar öne doğru bir adım attım. "Kıpırdama," diye mırıldandım.

Hareketsiz kalma çabasıyla kasları dalgalanıyordu. Ellerimi omuzlarında gezdirdim, sırtındaki her bir yara izini takip ederek aşağı indim, sonunda kalçalarını avuçlayıp her iki kalçasını da sıkıca sıktım.

İnledi. "Kahretsin, bebeğim."

Sırıttım ve duvara yaslanarak geri çekildim. "Arkana dön ve dizlerinin üzerine çök."

Döndü, göz temasını yoğun bir şekilde koruyarak dizlerinin üzerine çöktü. Penisi karnına çarptı ve yalamak istediğim bir ön meni izi bıraktı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Seni iyi hissettirmek istiyorum, kızım. Affını kazanmak için bana bu şansı ver."

Parmaklarımı sert çenesinde gezdirirken mırıldandım. "Tövbe edebilirsin."

Hiç vakit kaybetmedi. Hızlı bir hareketle uyluklarımı kavradı ve bacaklarımın arasına girdi, omuzları bacaklarımı onun etrafında iyice açmaya zorladı. Diz çöken o olabilirdi, ama o yavaşça kalçamdan klitorisime kadar beni yalarken, göğsümden bir inilti koparırken tamamen onun insafına kalmıştım. Bunun ne kadar gerekli olduğunu fark etmemiştim —dokunuşuna, bağlılığına, ilgisine. Keşke onu izleyebilseydim, ama karnım buna engel oluyordu. Yine de, ne yaptığını görememenin duyularımı daha da keskinleştiren bir yanı vardı.

Artık daha fazla alaya dayanamayacakken, dilini içime soktu. İçim zevk kıvılcımlarıyla doldu ve inleyerek sırtımı kamburlaştırdım. Kocam açlıktan

ölmek üzere olan bir adam gibi benden içerken, kocaman elleri kalçalarımı kavrayıp beni ona açık tutarken, orgazmım *tam da* ulaşamayacağım bir noktadaydı. Saklanacak yer yoktu, kendimi koruyacak bir yol yoktu, ama hissettiğim tek şey korku değil, coşkuydu.

“Daha fazla!” diye bağırdım. Kalçalarım öne doğru kıvrıldı, daha fazla baskı, daha fazla sürtünme, *her şeyden daha fazlasını istiyordum.* “ *Dimi* .”

"Blyat. İşte bu, bebeğim. O tatlı amını yüzüme sür. Benden ne istiyorsan al."

Dili klitorisimi okşadı, zevkimi doruk noktasına kadar artırdı. Bacaklarım titredi, sırtımdan terler süzüldü ve iki kalın parmak içime girdi. Dimi beni tutarken, daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun bir orgazm bedenimi kasıp kavurdu. Serbest düşüşteydim, tamamen kendimi kaybetmiştim.

Bacaklarım titredi ve Dimi beni göğsüne sıkıca bastırdı, dağılmamı engelledi. Kollarımı ona doladım ve tenindeki vanilya kokulu vücut yıkama jelinin hafif kokusunu içime çektim. Zihnim dağıldı ve huzurlu dalgalara teslim oldum, tamamen mutluydum. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Bu, kocamın kollarında güvende olacağım bir ömrün başlangıcı gibiydi.

Dimi Rusça tatlı sözler mırıldandı ve yüzüme nazik öpücükler kondurdu. Hareketlerinde hiçbir acele yoktu, sanki beni sonsuza dek böyle tutmaktan tamamen memnunmuş gibiydi.

Tırnaklarımı sırtında gezdirdim. "Beni yatağa götür, Dimochka."

“Evet, çariçe.” Göz kırptı ve beni kollarına aldı. Beni yatağa yatırdı ve üzerime eğildi, kolları bedenimi sardı. “Beni nerede istiyorsun?”

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi ve çenesini kavradım. "Sırt üstü uzan."

Onun kalın penisi pozisyon alırken neredeyse karnına çarparken ağzım sulandı. Parmaklarımı etrafına doladım, ucundan sızan meni sıvısını topladım ve penisin tamamına sürdüm.

Kasları gerilmiş, elleri yatağın örtüsünü sıkıca kavrayarak küfretti. "Lütfen, malyshka. Lütfen, lütfen." Yalvarışını duymak, kendini tutmak için ne kadar mücadele ettiğini bilmek içimde bir güç heyecanı yarattı.

İlk orgazmım ihtiyacımı zar zor dindirmişti, bu yüzden vakit kaybetmeden üzerine oturdum ve ıslak vajinamı penisinin üzerinde sürtmeye başladım. İnlemeleri benim uyarılmamı daha da artırdı ve ucu klitorisime değdiğinde, çığlık atma sırası bana geldi. Onu içime almak için

dizlerimin üzerine kalktım, ancak koordinasyonum son derece yetersiz ve tamamen dengesizdi.

"Bana yardım edin," dedim dudaklarımı büzerek.

Yüksek sesle kahkaha attı. "Çok tatlısın." Parmak uçları kalçalarıma saplandı, beni sabit tutarken penisinin başını girişime doğru yönlendirdi. Beni orada tuttu, ıslak vajinamı tahrik ettikten sonra tek bir hızlı hareketle aşağıya bıraktı.

Ben onun etrafına gerinirken ikimiz de bağırdık. Vajinam şişmiş ve her zamankinden daha hassastı, ama hafif yanma hissi zevkimi daha da artırdı.

"Sana bak," diye haykırdı Dimi, gözleri saygıyla doluydu. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Sıkı elleri kalçalarımı yönlendirdi, beni penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi. Islaklığım üzerine damladı, her itiş zevkimi artırdı ve tam zirveye ulaştım. Yüksek bir iniltiyle nefes nefese kaldım ve o küfretti.

"Lütfen, kraliçe, gelebilir miyim?"

Karnımı iyice bastırarak ona doğru eğildim ve çenesini sıkıca kavradım. "Bu duruma bağlı. Yeterince tövbe ettin mi?"

Dudakları keskin bir nefes alışla aralandı. "Bunu yapacağımdan emin değilim. Ama eğer çariçem beni affedilmeye layık görürse..."

"Evet."

"Öyleyse hayatımı tamamen sana ait olarak geçirmekten mutluluk duyarım. Sadece sana."

Göğsüm duygularla doldu, parmaklarım saçlarına dolandı. "Öyleyse gel."

Hiç vakit kaybetmeden kalçalarımdan kavradı ve aşağıdan bana doğru sertçe itmeye başladı. Bu sefer kontrol tamamen ondaydı, beni orgazma yaklaştırırken kalçalarımı sıkıca kavradı.

"Çok güzel."

Çok yakındım. Sadece...

Başparmağı klitorisime kaydı. Zevkin doruk noktasına ulaşırken yüksek sesle çığlık attım. Penisi içimde daha da kalınlaştı ve sonra boşaldı, kalçalarını sallayarak beni menisiyle doldurdu, zevkimi uzattı ta ki kendimi tutamayacak kadar güçsüz kalana kadar. Bizi kolayca yan yana, birbirimize bakacak şekilde çevirdi.

Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu ve nasırlı parmak uçları çeneme hafifçe dokunarak içimde bir heyecan dalgası yarattı. Kollarını bana doladı, varlığı ve sıcaklığıyla beni sarmaladı.

Aramızda bir şeyler değişmişti. Az önce paylaştığımız şey, Paris'teki fırtınalı, isimsiz ilişkimize ya da birbirimizden nefret ettiğimizi sandığımız zamanki tutkulu seksimize hiç benzemiyordu. Bu farklıydı. Birlikte hiç yaşamadığımız kadar gerçekti. Artık aramızda hiçbir sır yoktu, sadece şüpheli bir şekilde aşka benzeyen bir şey vardı.

65

DIMITRI

SİENNA'NIN GÖZLERİ KAPANDI. Yüzündeki stres eriyip gitti, bir şekilde benimkini de beraberinde götürdü. Kendimi dağılmış, parçalanmış ve yeniden bir araya getirilmiş gibi hissettim. Beni affıyla dönüştürmüştü. Aldığım en kıymetli hediyeydi ve hayatımın geri kalanında ona gerçekten layık bir adam olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Sienna Ivanova. Eşim. Her şeyim.

Alnına hafif bir öpücük kondurdum ve kendimi zorla yataktan kaldırdım. Hemen inledi, sanki bir saniye bile ayrı kalmak çok fazlaymış gibi körü körüne kolunu bana doğru uzattı.

Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Ruh Yiyici ellerini bana değdirdiği andan itibaren, dokunmak tehlikeli olmuştu. İstenmeyen, acı verici bir tehdit. Ama şimdi, ona dokunmadığım her an hücrelerim isyan ediyordu.

“Şşş, hemen geliyorum, tatlım.” Yanağından öperek banyoya girdim. Hızlıca üzerimi temizledim ve bir el havlusunu ılık suyla ıslattım. Yanına döndüğüm anda göğsümdeki gerginlik azaldı. Onu temizlemek için bacaklarını nazikçe araladım, ama o küçük bir itiraz sesi çıkardı.

“Seni yakaladım,” diye mırıldandım. Dudaklarım boynundan yukarı, çenesinden kulağının içine doğru kaydı. Dişlerimle kulak memesini hafifçe çekiştirdim. “Uslu bir kız ol ve seni temizlememe izin ver.”

Bu sefer onu önüme serdiğimde, sadece şaşkın gözlerle beni izledi. Kaygan uyluklarını temizlemek için acele etmedim. Havluyla her hareketim, onu hayranlıkla izlemek için yeni bir fırsattı. Temizlendikten sonra, havluyu çamaşır sepetine attım ve eğilip güzel küçük vajinasına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Bana bakmanıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Gözlerini kırpıştırdı, gözleri daha da açıldı, kaşları çatıldı. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

“Çünkü sana bakmak bir onur. Çünkü kırılgan olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

Dudaklarını ısırdı. "Bana bakmaktan yorulmayacağınızdan emin misiniz?"

“Asla,” diye fısıldadım. Dudakları dolgun ve yumuşaktı, öptüğümde. “Aylar, yıllar ve on yıllar sonra, hala sana takıntılı olduğumda bana inanacaksın.”

Boğazıma bastırılmış hafif bir gülümsemeyle, "Tamam," dedi.

"Tamam aşkım."

66

DIMITRI

DUDAKLARI GÖĞSÜME BASTIRILMIŞ, beni uykudan uyandırıyordu. Yüzümü saçlarına gömdüm, derin bir nefes aldım. "Malyshka?"

"Onu bulduk."

Kaslarım kaskatı kesildi ve gözlerim birden açıldı; karım yüzümün birkaç santim ötesindeydi.

“Az önce ne dediniz…”

Mutlulukla başını salladı. "Onu bulduk. Ve daha da iyisi, yalnız başına."

Saçlarının yarısı, Vovk'un yüzünün resimlerinin bulunduğu bir toka ile topladığı topuzdan çıkmıştı; bu da sonunda rüya görmediğime ikna olmamı sağladı çünkü beynim asla bu kadar absürt bir şeyi hayal edemezdi.

Uyuşuk zihnimi canlandırmak için elimi yüzümden aşağı doğru ovdum. "Saat kaç? Uyudun mu hiç?"

Sienna, bıkkın bir şekilde içini çekerek dizlerinin üzerine doğruldu ve kollarını kavuşturdu. "Affedersiniz ama böyle bir keşif için hak ettiğim övgünün *neredeyse* hiçbirini almadım."

Homurdandım ve onu aşağı çekerek göğsüme yasladım. "Özür dilerim bebeğim. Beynim henüz uyanmamıştı." Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "İnanılmazsın. Dünyanın en iyi hacker'ısın." Dudaklarım yavaş ve şehvetli bir öpüşle buluştu. "Şimdi, cevap ver bana—uyudun mu?"

Gülümsedi ve burnumun ucunu öptü. "Evet, ben yaptım. Uyuyakalmış olan sensin. Saat neredeyse öğlen oldu."

"Ne?" Şaşkınlıkla komodinin üzerindeki saate baktım. Hayatımda hiç bu kadar geç uyumuş muydum?

"Artık daha iyi uyumanıza yardımcı olmak için ne yapmamız gerektiğini biliyoruz," dedi sinsi bir gülümseme ve göz kırpmayla. "Ama şu an bu önemli değil. *Onun nerede olduğunu biliyoruz.* Maxim herkesi bir araya getiriyor, böylece bir plan yapabiliriz."

Göğsümde karmakarışık duygular fırtına gibi esti, en önemlisi ise inanamama duygusu. Hayatımın büyük bir bölümünü bu canavardan kurtulmak için harcamıştım. Bu sefer gerçekten başarabilecek miydim?

"Onu nasıl buldunuz?" diye sordum.

“Bunu bir rüyada anladım.” Gözleri heyecanla parlıyordu. “Rüyamda hastanede çalışıyordum ve Ruh Yiyici benim hastamdı. Yani, yüzünü hiç görmedim ama rüyalarda bazı şeylerin nasıl olması gerektiğini bilirsiniz ya? İşte, onun olduğunu biliyordum ve tüm rüya boyunca hastanede koşuşturup ona tam olarak doğru türde bir yara bandı bulmaya çalıştım, ki görünüşe göre bir türlü bulamadım. Uyandığımda şu gerçeği fark ettim: Eğer gömdüğün adam şimdi bize gelenle aynıysa, ölü gibi görünmek için bir şeyler yapmış olmalı. Bu da muhtemelen ölümsüz olmak için de bir şeyler yapmış olması gerektiği anlamına geliyor.”

Sözleri o kadar hızlı döküldü ki, neredeyse duyamadım. Göğsümden uzaklaştı ve dizüstü bilgisayarını kaptı. Ben de yanına gittim, kolumu karnına doladım ve çenemi omzuna yasladım.

“İşte o zaman neyi kaçırdığımı anladım. Hastane kayıtları.” Bilgisayar ekranına sertçe vururken, benim takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde bir dizi elektronik tabloyu karıştırıyordu. Zekasına, kimsenin göremediği bağlantıları kurma biçimine hayran kalmıştım.

"Bu beni Moskova'da Bratva bağlantıları olan bir cerraha götürdü ve o da ona kalp pili taktı!" Omuzunun üzerinden bana baktı, kaşları beklentiyle kalkmıştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum yavaşça, belli ki önemli bir şeyi kaçırmıştım.

Yüzünü bana döndü, bacaklarımın arasına diz çökerken omuzlarımdan tuttu. "Kalp pillerine uzaktan erişilebiliyor!"

Ah. *Ooooh* . "Yani... ona erişebiliyor musunuz?"

Burnunu çekti ve bana " *Kimle konuştuğunu biliyor musun?"* diye haykıran bir bakış attı. "Zaten biliyorum," dedi başını sallayarak. "Maalesef, bir kalp pilini uzaktan patlatmanın bir yolu yok."

Dudaklarım kıvrıldı. "Evet, onlara bu yeteneği vermemeleri ilginç."

Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Gelecekte halledilecek bir şey. Ama şimdilik bir çözüm buldum. Şifreli uzaktan bağlantıya eriştim ve ayarları yeterince kurcaladım, böylece kalp pili sıfırlanmaya zorlandı ve ona bir uyarı gönderdi.” Son yapboz parçasını yerine koymaya hazırlanırken gözleri parıldadı. “Tahmin edin bakalım, bu sabah Chicago'daki bir kalp kliniğine arabayla giderken kameraya yakalanan kimdi?”

Küfür ettim ama gülümsememi silemedim. "Benim kurnaz küçük bilgisayar korsanım."

“Benim! Neyse, doktor muayenehanesinden çıktıktan sonra yerini tespit etmek kolay oldu. Buradan çok uzak olmayan terk edilmiş bir binada kalıyor.” Dizüstü bilgisayarını tekrar eline aldı ve bir harita açtı, ekranı bana göstermek için göğsüme sokuldu. “Tam orada.”

Sebebini anlamadan önce midem bulanmaya başladı. Yavaşça parmaklarımı dokunmatik yüzeye götürdüm ve uzaklaştırdım. Sıcak ve soğuk dalgalanan tenimde ter batıyordu.

“Dimi?” Sienna’nın parmakları yüzümün yan tarafını okşadı. “Sorun ne?”

Boğazımı temizledim, gözlerimi haritadan, o yerden uzaklaştırmaya zorladım. "Depo işte." Sesim çakıl taşı gibi pürüzlüydü.

“Depo mu? Yoksa…”

"Evet. Öldüğü yer."

Sienna derin bir nefes aldı ve beni sıkıca kucakladı. "O iğrenç bir herif."

Gözlerim kapandı ve sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Ona sıkıca sarıldım, boğulmuş ciğerlerimden hava çekmeye çalıştım.

“Gitmenize gerek yok,” diye mırıldandı. “Maxim, Matteo ve Ronan’ın gönderdiği askerler de dahil olmak üzere tüm Bratva adamlarını topluyor. Onlar gidebilirler. Ruh Yiyici, Rusya’da bir zamanlar sahip olduğu ittifakları asla geri kazanamadı. Tersanede yalnız olması bana garip gelmişti, ama gerçekten buraya kendi başına geldiğini düşünüyorum. Muhtemelen bu yüzden bu kadar uzun süre saklanabildi. Ordusu yok. Herhangi bir güç hamlesi yapmadı.”

Onun söylemediği sözleri ben tamamladım. *Buraya sadece senin için geldi.* Yoksa neden hesaplaşmamız için özellikle bu yeri seçsin ki? Ama deponun yerini veya geçmişimle olan önemini nereden bilebilirdi ki?

Bakışlarını onun gözlerine çevirmek için geri döndüm. Çok güzeldi. "Gitmem gerek, Malyshka." Saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Onu ben bitirmeliyim. Göğsünü paramparça edene kadar asla rahat etmeyeceğim."

Dudakları inceldi, dişleri alt dudağını çekiştirdi ama itiraz etmedi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Onu cehenneme geri gönderecek kişi olmak için.

"Ya ben de sizinle gelsem? Arabada kalırım," diye ekledi başımı salladığımda hızla. "Ama böylece, gözetimle ilgili bir şey olursa ya da her neyse, yardımcı olabilirim."

“Hayır.” Çenesini hafifçe kaldırdım ve yumuşak bir öpücük için yaklaştım. “Burada, güvende, bir korumayla kalacaksın.”

Burnunu kırıştırdı ve kendimi tutamayıp burnunu öptüm. "Onu bulduğuna inanamıyorum. İnanılmazsın. Harika, güzel." Parmağımı nişan yüzüğünün üzerinde gezdirdim. "Ve benimkinin de."

"Ve sen benimsin."

67

SİENNA

Souleater'ı bulduktan sonra hissettiğim COŞKU, Maxim, Sergey ve Dimi'nin onu ortadan kaldırmanın en iyi yolunu planlamalarıyla geçen birkaç gün içinde soğumuştu. Hepsinin depoya gidip *-pat pat-* işi halletmelerini önermiştim. Dimi bana sanki birkaç tane fazladan kafam çıkmış gibi bakmıştı.

Stratejinin büyük kısmını onlara bırakmıştım; termal görüntüleme kameraları, bomba tespiti ve askerlerin kademeli olarak gelişi, hepsi de güzel bir kundaklama planı gibi unsurları içeriyordu. Zamanımı CozyScape ile geçirmiştim, ama bu gece nihayet o geceydi.

Bu geceki göreve geri sayım, üzerimizde saatli bomba gibi asılı duruyordu. Gelmesini ne kadar çok istemiş olsam da, şimdi onu korkuyla karşılıyordum. Birkaç saat sonra Maxim, Vovchyk ve benimle güvenli evde kalmaya gelecekti, kocam ise işkencecisiyle yüzleşmek için en büyük travmasını yaşadığı yere dönecekti.

Zaman geçirmek için açtığım tadilat programı çoktan arka plan gürültüsü haline gelmişti. Şu anda odaklanabildiğim tek şey, dağılmak üzere olan kocamdı.

Çenesi kasılmış, kasları gerilmiş bir halde odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Gözlerinde, kâbuslarından tanıdığım o boş bakış vardı; sanki başka bir yere ışınlanmış gibiydi. Bulunduğu yer hiç de hoş bir yer gibi görünmüyordu.

Kendimi koltuktan iterek kalktım—sanki çok eski bir varlık ya da kabız bir penguenmişim gibi istemsiz bir homurtu çıkardım—ve oturma odasını geçtim. Sadece birkaç adım uzaktaydım ki beni fark etti.

Geri çekildi, ellerini sanki bir saldırıyı savuşturuyormuş gibi kaldırdı. "Çok yaklaşma." Gözleri odanın içinde gezindi. Ne arıyordu? Acaba kendisi bile biliyor muydu? "Yapamam... Şu an kontrol bende değil. Sana zarar vermek istemiyorum."

İki haftalık birlikteliğimizin ardından aramızdaki şeylerin ne kadar çabuk değiştiğine inanamadım, çünkü artık onun beni incitmesi fikri gülünç geliyordu.

"Kendinizi böyle hissettiğinizde genellikle yaptığınız bir şey var mı?" diye sordum.

Saçını çekiştirdi, acıya bile aldırış etmedi. "Mayhem'de dövüşüyorum."

Mırıldanarak bir adım daha ileri attım. "Bu işe yarıyor mu?"

"Evet, ama seninle ringe çıkmayacağım."

Kocaman hamile karnımla onunla karşı karşıya gelmeyi hayal edip güldüm. Anında kazanırdım çünkü Dimi'nin ben orada olsaydım ringe adım bile atacağından şüpheliydim... muhtemelen sadece beni kazanan ilan edip dışarı taşırdı.

“Hayır, öyle düşünmüyordum. Yardımcı olabilecek başka bir fikrim var.” Artık ona yeterince yakındım, parmaklarımı göğsünde gezdirebilirdim. Çalmayı planladığım yumuşak siyah bir tişört giyiyordu. “Katıldığın son kavgayı bitiremedin. Başka bir şekilde rahatlama buldun, değil mi?”

Gözlerinde ateş parladı. Kavga sonrası ağzımı nasıl becerdiğini mi düşünüyordu acaba—önce arabada, sonra duşta? İçimde alevlenen arzu kıvılcımları külotumu ıslatırken bacaklarımı birbirine sıktım.

Yavaşça dizlerimin üzerine çökerken göz temasını hiç kesmedim. Küfretti ve gözlerini tavana dikti.

“Ne düşünüyorsun? Bu tekniği denemeye değer mi?” Fermuarını aşağı çektim ve iç çamaşırının üzerinden sertleşmiş penisini avuçladım.

Hafif bir iniltiyle parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Kahretsin. Beni buradan çıkar, Malyshka."

Penisinin ağırlığı elimdeydi, parmaklarımı kalın gövdesinin dibine dolarken derisi kadife gibi pürüzsüzdü. Öne eğildim, göz temasını koruyarak ucundaki meni damlasını yaladım.

"Blyat. Beni o ateşli küçük ağzına al."

Dudaklarımı aralarken sırıttım ama sadece ucunu aldım. Dilimle onu tahrik ettim, ona zevk verecek kadar yaladım ve emdim ama onu doruk noktasına ulaştırmayacak kadar.

"Sen benim kahrolası ölümüm olacaksın," diye homurdandı. "Şımarıklığı bırak ve bildiğim gibi iyi bir kız gibi sikimi al." Gözleri ateşle parlıyordu, ifadesi neredeyse öfkeliydi. Ama ben daha iyisini biliyordum.

Saçlarımı eliyle kavrayıp çekti, başımı geriye doğru zorladı. "Benim uslu kızım olmak ister misin?"

Parmaklarım uyluklarına saplandı. Ağzımı becermek ve istediği gibi boşalmak için izin istiyordu. Başımı salladım ve gözleri sıcaklıkla kısıldı.

Hiç beklemeden, penisini ağzımın içine derinlemesine soktu. Gözlerim yaşardı ve şaşkınlıktan öğürdüm. İçgüdüsel olarak geri çekildim, ama izin vermedi. Kalın penisinin ucu tam boğazımın arkasında duruyordu—nefesimi kesecek kadar derin değildi, ama öğürmemi engellemek için tamamen konsantre olmamı gerektiren noktadaydı.

“Şşş, Malyshka. İşte bu kadar. Yapabilirsin. Bana her şeyi verebilirsin.”

Öne doğru kaydım, onu boğazımın daha derinlerine doğru aldım. Boğulmamak için çaresizce, onun iyi kızı olmak için çaresizce yutkundum.

“İşte bu. Kahretsin, ağzın tam benim için yaratılmış.” Nefesimi alabilmem için biraz geri çekildi ve tekrar içeri girdi. Saçlarımı tutuşu sarsılmazdı. Ellerimi uyluklarına dayadım ve ona olan memnuniyetimden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı tam bir teslimiyet duygusuna kendimi bıraktım.

Ona ihtiyacı vardı, bana da.

Çenem ağrıyordu, dudaklarım şişmişti ve klitorisim o kadar arzuyla şişmişti ki neredeyse acı veriyordu, yine de o ağzıma ne kadar sertçe girerse, ben de o kadar rahatlamış, kendimden geçmiştim.

"Gözlerinizi üzerime çevirin."

Bakışlarım vücudunu taradı; karın kaslarının kıvrımlarında, beni kolaylıkla kavrayan iri ellerinde oyalandı, ta ki yanaklarımın kızarmasına neden olacak kadar ateşli gözlerle karşılaşana kadar.

“Bu daracık ağzını meniyle dolduracağım ve sen de son damlasına kadar yutacaksın, değil mi? Çünkü sen benimsin.” *İtme* . “Sonsuza dek.” *İtme* . “Seni asla bırakmayacağım.”

İnledim ve o da bir sürü küfür savurduktan sonra boğazıma boşaldı. Gözlerim kapanırken, dokunuşunu yumuşatarak onu yuttum. Yanağımı bacağına yasladım, vücudumdaki gerginlik eriyip gitti.

Beni kollarına çekti ve dilimde hâlâ onun tadı olmasına aldırmadan, açlıkla öptü. "Bütün hayatımı korkarak geçirdim, ama dövüş ringinde başka

hiçbir şeyin önemi yoktu. Şimdi, korkunun kaybolduğu tek zaman seninle birlikte olduğum zamandır."

Verandada birbirimize SARILMIŞ , gün batımını izliyorduk. Tatlı kızımız akşam yemeğinden sonra karnımda dans ediyordu ve Dimi ona Rusça bir şeyler fısıldıyordu.

Parmaklarımı saç derisinde gezdirdim. "Az önce ayıdan mı bahsettin?"

Bana ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı. "Bu, ormana kaçan ve büyülü bir ayı bulan bir kız hakkında eski bir peri masalı."

Omzuna bir öpücük kondurdum ve o da hikayeyi anlatmaya devam etti, yumuşak sözleriyle ve karnımı nazikçe okşayarak beni sakinleştirdi. Keşke bu anı dondurup sonsuza dek içinde kalabilseydim, ailemle birlikte, pembe ve turuncu gökyüzünün altında güvende.

"Dikkatli olacaksın, değil mi?" diye fısıldadım.

Yanak yanağımın üzerine hafifçe vurdu. "Elbette. Geri döneceğim iki kıymetli kızım var."

Birkaç saat sonra Maxim geldi. Ön kapının önünde omuz omuza durup Dimi'nin Sergey ve Ilya ile birlikte arabayla uzaklaşmasını izledik. Diğerleriyle buluşma noktasında bir araya geleceklerdi.

Maxim omzuma hafifçe vurdu. "İyileşecek."

Ağlamamak için kendimi zor tutarken dudaklarım titredi, ama ona isteksizce başımı salladım.

"Hadi gel. İçeri girelim ve bir sürü dondurma yiyelim, sen de bana CozyScape'teki son gelişmeleri göster. Köyümü ihmal ettim."

Zırhlı SUV'nin arka lambaları çoktan kaybolmuştu. Yavaşça nefesimi verdim ve arkamı döndüm. "Pekala. Köyünüzü kontrol altına alalım."

68

DIMITRI

Depoya VARMAK , cehennemin kapılarına yaklaşmak gibiydi. Karanlığa bürünmüş, önümüzde yükseliyordu. Rustik beni buraya getireli yirmi beş yıl olmuştu, ama kabuslarımda o kadar sık ziyaret etmiştim ki, sanki hiç ayrılmamış gibiydim. Yıllar içinde kaç kavga kazandığım ya da kaç kişi öldürdüğüm önemli değildi; birdenbire o çaresiz on yaşındaki çocuğa dönüşmüştüm.

Sergey arabayı park etti ve ekibimizin geri kalanı da pozisyon aldıklarını işaret etti. Aleksei'nin Ruh Yiyici'nin yerini teyit etmesini beklerken, aklım Sienna'ya kaydı. Vücudumdaki her hücre karımla aramdaki mesafeye isyan ediyordu. Bundan sonra, onun benden ayrı bir odada olmasına izin vermeye niyetim yoktu. Gerekirse, Vovk gibi onu evin her yerinde takip etmeye başlayacaktım.

Aleksei'nin sesi el telsizinden cızırtılı bir şekilde geldi. "Termal görüntüleme dronu, arka odadaki bir kişinin ısı izi dışında deponun boş olduğunu gösteriyor."

"Pozisyon al," diye yanıtladım.

Dört adam, Ruh Yiyici'nin kaçmaya çalışması ihtimaline karşı ön girişe doğru pusu kurarken, biz diğerleri tarladan arka tarafa doğru sessizce ilerledik. Bu sefer ayaklarımın altında karın çıtırtısı yoktu, içimi donduran acı bir rüzgar da yoktu.

Bu gece benim zaferimle sona erecekti.

Deponun arka tarafında sadece bir kapı vardı ve biz de silahlarımızı çekerek etrafını sardık. Derin bir nefes alarak kapı koluna ateş ettim. Paslı menteşeler üzerinde açıldı. Önce ben içeri daldım. Aleksei'nin çizdiği

planlardan bu yolu ezberlemiştim, bu yüzden dar bir koridorda koşarken adımlarım emindi ve odasının önünde kayarak durdum.

Hiç tereddüt etmeden kapı koluna ateş ettim. Sergey kapıyı tekmeleyerek açtı.

69

SİENNA

Mesanem ikinci kez beni uyandırdığında sinirli bir inilti ÇIKARDIM . Yavaşça sendeledim ve oturur pozisyona geçtim. Vovchyk başını kaldırdı ve beni tekrar banyoya götürmek için yataktan kalktı.

"Küçük kızım mesanemi trambolin sanıyor."

Vovk elimi dürttü.

“Ah, tamam. Haklısın. Ne kadar erken kalkarsam, o kadar erken tekrar uyuyabilirim.”

Tuvalete giderken telefonumu kaptım. Dimi'den herhangi bir mesaj beklemiyordum—bana ondan haber almazsam panik yapmamamı söylemişti—ama yine de çok parlak telefon ekranım kocamın güvende olduğuna dair herhangi bir güvence vermeyince kalbim sıkıştı. Gerçi saatin sabah üçü biraz geçtiğini gösteriyordu.

Tuvalette uyuyakalmamak için hızla çişimi yaptım. Vovchyk'in patileri sessizce yatağa doğru geri döndü, ama ben yatağın kenarına oturduğumda hırladı.

Damarlarımda buz gibi bir soğukluk hissettim, beni tekrar tersanedeki o karanlık koridora götürdü. Dengeyi sağlamak için bir elimi Vovk'un sırtına koyarken ellerim terledi. Onu tersaneden beri böyle görmemiştim; her kası gergin, içinden hâlâ alçak ve sürekli bir hırıltı yankılanıyordu. Maxim'in evde dolaşıyor olması ve Vovk'un buna tepki vermesi ihtimali ne kadardı?

Onun hırıltısı daha da şiddetlenip gürleştiğinde, umudum gecenin karanlığında kayboldu.

Maxim'i ararken parmaklarım titriyordu. Nefesimi tuttum, telefonu açmasını diledim ama telefon çalmadı bile. Telefonun sinyalinin olmadığını

fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Telefon ekranımın sağ üst köşesinde sinyal yoktu, sadece SOS yazıyordu. Tekrar aramayı denedim. Hiçbir şey yok. Mesaj atmayı denedim ama ulaşmadı. Son bir çare olarak Dimi'yi aradım ama yine sessizlikle karşılaştım.

Vovk'un ilk hırıltısında küçük bir kaya parçası gibi olan korku, şimdi midemde ağır bir kaya parçasına dönüşmüştü. Yavaşça komodinin çekmecisini açtım ve tabancamı çıkardım. Daha fazla gürültü çıkarmak istemediğim için çekmeceyi kapatmaya zahmet etmedim. Dinlemeye çalışırken sırtımdan terler süzülüyordu. Evde biri mi vardı?

Elim kapı koluna uzandı ama tereddüt ettim. Bu , *olduğum yerde kalmam gereken* bir durum muydu? Yoksa bu beni savunmasız bir hedef haline mi getirecekti? Genellikle yavaşlatılması imkansız, hızla akan düşüncelerle dolu olan beynim bomboştu.

Eh, bir şeyler yapmak, eşofmanım, tişörtüm ve tüylü terliklerimle kapının önünde durmaktan daha iyi olmalıydı. Dışarı çıkacak, Maxim'i oturma odasında görecek, Vovk'un bir şey duyduğunu söyleyecektim ve o da halledecekti.

Kapıyı yavaşça iterek açtım. Vovk hemen önüme geçti, hırıltıları devam ederken sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. Silahı daha sıkı kavradım, gölgeli koridordan oturma odasına doğru sessizce ilerlerken elimi silahı sabit tutmaya zorladım. Köşeden baktım, Maxim'i kanepede görmeyi bekliyordum ama oda boştu. Masa lambası yanıyordu ve sehpanın üzerinde yarım kurabiye olan bir tabak vardı. Sessizlik göğsüme ağırlık verdi, nefes almakta zorlanıyordum.

Oturma odasında sessizce ilerlerken parmaklarımı Vovk'un tüylerine dolamıştım, onu görünce neredeyse inleyecektim.

Ön kapı açıktı.

Kahretsin. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Maxim beni asla terk etmezdi.

Boşta kalan elimle göğsümü kavradım, bayılmadan önce nefeslerimi yavaşlatmaya çalıştım. Kendimi toplamam gerekiyordu çünkü korkunç bir şeyler ters gidiyordu.

Silahın emniyet kilidini açtım ve açık ön kapıya doğru sessizce ilerlerken duvara yapıştım.

70

DIMITRI

Odanın içinde BİR ADAM BENİ BEKLİYORDU .

Ama o, Ruh Yiyici değildi.

Panik dolu gözleri yüzlerimize tek tek kaydı. Issız bir odanın ortasında elleri ve ağzı bağlı olduğu için yapabildiği tek hareket buydu. Yaralı derisinden kan damlıyordu.

Ağzındaki bağı kopardım. "Sen kimsin?"

"Kim?" diye mırıldandı, başı yana doğru sarkmış. "Neredeyim ben?"

Küfür ettim. Bu adamın kim olduğu önemli değildi. Ruh Yiyici bize mükemmel bir tuzak kurmuştu ve ben de doğrudan o tuzağa düşmüştüm.

"Bununla başa çıkın," diye hırladım odadan fırlayıp çıkmadan önce. Nereye gitmem gerektiğini bilmek için planlara ihtiyacım yoktu. Koridorlarda ilerlerken arkamdan gelen ayak sesleri beni takip etti, ta ki ana odanın kapısına ulaşana kadar. Kapıyı çarparak açtım ve gözlerim doğrudan zeminin ortasındaki çatlak betona takıldı—annemi en son gördüğüm yer. Bu sefer beni bekleyen tek şey siyah bir uydu telefonuydu.

Ve telefon çalıyordu.

Odayı birlikte geçerken Sergey, Ilya ve Konstantin beni korudular.

Telefonu açtım ve bekledim.

Hafif bir kıkırdama tüylerimi diken diken etti. "Dimitri Ivanov. Yeniden bir araya gelmemizi büyük bir heyecanla bekledim. Keşke sizi şahsen karşılamak için orada olabilseydim, ama bu gece başka bir yerde olmam gerekiyordu."

“Dusheguby.” Ruh Yiyici'nin Rusça adını hırıldayarak söyledim, bir daha asla duyacağımı düşünmediğim o sesi duyduğumda boğazımda safra

yükseldi. “Neredesin?”

Ayaklarım yerden kesildi. Arabalara doğru koşarken adamlarım hiç soru sormadan peşimden geldiler.

“Sanırım zaten biliyorsun Mitka. Değerli eşyanı ormanın ortasında yapayalnız bırakmak oldukça sorumsuzca bir davranış. Sana daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum. Hataların beni üzüyor, ama sevgili babanın güvenli evlerini korumuş olman benim için şanslıydı.”

Göğsümü panik kapladı. Bu benim hatamdı. Çok fazla özgüven kazanmıştım. "Ondan ne istiyorsun?"

Sözler ağzımdan çıktığı an, her şeyi mahvettiğimi anladım. Çok fazla şey açığa vurmuş, Sienna'nın benim için ne kadar önemli olduğunu doğrulamıştım. Ruh Yiyici'nin kahkahası da bunu teyit etti.

“Bir askeri bebeklikten itibaren eğitmenin nasıl bir şey olacağını sık sık merak etmişimdir. Erkek çocukları terbiye etmek her zaman büyük bir tatmin sağlar, ancak bir askerin gelişiminin her yönünü kontrol etme fikrinde *cezbedici* bir şey var.”

"Eğer ona elini sürersen, kırılacak olan sen olacaksın!" diye bağırdım telefona.

SUV'nin yolcu tarafındaki kapısını hızla açtım. Sergey sürücü koltuğuna atladı, Ilya ve Konstantin ise arka koltuklara oturdular. Araba kapılarını daha yeni kapatmıştık ki Sergey hızla yola çıktı. Omzumu çevirip baktığımda diğer adamlarımın da hemen arkamdan geldiğini gördüm.

Cep telefonumu çıkardım ve Maxim'i aradım, Konstantin'e de telefonu uzattım ki onları uyarsın.

"Eğittiğim tüm oğlanlar arasında, kırılmayan tek kişi sendin," diye devam etti Ruh Yiyici, sinir bozucu derecede sakin sesiyle. "Söyle bana Mitka. Karının karnını yarıp doğmamış çocuğunu çıkardığımda, o zaman da kırılacak mısın? Belki öğreniriz... eğer zamanında buraya gelirsen."

Telefon kapandı ve ben kükredim, acı dolu ses ruhumun en derinliklerinden fışkırdı. Başımı hızla Konstantin'e çevirdim.

"Telefon bağlantısı kurulmuyor," dedi gözleri yaşlarla dolu bir şekilde. "Önce Maxim'i, sonra Sienna'yı aradım. Telefon şebekesi yok."

"Benim telefonumda da çekmiyor," diye kekeledi Ilya.

Uydu telefonunu sıkıca kavradım ve titreyen ellerimle Maxim'i tuşladım.

Al. Al.

Karşıma çıkan tek şey sessizlikti.

Konstantin'den cep telefonumu geri aldım ve Sienna'nın telefonuna yüklediğim takip uygulamasını açtım. Ekrandaki daire dönüyordu, yüklenemiyordu.

Sergey, "Bu normal bir hizmet kesintisi olabilir," dedi.

Cevap vermedim. Vermeme gerek yoktu. Sergey benimle birlikte bu dünyada büyüdü ve tesadüf diye bir şeyin olmadığını biliyorduk.

71

SİENNA

Karanlıktaki HER GÖLGESEL DEĞİŞİM beni irkiltti. Kalp atışlarım kulaklarımda bir metronom gibi çınlıyor, bu cehennem gecesine tuhaf bir müzik eşliği yaratıyordu. Dişlerimi sıkarak, Vovk'u evin yanından takip ettim, gözlerine güvenerek.

Yeni ay olduğu için gökyüzü bile bana ışık sunamadı.

Elimdeki silah titriyordu ve tekrar sıkıca kavradım. Her adımda, Maxim'in gölgelerin arasından çıkıp "Şaka yapıyordum! Yakaladım seni!" diye bağırmasını umdum.

Telefonumda hala şebeke yoktu. Hayatım boyunca polisten uzak durmak bana 911'i asla aramamam gerektiğini öğretmişti, ama belki de şimdi tam zamanıydı? Doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin olamadan aradım, ama hiçbir şey olmadı. O arama bile gerçekleşmedi.

Vovk bacağımı dürttü, ben de başını okşadım. En azından yalnız değildim. Bunu birlikte yapacaktık. Birlikte bir sonraki köşeyi gözetledik. Arka bahçenin karanlık uçurumu ve ormanın kenarı önümüzde beliriyordu.

Kendimi zorlayarak devam ettim. Yavaşça, birkaç saat önce Dimi ile oturduğumuz arka verandaya doğru ilerledik... ancak şimdi merdivenlerin dibinde karanlık bir silüet yatıyordu.

Ayaklarım yere mıhlanmış gibiydi. Bu Maxim miydi? Yoksa bir düşman mı?

Savaşmak mı, kaçmak mı?

Vovk bacağımı hafifçe dürttü ve işte o an her şey değişti. Eğer devam etmemi istiyorsa, edecektim. Titreyerek nefes aldım ve tüm gücümü ortaya koydum. Bunu yapacaktım çünkü yapmak zorundaydım. Tıpkı Arnavut

kadınlarının özgürlükleri için savaştığı gibi, tıpkı Leona'nın insan ticareti mağdurlarıyla yaptığı gibi. Şimdi onların gücünden faydalanıyordum.

Lütfen anneciğim, beni ve bebeğimi koru. Duamı evrene gönderdim, umarım duyar. *Lütfen anneciğim, beni ve bebeğimi koru.*

Karanlık şekle yaklaştım, devrilmiş bir ağaç gövdesini bir cesetle karıştırdığımı umuyordum, ama yaklaştıkça dileğim gerçekleşmedi.

"Maxim," diye kekeledim yanına diz çökerken. "Hayır, hayır, hayır."

Telefonumla uğraştım, sonunda el fenerini açmayı başardım. Gözleri kapalıydı ve karnındaki yaradan sızan kanı görünce kalbim durdu.

Bir şey bileğimi yakaladı ve son anda çığlığımı bastırdım.

“Sienna.” Maxim kolumu sıkarken sesi acıyla titredi. “O. Ruh Yiyici. Git saklan. Dimitri'yi ara.”

“Telefon çekmiyor,” diye fısıldadım. “Sizi arabaya götürmemiz gerek.”

Gözleri aralandı. Sadece bu hareket ona ne kadara mal olmuştu?

“Hayır. Git saklan. Ben iyiyim.”

Onun anlaşılmaz sözlerini duymazdan geldim. İyi olmayacaktı.

Dimi'den çaldığım en sevdiğim sweatshirt'ümü çıkardım ve Maxim'in yarasına bastırdım. Bu çok hijyenik değildi ama daha fazla kan kaybetmemeliydi. Hastaneye varana kadar dayanması gerekiyordu.

"Vuruldun mu?" diye fısıldadım.

“Sienna, uzaklaş. *Saklan* .”

"Artık bunun için çok geç." Kalın, Rus aksanlı bir erkek sesi karanlığı yarıp geçti.

Gözlerimi kaldırıp on metre ötede beliren gölgeli figüre bakmak için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Yüzü ve bedeni karanlığa bürünmüştü, yüz hatlarını seçmek imkansızdı. Silahım arkamdaki çimenlerin arasında bir yerlerde kalmıştı. Tamamen hazırlıksızdık. Kalbim sıkıştı. Yaptığım hata hepimizin hayatına mal olacaktı.

Vovk neden Ruh Yiyici'nin varlığı konusunda beni uyarmamıştı? Kükrememişti bile. Etrafa hızlıca bir göz attım, gitmişti. Nefesim kesildi. Ona bir şey mi olmuştu? Yoksa beni terk etmeyi mi seçmişti?

Maxim'in yarasına baskı uygularken gözlerimi kısarak, "Sen kimsin?" diye sordum.

"Oyun oynamayalım. Kim olduğumu biliyorsunuz. Aylardır birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz, Bayan Ivanova. Mitka'mla evlenen kadınla tanışmayı çok istediğimi itiraf ediyorum. Ya da sizin Dimi dediğiniz kişiyle."

Mitka . Tüylerim diken diken oldu. Bu ismi tanıyordum. Bu canavarın detaylı günlüklerinde defalarca okumuştum. Ruh Yiyici'nin en sevdiği kurbanı *Mitka'nın* benim Dimochka'm olduğu gerçeği nefesimi kesti.

“Evet, kim olduğunu biliyorum.” Sesim beni şaşırtacak bir istikrarla çıktı. Bedenimi donduran buz gibi korku, yavaş yavaş değişmeye, yanmaya başladı ve sonunda öfke ateşiyle sarıldım. Bu adam, Dimi'nin tenindeki izlerden sorumluydu; parmaklarımla çizdiğim ve öpücüklerle kapladığım izlerden. Ve şimdi de Maxim'in sıcak kanının parmaklarımın arasından sızmasından sorumluydu ve yüzünü göstermeye bile cesaret edemiyordu.

"Yeni doğan bebeğiniz için tebrikler," diye devam etti. "Çocukları her zaman çok sevmişimdir."

Midem bulandı. Sakin kalmak için yanağımın içini ısırdım. İçimde çığlık atıyordum ama dışarıdan yüzüm ifadesiz kaldı.

Lütfen, beynim, çalış. Bir şeyler üret.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Çok heyecanlıyız. Bu mutlu buluşma için size çay veya kurabiye ikram edemediğim için üzgünüm.”

Souleater, metalin metale sürtünmesi gibi bir kahkaha attı. "Mitka'nın senden neden hoşlandığını anlıyorum."

“İyi zevki varmış.” Ruh Yiyici fark etmeden yerdeki silahı bulmak için dizlerimin üzerinde kıpırdandım. “Keşke kutlamaya katılabilseydi. Başka bir gün tekrar gelmek isteyebilirsin.”

Karnımda hissettiğim acı verici bir sızı beni birden durdurdu. İçgüdüsel olarak elim karnıma gitti.

Ruh Yiyici mırıldandı ve bir adım ileri attı. Kaçmamak için tüm gücümü kullandım. Maxim'in bana ihtiyacı vardı ve onu yalnız bırakmayacaktım.

"Oh, endişelenmeyin. Az önce Mitka ile konuştum. Bize katılmak üzere yolda."

İçimde umut ve korku birbirine karıştı. Telepati gücüne sahip olsaydım, onu buraya daha hızlı gelmesi için mi yoksa uzak durması için mi bağırmak için kullanırdım bilmiyordum. Dimi ve adamları yetenekliydi ve önümdeki canavardan sayıca üstündüler, ama Ruh Yiyici her zaman bizden bir adım önde gibiydi. Bir tuzağa mı geri dönüyorlardı? İstemsizce, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bu gece nihayet suçlarının hesabını verecek."

" *Suçları mı* ?" diye birden ağzımdan kaçırdım. Kahretsin. Gözlerimi sıkıca kapattım. *Onu kışkırtma. Sakin kal. Konuşmasını sağla.* "Bu suçlar

neler?"

“Ne suçlar?” diye hırladı Ruh Yiyici. “Ne suçlar?” Bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı, anlaşılmaz bir Rusça kendi kendine mırıldanıyordu. “Rustik'i, Pakhan olarak tahtından indirmek için ona karşı harekete geçeceğime ikna eden o. Mitka için yıllarca emek verdikten sonra bana ihanet etti!”

“Ama ölmedin,” dedim. Bir kez daha ağırlığımı kaydırdım, bacağımı çimenlerin üzerinde gezdirerek silahımı, Maxim’in silahını ya da bizi bu adamdan kurtarabilecek *herhangi bir şeyi* bulmaya çalıştım.

“Sanki beni öldürebilirmiş gibi,” diye çıkıştı. “Rustik benim kuklamdı. Dünyanın farklı yerlerinden kimse aramızdaki ittifaktan haberdar değildi. Onun için karargâhta askerleri eğittim ve ona imparatorluğunu kurmasına yardımcı olan istihbaratı ilettim. Mitka'ya beni öldürmesini söylediğini öğrendiğim gün, bir plan yapmak için sadece bir saatim vardı.”

Sözlerine dikkat etmeye çalıştım ama şu anda tek umrumda olan Maxim'in parmaklarımın arasından sızan kanı ve Dimitri'nin iyi olup olmadığıydı. Ama o konuştukça, biz de daha uzun yaşadık.

“O gün Tanrı bana lütfetti. Seyahatlerim sırasında kısa süre önce Arnavutluk'a gitmiştim ve orada kadınların gizlice ölümü taklit edebilecek bir zehir geliştirdiklerini keşfetmiştim. Arnavutluk'tan cebimde iki çalıntı şişeyle ayrıldım; zehir ve panzehir.”

Muhtemelen o zaman Arta ve Elira'nın kocalarıyla tanışmıştı.

“O gece, en güvendiğim adamlarıma planımı anlattım ve zehri içtim. Mitka daireme girdiğinde, kalbim atmayan, cansız bedenimi buldu.” Sesinde öfke belirdi. “ *Beni* gömen Mitka oldu. Adamlarım beni mezardan çıkarıp panzehiri verdiklerinde, zar zor yetiştiler. Ama işte buradayım.”

"Bu yüzden mi buradasın?" Sesimi temizlemeye, güçlü ve istikrarlı tutmaya çalışarak sordum. "Dimitri'den intikam almak için mi?"

“Henüz tamamlanmamış bir işimiz var.” Bana doğru yaklaştı. “Bu görüşmeyi uzun zamandır bekliyordum. Mitka, asla kıramadığım tek çocuktu.”

Bir adım daha ileri.

Yere mıhlanmıştım, çimenlere yapışmıştım, gözlerimi önümdeki yırtıcıdan ayıramıyordum.

Ruh Yiyici, göz hizamıza gelecek şekilde çömeldi. Yüzü hâlâ gölgedeydi, ama gözlerim karanlığa yeterince alışmıştı ve onun karanlık

bakışlarıyla karşılaşabiliyordum. Eğer bu son ise, korkup sinerek teslim olmayacaktım.

Yavaşça belinden bir bıçak çıkardı. Uzun, kavisli bıçak yıldız ışığında parıldadı. "Onun gelmesini bekleyip başlamayı düşünüyordum, ama erken başlamanın da bir sakıncası yok."

Karnımda bir başka keskin ağrı dalgası yayıldı. İstemsizce nefesimi tuttum. Bu da neydi *?* Hayır. Düşündüğüm şey olamazdı.

Hafifçe kıkırdadı. "Endişelenmeyin. Yıllarca pratik yaparak becerilerimi geliştirdim."

Bıçakla saldırdı. Sadece içgüdüsel olarak geriye doğru sıçradım ve bıçağın ucu karnımı zar zor sıyırdı. Manyak kahkahasıyla kalbim gümbür gümbür atarken yere yığıldım. İlerledi ve bir sonraki darbesinin hedefini bulacağını biliyordum. Herhangi bir şey yapamadan, geceyi yırtan vahşi bir hırıltı duyuldu. Beyaz bir bulanıklık havada sıçradı. Vovk, Ruh Yiyici'ye çarptı ve onu yere serdi. Korkunç bir çığlık havayı doldurdu ve beni harekete geçirdi. Silahı bulmak için dua ederken hıçkırarak çimenlerin arasında çılgınca arama yaptım. Tam parmaklarım soğuk ve sert bir şeye uzanırken, bir silah sesi duyuldu. Vovk çığlık attı ve birkaç metre havaya fırladı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Ayağa kalktığımda midemde bir başka keskin ağrı kasıldı, ama Vovk'un gölgeli bedenine doğru ilerlemeye devam ettim.

Solumdaki bir hareket dikkatimi çekti. Ruh Yiyici ayağa kalkmak için çabaladı. Boğazından koyu kırmızı bir kan fışkırdı. Tereddüt etmeden yönümü değiştirdim ve Ruh Yiyicinin düşürdüğü bıçağı aldım. Tüm gücümle bıçağı aşağı doğru bastırdım ve Maxim'i vurduğu aynı noktadan karnını temiz bir şekilde kestim.

Kan tenime sıçradı, sıcak ve metalik bir koku vardı. Yeterli değildi. Bıçağı çıkardım ve tekrar indirdim.

Ve yine.

Yerde hareketsiz yatıyordu ama ben durmadım. Uç kısmını göğsünden aşağı doğru sürükledim, gömleğini ve ceketini tereyağı gibi kestim. Bel hizasına geldiğimde de durmadım.

“Maxim için. Dimi için.” Derin bir nefes aldım. “Mitka, Sasha, Lev ve incittiğin isimsiz tüm çocuklar için.”

Şiddetli, kanla dolu öfkem ne kadar sürede dindi bilmiyordum, ama dindiğinde Ruh Yiyici'yi ilk kez gördüm.

En azından, ondan geriye kalanlar.

Aniden, uzuvlarım titremeye başladı ve vücudumu yoğun bir soğuk sardı. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı, ama çenemi sıktım. Dağılamamalıydım. Henüz değil.

Kan içinde kalmış sağ elim bıçağı, sol elim ise karnımı kavramıştı. Etrafımdaki her şey bulanıklaştı ve bozuldu, öyle bir sisin içinde kayboldum ki neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlayamadım.

Ruh Yiyici tanınmayacak halde paramparça olmuştu, ama daha önce bir kez ölümden kurtulmuştu ve bunun tekrar olmasına izin vermeyecektim. Vücudumda kalan son güçle, bıçağı doğrudan alnına indirdim. Korkunç bir çatırtıyla kafatasını deldi, ama yaradan kan akmadı. Bu sefer gerçekten ölmüştü.

Ona sırtımı döndüm ve kendimi sürükleyerek Vovk'un yanına gittim. Kurtum burnunu yanağıma sürterek inledi ve ben de burnunun Ruh Yiyici'nin kanıyla kaplı olmasına aldırmadan kollarımı nazikçe boynuna doladım.

“Sen dünyanın en iyi çocuğusun. Bizi kurtardın,” diye hıçkıra hıçkıra ağladım. “Şimdi sana bakmam gerekiyor.”

Ellerimi vücudunda gezdirdim. Kaburgalarına bastırdığımda acıyla inledi, ama kan yoktu, kurşun yarası da yoktu. Ruh Yiyici'nin kurşunu hedefi ıskalamış olmalıydı ve Vovk'u yanından tekmelemiş veya yumruklamıştı. Bu düşünce yanaklarımdan gözyaşlarının süzülmesine neden oldu, ama onu veterinere götürene kadar iyi olacağına inanmak zorundaydım.

"Maxim'e yardım etmeliyiz," diye kekeledim.

Karnımda şiddetli bir ağrı hissettim. Çığlık attım ama ona doğru sürünmeyi bırakmadım. Dizim bir şeye çarptı ve *çıtırdadı* . Telefonumdu. El fenerini açmak için üç deneme yaptım. Işığı Maxim'in gözlerine tuttum, göz kapakları titrediğinde rahatlamış bir hıçkıra boğuldum. Hayattaydı, ama onu hastaneye götüremezsem ne kadar süre böyle kalacaktı? Ellerimi yarasına bastırdım, cesaret edebildiğim kadar baskı uyguladım.

Vovk yavaşça ayağa kalkarken inledi. Sekerek yanıma geldi ve ben de gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde ona baktım.

"Ne yapmamız gerekiyor? Belki onu arabaya taşımak için bir tür sedye yapabilirim?"

Maxim kan kaybından ölseydi ve ben ona yardım etmeye bile *çalışmasaydım* , kendimle yaşayamazdım. Gözyaşlarım kanlı gömleğine

damladı. "Uyuyakalma sakın."

"Mmm, tamamen uyanığım."

Kalbim duracak gibi oldu. Söylediği anlaşılmaz sözleri zar zor anladım ama bunun bir önemi yoktu. O hâlâ buradaydı. Hâlâ savaşıyordu.

"Kenara çekilebilir misin?" diye sordum. "Arabaya gitmemiz gerekiyor."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Beni mezarlığa götürmek için bu kadar mı acele ediyorsunuz?"

"Bununla ilgili şaka yapmana izin yok, tıpkı ölmene izin verilmediği gibi," diye çıkıştım. "Son birkaç aydır Aleksei ile birbirinizin etrafında dans etmenizi izledim, sırf ona aşkını itiraf etmeden önce öleceksin diye değil."

Bu sefer Maxim konuştuğunda, ağzından çıkan tek şey anlayamadığım, anlaşılmaz, boğuk bir kelime yığınıydı. Karnını bıraktığımda korku içimi kapladı. Kanama yavaşlamış gibi görünüyordu. Bu iyiydi, değil mi?

Balkon korkuluğuna tutundum. Ayağa kalktığım anda, bacaklarımdan aşağıya bir sıvı fışkırdı ve eşofmanımı ıslattı. Vovk telaşla ileri geri yürüdü ve kısa, endişeli ulumalar çıkardı.

“Tamam. Kimse panik yapmasın,” diye fısıldadım. “Her şey yolunda. Sanki altıma işemişim gibi yapacağım çünkü şu an suyumun gelmesi çok abartılı olurdu.”

Maxim'e son bir panik dolu bakış attıktan sonra, olabildiğince hızlı bir şekilde verandadaki basamaklardan yukarı çıktım ve sürgülü arka kapıyı sürükleyerek açtım. Evin içinde sendelerken ellerim duvarlarda kanlı izler bıraktı. Yatağın üzerindeki büyük yorganı ve tezgahın üzerindeki araba anahtarlarını kaptım. Verandadaki basamaklardan aşağı inmek işkence gibiydi. Vücudumun her yeri ağrıyordu ve midemde korkunç bir kramp daha başladı.

“Tamam Maxy, seni şu battaniyeye yatırıp arabaya götürüyoruz.” Battaniyeyi silkeleyip vücudunun altına yerleştirmeye başlarken üzerimden terler damlıyordu. Acı dolu her iniltisi kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Doğru şeyi mi yapıyordum acaba? Birkaç dakika sonra durdum ve nefesimi toparlarken yarasına baskı uyguladım.

Karnımda bir başka şiddetli kramp daha başladı. Maxim'i yan tarafına çevirdim ve yorganı tamamen altına çektim.

"Hâlâ benimle misin, Maxy?"

Kirpikleri gri yanaklarının üzerinde kıpır kıpır hareket etti.

Daha hızlı. Daha hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Ayağa kalktığımda, bir baş dönmesi dalgası görüşümü kararttı. Giderek artan ağrıya karşı çenemi sıktım. Vovk karnıma hafifçe vurdu.

Dengemi yeniden sağladıktan sonra yorganın üst kısmındaki gevşek kumaşı tutarak, "Battaniyeyi çekmeme yardım edebilirsin," dedim. "Yeter ki kendine zarar vermeyesin."

Ayakları üzerinde daha sağlam duruyordu, bu yüzden Vovkchyk'e bir ucunu uzattım ve çektim. Maxim birkaç santim bana doğru kaydı. En azından çimenler kaymasına yardımcı oldu. Derin bir nefes aldım. Bu işe yarayacaktı. Başaracaktım.

Ayaklarımı yere sağlamca bastım ve bu sefer Vovk'un yardımıyla yorganı tekrar çekiştirdim. Bu sefer ayağıma daha da yaklaştı. Çek, kaydır. Çek, kaydır. Bu döngü evin köşesini dönene kadar tekrarlandı. Omzumu çevirip baktım. Giriş yolu kilometrelerce uzakta görünüyordu. Gözlerim yaşlarla doluyken her şey bulanıklaştı. Alt dudağım titriyordu ama devam ettim.

Ayaklarınızı yere sağlamca basın. Yorganı çekin. Geri adım atın. Tekrarlayın.

Vovk da benim kadar kararlıydı, patilerini yere saplayarak yorganı şiddetle çekiştiriyordu.

Dimi neredeydi? Yolda mıydı yoksa başına bir şey mi gelmişti? Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Her şeyi yeniden yoluna koyacaktı.

Kollarım yanıyordu ve sırtım ağrıyordu. Karın krampları -çünkü onlara başka bir şey *demiyordum*- artık daha hızlı geliyordu. Maxim'i son mesafeye, araba yoluna kadar çekerken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm. O hareketsiz ve sessizdi, yüzü griye bürünmüştü. Yarasına tekrar baskı uyguladım, yüzlerimiz birbirine yaklaşacak şekilde eğildim ve kendimi bile korkutacak kadar vahşi bir çığlık attım.

Maxim'in gözleri aralandı. "Lanet olsun. Bu kadar bağırıp çağırdığını kim bilebilirdi ki?" Onu zar zor anlayabiliyordum ama konuşmaya devam ettiği sürece umurumda değildi. "Dima için bu kadar mı yüksek sesle konuşuyorsun?"

"Güzel, evet, böyle şakalar yapmaya devam edin."

"Şimdi de bir şey elde etmeye çalışıyorsun..." diye inledi, solgun alnı acıyla buruştu.

"Ne elde etmeye çalışıyorsun?" diye sordum. Cevap vermeyince, bu sefer daha yüksek sesle tekrar sordum.

Zayıf bir öksürük sesi çıkardı. "Beni öldürün."

"Seni kurtarmaya çalışıyorum, aptal herif."

"Dima,"—acı dolu, hırıltılı bir nefes aldı—"bu şaka yüzünden beni öldürecek."

Gözyaşlarım durmuyordu. "Öyleyse, ona bu memnuniyeti yaşatacak kadar uzun süre uyanık kalmaya dikkat et."

Yarasına baskı yapmaya devam ettim ve arabaya göz attım. SUV, Maxim'i içeri sürüklemem için Everest Dağı'na tırmanmak kadar imkansız görünüyordu. Sütyenimden anahtarları çıkarırken ellerim titriyordu. Kan lekeli parmaklarımın arasından kayıp gittiler. Onlara uzandığımda kollarım ve bacaklarım o kadar şiddetli titredi ki, Maxim'in yanına yığılıp kaldım. Başka bir kramp... *kasılma* ... beni yakaladığında, vücudumdan boğuk, tamamen ilkel bir çığlık koptu. Acı midemden ve sırtımdan yayıldı.

Elimi uzatıp Maxim'in yarasındaki kanlı kumaşın üzerine koyarken burnumu çektim ve olabildiğince baskı uygulamaya çalıştım.

Vovk yanıma kıvrıldı. Uçsuz bucaksız gece gökyüzünde yıldızlar dans ediyordu.

"Özür dilerim," diye kekeledim. "Çok özür dilerim."

Maxim'in parmağı koluma hafifçe değdi. "İyi iş çıkardın."

“Gelecekler.” Göğsüm bir hıçkırık daha kopardı. “Her an gelebilirler.”

Ama yalnızdık, bize eşlik eden tek şey yıldızlardı; Maxim yanımda yavaş yavaş gözden kayboldu.

72

DIMITRI

DAKİKALAR BİR ÖMÜR KADAR UZUN GEÇTİ. ANILAR, dünyanın en korkunç filmi gibi zihnimde uçuştu. Annemin bedeni, kanlar içinde ve yüzüstü beton zeminde yatıyordu. Anılar, uyanıkken kâbuslara dönüştü. Annemin altın sarısı saçları koyu renge büründü ve Sienna oldu. Parmak uçlarından, göğsünden, karnından kan akıyordu. Ona uzandım ama ulaşamadım. Ellerimi geri çektiğimde, kıpkırmızıya bulanmışlardı.

Mide bulantısının şiddetine karşı çenemi sıktım ve anı yaşamaya çalıştım. Sienna'nın odaklanmama ihtiyacı vardı.

Onu tekrar aramayı denedim. Cevap yok.

Sergey, virajlı köy yollarında hız sınırının iki katı hızla ilerledi, ama yine de yeterince hızlı değildi.

Lütfen iyi ol bebeğim. Sensiz bir dünyada yaşayamam.

Araba yoluna varmadan hemen önce yavaşladı ve farlarını kapattı. Çakılların gıcırtısı bizi ele verecekti ama umurumda değildi. Eğer Ruh Yiyici buradaysa, gelsin de gelsin. Ona hazırdım ve bu sefer, paramparça olmuş bedeninden diriltilecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Pencereden dışarı bakarken gözlerim zorlandı. Ön kapı açıktı ve verandadaki lamba yanıyordu, ışığı ön bahçeye vuruyordu; orada üç cesedin gölgeli silüetleri yatıyordu.

Hareket etmeye bilinçli bir karar vermeden önce arabadan inmiştim bile.

Çimenlerin üzerinden hızla koşarken Sergey'e "Işıkları aç!" diye bağırdım. Gölgeli figürlerden biri hareket etti, gece havasını yırtan vahşi bir hırıltı duyuldu.

Farlar parlayarak, Sienna ve Maxim'in cesetlerinin üzerinde duran Vovk'u aydınlattı.

“Hayır. Hayır!” Yanlarına diz çöktüm. “Sienna!”

“Dimi.” Hıçkırıklarına boğuldu ve bu duyduğum en güzel sesti çünkü *hayatta* olduğu anlamına geliyordu. “Buradasın.”

“Buradayım bebeğim. Buradayım ve seni bir daha asla bırakmayacağım. Ne oldu? Yaralandın mı?” Her yeri kan içindeydi, elleri kıpkırmızıydı.

“Benim kanım değil. Maxim. Maxim’e bakın.”

Maxim'in önünü kaplayan kanı görünce ağzımdan acı dolu, boğuk bir ses çıktı.

Ayak seslerinin gürültüsü yaklaştı ve sonra Aleksei yanıma dizlerinin üzerine çöktü. "Maksyusha, hayır. Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı.

"Özür dilerim. Elimden geleni yaptım," diye ağladı Sienna.

Aleksey, "Prosnis, Maksyuşa," diye fısıldadı. "Ya tebya lyublyu. Pozhaluysta, prosnis." *Uyanmak. Seni seviyorum. Lütfen uyanın.*

Sergey, Aleksei'yi kenara itti ve Maxim'in gömleğini yırttı. "Kurşun yarası, ama kan pıhtılaşmış." Eğildi, gözleri Maxim'in göğsüne dikilmişti. "Hâlâ nefes alıyor. Hastaneye gitmemiz gerek."

Aleksei ve Sergey, en iyi arkadaşımın baygın bedenini dikkatlice kaldırdıklarında Sienna rahatlama çığlığı attı.

“Aleksei, Ilya'yı da yanına alıp hastaneye götür. Sergey, sana burada ihtiyacım var,” diye bağırdım, gözlerimi Sienna'dan ayırmayı reddederek. “Yaralanmadığından emin misin?”

“Hayır, ben—” Sözleri bir nefes kesilmesiyle kesildi ve ardından kabuslarıma malzeme olacak korkunç bir çığlık attı. Sırtı kamburlaştı ve elleri yere yapıştı, Vovk inliyordu ve ben orada çaresizce oturuyordum, hiçbir şey yapamıyordum. “Doğum sancılarım başladı,” diye nefes nefese söyledi, yüzü acıdan buruşmuştu. “Bir şeyler ters gidiyor. Bebek çok hızlı geliyor.”

“Sorun yok. Sizi hastaneye götüreceğiz ve her şey yoluna girecek.”

Başını salladı ve çığlık attı. Acıyla başını geriye attığında boynundaki tendonlar gerildi.

Sergey geri döndü. "Anatoly ve Lev çevreyi kontrol ediyorlar. Ne ihtiyacınız var?"

“Doğum sancıları başladı. Onu kaldırırken dengesini sağlamama yardım et.” Onu kollarımın arasına aldım ve çığlık attı. “Sorun yok. Her şey yoluna

girecek," diye tekrarladım, ancak telaşlı sesimin onu yatıştıracağından şüpheliydim.

Sergey araba kapısını açmak için önden koştu, ama Sienna omuzlarıma yapıştı, parmakları kan akıtacak kadar sertçe bastırıyordu. "Hayır. İhtiyacım var—" Sözleri bir çığlıkla kesildi. Nefesini toparladığında, "Duş. Sıcak su. *Lütfen* ." dedi.

Sergey ile göz göze geldiğimde donakaldım. Bu durumla başa çıkmak için bizden daha yeteneksiz iki insan düşünemiyordum.

Sergey, "Hastaneye ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi..." diye söze başladı ama Sienna çoktan başını sallamıştı.

"Hayır, yapamam."

Bir çığlık daha attı ve ben de o kasılmanın karnında yarattığı dalgalanmayı hissettim.

Sergey, "Anatoly evin boş olduğunu söylüyor," dedi.

Tamam. Tamam. Belki acısını hafifletmek için onu duşa sokabilirim, sonra da hastaneye gidebiliriz. Aptalca olsa da, karımı reddedemezdim.

Ön kapıya doğru yöneldim. Vovk, Sienna'yı içeri ve koridordan banyoya taşırken beni yakından takip etti. Oda daracık, küvet çok küçüktü ve keşke evde olsaydık diye düşündüm... telefon çekiyordu, doktorlar vardı ve gerçekten ne yaptıklarını bilen insanlar vardı. Duş ısınırken, kıyafetlerini olabildiğince nazikçe çıkardım, her çığlığı kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Onu küvete kaldırdım ve sırtı göğsüme gelecek şekilde bacaklarımın arasına çektim, su püskürtmesi karnına geldi.

Çığlıkları dindi ve hava onun zorlu nefes alışverişleriyle doldu.

"Çok üzgünüm, Malyshka." Başının tepesine bir öpücük kondurdum, evrene sessiz bir dua gönderdim. *Lütfen ölmesine izin verme. Onun yerine beni al.* On yaşında bir çocukken o depoda, annemin gözlerindeki ışığın sönüşünü izlediğimden beri hissetmediğim bir çaresizlik beni sardı. Yirmi beş yıl önce o gün olduğu gibi, yüzümden gözyaşları sel gibi aktı… en son ağladığım zamandı.

"Sizi güvende tutamadığım için çok çok özür dilerim."

Başını göğsüme yasladı. "Artık buradasın."

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Karnı kasılıp gevşerken ve kasları kramp girerken, acı dolu bir çığlık daha atarak cevap verme yeteneğini kaybetti. Vovk küvetin yanında bir uluma sesi çıkardı. Ona susmasını söyledim ama onu ilk kez ışıkta görünce geri çekildim. Yüzü ve göğsü kanla kaplıydı. Maxim'in mi? Aşağı

baktığımda Sienna'nın ellerinin de kanla kaplı olduğunu görünce gözlerim karardı. Hayır. Karımın elleri asla böyle kirlenmemeliydi.

Benim hatam.

Onu koruyamadığım için tamamen benim hatam.

Bir bez alıp yavaşça ovarken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kadın dayanılmaz bir çığlık daha atarken su kıpkırmızı oldu.

"Sırtım!" diye bağırdı. "Çok ağrıyor."

Tamam. Bunu yapabilirim. Başparmaklarımı belinin alt kısmına bastırdım ve nefesi kesildi.

"Seni koruyorum bebeğim. Tam buradayım. Kahretsin, eğer yapabilseydim acını dindirirdim. Hepsini dindirirdim."

Sergey kapı çerçevesine vurdu, gözleri tavana dikilmişti. "Pakhan?"

Sienna bu kadar savunmasızken araya girdiği için onu vurmak istedim. "Lanet olası gözlerini kapat," diye bağırdım. "Ne oldu?"

"Ruh Yiyici'nin cesedini bulduk," dedi Rusça. "Arka bahçede."

Kalbim duracak gibi oldu ve istemsizce Sienna'yı daha sıkı kavradım. O da inledi ve kollarımı itti. Hemen gevşettim.

“Öldü mü? Nasıl? Emin misin?”

"Az önce paramparça edilmiş gibi görünüyordu."

Başımı çevirip küvetin kenarına başını yaslamış olan kurda baktım.

"Ruh Yiyici'den mi bahsediyorsun?" diye sordu Sienna güçsüz bir sesle.

"Evet bebek."

“Gitti. Vovk ve ben onunla ilgilendik.” Saçları yüzünün yan tarafına yapışmış, sırtı acıdan bükülmüştü. “Bu sefer gerçekten öldüğünden emin oldum.”

Ağzım açık kaldı, tüm dünyam altüst olmuştu çünkü ellerimdeki kadın, güzel, inanılmaz, büyüleyici eşim, bunca yıldır kabuslarıma musallat olan canavarı dünyadan uzaklaştırmıştı.

73

SİENNA

Panik ve korkunun sisinde KAYBOLMUŞTUM . "Korkuyorum."

"Bebeğim, dürüst olacağım, çok korkuyorum ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Acıyla gölgelenmiş zihnimde bile bu beni duraksattı. Gözyaşlarımın arasından Dimi'nin mavi gözlerindeki sıcaklığı görebilmek için gözlerimi kısarak baktım.

“Bildiğim tek şey, dünyanın en güçlü insanı olduğun ve yalnız olmadığın. Ben burada, seninle birlikte olacağım. Biraz nefes al, sonra hastaneye gidip kızımızla buluşacağız.”

Acı beni paramparça etti, öleceğimi sandım. Şu anda herhangi bir yere götürülme düşüncesi bile dayanılmazdı. Gözlerimden yeni bir gözyaşı seline kapıldım. "Beni yalnız bırakma."

“Asla. Asla, asla buradan ayrılmayacağım.”

Birbiri ardına gelen ve acıyı dayanılmaz, kaçınılmaz hale getiren bitmek bilmeyen kasılma dalgaları beni tekrar sardı. Nefes alamıyordum, bu kahretsin, dayanamıyordum ama Dimi'nin kolları, sırtıma saplanan başparmakları ve mırıldandığı cesaretlendirici sözler beni ayakta tutuyordu.

Göğsümden daha önce hiç çıkarmadığım bir çığlık koptu ve içimde derin, ilkel bir itme dürtüsü hissettim; bedenim bunu daha önce hiç yapmamıştı ama nasıl yapılacağını çok iyi biliyordu.

Dimi bir sürü küfür ve soru savurdu, ama hepsi arka plana karıştı. Şu anda sadece ben ve bu bebek vardı. Derin bir nefes aldım ve kendimi zorladım. Yanan bir ateşin ardından istemsiz bir hücum geldi ve bebeğim benden fırladı. Olanları anlamlandıramayarak şaşkınlıkla baktım. Ama

sonra Dimi oradaydı, elleri beni kavrayıp bebeğimizi küvetten alıp göğsüme koydu. Ağlayana kadar sırtını okşadı. O ses, o güzel, mucizevi ses, kalbime bir şok gibi geldi, beni yeniden hayata döndürdü. Vücudum çözüldü ve kollarımı ona doladım, göğsüm hıçkırıklarla inip kalkıyordu.

Dimi, Rusça olarak o kadar hızlı bir şekilde bir sürü kelime söyledi ki, *ya tebya lyublyu'yu tekrarlaması dışında hiçbir şey anlayamadım.*

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Sergey'nin gergin sesi kapıdan duyuldu: "Patron? Sienna? Her şey yolunda mı?"

"Bir kızımız oldu," diye hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Kahretsin. Tebrikler!"

"Kızımın yanında sakın küfretme!" diye bağırdı Dimi, bu da beni güldürdü.

Acı, şok ve rahatlamanın etkisiyle kendimden geçmiştim. Tek yapabildiğim, kızımın göğsüme kıvrılmış halinin verdiği hisse odaklanmaktı; elimi sırtından aşağı doğru gezdirirken ağlamaları hafifliyordu.

“İşte.” Dimi, kıpır kıpır bedenimi havluyla sarmadan önce suyu kapatmak için öne eğildi. Beni sardı ve ben de göğsüne yaslandım. “Seni koruyorum,” diye mırıldandı. “İkinizi de koruyorum.”

Yüzümü bebeğimin başının tepesine bastırdım ve derin bir nefes aldım. O buradaydı. Güvendeydi. İkimiz de başarmıştık.

Göğsümden bir inilti yükseldi, çünkü rahmimde hafif bir ağrı daha hissettim. Tekrar itme isteğimi dinleyerek Dimi'nin göğsüne yaslandım.

“Ne oluyor? Bir sorun mu var?” Dimi’nin telaşlı elleri, plasentayı doğururken bacaklarımı nazikçe kavradı ve beni destekledi. İç uyluklarıma az miktarda kan bulaştı ve Dimi’nin ellerini kızarttı.

Bir elimi kızımızın etrafına doladım, diğer elimle de parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Bunu görüyor musun?" diye sordum. "Her kan kötü değildir. Her acı boşuna değildir. Güzel bir şey yarattık."

Göğsünden titrek bir nefes çıktı ve dudakları yanağıma değdi. "Çok güzel bir şey *yarattın* ."

“Ve sen onu dünyaya getirdin.” Elinin üzerindeki yara izlerini öptüm. “Ellerin iki kızını da kucaklamak için yaratılmıştı.”

Vücudunun sıcaklığı tenime işledi.

“Senin sayende ailemiz güvende olacak,” diye mırıldandı. Vovk’un burnu koluna değdi ve kısık bir kahkaha attı. “Ve Vovchyk sayesinde.

Sienna’yı ve yeni doğan kız kardeşini koruduğun için teşekkür ederim. Bizim Liliya’mız.”

74

DIMITRI

Sienna ve Lilya'yı zırhlı araca taşırken TÜM DÜNYAM kollarımdaydı. Sergey, Sienna'yı yerleştirebilmem için bebeği kısa bir süreliğine aldı.

"Pakhan. Cesetle ne yapmamızı istiyorsun?"

İlya ve Konstantin, Ruh Yiyici'yi taşıyarak yaklaştılar. Onu büyük bir yorgana sarmışlardı, bu yüzden neyse ki Sienna'dan gizliydi. Cesedi görmesinin onu üzmesini istemiyordum. Lilya'yı Sergey'den nazikçe alıp Sienna'ya verdim. Gözleri omzumun üzerinden çiçeklerle sarılmış cesede kaydı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Gitmeden önce bir bak."

Kaşlarım çatıldı. "Ne? O bekleyebilir. Seni hemen hastaneye götürmemiz gerekiyor."

“Bir dakika bekleyebiliriz.” Beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurdu. “İçini kapatmaya ihtiyacın var, Dimochka. Git ara.”

Tereddüt ettim ama çenesi, tartışmanın boşuna olduğunu gösteren o inatçı ifadeye sahipti. "Tamam, hanımefendi. Bir dakika." Kapıyı dikkatlice kapattım ve Konstantin ile İlya'nın cesedi gelişigüzel bir şekilde bıraktıkları ön bahçeye doğru yürüdüm.

"Üzerini açın," diye emrettim, temiz ellerimi onun kanıyla kirletmek istemiyordum.

Yorganı geri çektiler ve Ruh Yiyici'nin boş bakışları ortaya çıktı. Solgun, mumsu teni, parçalanmış boynundan akmış olduğu belli olan kurumuş kanla kaplıydı. Bu, ancak benim kurdumun neden olabileceği bir yaralanmaydı.

Vovk SUV'den koşarak yanıma geldi ve oturdu.

Minnet duygusuyla dolup taşarak dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı boynuna doladım. "Spasibo, Vovchyk. Onları kurtardığın için teşekkür ederim."

Göğsünden gelen hafif bir mırıltı, beni onu karda yarı gömülü halde bulduğum güne geri götürdü. Küçücük bir şeydi, açlıktan yarı ölmüştü ama onu kucağıma aldığımda yine de sert bir hırıltı çıkarmıştı. Donmuş kalbime yerleşmiş ve ailemin bir parçası olmuştu.

"Pakhan, dahası da var."

Vovchyk'in kulaklarını son bir kez kaşıdım ve ayağa kalktım. "Ne demek istiyorsun?"

Konstantin ve Ilya birbirlerine baktılar.

"Tek söyleyebileceğim, karınıza bir daha asla aynı gözle bakamayacağımdan emin değilim," dedi İlya. Nedenini sormadan önce, battaniyenin geri kalanını da çektiler.

Kaşlarım birden yukarı kalktı. Ruh Yiyici'nin çıplak göğsü derin kesiklerle doluydu... Sadece bıçakla yapılabilecek türden kesiklerdi bunlar. Renkli camlardan hiçbir şey göremediğim için SUV'ye doğru baktım, ama Sienna'nın bunu yaptığı açıktı. Benim için, ailemiz için.

Gözlerim her ayrıntıyı inceledi; her kesiğin girintili çıkıntılı kenarlarını, kaburgasındaki, benim oradaki yara izimin birebir aynısı olan deseni. Karnını ve alt kısmını paralel kesikler kesmişti…

Küfür ettim.

Konstantin ensesini ovuşturdu. "Evet, biz de aynı şekilde tepki verdik."

Souleater'ın pantolonu, penisini... ya da ondan geriye kalanları ortaya çıkaracak kadar aşağı çekilmişti. Penisi tam ortadan ikiye kesilmişti ve testislerinden biri eksikti.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. Bunca yıldır, onun tarafından lekelendiğimi, ruhumda onun izini taşıdığımı sanıyordum. Ama sonuçta o sadece bir insandı, tanrı değil. Bana bıraktığı tek izler tenimdeydi. Sienna'nın dokunduğu, öptüğü ve hafızasına kazıdığı izlerdi bunlar.

Titrek bir nefes verdim. Hayatımın en büyük iki canavarı – Rustik ve Ruh Yiyici – benden asla vazgeçmeyen iki kadın tarafından yenilmişti. Yıllarca intikam hayali kurduktan sonra, intikamın benim değil, onların hakkı olduğu ortaya çıktı.

Cesedine tükürdüm. “Gori v adu, Dusheguby.” *Cehennemde yan, Ruh Yiyici.* İlya ve Konstantin'e baktım. “Onu domuz çiftliğine götürün. Vücudunun her parçasını yiyene kadar oradan ayrılmayın.”

Canavara sırtımı döndüm, omuzlarımı silkeledim ve yeni hayatıma doğru ilerledim.

Arabanın kapısını açtığımda Sienna, Lilya'yı emziriyordu. Derin bir nefes aldım, neredeyse gözümü kırpmayı unutuyordum. Bunu neredeyse kaçırmıştım. Geçmişimin bunu benden çalmasına neredeyse izin vermiştim.

Eşim, sıcaklıkla dolu kahverengi gözleriyle bana baktı. Kalbim sevgiyle doldu. Arabanın yoluna diz çöktüm ve alnımı onun uyluğuna yasladım.

"Teşekkür ederim, Siena. Eşim, kraliçem, çariçem."

75

SİENNA

LİLYA, İRİ MAVİ GÖZLERİNİN ÜZERİNDE UZUN, KOYU KİRPİKLERİ TİTREYEREK BANA BAKIYORDU . Parmaklarımı tombul yanaklarında gezdirmekten kendimi alamıyordum.

"O mükemmel," dedi Dimi milyonuncu kez. Bu doğruydu. Kızımız, gelmiş geçmiş en mükemmel varlıktı.

Son birkaç saat tam bir kaos olmuştu. Dimi, Sergey ve diğerleri Lilya ve beni güvenli bir şekilde arabaya bindirip hastaneye götürmeyi başarmışlardı. Kapıdan içeri girer girmez Dimi, Sergey'i Maxim'i kontrol etmesi için gönderdi ve böylece ameliyattan yeni çıktığını öğrendik. Doktorlar tamamen iyileşeceğini düşünüyorlardı.

Gözlerimden yaşlar boşandı ve Dimi'ye beni onu görmeye götürmesi için yalvardım, ama reddetti—Maxim hâlâ bilinci kapalıydı ve Lilya ile benim de kontrol edilmemiz gerekiyordu—ama Lyosha düzenli olarak mesajla bilgi vereceğine söz verdi. Maxim'in yanından ayrılmayı reddettiği için bunu yapması zor olmayacaktı.

Sağlık personeli Lilya'yı ve beni bir odaya götürüp muayene ettiler. Bizi temizlediler, Lilya'ya sağlık durumunun iyi olduğunu söylediler ve bana iki dikiş atıp buz torbası koydular. Doğumun hızını tarif etmek için *"hızlı doğum"* ve *"fetüsün hızlı atılması"* gibi kelimeler kullandılar.

Etrafımızdaki herkes telaşla koşuştururken, acının şiddetini, çimenlerin üzerinde yatarken ne kadar korkunç bir yalnızlık içinde olduğumu hatırladığımda, uyuşukluk ve korku arasında gidip geliyordum. Dimi, anıların tam olarak aklıma geldiği anı hissetti—belki de nefesimin kesilmesinden veya kaslarımın donmasından—ve beni sıcaklığıyla sardı.

Sıkı kolları beni sardı. Kulağıma yatıştırıcı sözler fısıldadı. Dudakları boynuma ve omzuma değdi. Beni paniğin eşiğinden geri getirdi, artık yalnız olmadığımı hatırlattı.

Doktorlar ve hemşireler odadan çıkınca nihayet sessizliğe bürünmüştü ve beni minik, kıymetli ailemle baş başa bırakmışlardı. Özel odamızda, Dimi'nin yanıma uzanmasına olanak sağlayan ekstra büyük bir hastane yatağı vardı. Alnımı, yanaklarımı ve dudaklarımı öpmeyi bir türlü bırakamıyordu ve kocaman eli, Lilya'nın kusursuz küçük bedenini bir an bile kucaklamayı bırakmadı.

"Ne kadar sarışın olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandım, parmak uçlarımla inanılmaz derecede yumuşak, soluk altın sarısı saç tutamlarını okşarken.

"Büyük ihtimalle büyüdükçe, annesi gibi saçları daha da koyulaşacak," dedi Dimi.

Gülümsedim, gözlerimi kapatma isteğine karşı koymaya çalıştım. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

“Polina ve Sveta bana pasta borçlu,” diye mırıldandım.

"İstediğin kadar pasta yiyebilirsin," dedi Dimi. "Ama neden sana pasta borçlular ki?"

“Bir iddiamız vardı. Maksik ve Lyosha’nın Lilya doğmadan önce birbirlerine aşklarını itiraf edeceklerini söylemiştim. Sveta bunun Noel’de olacağını, Polina ise bu yaz olacağını düşünmüştü, ama ben haklı çıktım.”

Dimi gözlerini devirdi ve Maxim iyileşmezse hastanedeki tüm doktorların hayatını tehdit etmemiş gibi, kendi kendine şüpheli bir şekilde *"kahrolası aptallar"* gibi bir şeyler mırıldandı. Saçma Bratva adamları ve duyguları. En iyi adamlarından ikisinin birbirine aşık olduğu gerçeği, kendisi dışında kimseyi şaşırtmamıştı; muhtemelen de sinirinin kaynağı buydu.

“Aman Tanrım, bak.” Telefonumu kaldırıp Lyosha’nın Maxim’in fotoğrafını gönderdiğini gösterdim. Gözleri donuktu, yüzü aptalca bir ifadeyle donmuştu ama uyanıktı ve başparmağını yukarı kaldırıyordu. Hepimizin sağ salim kurtulduğuna şükrederek gözyaşlarımı sildim.

Telefonumu kenara koymaya başlamıştım ki, aslında yapmam gereken bir şey olduğunu fark ettim.

"Uyuman gerek, solnyshko."

Bu yeni sevgi sözcüğüne gülümsedim. "Bana olabildiğince çok takma isim mi vermeye çalışıyorsun?"

"Evet," dedi kısaca. "İstediğiniz kadar alabilirsiniz."

“Saçma,” dedim ama sözümde hiçbir alay yoktu. Göz kapaklarım ağırlaştı. Parmak ucumla Lilya'nın elini okşadım, o küçük yumruğunu parmağımın etrafına kıvırdığında kalbim eridi.

Dimi boğazını temizledi. "Karım, bana yapılan işin faturasını mı gönderdin?"

Gülümsememi Lilya'nın başının tepesine bastırdım. "Hım? Ah, evet, yaptım."

“Ama… ben senin kocanım.”

Göğsüne hafifçe vurdum. "İşte bu yüzden Ruh Yiyici'yi öldürdüğün için senden ekstra ücret almadım. Sadece onu bulmanın ücretini aldım."

Ağzı açık kaldı. "Bu, artık kendi paran olduğuna göre, benim kredi kartımı kullanmayacağın anlamına mı geliyor?"

“ *Artık* param var mı? Seninkinden çok daha fazla param var.”

"Öyleyse neden *kartımda* yüz binlerce dolarlık harcama yaptınız?"

"Çünkü ben senin karınım," dedim, ima ettiğim "tabii *ki"* yi zar zor gizleyerek.

Göğsü kahkahadan titredi. "Tamam karım. Paramın istediğin kadarını harcayabilirsin."

Ona sokuldum. "Güzel. Zaten öyle planlıyordum."

Dimi, bedenimi güçlü göğsüne yasladı ve yanağımdan öptü, ardından Lilya'yı nazikçe göğsümden alıp kendi göğsüne koydu. İtiraz ederdim, ama minik bebeğimin kocamın çıplak göğsünde kıvrılmış halini görmek en sevdiğim şeydi.

"Uyuyun," dedi.

Yorgunluktan gözlerim yanıyordu ama ona bakmaktan kendimi alamıyordum. "Ama uyurken onu özleyeceğim."

Yüzümü okşarken ne kadar saçma davrandığıma gülmedi. "İkiniz rüyalar aleminde buluşabilirsiniz. Ben de burada bütün süre boyunca gözcülük yapacağım."

Sözleri içimde derin bir şeyleri yatıştırdı.

Parmak uçlarımla çenesini okşadım. Sakaldan dolayı pürüzlüydü. "Seni seviyorum." Bu kelimeler dudaklarımdan doğru şekilde döküldü. Dimi'yi sevmek artık korkutucu gelmiyordu.

Gözleri parladı ve beni açlıkla öptü. "Seni seviyorum, Malyshka. Hayatımızın geri kalanında ve ötesinde, ben seninim."

Geçtiğimiz birkaç günde yaşananları ikimiz de sindirmemiz gerekiyordu. Şok geçtikten ve ortalık sakinleştikten sonra, bununla yüzleşmek zorunda kalacaktık. Ama şu an, kendi küçük güvenli dünyamızda, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Sonunda gözlerimi kapatmama izin verdiğimde Dimi saçlarımı okşadı. Aldığım her derin nefesle vücudumdan daha fazla gerginlik akıyordu.

"Malyshka?" Dimi'nin yumuşak sesi, uykulu ve bulanık halime yayıldı.

"Hım?"

"Belki hatırlamıyorsun çünkü çok stresli bir durumdu ve eminim Rusça konuşuyordum, ama küvetteyken *'Seni seviyorum'* dedim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Alnımdan öptü. "Şunu açıkça belirtmek istiyorum ki, bunu ilk ben söyledim."

Kahkaham rüyalarıma kadar beni takip etti.

SON SÖZ

SİENNA

2 AY SONRA

"Bu mücadeleye ne kadar daha devam edeceksin , Malyshka?"

Dondurmayı kepçeyle koyun. Waffle'ı hazırlayın. Malzemeleri üst üste dizin. Tuzlu karamel sosunu dökün.

Mary Margaret siparişi bir sonraki müşteriye verdi, ancak sohbet etmemesi müşteri hizmetleri konusunda puan kaybetmemize neden oldu. Kaşlarımı çattım ve Mary Margaret'in samimiyet seviyesini yükselttim. Sorun buydu; verimliliğe önem veriyordum, ancak bu kasabadaki insanlar çok konuşkandı ve müşteri memnuniyeti bu yarışmada önemli bir ölçüttü.

Bir el sırtımdan aşağı doğru kaydı.

Aman Tanrım. Belediye Başkanı Felix'in dondurma dükkanını ziyaret ettiğine dair bir haber uyarısı çıktı. CozyScape'in en gizemli karakteriydi; nadiren görülürdü ama herkesin karşılaşmayı hayal ettiği kişiydi. Eğer dükkanımı onaylarsa, *mücadelenin geri kalanında* 20 kat bonus çarpanı kazanacağım.

Dimi'nin dudakları yanağıma değdi. "Lilya erken uyandı ve acıkmış."

Bu benim dikkatimi çekti. Parmaklarımın tıklaması durdu, ama kocam hızla devam etti.

“Hayır, durmayın. Sadece bu yarışmada ne kadar süreniz kaldığını görmek istedim. Onu buraya yemeğe getireceğim, siz de oynamaya devam edebilirsiniz.”

"Emin misin?"

“Evet, kotyonok. Hemen geri döneceğim.”

Hayır, hayır, hayır. Mary Margaret yanlış dondurma çeşidini aldı ve şimdi depoda sinir krizi geçiriyordu. Bu, onu daha arkadaş canlısı yapmanın bir sonucuydu; aynı zamanda hassasiyet puanını da artırmıştı. Neden tek bir dikkatsiz hata yüzünden gözyaşlarına boğulma ihtimali olmayan, süper nazik, cana yakın robot çalışanlarım olamazdı ki?

Lilya'nın hafif ağlaması beni oyundan tamamen kopardı ve sandalyemde döndüm. Dimi'nin göğsüne yaslanmıştı ve Vovchyk minik ayağını dürttü. Lilya doğduğu an, Vovchyk beni takip etmeyi bırakmıştı. Kalbi tamamen küçük kızımıza aitti. Kıskanabilirdim ama Lilya'ya takıntılı olmamak imkansızdı, bu yüzden ona bir ayrıcalık tanıdım. Ayrıca, uyurken onu dikkatle gözetmesi, otuz saniyeden fazla bir süre yanından ayrılmama ve paniklemememe olanak sağlıyordu.

“Merhaba, tatlım. Kızım erken mi uyandı?” Kollarımı ona doğru uzattım ama tam o sırada oyunda bir zil çaldı, belediye başkanının geldiğini işaret ediyordu. *Kahretsin* . Panik yapmadan önce Dimi öne çıktı ve başımın tepesinden öptü.

“Anladım, hanımefendi. Zaferinizi ilan edin.”

“Ah, seni seviyorum. Kazanırsam sana kutlama amaçlı bir oral seks yapacağım.” Oyuna geri döndüm ve belediye başkanının emrini yerine getirmeden önce Mary Margaret'in kendine gelmesini sağladım.

Dimi kısa üstümü çıkarırken ekran bir anlığına kayboldu. Emzirme sütyenimin ön tokasını açarken parmakları tenime nazikçe dokunuyordu. Ayağa kalkmam için beni dürttü ve tekrar oturduğumda kucağındaydım. Emzirme yastığımı yerine yerleştirdi ve Lilya da orada, bir şampiyon gibi emmeye başladı. Gülümsedim ve sol elimle onu sabit tuttum, aslında gerek yoktu. Dimi onun düşmesine asla izin vermezdi.

Oynamaya devam ederken onun kusursuz küçük yanağını okşadım. Mary Margaret, dünyanın gördüğü en güzel dondurmalı waffle'ı servis etti, Belediye Başkanı Felix onayını verdi ve dükkan alkışlarla yankılandı.

Ekranımda skorum belirdi ve donakaldım. "Aman Tanrım, sanırım bu..."

CozyScape liderlik tablosu ekranda belirdi ve benim adım, Principessa_di_Cozy, birinci sırada yer aldı.

"Bebeğim, başardın! Lanet olsun, başardın!" diye fısıldayarak bağırdı kocam. Ben de ona katıldım, Lilya'yı korkutmamak için ikimiz de sessizce kutlama yaptık.

“Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.” Telefonumu alıp Mafia Girls Grup Sohbetine göndermek için bir fotoğraf çektim. “Umarım C0zyBrODeezNuts ağlıyordur. Bu benim en büyük başarım.”

Dimi homurdandı ve Lilya'ya anlamlı bir bakış attı. "Ne dersen de, bebeğim." Kulağımın arkasındaki noktayı öptü ve ben ürperdim. "Ayrıca, dünyanın en iyi hacker'ısın. C0zyBrO denen adamın kim olduğunu çok kolay bir şekilde bulamaz mıydın?"

Kocamın bana *"en iyi"* demesi kalbimi hoplattı. "Doğru. Ben en iyiyim. En iyi hacker, en iyi CozyScape oyuncusu. Ama kimliklerini öğrenmek eğlenceyi bozardı. Gizli bir düşmanım olmasını seviyorum."

Göğsü kahkahadan titredi. "Kahretsin. Seni seviyorum."

Gülümseyerek başımı geriye doğru salladım. "Ya tebya lyublyu."

SON SÖZ

C0ZYBRODEEZNUTS

KAHRETSİN.

Arkama yaslandım ve CozyScape liderlik tablosu gözümün önünde belirdi. Principessa_di_Cozy başarmıştı. Dondurma dükkanı zaferi, beni geçmek için yeterli puanı kazandırmıştı. Bir yıldır ilk kez, birinci sırada benim adım yoktu.

Parmaklarımı çıtlattım. Sorun yoktu. Tekrar başa çıkabilirdim. Yüzden fazla bonus puan kazandıracak bir macera görevi olduğunu duymuştum. Sadece gizli girişi bulmam gerekiyordu.

Oyuna geri dönmek üzereydim ki kapı çalındı. Leona, simsiyah savaş kıyafetiyle ve alaycı bir gülümsemeyle içeri dalınca içimden bir ah çektim. Kollarını kavuşturmuş, çıkık kalçasını ofisimin kapı çerçevesine yaslamıştı.

“Ronan, gitmemiz gerekiyor.”

Sandalyeme yaslandım. "Neden katılmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

“Sienna seni davet etti, bu yüzden orada olmazsan üzülecek. Ve eğer üzülürse, Dimitri seni öldürür. Yani kısacası hayatın buna bağlı.”

"Hayatım bir bebeğin vaftiz törenine katılmaya mı bağlı?"

“Evet. Ayrıca, ben Lilya’nın vaftiz annesiyim. Bu benim için çok önemli bir an.” Alev gibi parlayan saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

Ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Vaftiz annesi olmak için, eee, *dindar* olmak gerekmiyor mu? Ya da en azından şefkatli olmak?"

"Ne saçmalıyorsun? Ben Rus Ortodoks Kilisesi'nin dindar bir üyesiyim."

Burun kıvırdım. "Ne zamandan beri?"

Bana bıkkın bir bakış attı. "Sienna otuz dakika önce bana Rus Ortodoks olduğumu söylemek için mesaj attı. Ayrıca, aşırı derecede şefkatliyim. En şefkatlisiyim. Ama sadece Lilya ve Clementine'e karşı."

"Clementine ile en son birlikte olduğunuzda, ona nasıl yumruk atılacağını öğretiyordunuz," dedim alaycı bir şekilde.

“Evet, onun dövüş yeteneklerini *geliştiriyordum* .” Parmaklarını şıklattı. “Oyalanmayı bırak ve kıçını kaldır. Gitmemiz gerek.”

Leona ile tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordum. CozyScape köyüme son bir özlem dolu bakış attıktan sonra, dünyanın en çılgın vaftiz töreni olacağından emin olduğum şeye katılmak için sandalyemden kalktım.

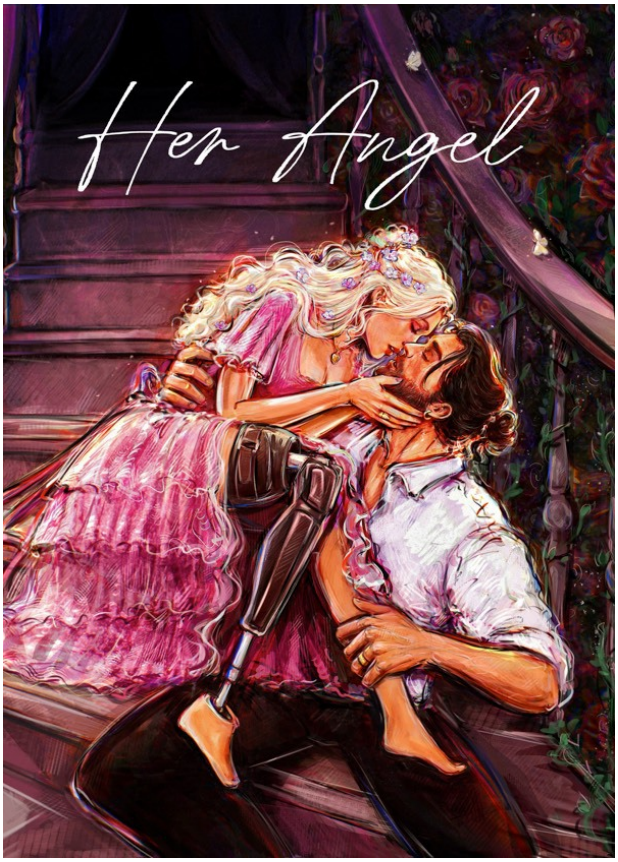
Son.

Sienna ve Dimi'nin Paris'e dönüşlerinde neler olduğunu bu tatlı ve ateşli bonus sahnede izleyin!

SIRADA NE VAR?

Seri şu şekilde devam ediyor…
ONUN MELEĞİ: Angelo ve Anya'nın aşk hikayesi

Kasım 2026'da geliyor. Şimdi ön sipariş verin!

His Tesoro'da Angelo'ya aşık olun ve *His Juliet'te Anya'ya bir göz atın!*

AYRICA EMILIA ROSSI'NİN ESERLERİ

KRALLARIN İMPARATORLUĞU

His Tesoro : Sofiya ve Matteo'nun aşk hikayesi

Onun Juliet'i : Romeo ve Juliet'in aşk hikayesi

İmparatoriçesi : Siena ve Dimitri'nin aşk hikayesi

Onun Meleği : Angelo ve Anya'nın aşk hikayesi

EMILIA EMERSON

Omegaverse romantik ilişkilerini seçmenin nedenleri bunlardır.

Diğer takma adım altında yazılmıştır.

RAHAT EVREN

Sonbahar İçin Bir Paket

İlkbahar için bir paket

LUNA & SOL OMEGAVERSE

Yasak: Birinci Bölüm

Yasak: İkinci Bölüm

Değerli

TEŞEKKÜRLER

Kariyerimin son on iki ayı tam bir fırtına gibiydi. Yazar olarak *hiç* beklemediğim birçok inanılmaz fırsat sundu. Bu bir hediye oldu, ama aynı zamanda hayatıma çok fazla kaos, stres ve bunaltıcı durum da getirdi. Zorlu bir yılın ardından, Sienna ve Dimitri'nin hikayesini tamamlamanın ne büyük bir mutluluk olduğunu ifade edemem. Tıpkı hayatımın bu son yılı gibi, bu ikisi de beni sınadı. Tüm kaotik enerjilerini getirdiler ve her fırsatta beni sürekli şaşırttılar, ama iyileşmelerini ve mutlu sonlarına kavuşmalarını görmek her şeye değdi. Şimdi, onları dünyaya göndermeye hazırlanırken, veda etmekten çok üzgünüm. Sienna, Dimi, Lilya, Vovchyk ve seçtikleri ailedeki herkes benim için çok özel ve onları özleyeceğim. İyi haber şu ki, bu elbette resmi bir veda değil. İvanovları gelecekteki kitaplarda göreceğiz!

Öncelikle sizlere, sevgili okurlarıma teşekkür ederim. Kraliyet İmparatorluğu'nun bu yeni bölümünü sabırla beklediğiniz için minnettarım ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Tüm desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim!

Rachel'a, beni desteklediği, inanılmaz bir metin editörü olduğu ve başarabileceğimden emin olmadığım bir anda beni bitiş çizgisine ulaştırdığı için teşekkür ederim. Sensiz bunu başaramazdım ve başarmak da istemezdim!

Eliana'ya, harika bir arkadaş, yazma ortağı ve en seçkin meme yaratıcısı olduğun için teşekkürler. Google Docs'taki komik yorumların bana güç veriyor. Avustralya'da görüşmek için sabırsızlanıyorum!

Bana ve kitaplarıma bu kadar büyük destek veren inanılmaz menajerim Patrice'e ve Empire of Royals'ı Kuzey Amerika kitapçılarına getiren tüm Podium ekibine teşekkürler!

Bu seri için bu kadar güzel çizimler yarattığı için Jane'e (Incendio Sketches) teşekkür ederim. Sizinle çalışmayı çok seviyorum ve yeteneğinize sürekli hayran kalıyorum. Özellikle Vovchyk kardeşlerin çocuk hikayesini bana anlattığınız için de ayrıca teşekkürler!

Beta okuyucularım ve hassasiyet okuyucularım Sandra, Ellona, Aimee, James, Jazmine, Rileigh ve Morgan'a sesleniyorum. Gönderdiğim kaotik, bitmemiş taslağı bu kadar çok sevmenize ve verdiğiniz son derece yapıcı geri bildirimlere hâlâ çok şaşırmış durumdayım. Özellikle Sandra ve Ellona'ya Rusça diline dair tüm sorularımda bana yardımcı oldukları için özel teşekkürlerimi iletiyorum.

Sienna ve Dimitri'nin her ikisi de nörodiverjandır; Sienna DEHB'si nedeniyle, Dimitri ise karmaşık travma sonrası stres bozukluğu (C-PTSD) nedeniyle. Nörodiverjans klinik veya tıbbi bir terim değildir. Daha ziyade, beyinleri nörotipik insanlardan farklı çalışan kişileri açıklayan bir çerçevedir. Covid'in ilk günlerinde DEHB yolculuğu, (eski terapistlik hayatımda) DEHB teşhisi koyma eğitimi almamı sağlayan arkadaşım Alex'e özel bir teşekkür etmek istiyorum. Bu sayede sadece danışanlarımı daha iyi destekleyebilmekle kalmadım, aynı zamanda kendi nörodiverjansımı daha iyi anlamaya yönelik yolculuğuma da başladım.

Nörodiverjan olmak, genellikle tek bir şekilde davranmamızı talep eden bir dünyada zorlayıcı olabilir. Sienna veya Dimitri ile bağlantı kurarsanız, umarım üzerinize yüklenen her türlü utanç veya yargıdan kurtulabilirsiniz. Bu yükler asla sizin taşımanız gereken yükler değildi.

YAZAR HAKKINDA

Emilia Rossi, kıskanç ve sahiplenici erkekler ile onları parmaklarının ucunda oynatan inanılmaz kadınlar hakkında karanlık bir mafya romantizm serisi olan Empire of Royals'ın çok satan yazarıdır. Herkesin kendisini romantizm kitaplarında görmeyi hak ettiğine inanıyor ve eserlerinde anlamlı engellilik ve ruh sağlığı sorunları temsiline özellikle yer veriyor.

Kalbinde bir maceracı ruhu taşıyan Rossi, çok kültürlü bir İsveç-İran ailesinde büyüdü ve bu da onda seyahat etme ve farklı kültürleri deneyimleme konusunda derin bir sevgi uyandırdı. Boş zamanlarında seramik yapmaktan, okumaktan ve köpeği Charlie'nin yanında sakin günler geçirerek yazı yazmaktan hoşlanıyor.

Rossi, Emilia Emerson takma adıyla da yazmaktadır ve bu takma adla yayımlanan eserleri arasında *Sonbahar İçin Bir Paket* , *İlkbahar İçin Bir Paket* , *Yasak* ve *Değerli* bulunmaktadır. Daha fazla bilgi için www.emiliaemerson.com adresini ziyaret edin ve Instagram'da @authoremiliarossi hesabını takip edin.